

Kế hoạch chinh phục tứ đại mỹ nhân của Devil

Contents

Kế hoạch chinh phục tứ đại mỹ nhân của Devil	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	26
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	40
11. Chương 11	42
12. Chương 12	47
13. Chương 13	49
14. Chương 14	50
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	58
18. Chương 18	60
19. Chương 19	62
20. Chương 20	64
21. Chương 21	66
22. Chương 22	68
23. Chương 23	69
24. Chương 24	71
25. Chương 25	73
26. Chương 26	74
27. Chương 27	76
28. Chương 28	78
29. Chương 29	79
30. Chương 30	81
31. Chương 31	83
32. Chương 32	85
33. Chương 33	86
34. Chương 34	87
35. Chương 35	89
36. Chương 36	90
37. Chương 37	92
38. Chương 38	93
39. Chương 39	94
40. Chương 40	96
41. Chương 41	97

42. Chương 42	98
43. Chương 43	99
44. Chương 44	100
45. Chương 45	101
46. Chương 46	102
47. Chương 47	104
48. Chương 48	105
49. Chương 49	106
50. Chương 50	107
51. Chương 51	109
52. Chương 52	110
53. Chương 53	111
54. Chương 54	113
55. Chương 55	114
56. Chương 56	115
57. Chương 57	117
58. Chương 58	118
59. Chương 59	119
60. Chương 60	121
61. Chương 61	122
62. Chương 62	124
63. Chương 63	125
64. Chương 64	127
65. Chương 65	129
66. Chương 66	130
67. Chương 67	132
68. Chương 68	133
69. Chương 69	135
70. Chương 70	136
71. Chương 71	137
72. Chương 72	138
73. Chương 73	140
74. Chương 74	141
75. Chương 75	142
76. Chương 76	143
77. Chương 77	144
78. Chương 78	146
79. Chương 79	146
80. Chương 80	147
81. Chương 81	149
82. Chương 82	150
83. Chương 83	151
84. Chương 85	153
85. Chương 86	154
86. Chương 87	154
87. Chương 88	155
88. Chương 89	156
89. Chương 90	157
90. Chương 91	159
91. Chương 92	160
92. Chương 93	162
93. Chương 94	166
94. Chương 95	169
95. Chương 96	171

96. Chương 97	175
97. Chương 98	177
98. Chương 99	180
99. Chương 100	182
100. Chương 101	183
101. Chương 102	185
102. Chương 103	186
103. Chương 104	188
104. Chương 105	189
105. Chương 106	190
106. Chương 107	191
107. Chương 108	192
108. Chương 109	193
109. Chương 110	194
110. Chương Ngoại Truyện 1	196
111. Chương Ngoại Truyện 2	200
112. Chương Ngoại Truyện 3	201

Kế hoạch chinh phục tứ đại mỹ nhân của Devil

Giới thiệu

Tứ Đại Mỹ Nhân nè:-Andly: người nổi bật nhất, 17 tuổi, là người Việt gốc Nga. Tính cách thì dữ dằn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-chinh-phuc-tu-dai-my-nhan-cua-devil>

1. Chương 1

Hôm đó là ngày khai giảng chính thức của trường quốc tế Royal. Trên bục, Hội trưởng hội học sinh đang tập trung vào đọc diễn văn của buổi lễ để chào mừng những học sinh mới vào trường năm nay thì bỗng dừng...

Rầm...rầm...rầm

Tất cả học sinh và giáo viên đều nhìn ra phía đó với vẻ mặt ngạc nhiên lẫn khó chịu...

- Lại là những thứ ko ra gì đây mà

- Muốn chết vs Devil hay sao mà dám cắt ngang khi anh Brian đang đọc diễn văn thế ko bk

Giọng nói khó chịu của một vài ng' làm ọi ng' xung quanh cũng khinh bỉ lẫn tò mò về phía đó

Ở đó có 2 chiếc xe 4 chỗ phân khối lớn vừa dừng lại, nhìn vẻ bề ngoài thì rất là hung hăng

- Mấy đứa nào vậy ta? Mới vào tr' thì đã ko coi ai ra jì rồi- Christian tức giận nói
- Để đó mà xem đi sắp có chuyện hay rồi đây – Brian ko những ko tức giận mà còn hướng ánh mắt ầm ập ra phía đó. ” Khi nào cũng thik quậy phá vậy đấy”
- Ê thằng Brian bị jì vậy nhĩ? – Eris khều khều tay Christian thắc mắc
- Tao chịu – Christian nhund vai bất cần
- Có khi nòa là người quen ko nhĩ – Justin thắc mắc

Mọi người đều đang nhìn về hướng 2 chiếc xe hơi đó vs những vẻ mặt vừa khinh bỉ, vừa tò mò, vừa ngạc nhiên.

Andly và Maya bước xuống ở chiếc xe màu xanh spapphine trước...

Ngay lúc này thì bọn học sinh troq tr' suýt ngất trước vẻ đẹp nghiêng nc nghiêng thành của bọn họ. Tiếp theo đó Erica và Demi cũng bc xuống từ chiếc xe hơi màu đỏ ở đằng sau

Bầu ko khí troq sân tr' lúc này đã biến thành cái chợ vỡ.

- Woa~! Người ở đâu mà đẹp vậy ta? – Một học sinh hét toáng lên vs vẻ ngạc nhiên hết mức
- Hotgirl hotgirl tụi bây ơi – Một học sinh khác cũng ré lên
- Mấy con nhỏ đó từ đâu ra vậy tụi bây- Một vài cô gái nhướng mắt lên nhìn
- Đi học mà cũng bài đặc chơi nổi, ms có 16t đầu mà dám đi xe hơi

Và nhieu lời bàn tán khác nữa, lần khen ngợi, lần chê bai, lần ganh tỵ, lần thán phục.

CÒN NỮA NHÁ MỸ BẠN, à quên cko Móm hỏi viết cái Size bự thì làm sao ?

Lúc này bốn cô gái đó chính là trung tâm của cả ngôi tr' này.

Đồng phục của họ cũng giống như những đứa con gái khác nhưng bị họ làm biến dạng mỗi người 1 kiểu mất rồi.

Tất cả đều thay carvat của mih thành cái nơ xinh xắn. Váy cắt ngắn đến nỗi ko thể ngắn thêm dc nữa, mỗi người mang 1 phong cách hoàn toàn khác nhau.

Andly thì có khuôn mặt búp bê Nga làm cho ng' nào mới nhìn qua cũng phải yêu. Máu tóc nâu xoắn dc thả tự nhiên. Dưới chân mang đôi giày búp bê đế cao phải 8cm

Maya vs đôi mắt đen ôm sát đến giữa cẳng chân, máy tóc đỏ gợn sóng lăn lăn làm cho ng' ta thấy có cảm giác là nó xoắn tự nhiên.

Erica dịu dàng vs đôi giày ko quá cao, máy tóc màu vàng càng làm tôn vẻ đẹp của làn da trắng đó . Demi vs phong cách năng động, giày thể thao converse màu lục đậm, máy tóc màu hạt dẻ dc thắt bím lỏng trông đáng yêu vô cùng.

Cả 4 ng' đều mang 1 phong cách khác nhau, xinh đẹp nhưng mạnh mẽ làm cho ng' ta phải thán phục.

- Anh yêu! Em nhớ anh lắm đấy! – Đột nhiên ko khí đang sôi nổi thì ai cũng ngạc nhiên nhìn theo bc chân đang chạt của Andly, ng' nổi bật nhất troq đám con gái đó.
- Cả tr' đều dc dịp tròn mắt vì đối tượng mà Andly đang hướng tới ko ai khác ngoài Brian. Ko n~ hướng tới mà Andly còn nhảy lên ôm chầm lấy Brian nữa chứ.
- Ê con nhỏ đó bị jì vậy! – Một số nữ sinh troq tr' tức giận nói.
- Đừng kích động quá như vậy chứ Andly- Maya lăm bắm rồi lắc đầu zs con bạn của mình.
- Chắc lâu quá ko gặp nó nhớ anh Brian chứ jì! – Erica cười cười.
- Tui cũm nhớ ảnh lắm – Demi cũm định chạy lại phía Brian nhưng...
- Con lạy má, đứng yên đấy cho con nhờ! – Maya và Erica dùng gương mặt đau khổ để kéo Demi lại.

- Chị Lyly, mấy con nhỏ đó là ai mà mới vào trường đã như vậy! –

- Nó còn dám ôm anh Brian nữa kìa! – Một con nhỏ chỉ chỉ tay lên cái cảnh tượng lúc này cho 1 đứa con gái đang tức giận đến mức mặt đỏ tía tai đang ngồi đấy.

Andly vẫn bu trên cổ Brian mà chưa cso ý định đi xuống.

-Andly, xuống nào, anh nghệt thờ lắm! – Brian cười ầm áp nói.

- Em nhớ anh chết mất! – Andly hét toáng lên.

- Ê con nhỏ đó nhìn xinh thật, nhưng ko chừng có bệnh gì đấy về thần kinh đấy! – Eris khều khều hai tên còn lại đang đứng chết sững.

- Bạn gái mới của th' Brian cũng đc chớ nhỉ, nhưng có điều nó bị tâm thần, tội nghiệp! – Christian lắc lắc đầu nói.

- Êo, ôm chặt quá à! – Justin le le lưỡi, rụt cổ lại.

- Em yêu bỏ anh ra nào! – Brian dùng giọng ngọt ngào đến mức tất cả mọi ng' đang đứng đều phải chết sững.

Đây là lần đầu tiên mà Brian nói giọng ngọt ngào như vậy với 1 đứa con gái. Mặc dù là Andly đẹp thiệt nhưng mà ko ngờ Brian lại tỏ ra như vậy. Mọi ng' troq tr' ai cũng há hốc mồm đến mức sắp rớt cả quai hàm.

- Ừ ừ, ko chịu đâu! – Andly nũng nịu

- Ngoan nào! – Brian nói = giọng dỗ con nít ấy

- Để tụi em kéo nó ra cho anh!- Maya nói rồi kéo Andly ra khỏi Brian

- Đi nào, xuống dưới đso ngồi nào, lát khai giảng xoq ra canteen chờ anh nha – Brian cười thật tươi nói vs Andly và 3 cô gái kia

- OK anh! –Andly ngay lập tức vui vẻ nhảy tòn tòn xuống dưới dãy cửa lớp 11 đang ngồi

- Bó tay vs con nhỏ này! – Demi đi theo mà lắc đầu ngai ngán

- Chác bữa nay phải ngăn ngừa nó chạy đi ôm trai đẹp quá à- Maya nói rồi tủm tủm cười

- Mày sợ nó ôm hết ko chừa cho tụi mình à – Erica nói rồi cười theo tụi nó

- Quái vật sao tự nhiên xuất hiện tra tấn th' Brian dữ vậy trời? – Christian nhăn nhó nói vs 2 ng' kia

- Để nó đọc diễn văn xong rồi kéo nó xuống hỏi chuyện- Eris trừng mắt “Có nhìu gái đẹp vậy mà hưởng 1 mình là ko đc, phải để dành cho tụi này nữa chứ! Vừa hay mấy em đó cso đủ 4 ng' cho tụi này! HAHA!” Eris nghĩ thâm rồi cười gian tà

- Bây h tôi xin típ tục đọc... – Brian trở về cái giọng nói đều đều ấy để típ tục đọc

- Ê tụi bây, mấy con nhỏ đó ko phải lớp 10 là 11 đấy! – Một đứa con gái trong đám của Lyly nói

- Đc rồi, vẫn còn nhỏ hơn tụi mình à! Đàn em mà dám lên mặt! – Lyly nghiêng răng, cười nham hiểm

- Khi nào chị nghĩ ra trò hay thì cứ báo cho tụi em bk! – Một con nhỏ ngồi đó cũng cao hứng nói

“ Tao chắc chắn sẽ cho tụi mày bk tay! Mới 17t đầu mà bày đặt chơi nổi zs chin à cưng!” Lyly nghĩ thâm(Bả thật là can đảm)

2. Chương 2

Sau khi khai giảng xoq thì tụi nó đến canteen chờ Brian

-Ê mấy th' lúc này ngồi gần anh Brian đẹp trai dễ sợ – Erica chớp chớp mắt nói

- Công nhận mấy th' đó đẹp trai thiệt, nhưng bọn mình ko đc tỏ vẻ hâm mộ bọn hần nghe ckua? – Andly vừa uống soda vừa nói

- Hừ, mà nghĩ bọn tao là ai, chẳng chọn là nghề rồi nhá! – Maya nháy mắt tinh nghịch zs tụi nó

Lúc này canteen cũng đông lắm, dù sao khai giảng xong cũng cho tất cả hs nghỉ ngơi chứ, ko đến đây thì đi đâu nữa

-Sao anh Brian lâu đến quá vậy mà – Demi ngồi mà cứ quay lại nhìn cánh cửa nhà ăn

- Ảnh còn bận 1 số vc ở hội hs ấy mà! –Erica nói

- Tao đói chết rồi đây! Bk vậy này nói vs ảnh tụi mình ăn trước!- Andly nhăn mặt ôm bụng kêu than

Cửa canteen mở ra, sau đó là sự xuất hiện của Devil

- Ảnh tới rồi kìa mà! – Maya chỉ về phía cửa

- Ê mấy th' đó hình như ở troq nhóm Devil jì jì đó của anh Brian á – Andly nhồm ng' dậy nhìn cko rõ hơn

- Đây, mà quen vs mấy con nhỏ đó thật à – Christian đã hỏi câu này mấy chục lần từ ph' hội hs đến đây

- Tao đã nói là lát tao sẽ giới thiệu mà – Brian nói rồi cười vui vẻ đến bàn tụi nó

- Ê mà nghĩ 4 nhỏ đó là ai? – Eris quay sang hỏi Christian

- Hỏi tao tao cũng chịu – Christian nói rồi đi theo Brian đến đó

- Đây tao thấy mặt con nhỏ tóc nâu đó quen quen ấy! – Justin làm ra vẻ ngẫm nghĩ nói

- Nó nói tới đó giới thiệu mà! Đi nhanh thôi- Eris kéo Justin đi nhanh hơn

- Baby của anh, em chờ có lâu ko zay? – Brian nói rồi hôn cái chụt vào má của Andly

Cái hôn đó đã làm cho ko bk bao nhiêu ng' ở đây rớt hết tất cả đồ ăn troq tay xuống

- B...Bri...an có phải mà ko đó? – Eris ngạc nhiên đến nổi ú ớ

- Tao bình thường mà! – Brian nói thật vui vẻ- Ngồi xuống đi

Mấy tên kia ngồi xuống mà vẫn còn ngạc nhiên lắm lắm vì cái hành động lúc nãy của Brian

- Anh Brian hôn nó kìa chi! – Một đứa con gái nói câu đó như khơi dậy sự tức giận của Lyly mạnh mẽ hơn

- KO bk nó từ đâu xuất hiện mà dễ sợ quá dạ ta! – Một vài nhỏ cũng nghiêng răng

- Ko thể dễ yên cho tụi nó như vậy đc! – Lyly nói rồi nắm tay thành nắm đấm nhìn cảnh tượng đang diễn ra bên kia: Bốn chàng hoàng tử lấy lưng của Devil lại đi mua đồ ăn đến cung phụng cho 4 đứa con gái lạ hoắc kia.

- Anh để tụi em tự làm cho, ko thì tụi em sẽ vô tình trở thành kẻ thù của tụi con gái trong lớp đấy- Demi nói rồi dành lấy n~ thức ăn mà mấy chàng Devil đang bỏ xuống

- Haha, nếu ánh mắt có thể giết ng' thì tụi em đã chết ko bk bao nhiêu lần rồi đấy! – Andly cười ha hả

- Thôi em ăn đi – Brian vỗ lưng Andly nói

- Vâng ạ

- Ăn xong rồi uống sữa kéo đói nhá – Brian lại giọng nói quan tâm ấy làm ấy đứa con gái xung quanh tức điên hơn

“ Tao phải giết con nhỏ đó thôi”

“ Hừ dám giành trai đẹp từ tụi này à”

“ Mấy con bé đáng ghét, ta sẽ đúc cho chị Lyly kêu ng' lên đáng tụi mà cho tụi mà ko còn đường mà dụ trai luôn”

- Đây, mày nói coi mấy con bé này là ai?- Christian nói
- Tên kia ăn nói cho đàng hoàng chút nhé! Nhà người kêu ai là con bé này con bé kia ha~~ Andly sừng sộ nhìn Christian nói
- Đây, ta nói ai thì kệ ta, mắc chi nhà người, ta đang nói zs thằng Brian mà! – Christian nghe Andly nói vậy nên cãi lại ngay.
- Đây, ta cảnh cáo nhà người, đừng có đụng vào ta ko thì ta sẽ méc zs anh Brian đấy – Andly vẫn ko chịu thua
- Hừ, méc đi méc đi – Christian trợn mắt nhìn lại
- Mọi người nhìn qua Christian rồi lại nhìn qua Andly riết chóng mặt
- Thôi đc rồi! – Brian ngăn cản lại khi thấy Andly đang chuẩn bị thể đấu võ mồm zs Christian
- Mày nói xem, mấy tiểu thư này là ai vậy? – Justin rút kính nghiệm từ Chris nên nói có vẻ đc lòng hơn
- Haha, nhỏ này là Andly, nhỏ này là Maya, Demi còn đó là Erica – Brian chỉ vào từng người rồi nói
- Sao ng' đẹp mà tên cũng đẹp vậy trời? – Eris cười tươi nói
- Thường thôi! – Maya nhún vai nói
- Nghe mấy lời này nhieu quá rồi, nghe nữa thêm chán à mấy anh! – Demi nháy mắt nói
- Trời trời, chẳng thấy ớn luôn ấy! – Justin lè lưỡi nói
- Hừ, Andly jì chứ, tên nghe dỡ ẹc, mặt mày lại còn xấu xí! – Chris nói rồi liếc mắt nhìn Andly
- Gì? Xem lại mặt mình đi rồi hã nói ng' ta nhá! Cái mặt xấu như mặt con vịt ấy! – Andly tức tối nói lại
- Dám nói mặt ta là con vịt à? Nói lại xem nào con bé điên kia – Chris cũng sừng sộ nói lại.
- Con bé điên á? Người dám nói ta vậy à! – Andly hét toáng lên
- Thôi thôi, cho tao xin đấy! Ngồi yên coi nào! – Demi kéo Andly ngồi xuống rồi đưa cho nó cây kem
- Ăn kem ngoan nào! – Maya ra giọng ng' lớn nói
- Mày nhịn nó chút đi!- Brian nói vs Chris
- Kiểu này chắc ko sớm thì muộn cũng có án mạng xảy ra quá à?- Justin lại lè lưỡi nói (ổng mắc bệnh lè lưỡi)
- Ăn kem đi, quân tử trả thù 10 năm chưa muộn! – Demi nói nhỏ vào tay Andly khiến nó cũng ngồi yên lại
- Vậy còn mấy tên kia tên jì? – Erica cười hỏi
- Thằng này là Justin, thằng này là Christian, còn đó là Eris – Brian típ tục công việc giới thiệu
- Toàn tên hay cả ta – Coi bộ Erica là ng' hiền nhất thì phải
- Ko có jì – Justin cười tươi
- Maya tao muốn ăn hamburger – Andly sau khi ăn xong cây kem lại đòi ăn nữa, như đứa trẻ đòi bánh vậy đấy
- Trời – Brian thốt lên – Bao h em mới lớn đc hã Andly
- Anh mặc kệ em – Andly nói rồi vui vẻ nhận cái hamburger từ tay Maya
- Thank you
- Ê, sao mày quen mấy người này – Chris bấy h mới để ý lời nói hơn
- Quen là sao? Bộ tụi mày ko nhớ à? – Brian nói rồi cười

- Chờ đấy, hình như tao thấy con bé Andly này quen quen – Justin đưa tay ra hiệu để mọi người ngừng nói để hẳn tập trung nhớ cái ng' quen quen ấy là ai
- Đúng rồi, tao nhớ rồi! Buwacs ảnh trong phòng máy – Justin nhớ ra đc chuyện ấy nhảy tưng tưng lên vui mừng
- Máy nhớ gì – Eris nói ngay
- Em gái máy, chính xác, con bé này là em gái máy phải ko? – Justin nói
- HẢ – Chris và Eris ngạc nhiên
- Vặn volume xuống đi! Tôi ko muốn cho cả tr' biết đâu – Andly vừa gặm hamburger vừa nhìn xung quanh
- Tại sao vậy! – Brian hỏi
- Em muốn chọc mấy con nhỏ trong tr' này chơi! – Andly nói rồi cười nham hiểm
- Gì? – Bây h thì mọi ng' nhìn xung quanh, tất cả con mắt ganh tỵ đều hướng về phía Andly
- Mà sao ... nhìn 2 ng' có vẻ giống tình nhân quá vậy! Còn em yêu, anh yêu khi này máy còn hôn nó nữa chứ? – Eris nhỏ giọng nói
- Ko lẽ... loạn luân trời! – Chris sợ sệt nói rồi nhìn thẳng bạn của mình
- Tên kia, người bị điên à! Anh em ta yêu thương nhau vậy đấy, thì sao nào! – Andly chuẩn bị tư thế chiến đấu vs Chris
- Nói tóm lại là ko có chuyện đó giữa anh em tao! Chỉ là anh em tao yêu thương quá nên vậy thôi, phải ko baby! – Brian nói rồi quay sang cười vs Andly
- Hai anh em nhà này lúc nào mà chẳng vậy! – Erica cười
- Erica nói thì tao tin à – Eris cười cười
- Trời? Chỉ tin mình Erica thôi hã! – Maya tủm tỉm cười
- Mà nói lại nha, chuyện này giữ bí mật cho tui – Andly bỏ miếng hamburger cúi cùng vào miệng rồi chỉ mặt từng người.
- Ủ – Cả bọn đồng thanh nói
- Máy có đưa em gái kinh dị quá à – Juntin rụt cổ lại le lưỡi nói
- Haha...- Một tràng cười vui vẻ của cả bọn

3. Chương 3

- Tụi em đang ở Villa đường số 21 à? – Ra về, Brian hỏi.
- Vâng! Ở đó chán lắm anh! – Andly nũng nịu (Bà này lúc nào cũng chỉ được cái tài là làm nũng với anh trai)
- Mà em nghe mẹ nói anh đang ở Villa đường số 7 hã? – Đột nhiên mắt Andly sáng rực lên, chắc là lại có trò gì mới đây mà.
- Ủ, anh ở với tụi này!
- Nhưng mẹ nói em chuyển sang nhà anh để anh tiện chăm sóc cơ! – Andly lại không nhẽo.
- Vừa hay, Villa đó nhiều phòng mà! – Justin cười tươi.

- Trời trời, nhà người mà vào ở chắc cái Villa tuyệt đẹp của bọn ta cũng tan tành quá! – Christian giả vờ nhăn nhó nói (Cái Villa ấy là do Devil tự thiết kế đấy nhé)
 - Gì chứ? Ta đâu có phá gì đâu! – Andly quay sang đớp liền.
 - Thôi đi chon con xin đấy hai người! – Maya chen vào đứng giữa can ngăn.
 - Kệ xác nhà ngchuyển qua đó luôn đi! Tao nghe nói ở đường số 7 có nhiều trò hay lắm đấy! Còn ở đường mình chán phèo! – Erica cười tươi.
 - Ok! – Cả bốn đứa nó cười ha hả với nhau còn bốn công tử nhà ta thì đang lo sợ cho cái căn Villa tuyệt đẹp của mình chuẩn bị lìa đời.
- Đúng 7h tối thì cả bốn đứa tụi nó đã tay trong tay đến đứng trước Villa của Devil rồi, xung quanh toàn là người hầu xách vali cho (người hầu của nhà Devil á)
- Đến nhanh vậy à? Vào nhà đi, vào nhà! – Eris chạy ra vui vẻ nói.
 - Anh mới dọn phòng cho người dọn phòng ấy đấy rồi đấy! – Brian chạy ra nói.
 - Không, em ngủ với anh à!!! – Andly lại không nhẽo nói.
 - Tụi em cũng muốn ngủ với nhau à! – Maya, Demi, Erica nói.
 - Cho ở là nhất rồi nhà, còn đòi hỏi nữa ha! – Christian nãy giờ im im giờ mới lên tiếng.
 - Nhà người biết gì mà nói, tụi này xưa nay vậy rồi! – Andly nhảy ngay vào cãi.
 - Trời! Vậy xưa nay ta có thấy nhà người ngủ với Brian đâu, sao giờ lại muốn ngủ với nó? – Christian cũng chẳng chịu thua.
 - Đó là người không biết thôi! Anh hai của ta lúc nào mà chẳng ngủ với ta chứ? – Andly vẫn tiếp tục nghênh chiến.
 - Thôi thôi thôi! Hai người có yên lặng đi không nào! – Brian can.
 - Em không biết đâu đấy! Tối nay em ngủ với anh hai à! – Andly nói rồi tung tăng bước vào nhà như nó là chủ vậy.
 - Tụi em vào nha! – Ba đứa còn lại cũng tự nhiên không kém.
 - Trời, tụi mình là chủ mà sao giống khách vậy nè? – Justin lại lè lưỡi nói.
 - Ai bảo mày nói tụi nó cứ tự nhiên đi mà! – Brian cười ha hả rồi đi vào nhà.
 - Cho mày chưa cái tạt thấy cái gái đẹp là sáng mắt! – Christian kí vào đầu Justin một phát làm hắn la oai oái.
- Trong một căn phòng rộng lớn.
- Sao? Anh đã cho người dọn lại phòng này cho ba đứa ở đấy, còn Andly ngủ ở phòng anh! – Brian nói.
 - Woa, phòng đẹp quá à! Nhìn thoáng hơn phòng cũ của tụi em à! – Erica nhìn nhìn quanh rồi khen.
 - Tất nhiên rồi, phòng này là Christian thiết kế đấy! – Eris khoe.
 - Hừ, nhà người mà cũng thiết kế được cái phòng đẹp vậy à? – Andly nhón chân lên dí sát mặt Christian hỏi.
 - Này này, tránh xa ta ra! – Christian nói rồi đẩy Andly ra.
 - Hứ, ai mè thèm đứng gần nhà người chứ! – Andly ngừng nguẩy nhảy tọt lên nệm nằm.
 - Andly, xuống ăn cơm đã nào! Đừng có ngủ! – Maya nhắc nhở.
 - Thì để cho Andly ngủ đi, một lát ăn cơm rồi mình kêu dậy! – Justin nói.
 - Nó mà ngủ rồi thì có thánh cũng không kêu nó dậy được đâu! Ngủ như chết vậy đấy! – Demi cười.

- Đúng là đồ con ỉn! Ăn với ngủ cả ngày! – Christian nhăn nhó.
- Kệ ta! Không thèm chấp nhà ngươi! – Andly tự nhiên hiền lành đột xuất, không thèm cãi lại với Christian nữa.
- Sao tự nhiên hiền lành quá vậy ta? – Eris nghi ngờ nhìn 3 cô kia.
- Tụi em chịu! – Maya, Demi và Erica lắc lắc đầu.
- Thôi thôi, mấy người ra chỗ khác chơi đi! Lúc nào ăn cơm thì lên kêu tụi này dậy! – Andly nói như nó mới là chủ căn nhà này vậy đấy (Bà này thật là!!!)
- Đúng vậy đấy! – Demi cũng gật gật đầu đồng tình.
- Ra ngoài đi nhá! – Erica đẩy đẩy mấy người đó đi ra ngoài.
- Lát ăn cơm nhớ kêu tụi này dậy! – Maya còn nháy mắt nữa chứ!
- Trời trời... sao chúng ta giống như người hầu trong nhà này vậy nhỉ? – Justin chớp chớp mắt hỏi ba tên kia.
- Tại ai chứ? Mà còn nói câu đó thêm một lần nữa là chết với tụi tao đấy! – Christian bực bội đưa nắm đấm lên trước mặt Justin.
- Đi thôi! Lên phòng khách ngồi coi ti vi! – Brian vỗ vỗ lưng Justin rồi cả tụi lên phòng khách ngồi.
- Đồ con ỉn đáng ghét! – Christian vừa đi vừa lầm bầm.
- Tao thấy này và baby của tao cứ như là oan gia áy! – Brian khoác vai Christian cười ha hả.

4. Chương 4

- Sáng rồi đấy, dậy đi học nào baby! – Brian lay lay cô em gái đang ngủ say như chết của mình dậy.
 - Ừm~ em đang ngủ mà! Anh để em ngủ chút nữa coi! – Andly nói mà mắt vẫn nhắm nghiền lại.
 - Cho em 5 phút nữa nha! Gần 7h rồi đấy! – Thấy em gái mình vẫn còn mê man vậy nên Brian không nỡ kêu nó dậy. (Ông này mà là anh trai mình thì tuyệt quá nhờ!)
 - Vâng! – Andly tiếp tục ngon giấc.
- Cả ba cô kia cũng chưa có dậy nổi luôn. Lý do là thế này đây:
- Sau khi ăn cơm xong thì cả bốn đứa con gái chạy nhanh lên phòng rồi đóng cửa lại mở phim tính cảm Hàn Quốc xem, tới cái đoạn mà nhân vật nam chính bị tai nạn, rồi nhân vật nữ chính khóc ngất lên thì...
- Huhuhu... – Cả bốn cô nàng cũng khóc ré lên (Ặc, mấy bà này hình như không được bình thường thì phải)
 - Sao thằng đó bị tai nạn tội vậy nhỉ? Phim gì mà kì zậy??? – Andly khóc to nhất, vừa coi phim mà la lối om sòm làm căn nhà náo loạn lên.
 - Huhu... tổ cha cái thằng du côn nào đi xe không đèn hoàng mà đâm ngay vào anh ấy vậy chứ? – Maya cũng khóc, nhưng có vẻ bản lĩnh hơn ^^!
 - Hai người này tội quá nhỉ? – Erica thấm thấm nước mắt nói.
 - Ừ, đúng đấy, trắc trở biết bao nhiêu mới đến được với nhau, ai ngờ bị tai nạn thành ra như thế! – Demi thường ngày cá tính là thế nhưng giờ cũng ngồi khóc um lên.
 - Huhuhu...! – Cả bốn cô hợp sức lại khóc toáng lên, làm cho tất cả người hầu đều phải lo sợ.

- Ê, sao mấy đứa nó khóc ghê vậy? Mà tao nghe cái giọng to nhất là của con ỉn này! – Christian đang ngồi xem ti vi với ba người kia nữa thì nhíu mày nói.

- Có chuyện gì vậy nhỉ? – Brian nghe thấy vậy thì lập tức chạy lên ngay, không còn vẻ mặt tươi cười nữa mà thay vào đó là sự lo lắng tột cùng.

- Đi! – Ba người kia cũng chạy lên theo.

Đến cửa phòng...

- Andly, mở cửa ra cho anh! – Brian đập mạnh vào cửa phòng.

- Ê, hình như là giọng của anh hai tao á! Hức...! – Andly vẫn thút thít nói.

- Để tao ra mở cửa cho! – Demi nhanh chân chạy ra mở cửa.

- Có chuyện gì vậy mấy anh? Hức...! – Demi vừa lau nước mắt vừa nói.

- Andly sao thế? – Brian chạy nhanh vào chỗ Andly đang ngồi mà hỏi.

- Mấy cô có chuyện gì mà khóc toáng lên vậy? – Christian thắc mắc.

- Hức... anh ấy... anh ấy mới vừa bị tai nạn đấy! – Andly thò ngực nói.

- Hả? Anh nào? – Cả Justin, Eris, Brian và Christian đều ngạc nhiên đến nỗi rớt cả quai hàm.

Nhìn ánh mắt đầy nước của mấy cô còn lại càng làm cho bốn người họ ngạc nhiên hơn.

- Andly, nói anh nghe nào, có chuyện gì? – Brian lo lắng lay lay người Andly.

- Thì hai người đó yêu nhau ghê lắm, trác trở sóng gió vậy mà bây giờ được ở bên nhau rồi thì anh ấy lại bị tai nạn! – Andy dần bình tĩnh lại kể.

- Họ là ai? – Christian nóng lòng.

- Thì trong phim đó! – Erica chỉ lên màn hình ti vi.

- Hả? – Lần này thì bốn chàng nhà ta đề ngã bổ chứng vì ngạc nhiên.

- Sao mấy người ngạc nhiên quá vậy? – Maya thắc mắc.

- Hồi này giờ... mấy đứa coi phim đấy hả? – Justin lấp bắp.

- Vâng! – Cả mấy cô đều gật đầu nói.

Cả Justin, Brian, Christian và Eris đều lặn ra đất.

Đấy, ngồi xem phim cả đêm rồi khóc sụt sùi, giờ thì nằm lặn ra đấy ngủ cả bốn nàng.

Khoảng 30 phút sau thì cả bọn mới ngồi đông đủ trên bàn ăn.

- Sao? Ngủ dậy rồi đấy hả? – Eris cười cười nhìn bốn người đó đang dụi dụi mắt.

- Thôi, ăn sáng đi, chút lên trường ngủ tiếp vậy! – Andly nói.

- Trời trời, lên trường người không học bài hả con ỉn kia? – Christian nói ngay.

- Ta cần gì học chứ, giỏi rồi mà! – Andly vênh mặt lên.

- Tự tin thấy ớn luôn! – Christian ngao ngán.

- Mấy đứa sao? Tỉnh chưa? – Brian hỏi mấy cô còn lại đang gật gù như con gà đù trên bàn ăn.

- Tỉnh rồi mờ! – Demi cầm muống lên bắt đầu ăn.

- Đành để lát lên trường vấp phòng y tế ngủ cho thoải mái! – Erica cũng mở mắt to lên.

- Tao lên với mày! – Maya nghe vậy thì mắt sáng rực lên.

- Kệ tụi nó đi Demi, tao với mày ngủ trong lớp luôn! – Andly vừa ăn vừa nói.

- Bó tay với mấy cô này luôn đấy! – Justin thụt vai lại nói.
 - Ăn nhanh đi rồi còn đi học! – Eris cười nói.
 - Hôm nay chúng ta đi chung xe! – Andly nói.
 - OK! – Brian cười.
 - Con ỉn kia, nhà người lại bày được trò gì rồi đấy? – Christian nheo mắt hỏi.
 - Ăn nói vô duyên! Tại vì ở trường ta và anh hai vẫn là người yêu nên phải đi chung cho tụi nó tức chứ! – Andly nói với vẻ thản nhiên nhất.
 - Mày có đứa em gái thật đáng nể đấy! – Christian không nói gì nữa mà chỉ nói thầm với Brian.
- Chuẩn bị đến trường, một chiếc xe limo dài đang ở trước cổng chờ cả bọn.
- Chà chà, hôm nay trông mấy cô vẫn đẹp như thường nhỉ? – Eris nhìn bốn cô gái xinh đẹp đứng đấy nên khen.
 - Ngày nào mà không xinh hả anh! – Maya đốp liền.
 - Haha, mặc dù buồn ngủ thì buồn ngủ thiệt, nhưng mà vẫn phải bảo vệ dung nhan chứ! ^^! Erica nói rồi nháy mắt với Eris.
 - Thật là!
- Đến trường, khi Andly và Brian cũng xuống xe thì trong trường ai cũng nhìn với ánh mắt ganh tỵ (con gái thôi nhá).
- Chị Ly Ly, con nhỏ đấy chị vẫn để cho nó thản nhiên vậy à? – Một đứa con gái nói bằng giọng tức giận.
 - Tất nhiên là không, để cho nó vui vẻ thêm chút nữa đi, hôm nay tao có trò này dành riêng cho nó rồi! – Ly Ly vừa nói vừa cười nhếch mép.
 - Woa, xong thì chia chiến lợi phẩm cho tụi em với nhá! – Tụi con gái bắt đầu nháo nhào.
 - Tụi bây đừng lo, tao chỉ cần anh Brian thôi! Ba người còn lại cho tụi bây đấy! – Ly Ly vẫn nụ cười ấy. (Bà này coi bộ thần kinh có vấn đề rồi bà con ơi!)
 - Thôi, tụi em lên lớp nha, bye bye anh yêu! – Andly trước khi đi còn nhón chân lên hôn chụt vào má của Brian một cái nữa chứ làm cho đám con gái quanh đó nổ cả con mắt luôn.
 - Hai anh em nhà này thật đáng sợ! – Justin lè lưỡi.
 - Tao thấy con ỉn đó còn đáng sợ hơn đấy! – Christian nhăn nhó.
 - Sau này đứa nào lấy nó về làm vợ chắc ghen với mày cả ngày quá Brian ơi! – Eris nói rồi cười ha hả.
 - Dám nói xấu em yêu của tao à? Muốn chết không? – Brian giả vờ đưa nắm đấm lên rồi cả bốn cười vừa đi lên lớp học vừa cười vui vẻ.
 - Ê mày mà cứ hôn anh Brian mãi vậy à có người khó chịu lắm đấy nhỏ! – Maya đã nhìn thấy tụi con gái cứ bắn những tia nhìn xung quanh nên cố tính nói to lên nữa.
 - Có bạn trai vừa đẹp trai vừa giỏi như vậy thật là may mắn đấy nhá! – Demi cũng nói lớn.
 - Andly nhà ta xinh vậy, hơn đứt ai đó cũng là chuyện bình thường à! – Erica nói rồi liếc liếc đến chỗ bọn Ly Ly đang đứng.
- Tụi nó biết rõ từ hôm qua tới giờ mấy đứa con gái khó ưa đó cứ nhìn tụi nó với ánh mắt ganh tỵ mà.
- Rồi cả bốn đứa vừa cười vừa đi lên lớp.
- Trong giờ học, cả bốn đứa tụi nó nằm trên bàn say giấc nồng đến nỗi hết tiết mà điện thoại của Andly reo loạn xạ cả lên mà vẫn không đứa nào chịu dậy.
- Andly, điện thoại mày kêu kìa! – Maya dậy đầu tiên, mắt nhắm mắt mở khều khều Andly dậy.

- Này, dậy đi tụi bây, hết tiết rồi! – Maya cũng gọi hai đứa kia dậy.
 - Oái tao ngủ chưa đã mà! – Demi nhăn nhó hét toáng lên.
 - Đến giờ chơi rồi à? – Erica vẫn là người hiền lành nhất, ngoan ngoãn dậy.
 - Kêu nó dậy coi, điện thoại réo này giờ kìa! – Maya nói với hai đứa kia rồi chỉ tay về phía Andly vẫn nằm lì ở đấy (Bà này ngủ kinh khủng nhất)
 - Dậy đi Andly! Dậy nào! – Erica lay lay tay của Andly dậy.
 - Ừm~, đứa nào phá đấy, muốn chết hả? Bỏ tay ra khỏi người tao đi! – Andly miệng la lối om sòm trong khi mắt vẫn nhắm nghiền lại.
 - Thôi để cho nó ngủ đi, tụi mình đi xuống dưới mua nước lên uống, khát khô cả cổ! – Demi ngăn Erica lại.
- Rồi cả ba đứa nó cũng xuống canteen, Andly vẫn nằm đó và ngủ.
- Đầu dây bên kia.
- Làm gì mà không bắt máy vậy nhỉ? – Brian bắt đầu nổi nóng.
 - Trời ạ, mày gọi có việc gì gấp à? – Eris thấy Brian cứ cầm điện thoại mà bấm bấm từ nãy giờ, hết nhắn tin rồi lại gọi điện nên hỏi.
 - Tao sợ Andly khát gọi hỏi xem có cần tao mua sữa qua không! – Brian tiếp tục hành hạ cái điện thoại.
 - Trời! – Cả ba tên kia thốt lên.
 - Mày mà còn chăm sóc kiểu đó thì miết nó thành con ỉn thật luôn á! – Christian nói rồi đeo cái headphone vào lại tai.
 - Nếu vậy thì chúng ta sang lớp mấy cô kia đi! – Justin đưa ra ý kiến rồi được hưởng ứng ngay.
 - Phiền phức với con ỉn đó quá! – Christian lăm bầm lăm bầm một mình.
 - Vậy mày cứ ở lớp đi, tụi tao đi cũng được, mày gặp nó cũng chỉ cãi nhau chứ làm gì! – Brian cười ha ha rồi đi ra khỏi lớp.
 - Ờ, vậy tao ở đây! – Christian lại vui vẻ ngồi ở lại lớp tiếp tục đeo headphone và chơi game.
- Bên lớp Andly. Một đám con gái đi vào lớp rồi dừng lại ở bàn của nó.
- Con kia, dậy đi mày! – Một đứa con gái đầu đàn xẵng giọng.
 - Con này láo thật đấy! – Một đứa con gái khác chộp lấy mái tóc xinh đẹp đó của Andly mà kéo nhồm dậy (chết chắc rồi)
 - Oái! – Andly đang ngủ tự dưng cảm thấy đau ở đầu nên ngẩng cổ dậy, vô cùng tức tối.
 - Dậy rồi hả cưng? – Đứa con gái đứng đầu đàn đó cười đều nói.
 - Tụi bây muốn chết à? – Andly trừng mắt nói.
 - Đi theo tụi tao! – Con đó nói.
 - Tụi bây muốn tao đi đâu? – Andly nghiến răng.
 - Mày sợ à? – Tụi đó dùng kế khích tướng để Andly vâng lời đi theo đây mà.
 - Gì? Tao mà sợ tụi bây á? Đi thì đi! – Andly sùng sộ đứng dậy đi theo tụi nó.
 - Andly, cậu đừng đi theo bọn nó! – Một đứa con trai e dè kéo áo Andly lại.
 - Đừng nói nhiều, chút nữa nếu anh Brian mà có qua thì nói tụi đi xuống canteen rồi, còn tụi con Maya lên thì bảo đi tìm tôi gấp. – Andly nháy mắt với cậu bạn đó.
 - Ừ, được! – Cậu bạn đó gật đầu nghe theo.

Andly và tụi con gái đó vừa mới đi thi ba chàng Devil của chúng ta hùng hổ đi vào.

- Andly đâu? – Brian nhìn xung quanh hỏi.

- Ô... dạ... mấy bạn ấy xuống canteen rồi! – Tụi trong lớp chẳng dám làm sai ý của Andly.

- Cái gì? – Justin nói.

- Hừ, vậy mà tao cứ lo cho nó là sẽ bị đối cơ đấy! – Brian nhăn nhó.

- Vậy về lớp được chưa? – Eris cười nhìn Brian.

- Đi xuống canteen! – Brian nói.

Ở lớp 12A1, Christian vẫn đang chơi game say sưa thì đột nhiên nhe loáng thoáng tụi con gái nói chuyện với nhau.

- Ê, mày nghĩ lần này Ly Ly sẽ làm gì con nhỏ đó! – Một đứa con gái vui vẻ.

- Hehe, chắc là nhắm vào cái nhan sắc trời phú của nó thôi! – Đứa kia cười mãn nguyện.

- Mà anh Brian đang qua lớp nó, tụi con Ly Ly có kéo nó ra kịp không nhỉ? Gặp được là hơi lớn chuyện đấy! – Một đứa khác.

- Không có gì đâu, tụi tao đã canh cho ba con kia đi rồi mới vào kéo con Andly đó ra mà! – Một đứa khác cũng nhào vô.

Nghe tới cái tên Andly thì Christian giật mình, không còn tập trung chơi game nữa mà cố gắng để nghe thật rõ cuộc nói chuyện kia, tai vẫn đeo headphone để tụi nó không nghi ngờ.

- Giờ tụi mình ra đó xem con nhỏ đó bị xử thế nào đi! – Một đứa tò mò nói.

- Tao nghe nói con Ly Ly có ra tay lạnh lùng với mấy con nhỏ dám dính vào Brian lắm! Lần này con Andly đó còn dám ôm anh Brian trước trường rồi còn hôn lên má nữa chứ! Chắc chắn không nhẹ đâu! – Một đứa phán xét.

- Vậy ở đâu? Tụi mình đi xem trò hay!

- Vườn hoa sau trường có một cái nhà kho, chỗ đó là địa bàn của tụi con Ly Ly.

Sau khi nghe được cái thông tin quan trọng đó thì Christian bỏ nhanh cái headphone ra rồi thần nhiên đi ra khỏi lớp như không có chuyện gì.

Ra khỏi lớp thì bắt đầu chạy nhanh lại chỗ đó và lấy điện thoại gọi cho Erica.

- Alo? – Erica vừa ăn bánh vừa nghe điện thoại.

- Mấy cô đang ở đâu? Có Andly đó không? – Giọng của Christian vẫn bình thản như hỏi chuyện bình thường chứ không hề tỏ ra thái độ lo lắng mặc dù đag rất lo lắng thật.

- Haha, sao hôm nay không gọi là con ỉn nữa mà gọi Andly vậy? – Erica vẫn thần nhiên nói đùa.

- Tôi hỏi là Andly có đó không! – Christian gắt lên, Erica cũng nhận ra chuyện gì đó nên nghiêm túc lại.

- Không, hồi này bọn tôi để nó nằm ngủ trên lớp mà! – Erica bắt đầu lo lắng nhìn Maya và Demi vẫn đang theo dõi cuộc điện thoại của Erica từ nãy giờ.

- Vậy thì lên lớp nhanh đi! Có chuyện rồi! Tôi đi trước! – Christian tắt máy rồi chạy nhanh ra nhà kho.

Nói đến Brian, Justin và Eris đi xuống canteen rồi nhưng lại không thấy ai nên bực bội.

- Có khi nào tụi nó chuồn học lên phòng y tế ngủ luôn rồi không? – Brian nhó lại hồi sáng Erica có nói vậy.

- Tao nghĩ chắc vậy quá, chứ không cả bốn đứa đều biến mất à? – Eris cũng nhìn nhìn xung quanh.

- Tao nghĩ chúng ta về lớp đi! Chắc mấy cô nương đó ăn uống no say rồi thì đi tìm chỗ nào đó để ngủ rồi chứ gì! – Justin nói một câu mà ai cũng cho là có lý.

(Chắc mấy ban cũng thắc mắc là tại sao ba chàng nhà ta đi xuống canteen mà không gặp được ba nàng nhà ta chạy lên canteen phải không? Là vì cái trường này rộng quá, từ lớp 11A1 đó xuống canteen thì đi được cả chục đường vì vậy cũng không thể may mắn đến mức có thể gặp nhau chúng một con đường được vì một bên thành thoi (đi đường nào cũng được) còn một bên thì vội vàng (tất nhiên phải tìm con đường ngắn nhất rồi).

Khi Demi, Maya và Erica chạy lên lớp thì không có Andly nữa thật.

- Maya, lúc này tụi đàn chị lớp 12 trường mình đến rồi! Cậu ấy nói với tớ là không được cho anh Brian biết, chỉ chờ các cậu lên rồi mới nói các cậu đi tìm thôi! – Cậu bạn đó này giờ đứng trước lớp chờ Maya, Demi và Erica lên để kịp thông báo, khi nhìn thấy 3 đứa nó thì như vớ được vàng, nói ngay.

- Được rồi! – Maya hiểu ra chuyện, lập tức lôi điện thoại của mình ra tìm ngay.

- Mà xem xem nó đang ở đâu! – Demi giục.

- Điện thoại Andly không đem đâu, gọi cũng mất công à! – Cậu bạn đó lo lắng.

- Tụi tôi đang tìm nó qua thiết bị định vị! – Erica trả lời.

- Oh! – Giờ thì cậu bạn này mới hiểu ra. Andly đúng là thông minh thật đấy.

Nhưng cả bốn tụi nó lúc nào cũng gắn những con chip trong người mình rồi kích hoạt vào điện thoại của ba đứa con lại. Vì vậy luôn luôn biết đồng đội mình đang ở đâu mà!

Ở dưới nhà kho, lúc này thì Ly Ly đã treo sẵn trên đầu của Andly một lọ axit sunfuric đặc, chỉ cần một cái vỗ tay của Ly Ly lúc này thôi thì Andly sẽ tiêu tan ngay.

- Chúng mày muốn gì? Tao mỗi tay nắm đây! – Andly khó chịu vì bị treo hổng lên không trung, hai tay thì bị trói chặt bằng sợi dây thừng chắc chắn.

- Mày cũng đẹp đấy chứ nhỉ? – Ly Ly lăm le nhìn sát vào khuôn mặt đang tức giận của Andly.

- Tất nhiên, điều đó mà mày cũng phải nói à? – Andly cười khẩy.

- Ha, để xem lát nữa, khi cái đó đập vào mặt mày rồi thì mày còn dám kiêu ngạo nữa không! – Ly Ly chỉ tay lên phía trên đầu nó.

- Đó là cái gì? – Andly bắt đầu cảm thấy bất an.

- Axit! – Ly Ly chỉ nói một từ.

“Ngu quá, tưởng tụi này chỉ là hạng tầm thường nên lúc này mình mới không thêm động tay động chân, còn ngoan ngoãn đứng yên cho tụi nó trói nữa chứ! Giờ mà tụi nó giật cái sợi dây đó một phát là chết chắc, phải tìm cách nào để hoãn lại đã!” Andly nghĩ thầm.

- Mày thích anh Brian? – Andly nhướn mày hỏi.

- Anh ấy là của tao! – Ly Ly sẵn tới nói.

- Ha, sao tao chưa nghe anh ấy nhắc đến mày chứ? – Andly lại cười khẩy.

- Tốt nhất là mày đừng có chọc tao điên lên đấy! – Ly Ly chỉ tay vào mặt nó.

- Tao nghĩ nếu bây giờ mày mà tạt cái thứ đó vào mặt tao thì anh Brian sẽ dìm mày xuống 18 tầng địa ngục đấy! – Andly tiếp tục cười khẩy.

- Cái nhan sắc này của mày không còn thì đâu còn cái gì để quyến rũ anh Brian được nữa? – Ly Ly lạnh lùng. (Nhâm to rồi bà ơi)

- Mày đúng là đứa khôn biết liêm sỉ, muốn dành bạn trai với tao à? Vậy thì tao với mày sẽ đấu tay đôi với nhau. Chứ mày ép tao vào tình thế như này thì có hạ được tao rồi thì cũng chẳng ai nể đâu! – Andly nói một câu làm cho Ly Ly tức sôi máu, tính sẽ diện bắt đầu nổi lên.

- Được thôi! Cởi trói cho nó! – Ly Ly ra lệnh.

Sau khi được cởi trói rồi thì nó mới thấy thoải mái chút chút.

- Ê, chừng này người thì mày đầu lại không lại với tao đâu! Gọi thêm đàn em đi! – Andly thông thả ngồi xuống chiếc ghế gần đó nói.

- Mày tự tin thế à? – Ly Ly nhướng mắt. Nhưng đúng thật, cởi trói cho Andly chính là sai lầm ngu ngốc nhất của con nhỏ đó.

- Lên nào tụi bây! – Ly Ly ra lệnh.

Cả đám đàn em của Ly Ly xông vào đánh tới tấp vào người Andly. Trong lúc mà Andly định đứng dậy cho tụi đó xuống châu Diêm Vương thì đột nhiên quyết định cúi người xuống chịu đòn chỉ bảo vệ khuôn mặt vì nghe thấy một giọng nói dữ dằn vang lên.

- Tụi bây đang làm gì đó? – Là Christian, hắn đã phải chạy tới đây đến nữa mồ hôi vã ra như tắm vậy.

- Ô Christian? – Ly Ly ngạc nhiên hết cỡ khi thấy Christian đứng đó.

- Là người à? – Lúc này thì Andly cũng nằm xuống dưới đất rồi.

- Con ỉn kia, sao người lại nằm ra đất thế kia? – Mặc dù nói vậy nhưng hắn vẫn dữ dằn nhìn mấy con nhỏ đang đứng ở đó trừng trừng.

- Christian à? Sao cậu lại đến đây chứ? Ở đây là chuyện con gái giải quyết với nhau! – Ly Ly vẫn cố nói để giữ gìn hình tượng của mình trước tụi đàn em.

- Nhưng tụi bây không được đụng đến Andly! – Christian lạnh lùng nói. Trong trường này ai mà không biết danh tiếng của Devil chứ, Christian một khi đã tức lên thì mấy đứa con gái này cũng khó sống.

- Christian, coi chừng lọ axit ở trên đầu Andly! – Đột nhiên giọng của Maya hét to làm cho tất cả mọi người ở đó đều đồng loạt nhìn lên trên đó.

Lọ axit đang đựng đưa như chỉ chực đổ ụp xuống đầu Andly lúc này. - Tránh xa đó ra con ỉn kia! – Christian nhanh chóng chạy thật nhanh về phía đó, ôm Andly lăn ra xa.

Ngay lúc đó, lọ axit đổ ầm xuống văng tung toé cả lên. Do được Christian ôm nên Andly an toàn tuyệt đối, nhưng không ít giọt axit này đã bắn ngay vào lưng của Christian rồi.

- Christian, anh có sao không? – Demi chạy nhanh lại nói.

- Lưng người sao vậy? – Andly lúc này mới sực tỉnh, chồm dậy xem.

Christian lúc này đang nhịn đau và có cảm giác như những giọt axit đó cứ thấm dần thấm dần vào trong cơ thể hắn vậy.

- Erica, gọi xe cấp cứu nhanh lên! – Maya nói lớn.

- Không, lát nữa đến phòng y tế của trường! – Christian lạnh lùng nói.

- Được được! – Demi quàng vai Christian qua vai mình rồi đưa hắn xuống phòng y tế.

- Nhưng bây giờ tôi phải giải quyết hết mấy đứa này đã! – Mặc dù rất đau nhưng Christian vẫn cố nhịn mà nói.

- Có tui ở đây không ai dám làm gì đâu, anh đi lên phòng y tế nhanh lên đi! – Maya nói.

- Nhưng mà...! – Christia vẫn lo lắng cho Andly lắm.

- Ta không sao, nhà người nhanh đến phòng y tế đi! Demi và Erica đưa hắn tới phòng y tế nhanh đi! – Andly lạnh lùng ra lệnh

- Tụi tui gọi anh Brian đến rồi, anh yên tâm đi! – Erica thấy Christian vẫn chưa muốn đi nên trấn an chứ thật sự có nói gì với Brian đâu.

- Tụi bây muốn chết à? – Maya trợn trong mắt lên nhìn tụi con gái trước mắt.

- Hừ, tại mày mà anh Christian mới bị thương, giờ không có anh ấy bảo vệ cô nữa thì bọn ta sẽ cho tụi bây biết tay.

- Lên đây! – Maya hăng máu.

Nói rồi cả đám đó lại nhào lên, Andly và Maya giờ đây như hai con mãnh thú xông lên ứng chiến. Andly cầm roi quất tụi bụi vào mấy đứa đang trước(mấy cây roi mà hồi nãy tụi nó đang đánh Andly đột nhiên nghe giọng của Christian nên thả đó).

Maya thì dễ sợ hơn, nó lấy những cây phi tiêu được vuốt nhọn luôn mang theo bên mình phóng vào lưng của tụi nó. Mặc dù không chết nhưng rất đau đớn.

Chưa đầy 5 phút sau thì cả đám đó đã nằm rạp xuống đất.

- Mày có sao không Andly? – Maya chạy lại khi thấy Andly như sắp ngất đến nơi.

- Không~! – Andly nói xong xỉu luôn.

5. Chương 5

- Andly sao rồi? Xảy ra chuyện gì vậy? – Brian mới vào bệnh viện đã hét ầm lên với mấy người mặt mày cũng đang lo lắng.

- Anh Brian, Andly... nó... chưa tỉnh! Còn đang trong đó! – Erica cúi đầu nói.

- Mấy cô hay quá ha? Chẳng phải lúc đã nói với tôi là đã gọi cho thằng Brian rồi sao? – Christian tức giận quát.

- Christian à, anh bình tĩnh lại đi tụi này không cố ý muốn lừa anh đâu mà! – Demi khẩn thiết nói.

- Im miệng! – Christian tức giận hơn nữa.

- Bớt nóng nào! – Justin đến vỗ vỗ vai Christian nói.

- Đó là chủ ý của em đấy! – Maya nói.

- Cái gì? – Lần này là cả bốn người bọn họ đều đồng thanh, ai cũng ngạc nhiên cả.

- Sao em không muốn cho anh biết? – Brian trừng mắt nhìn Maya.

- Tại em biết tính con Andly, nó không muốn ai xen vào thù oán của nó, nó muốn tự giải quyết! – Maya thần nhiên như không.

- Tự giải quyết à? Cô có thấy cái hậu quả của việc cô nghe theo lời nó nên bây giờ nó mới như vậy không? – Christian vẫn tức giận.

- Bình tĩnh đi! Thường ngày mày bình tĩnh lắm mà Christian, sao hôm nay cứ nổi nóng lên vậy? Đây là bệnh viện đấy! – Eris nhắc nhở.

- Em xin lỗi! – Maya cúi đầu nói.

- Thôi bỏ đi! Ngồi chờ đi! – Justin thấy tội nghiệp cho Maya khi bị quở trách như vậy lắm.

Chính Christian cũng không thể hiểu nổi tại sao mình lại nóng nảy như thế khi nghe tình trạng của Andly bây giờ mà lớn tiếng với Maya. Nhưng quả thật, khi nghe tin Andly được đưa đi cấp cứu ở bệnh viện thì hẳn đã bỏ mặc vết thương bong axit sau lưng mình mà chạy đi với tụi Brian ngay. Là vậy nhỉ?

“Đúng rồi, con ỉn đó là em gái của Brian thì cũng là em gái mình, lo lắng cho em cũng là phải đạo thôi, có gì thắc mắc nhỡ???” Christian ngồi nhủ thầm như vậy đấy.

- Ra rồi ra rồi! – Erica vui mừng reo lên khi thấy cánh cửa phòng cấp cứu đã được mở ra, một người bác sĩ bước ra.
- Bác sĩ, Andly sao rồi? – Brian vội vàng hỏi.
- Một vài vết trầy xước quanh cơ thể, hơi axit đã làm cho bệnh cũ của tiểu thư lại tái phát rồi nên mới gây ra ngất xỉu như vậy! – Ông bác sĩ đó nhẹ nhàng nói(đây là bệnh viện mà trong đó có 70% cổ phần của nhà Brian mà).
- Cái gì? – Nghe đến từ bệnh cũ tái phát thì cả bọn đồng loạt ngạc nhiên.
- Brian, Maya, Erica và Demi ngạc nhiên là vì cái kết quả không tốt đó, còn Justin, Christian và Eris lại ngạc nhiên vì nghe đến mấy từ “bệnh cũ tái phát ấy”.
- Tiểu thư đã được chuyển đến phòng bệnh rồi, mời thiếu gia đi theo tôi đến gặp! – Ông bác sĩ nói rồi dẫn đường đi trước.
- Là bệnh cũ gì vậy? – Eris hỏi khi đang đi theo sau.
- Nó bị bệnh tim bẩm sinh! – Brian nói rồi hấp tấp đi theo ông bác sĩ, mặt mày không khỏi lo lắng.
- Hắn cũng biết căn bệnh tim đó đã hành hạ Andly biết bao nhiêu năm rồi. Đó cũng chính là lý do mà Andly phải sang Mỹ sống mấy năm nay để chữa bệnh. Nay mới tạm thời ngăn được bệnh đó nhưng chỉ mới vài tháng thôi thì nó lại bắt đầu tái phát. Lần này chỉ vì gửi thấy hơi của axit mà lại như vậy sao? Đứa ***** nào đã nhẫn tâm làm như vậy? Có biết hắn chịu đựng rời xa em gái mình ngần ấy năm để có thể nhìn thấy lại một đứa em gái khỏe mạnh chứ không phải quy lụy đau đớn vì căn bệnh quái ác đó hành hạ không? Vậy mà bây giờ ngần ấy năm đó đã tan tành mây khói!
- Lần này hắn chắc chắn sẽ xóa sổ mấy tên đã dám đùa cợt với cuộc sống em gái của hắn khỏi thế giới này!
- Cái gì? – Eris, Christian và Justin đều rất bất ngờ về cái tin này.
- Mấy anh đừng có nói cho nó biết! Không thì nó sẽ bị kích động, bệnh nặng thêm mất thôi! – Demi dặn dò trên đường đi.
- Ủ được! – Ai cũng thấy Demi nói có lý nên gật đầu ngay.
- Đến rồi! – Ông bác sĩ đó dừng lại ở một căn phòng rộng rãi.
- Ủa? Sao hồi này Andly đang ở trong đó mà tự nhiên giờ được chuyển sang đây rồi thế nhỉ? – Erica thắc mắc.
- Chúng tôi chuyển bệnh nhân theo đường thang máy nên về đây nhanh hơn tiểu thư! – Ông bác sĩ đó tiếp tục nói.
- Vào trong đó ông không được hó hê nhắc chuyện bệnh tình gì cho Andly hết nghe chưa? – Brian trợn mắt nói.
- Vâng! – Ông bác sĩ đó đành phải vâng theo vì không muốn bị thất nghiệp.
- Cả bọn đi vào trong. Andly vẫn chưa tỉnh, vẫn nằm nhắm nghiền mắt ở đó.
- Sao tay chân bị xước nhiều quá vậy? – Erica ngạc nhiên nói.
- Lúc tôi đi vào thì thấy cô ta đang nằm hứng đòn của tụi đó! – Christian lại trở về trạng thái ban đầu, lạnh lùng vô cảm mặc dù đang rất lo lắng cho Andly.
- Tụi nào? – Ánh mắt của Brian hiện lên tia sắc lạnh chưa từng thấy.
- Andly sẽ không muốn anh chen vào đâu! – Maya nói.
- Cô nói gì? – Eris cũng thấy thắc mắc vì Maya luôn là người phản đối bọn hắn trả thù giúp Andly.
- Tại sao? – Bây giờ thì Brian đã tức giận lắm rồi.

- Vì em nghĩ, nó muốn tự giải quyết theo cách riêng của mình, và tụi em sẽ giúp đỡ! – Demi bây giờ cũng khác hẳn, không còn cái vẻ năng động hằng ngày nữa mà thay vào đó, lúc này, hai mắt của cô lạnh lùng đến khó tả.

- ... – Bốn bọn hấn không biết nói gì nữa.

Tốt nhất bây giờ bọn hấn nên đứng nhìn xem khi Andly tỉnh dậy, nó sẽ giải quyết tụi đó như thế nào. Khi cần thì bọn hấn sẽ ứng cứu.

- Ừm~! – Andly đã nhúc nhích.

- Andly! Em dậy đi nào! – Brian lo lắng.

- Mà tỉnh rồi à? – Erica, Maya và Demi đồng thanh.

Christian muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

- Tốt quá, đã tỉnh lại rồi! – Eris và Justin.

- Anh hai~! Đau... đau... đau lắm...! – Andly thều thào kêu, tay ôm ngực, nước mắt nức nở.

- Anh hai ở đây, không sao đâu mà! – Brian nói rồi ôm chầm lấy Andly vào lòng mà thương xót.

Brian cũng cảm thấy đau... hấn đau lắm... khi nhìn thấy đứa em gái nhỏ của mình lại phải chịu sự hành hạ của bệnh tật một cách dã man như vậy...

Rầm...

Một cái bóng gì đó vụt chạy ra ngoài phòng bệnh rồi đóng cửa lại cái rầm.

Là Christian, hấn không thể đứng đó nhìn được nên chạy nhanh ra ngoài phòng bệnh để đi tìm bác sĩ, chắc là cũng có thuốc giảm đau nhỉ.

- Nó chạy đi đâu vậy nhỉ? – Eris hỏi.

- Chắc đi gọi bác sĩ đấy! – Justin nói.

Ngoài kia.

- Bác sĩ! – Hấn vừa đi vào phòng của ông bác sĩ lúc nãy mà hét ầm lên.

- Thiếu gia có việc gì cần dặn ạ? – Ông bác sĩ đó sợ sệt lau mồ hôi hột, thật sự thì Christian lúc này rất kinh khủng, cứ như con quái vật muốn hút hết máu của tất cả những người trước mặt nếu họ không nghe theo mệnh lệnh của hấn.

- Thuốc giảm đau... nhanh lên! – Do tức giận quá nên Christian nói ngắt quãng.

- Vâng vâng! – Ông bác sĩ đó nhanh chân chạy đến tủ thuốc của bệnh viện để tìm một lọ thuốc rồi đưa cho Christian – Đây thưa thiếu gia! – Tay ông vẫn run run.

Ông còn không nhanh đến đó đưa cho Andly uống ả? – Christian không cầm lấy mà hét lại. (ông này sao dữ dằn quá! Muốn dọa chết những người hiền lành ả?)

- Vâng vâng! – Ông bác sĩ tiếp tục nhanh chóng đi tới phòng bệnh của Andly.

Mọi người xung quanh chứng kiến cảnh tượng này ai cũng sợ hãi mà đứng xích ra một bên (đúng đấy, đại gia mà đứng trước mặt ông này trong lúc này chứ)

- Thiếu gia, cho tiểu thư uống thuốc này đi! – Ông bác sĩ đó run run tay đưa viên thuốc cho Brian đang đỡ Andly trên giường bệnh, bên cạnh là gương mặt như ác quỷ hiện hình của Christian, ngay cả họ cũng sợ chứ đừng nói ông bác sĩ hiền lành đó.

Mọi người không hỏi cũng biết là chuyện gì đang xảy ra. Ai cũng thắc mắc, thường ngày Christian vô tâm lạnh lùng có tiếng mà, sao hôm nay lại lạ thế nhỉ?

- Baby uống đi nào! Ngoan anh hai thương! – Brian dịu dàng đưa viên thuốc màu trắng đó cho Andly, rồi đưa nước vào cho nó.

- Ừm~! – Andly sau khi uống thuốc thấy cảm giác đau đang dần dần mất đi nên thở hồng hộc vì trận đau vừa rồi đã làm nó như mất đi toàn bộ sức lực.

- Tiểu thư đã khoẻ hơn chưa? – Ông bác sĩ đó giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ừ! – Andly cố gật đầu.

- Mà thấy sao rồi? – Demi lo lắng.

- Làm tụi tao sợ hết hồn đấy! – Erica cũng vỗ vô lưng Andly nói.

- Không sao là tốt rồi! – Maya mỉm cười.

- Tụi đó là tụi nào vậy? – Eris hỏi.

- Không cần anh bận tâm! Tụi này tự giải quyết được! – Andly lạnh lùng mím môi.

Vốn dĩ Eris chỉ muốn hỏi lại Andly xem những lời Maya nói lúc nãy có đúng không thôi. Đúng là bạn bè, họ là những người luôn hiểu nhau nhất!

- Này, con ỉn kia, người đúng là không có đầu óc, đã biết tụi đó không có ý tốt mà còn đi theo làm gì hả? – Christian tức giận quát.

- Người buồn cười nhĩ! Chuyện của ta thì liên quan gì đến người chứ? Còn nữa, lúc đó ai bảo người vào cứu ta chứ? Mất công ta lại mắc nợ! Như thế thì thật là phiền phức vì ta không muốn dính dáng gì đến còn người như người cả! – Andly tiếp tục lạnh lùng, còn hơn cả tăng băng Christian nữa.

Mọi người ngó người ra khi nghe những lời nói của Andly. Nó nhìn thẳng vào Christian, ánh mắt đầy như muốn đâm thủng cả con người của hắn vậy.

- Hừ, ta cứu cô chỉ vì cô là em gái của Brian. Nếu cô nghĩ như vậy là mắc nợ tôi thì coi như tôi chưa làm gì! – Hắn cười rồi nó một cách lạnh lùng nhất, còn hơn cả cái lạnh lùng thường ngày rồi quay lưng đi.

Mọi người ai cũng nhìn thấy sau lưng hắn, những vết bỏng do axit dính vào đang chảy máu thấm dần vào chiếc áo sơ mi trắng đồng phục của trường Royal.

- Sao mà quá đáng vậy? – Demi nhăn mặt.

- Đó không phải là chuyện của mà! – Andly lạnh lùng tiếp rồi nhìn qua Maya – Maya, mà đi tìm tụi nó cho tao, không được sót bất cứ một con nào!

- Được! – Nói rồi Maya đi ra ngoài.

Đáng yêu đâu? Xinh xắn đâu? Trẻ con đâu? Thơ ngây đâu? Sao giờ Brian chỉ nhìn thấy một con ác quỷ đang ngự trị trong tâm hồn của cô em gái mà hắn thương yêu hơn cả mạng sống của mình thế này?

- Baby nghĩ ngợi đi nào! – Brian nói.

Andly lúc này chỉ nghe lời một mình Brian, ngoan ngoãn nằm xuống nhắm mắt lại. Do loại thuốc giảm đau lúc nãy có một ít thuốc ngủ trong đó nên uống vào mọt lát sẽ cảm thấy buồn ngủ ngay.

Khi Andly đã ngủ say.

- Sao nó khác quá vậy? – Justin không tin vào mắt mình.

- Tao thấy hình như nó kinh khủng hơn rồi đấy! – Eris lo lắng nói với Brian.

- Không sao đâu, tính khí nó mỗi khi tức giận lên đều như vậy đấy! – Brian day day huyết thái dương của mình ngả người lui sau ghế.

- Còn anh Christian thì sao? Hồi nãy chắc anh ấy giận lắm! – Erica nói.

- Nó lúc đó nhìn rất kinh khủng không thua gì nhỏ Andly! – Eris phán.

- Mà Andly nói những lời đó cũng hơi quá đáng thật! – Demi nói. Nó biết Andly luôn là con người có hai mặt đối lập như vậy nhưng lần này thật sự là hơi quá đáng rồi. Huống gì Christian lại lo lắng cho Andly như vậy, vậy mà...

Demi thật sự cảm thấy khó chịu vì hành động của Andly đã vô tình làm tổn thương Christian.

6. Chương 6

- Andly, chúng nó đây rồi! – Maya lạnh lùng chỉ về hướng có mấy tụi con gái đang bị trói chặt ở đó.
 - Không thiếu con nào chứ Maya? – Andly nhìn Maya rồi cười lạnh.
 - Tất nhiên! – Maya trả lời chắc chắn.
 - Tao tin mày luôn hoàn thành tốt công việc của mình mà! – Andly cười, nụ cười đối với những người bạn với Maya.
 - Bây giờ chúng ta tính sao với đám này đây? – Demi hỏi.
 - Giết sạch cho tao! – Andly buông cái câu ấy ra làm cho cả bọn con gái ngồi bên kia mặt mày tái mét lại.
 - Andly à! Mày thật là... đừng làm việc nóng vội vậy chứ? Khoan hãy giết đã, làm cho tụi nó sống không bằng chết thì hay hơn á! – Erica nhăn nhó nói.
 - Làm như thế nào? – Andly nhướn mày nhìn Erica. Tuy Erica hiền lành nhất trong bốn đứa nhưng lại là người luôn có những trò khinh khỉnh nhất mà một người tự xưng mình là độc ác cũng phải cúi đầu nhận thua.
 - Thì tao muốn cắt gân của tụi mang cho chó ăn! Rồi sau đó cạo hết tóc của tụi nó, lấy dao lam, vạch mấy đường trên đầu tụi nó cho vui! – Erica vừa nói vừa nháy mắt đáng yêu.
 - Đúng là Erica, cứ như vậy đi! – Andly chốt.
 - Còn nữa, tụi nó dám dọa tạt axit vào mày, nhưng cuối cùng anh Christian mới là người chịu trận nên tao cũng muốn thử vào giọt axit lên mặt tụi nó! – Demi cũng lạnh lùng chẳng kém.
 - Ok, tụi bây cứ làm đi, lát tao sẽ vào diện kiến sản phẩm! – Andly cười toir ồ đi ra ngoài căn phòng rộng thênh thang đó.
 - Ok! – Maya, Demi và Erica đồng thanh.
- Andly đứng ngoài này, mắt nhìn lên trời xanh và thoải mái lắng nghe những âm thanh la hét sắc mùi máu tanh ở trong này. Nó chưa bao giờ tự tay giết người, nhưng mấy con bạn của nó đều là phải chờ lệnh của nó trước khi giết một ai. Nhưng suy cho cùng thì nó vẫn là người tàn khốc nhất trong cả bọn.
- Bỗng nhiên nó nhớ đến Christian. Nhớ đến cái lúc mà hắn lạnh lùng bước ra khỏi cửa phòng bệnh của nó. Bỗng nhiên nó lại thấy tim mình thất lên. Mấy hôm na ở trường mọi việc đều diễn ra bình thường, nó vẫn tiếp tục trong vai của Brian, vẫn vui vẻ đi cả bọn với nhau, nhưng nói cả bọn cũng không phải, lúc nào nó cũng thấy có thêm hai ba đứa con gái lạ hoặc lạ hươu ôm cứng lấy Christian nữa.
- Nhớ đến điều đó càng làm cho nó lạnh lùng hơn, có lẽ chỉ khi ở bên cạnh anh hai hoặc những đứa bạn của nó thì nó mới là một con người bình thường.
- Xong chưa? Tối nay chúng ta chuẩn bị tái xuất! – Andly bước vào, khẽ hài lòng với chiến tích của những con bạn, những đường gân dài đỏ tươi tanh tao đang nằm vương *** trên đất.
 - Ở đâu vậy? – Maya lau lau tay hỏi.
 - Mấy giờ? – Demi và Erica.
 - Bar Factions, 11h đêm nay! – Andly nói rồi đi ra ngoài – Kêu tụi đàn em dọn dẹp sạch sẽ vào.
- Ở một quán bar nổi tiếng nhất Việt Nam.

- Ê, thằng Christian mấy bữa nay sao vậy? – Mọi người ai cũng nhận ra Christian đang ngày càng đi xuống dốc trầm trọng, thay bạn gái như thay áo, còn hơn cả Brian và Eris. Một ngày cặp một lúc cả hai ba đứa.

- Tao chịu! – Justian nhún vai nói.

- Nó bị điên rồi! – Brian tức giận đứng dậy đi về phía Christian đang đứng cùng với mấy đứa con gái ăn mặc hở hang không còn gì để nói ấy.

- Christian, mày bị cái quái gì vậy? – Brian tức giận nắm lấy cổ áo của Christian.

- Tao đang vui vẻ với mấy em này mà, sao mày lại chen vào phá đám??? – Christian nói với khó chịu.

- Về bàn ngồi ngay! Nếu không thì mày sẽ biết tay với tao! – Brian nói rồi đi về trước, Christian tuy bực mình nhưng cũng phải đi theo. Hằng ngày bắt hắn phải gặp mặt với con điên Andly đó hắn đã đủ cảm thấy bực mình rồi.

Đến bàn, Christian ngồi xuống cầm ngay chai rượu trên bàn mà nốc.

- Chào các anh, có chuyện khẩn! – Một tên đàn em đến cúi người lễ phép.

- Nói! – Brian đang bực mình nên gắt lên.

- Thưa, tối nay, 11h đêm tại bar Factions, Tứ Đại Mỹ Nhân huyền bí ấy tái xuất! – Tên đàn em đó nói.

- Cái gì? – Cả bốn người bọn họ đều ngạc nhiên nhìn tên đàn em đó.

- Thông tin có chính xác không? – Eris hỏi.

- Chính xác 100% anh!

- Vậy tối nay mày và thằng Chí chờ tụi tao ở Factions! – Brian ra lệnh.

- Vâng!

- Lui! – Christian nói.

Tên đàn em đó không dám nói thêm gì mà rút ngay, hắn biết khi Christian đã nói “lui” thì hắn không nên nói thêm gì nữa!

- Tao ra ngoài đó tiếp đây! – Christian lại đứng lên định đi ra ngoài đó.

- Mày đi thêm một bước nữa là tao sẽ giết mày ngay lập tức! – Eris tức giận đứng dậy nói, hàn khí tỏa ra lạnh ngắt làm ọi người xung quanh đó đều không khỏi ngạc nhiên.

Mọi người bây giờ đã biết là Eris đang nổi cơn điên rồi. Christian cũng khó chịu về lại ghế ngồi.

- Lại có chuyện gì? – Christian hỏi.

- Mày sao vậy? – Justin bực mình nói.

- Lạnh lùng hơn, vô tâm hơn, thậm chí là càng ngày càng xuống dốc một cách trầm trọng!!! – Brian nói.

- Lý do là tại sao? – Eri đã bình tĩnh lại, ngả người ra ghế hỏi.

- Chỉ là bữa nay tao thích thay đổi bản thân tí thôi! – Christian nói với giọng đùa cợt.

- Thay đổi bản thân à? – Brian hỏi.

- Ủ, thôi có gì tối về nhà nói, tao ra đó chơi! – Christian cười cười rồi ra ngoài đó với cô em hở hang của mình.

Hắn cũng không thể nào biết được chính mình nữa, hình như càng ngày hắn càng sao đoạ thật rồi đấy!

- Uống đi nào anh yêu! – Một đứa con gái mặc áo quần mà như trong suốt bay lên đùi hắn ngồi. (Kính quá ông ơi, đuổi nó xuống đi)

- Tối nay anh có đi chơi với em không? – Sau khi Christian đã uống xong rồi thì cô gái đó lại tiếp tục rót tiếp, vừa nói.

- Tối nay anh có chút việc bận, bữa khác bù cho em nhá! – Christian tay vòng qua siết chặt cái vòng eo ấy hơn rồi nói.

- Á Á Á!!! – Cô gái đó không biết vì sao lại ngã xuống nền.

- Christian, người là người như vậy sao? – Cô gái mới vừa đẩy co gái hờ hang đó xuống khỏi đùi của Christian đó cười khẩy nói, nhưng nếu ai nghe rõ thì sẽ nghe thấy ngay cái chất giọng chua chat ở trong ấy.

- Im đi! – Christian nhận ra ngay cái gương mặt xinh đẹp quen thuộc ấy rồi ỏ đi cái cười cợt nhả từ nãy giờ mà thay vào đó là giọng nói lạnh lùng khiến người khác phải khiếp sợ.

- Anh Christian!!! – Một cô gái khác tự nhiên chạy tới ôm chầm lấy Christian mà nũng nịu.

Christian không từ chối mà ngay lập tức phối hợp nhịp nhàng với cô gái đó.

Thật sự khi nhìn thấy cảnh này khiến Andly rất tức giận. Tuy nó với Christian hay cãi nhau, nó cũng không ưa gì tên này nhưng không biết tại sao khi nhìn thấy mấy cảnh này nó tức lắm!

- Bỏ ngay anh ta ra! – Andly lạnh lùng nói với người con gái đứng đó.

- Cô này là bạn gái của anh à? – Cô gái đó không những không sợ mà còn nũng nịu dụi dụi đầu vào ngực Christian hỏi.

- Em nghĩ sao vậy? Xấu xí như thế này thì sao bằng em được chứ? – Christian chẳng thèm nhìn Andly mà xoa xoa đầu của cô gái kia.

Chát!!!

Một âm thanh chói tay vang lên khiến ọi người quanh đó đều hoảng sợ, trên mặt Christian lúc này 5 dấu tay in hằn của Andly.

- Cô vừa mới làm gì? – Christian lúc này đã tức giận đến cực điểm.

- Tát người! – Andly sẵn giọng.

- Được đấy! Đi theo tôi, tôi sẽ cho cô biết cái giá phải trả khi dám tát vào mặt tôi như vậy! – Andly bị Christian kéo đi mà không thể phản kháng lại được, lúc này trông hắn đáng sợ lắm.

- Brian, Christian sẽ đánh em gái của mày mất! – Justin đứng dậy nói.

- Không sao đâu! – Maya lạnh lùng nói.

- Sao? – Brian, Justin và Eris bắt ngờ khi nghe Maya nói.

- Andly đã nói được là sẽ được! Chúng ta cứ ngồi đây đợi! – Erica thoải mái dựa vào ghế nhâm nhi rượu.

Brian, Justin và Eris thì không sao hiểu được ý nghĩ của tụi nó vào lúc này. Tụi hắn biết, một khi mà Christian đã nổi điên lên rồi thì càng đáng sợ hơn truyền nhân của thần chết là Eris.

- Yên tâm đi! – Demi nói.

Demi lúc này cũng thấy khó chịu lắm, cũng muốn ra đó hỏi Christian cho ra nhẽ, tại sao lại xuống dốc một cách trầm trọng đến đáng sợ như vậy nhưng Andly không cho, chỉ bắt phải ngồi đây chờ.

Ở bãi gửi xe vắng vẻ dưới tầng hầm, Christian tức giận kéo tay của Andly đi, đến một góc rồi mới thả ra.

- Đau tay! – Andly dùng hết sức của mình nhưng không buông ra được.

- Cô muốn gì đây? Sao lại xen vào chuyện của tôi? – Christian lạnh lùng đến phát sợ, mắt đã đỏ ngầu.

- Ta chỉ muốn kéo người ra cái vũng lầy đó thôi! – Andly vẫn ngạo mạn nói.

- Tôi không cần! Tôi đã nói rồi mà, cô không liên quan đến tôi, tôi không liên quan đến cô! – Christian lại tiếp tục lạnh lùng đẩy Andly sát vào tường rồi hai tay chống sau bờ tường đó mà nói.

- Dù sao người cũng đã từng cứu ta! Ta cũng phải cứu người lần này! Coi như ta với người không mắc nợ nhau. – Andly lạnh lùng buông ra câu nói ấy.

- Cô rãnh quá phải không? – Christian vẫn cứ như một tảng băng.

Thật sự thì hẳn đã mong đó là câu trả lời khác nhưng điều nó nói chỉ là muốn không ai mắc nợ nhau. Đã thế thì không việc gì mà hẳn phải nường tay với nó cả.

- Ta không rãnh, nhưng ta không muốn nhìn thấy người như vậy với mấy loại tạp chất kia! – Andly tiếp tục nói.

- Thế ra cô là không phải là tạp chất à? – Christian đột nhiên nở nụ cười gian ác.

- Nói gì? – Andly nghe mình bị xúc phạm nặng nề đến vậy nên trợn ngược mắt lên hỏi.

- Hôm nay cô đã phá hỏng buổi vui đùa của tôi nên tôi sẽ bắt cô phải trả lại!!! – Christian không trả lời Andly mà đưa tay luồn vào tóc sau gáy của Andly mà nói.

- Người muốn làm gì? – Bàn tay lạnh lẽo ấy tự dừng lại chạm ngay vào sau gáy nên Andly cảm thấy rùng mình.

Christian không nói gì mà cúi xuống hôn lên môi của Andly. Một nụ hôn mà đối với hẳn thật là chua chát. Hẳn nghĩ, lúc này đây Andly sẽ càng ghét hẳn hơn, sẽ càng giận hẳn hơn, nhưng mà hẳn biết... ngay từ lúc... hẳn biết được... Andly và Brian chỉ là anh em... thì hình như...

Lúc này Andly cảm thấy bị sỉ nhục thậm tệ, nó không ngờ Christian lại là loại con trai như thế này, chợt, nó cắn mạnh vào môi của Christian.

- Á! – Christian giật mình ngẩng đầu dậy.

- Người đúng là loại con trai thậm tệ nhất mà ta từng gặp! – Andly trợn ngược mắt mà nói, nhưng giọng nói không có vẻ lạnh lùng như thường ngày.

Andly tuy rất giận về cái hôn đó(first kiss của bà này đó) nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp lạ thường khi ở trong vòng tay của Christian, cái cảm giác này khác xa đối với Brian – một người anh trai tốt.

Môi hẳn lúc này đã bị chảy máu, Andly bất chợt đưa tay lên lau lấy vệt máu đó. Hành động này thật sự làm cho Christian không biết phải phản ứng như thế nào nữa.

- Đau không? – Andly hỏi, giọng nói khác hẳn thường ngày.

- ... – Christian vẫn sững người.

Đột nhiên Andly nhón chân lên, hôn vào cái nơi chảy máu ấy của Christian, một cái hôn nhẹ nhàng như làn gió thoảng.

Hành động lần này càng khiến cho Christian thêm ngạc nhiên, đứng như chôn chân ở dưới đất. Mới hồi nãy, hẳn còn là người điều khiển nhưng bây giờ lại bị Andly điều khiển lại mất rồi.

- Lần sau đừng như vậy nữa nhé, ta thích người của 1 tuần trước hơn! – Andly nói nhỏ vào tai của Christian rồi hôn nhẹ vào má hẳn một cái nữa! – Ta lên trước đây, người cũng nhanh lên đi nhé! – Nói rồi gỡ nhẹ tay của Christian vẫn đang ở sau gáy mình ra, đi thẳng.

Một chuỗi hành động đó xảy ra làm cho Christian không thể nào phản ứng được. Là sao thế nhỉ? Hẳn thật sự không hiểu con người của cái con Búp Bê biết đi này!

Lúc trước chẳng phải rất ghét hẳn sao? Còn nói là không muốn mắc nợ gì gì đấy nữa mà, nhưng tại sao bây giờ lại...

Bất giác hẳn đưa tay lên môi của mình, nơi có vết sưng nhỏ do môi nó cắn, một nụ cười dịu dàng hiện ra... một nụ cười thật là hiếm thấy... một nụ cười mà hẳn nghĩ là mình đang hạnh phúc...

Đúng... hẳn đã thích Andly mất rồi... thích từ cái lúc hẳn chẳng cần suy nghĩ gì mà chạy đến cứu nó ra khỏi lọ axit đấy rồi...

Ở trên này, Andly đi lên, mặt tươi rói, ngồi xuống ghế cười thật tươi.

- Christian đâu? – Mọi người đều đồng thanh.

- Anh ta đến giờ đây! – Andly cười tinh nghịch.

Thật sự thì lúc này ai cũng nhận thấy sự khác lạ ấy, lúc này còn lạnh lùng như tảng băng nghìn năm vậy mà bây giờ đã cười tươi như một đứa trẻ thường ngày rồi.

- Không có chuyện gì chứ? – Erica nhướn mắt hỏi lần nữa. Tuy thân nhiên vậy nhưng nó không tin Andly có thể cảm hoá cái núi băng lạnh lùng ấy nhanh như vậy được.

- Đương nhiên là không rồi! – Andly cười tít mắt.

- Anh không tin! – Eris cũng thấy lạ lắm, không thể nào Andly đã kéo được Christian ra khỏi vũng lầy ấy một cách nhanh chóng vậy được trong khi tụi hắn phải mất công gần 1 tuần những cũng chẳng được gì.

- Andly, em lại có trò gì đây? – Brian nhướn mắt nghi ngờ.

- Bộ em cho nó uống bùa gì đó hả? – Justin nói chuyện ngu thấy ón!

- Không đâu nha! Em nói thật mà! Mấy người không tin à? – Andly tức tối nói, điệu bộ lại i như đứa con nít rồi.

- Nói thật chứ tao cũng chẳng thể tin nổi! – Maya nói.

- Tao cũng vậy! – Demi cũng nhăn mặt.

- Trời ơi! Vậy nếu thật thì sao? – Andly nói.

- Thì em muốn gì anh hai đều cho! – Brian nói.

- Không thêm, bây giờ em muốn gì mà anh hai chẳng cho, nói như thừa! – Andly bĩu môi.

- Vậy thì trong vòng một tháng tụi này sẽ thay phiên nhau đi mày ăn kem á! – Erica biết ngay cái sở thích của con bạn mình.

- Ok, nói là phải giữ lời nha! – Andly cười sung sướng.

- Tất nhiên! – Cả đám.

- Đó đó, Christian vô rồi kìa! – Từ đằng xa thấy Christian thì Andly đã hớn hở chỉ.

Mọi người ai cũng tò mò nhìn ra.

Là thật kìa, tên đó vẫn thái độ lạnh lùng như thường ngày nhưng không hiểu sao lại từ chối hết tất cả những em xinh đẹp mời rượu. Hắn đang đi tới bàn của cả tụi.

- Ồ, hình như vậy thật! – Justin nói.

- Ồ, tao cũng thấy vậy! – Eris gật gật đầu.

- Em gái anh là số 1! – Thật sự thì Brian rất vui khi thấy thằng bạn thân của mình trở lại như xưa.

- Mày làm cách nào hay vậy? – Maya huých huých vào eo tôi.

- Cảm hoá được cả một con quái vật, không tôi, không tôi! – Erica cười híp mắt.

- Tốn tiền kem rồi mọi người ơi! – Demi nói ngay cái vấn đề trước mắt.

- Haha, bí mật đấy nhé, đừng cho hắn ta biết! – Andly cười khúc khích rồi nói nhỏ.

- Sao tụi bây cứ nhìn tao chăm chăm vậy? – Christian ngồi xuống, vẫn thái độ lạnh lùng ấy chứ không phải là nụ cười cợt nhả giả tạo ấy nữa!

- O... ơ... mày không sao chứ? – Justin hỏi lại cho chắc chắn.

- Tao thì bị gì chứ? – Christian đứng dưng nói.

Bỗng nhiên hắn lại nhìn qua Andly, nó vẫn đang giả lơ nhìn về hướng nào đó mà không dám nhìn thẳng mặt hắn (bà này mà cũng biết ngượng nữa trời???)

- À không! – Justin cười.

- Được, tao còn tính đá mày ra khỏi Devil nữa cơ đấy! – Brian cười tươi.
- Mày dám à? – Christian nói.
- Haha... – Cả đám cười vui vẻ.

7. Chương 7

Tại bar Factions...

Lúc này thì cả quán bar đông nghịt, toàn là người của những bang hội có tiếng đến để được chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt trần của Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại đó.

- Các anh mới tới ạ! – Một tên đàn em chạy đến lễ phép nói với Brian, Christian, Eris và Justin.
- Đã bắt đầu chưa? – Brian hỏi.
- Chưa anh, 5 phút nữa! – Tên đàn em đó nói.
- Bang chúng ta ở đâu? – Christian nói.
- Vâng, đằng kia, mời các anh đi theo em! – Tên đó nói rồi chỉ vào khu vực gần với khu vực trung tâm nhất
- Ở đó là nơi mà Tứ Đại Mỹ Nhân sẽ diện kiến tất cả những thủ lĩnh, còn bọn đang em thì ngồi ở sau.
- Đi! – Brian nói.
- Coi bộ cũng có nhiều người tò mò vì bốn cô gái này như chúng ta đây! – Eris cười rồi cùng đi theo.
- Tao cũng tò mò! – Justin cười.

Đúng 11h đêm, tất cả những thủ lĩnh của các bang hội sẽ ngồi ở một cái bàn tròn rộng thênh thang, vị trí trung tâm là bốn chỗ ngồi còn để trống.

Ở cách đó không xa...

- Andly, uống thuốc đi! – Erica đưa chai nước rồi giục Andly uống.
- Ừm! – Andly nhận lấy thuốc vào chai nước từ Erica rồi nhìn qua Maya đang nhìn ra cửa – Bọn người đó đến đông đủ cả chưa?
- Đủ rồi, còn có cả anh Brian, Christian, Justin và Eris nữa! – Maya quay vào nói.
- Ừ, tao biết ngay mà! Làm sao ông anh hai của tao có thể bỏ qua cái sự kiện quan trọng thế này được chứ!
- Andly sau khi uống thuốc xong rồi cười nhếch mép.
- Nó bị sao vậy? – Erica đột nhiên chỉ vào Demi hỏi..

Demi tự nhiên nhìn chăm chăm ra ngoài đó, gương mặt có vẻ vui, còn cười mỉm một mình nữa.

- Để tao coi! – Andly đi tới gần đó nhìn ra. Từ đó nhìn ra sẽ nhìn thấy rõ ràng chỗ ngồi của bốn người thủ lĩnh của Devil.

“Không lẽ con này thích ai trong bốn người này à?” Andly nhướn mày hỏi.

Maya nhìn là biết ngay Demi thích ai trong số đó, thậm chí mong cho không phải là người con trai đó... người mà nó đã thích trong một thời gian dài đằng đặc... nhưng vẫn chưa dám nói ra...

- Đến giờ rồi, đi thôi! – Andly lạnh lùng đập vào vai của Demi.
- Hả?... à... ừ... – Demi giật mình rồi cũng lấy lại tinh thần.

Hôm nay bốn người họ mang những chiếc mặt nạ da bám sát vào mặt với những hình thù kì lạ.

Andly là một bông hoa hồng màu xanh sapphire.

Maya một thanh kiếm dài và nhọn, sắc bén i như chính con người nó vậy.

Erica hình một bông hoa tuyết trắng.

Demi lại là một ngọn lửa sẵn sàng làm tan tất cả những tảng băng.

- Ra rồi, ra rồi kìa! – Tên thủ lĩnh của bang Black nói với vẻ hào hứng.

Bốn tụi hần cũng nhìn ra, tuy trong lòng cũng rất hào hứng nhưng bên ngoài với là vẻ mặt lạnh lùng ấy!

Tứ Đại Mỹ Nhân ngồi yên vị xuống chỗ của mình, ở vị trí cao nhất là chỗ của Andly.

- Đây là Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại của chúng ta đây sao? – Một tên thốt ra.

Còn lại những tên khác đang trở mắt nhìn lên trên đó.

- Huyền thoại đúng là huyền thoại... đẹp không thể tả nổi! – Một tên khác nói.

- Đẹp lắm! – Eris trầm trồ.

Ngay cả Christian lạnh lùng đó mà cũng phải nhìn sững trước vẻ đẹp của bốn cô gái ngồi trước mắt.

Hôm nay Andly mặc một chiếc váy màu xanh Sapphire chỉ ngắn chưa tới đầu gối. Phần trên đơn giản ôm sát người, phần dưới được may bằng vải voan nhiều lớp nên xoè to ra. Giống Búp Bê nhưng vẫn không mất đi cái vẻ kiêu sa ấy.

Maya thì một chiếc váy đen ôm sát người dài chưa đến gối, một hàng cườm trắng chạy dọc từ trên cổ đến tận đai váy càng làm tôn lên vẻ đẹp mạnh mẽ vốn có của Maya.

Erica là một màu trắng tinh khiết, vẫn là váy công chúa cầu kỳ đúng theo sở thích của nó. Một cô công chúa đáng yêu, tinh khiết.

Demi với chiếc váy buong thông trẻ một bên vai màu đỏ rực của lửa. càng làm cho thân hình nóng bỏng đó được toả hào quang hơn.

Nếu Andly là băng thì Demi lại là lửa.

Nếu Maya là ác quỷ thì Erica lại là thiên thần.

Bốn đứa nó mỗi người một vẻ nhưng lại mang một âm sắc hài hoà khi ở gần nhau.

Một xanh một đỏ...

Một trắng một đen...

Càng làm cho người ta không thể cưỡng lại nổi với vẻ cám dỗ ngu muội ấy...

- Bây giờ bắt đầu vào vấn đề chính! – Andly lạnh lùng lên tiếng.

Tiếng nói này bây giờ hoàn toàn khác nên bốn đứa hần ngồi đằng ấy không thể nhận ra được.

- 2 quý sau sẽ diễn ra cuộc chiến “Xung Vương” để tìm ra bang hội có khả năng nhất nắm giữ các bang hội còn lại! – Maya nói.

- Ngoài cái đó ra thì chúng tôi sẽ được gì nữa? – Christian đi thẳng vào vấn đề trao đổi.

- Chúng tôi! – Andly, Maya, Erica và Demi đồng thanh nói.

- Các cô có những gì? – Brian hơi ngạc nhiên vì thái độ tự tin quá đáng đó.

- Quyền lực, tiền tài, nhan sắc! – Demi nói, mắt vẫn nhìn về một hướng nhất định.

- Mấy cái đó chúng tôi nghĩ là hơi... – Justin định lên tiếng mỉa mai thì...

- Emila, nói cho họ nghe! – Erica cắt ngang Justin.

- Vâng! – Một cô gái lạ hoặc đi ra – Thiên Sứ Nóng Bỏng, là người đứng đầu về các lĩnh vực điện tử trên toàn thế giới, nắm trong tay gần 100 tập đoàn nổi tiếng hàng đầu thế giới. Ngoài ra còn có cả một hệ thống những quán bar VIP nhất thế giới. Người thứ 2, Công Chúa Baby, cô ấy là người nắm hết tất cả mọi quyền lực ở toàn bộ các quốc gia Châu Âu. Người thứ 3, Tiểu Thư Đan Mạch, cô ấy là trùm mafia nổi tiếng ở Nhật Bản trẻ tuổi nhất thế giới. Không những vậy, thế lực của cô gái này không tầm thường, nắm trong tay hơn 100 nghìn tên tay sai. Người cuối cùng, Búp Bê Kiều Ngạo, cô ấy là người đứng đầu của Tứ Đại Mỹ Nhân về nhan sắc lẫn quyền thế. Nắm giữ tất cả những quyền lực của ba người kia và là người có nguồn tài chính lớn nhất thế giới! – Cô gái tên Emila đó đọc một tràng trong sự ngạc nhiên đến cực đại của những người ngồi dưới này.

- Lui đi! – Andly lạnh lùng phất tay cho Emila ra ngoài.

- Thế nào? Thế đó có xứng để làm phần thưởng không? – Maya cười nhếch mép.

- Được, tôi muốn cô! Lúc đó cô sẽ là của tôi Búp Bê Kiều Ngạo! – Eris cao hứng đứng dậy nói.

- Tuỳ anh, nếu bang Devil của anh thắng trong đại hội cuộc chiến Xung Vương! – Andly thản nhiên nói.

- Thật là chẳng tầm thường chút nào! – Brian ngẫm nghĩ.

- Tại sao lần này lại chọn ở Việt Nam? Một đất nước không mấy nổi bật? – Justin hỏi.

Câu hỏi này làm mọi người cũng thắc mắc lắm.

- Tôi thích! – Andly trả lời.

Thật sự thì Andly cũng không biết lý do tại sao lại chọn ở một đất nước tẻ nhạt này nữa.

- Cuộc gặp mặt kết thúc, ngày này, 6 tháng sau, chúng ta lại gặp nhau ở đây để tổ chức cuộc chiến Xung Vương! – Maya chốt.

- Được, chúng tôi rất sẵn sàng để sở hữu các người đẹp ở đây! – Một vài tên thủ lĩnh khác hào hứng ra mặt. Sau đó cả bốn đứa nó lẳng lặng đi vào, phóng liên về nhà thay đồ rồi lại nằm lên giường như những đứa em gái ngoan.

Đây chắc chắn sẽ là một cuộc chiến khốc liệt nhất. Trước cái phần thưởng khổng lồ ấy thì không ai là không muốn được!

- Về bảo tụi đàn em chuẩn bị tập luyện cho thật tốt! – Brian ra lệnh.

- Vâng thưa anh! – Tên đàn em lại cung kính nói.

Christian lúc ấy lại thấy trong lòng vui vẻ hẳn lên.

“Về nhà rồi sẽ gặp con ỉn đáng yêu đó!” Hắn nghĩ thầm rồi phóng xe vụt đi.

8. Chương 8

Hôm nay lại là một ngày bình thường như mọi ngày, chỉ khác là bên cạnh Christian lúc này không có cô gái nào nữa thôi!

- Bye bye baby của anh nha! – Brian vẫy vẫy tay với Andly rồi cười tươi.

- Bye bye anh! – Andly cũng vẫy vẫy tay lại.

- Anh Christian này, lát nữa giờ chơi anh ra vườn hoa sau trường gặp em một lát được không? – Đột nhiên Demi đi đến rồi nói nhỏ vào tai của Christian khi 3 chàng kia đã đi trước vài bước, hành động này tuy không qua mắt được 3 cô gái kia nhưng tụi nó cũng giả vờ như không có chuyện mà đi thẳng lên lớp.

Trước khi đi, Andly nhìn thoáng qua Christian một chút, hắn ta vẫn vậy, vẫn cái thái độ dửng dưng đó của mình mà nhìn Demi với ánh mắt kì lạ.

- Làm gì? – Christian nhìn Demi nói, lúc này hắn vô tình cũng nhìn về phía Andly nhưng chỉ thấy nó và 2 cô kia cười tủm tỉm gì đấy rồi đi vào lớp trước.

- Thì anh cứ ra đó một lát, chỉ một lát thôi! – Demi dịu dàng nói, đây thật là một sự dịu dàng hiếm thấy của nó.

- Được! – Christian gật đầu rồi đi theo bọn Brian đang đi trước.

Demi tươi cười vui vẻ rồi đi theo tụi nó vào lớp học.

- Ê mày đang bàn tính kế hoạch gì với Christian vậy? – Erica nháy nháy mắt tinh nghịch.

- Đâu... đâu có chuyện gì đâu! – Demi đang cười mỉm một mình thì bị 3 đứa nó xông tới hỏi chuyện nên bối rối.

- Đừng có mà xạo nhá! – Maya dí vào đầu Demi cười yêu.

- Ê nếu cần tao giúp gì thì cứ nói nhá, tao chỉ tính có một chầu kem lớn thôi à! – Andly cũng vào góp vui.

Theo Andly mà nói, đối với Christian thì nó chỉ là có chút chút cảm giác... Nhưng bây giờ bạn thân của nó là Demi thích Christian mà, nếu như vậy thì nó nên giúp Demi và Christian ở bên nhau có vẻ hay hơn.

- Thôi thôi con lạy mấy mẹ! Tha cho con đi! Chuyện này không được đồn ầm lên đấy nhá! – Demi đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng.

- Mà tao thấy tên đó lạnh lùng thấy ớn! Sao mày lại thích hắn? – Erica thắc mắc.

- Không phải, tao thấy anh ấy rất tốt, tuy bề ngoài hơi lạnh lùng tí nhưng mà bên trong rất là biết quan tâm đến mọi người! – Demi hai mắt nở thành hai trái tim màu hồng bay phấp phới.

- Mà mày có tin sẽ làm tảng băng đó tan chảy được không? – Maya nghi ngờ nhìn Demi.

- Tao tin là lửa của tao sẽ dập tắt được tảng băng lớn của anh ấy! – Lần này thì không phải hai trái tim nữa rồi mà là... chục trái tim á... (bà này say ông Christian quá rồi, ko được, ko được!)

- Trời, tao chưa thấy lửa của mày làm tảng băng đó tan chảy gì gì mà tao đã thấy là ngọn lửa của mày đã bị dập tắt không thương tiếc bởi tảng băng kia! – Erica lắc lắc đầu nói, vẻ mặt như tội nghiệp cho con bạn.

- Đúng đấy, tụi tao ủng hộ mày hết lòng! – Andly tay đưa hình nắm đấm ra nghiêm mặt nói làm cho 3 đứa kia cũng cười ha hả.

Trong giờ học, sau khi gần đến giờ chơi, cô chủ nhiệm thông báo một tin làm cho cả lớp la hét ầm ĩ.

- Sắp tới đây để mừng ngày Phụ Nữ Việt Nam, trường Royal của chúng ta vinh dự được làm khách mời của trường quốc tế Marie Curie bên cạnh. Còn có thêm những trường khác tham gia nữa. Địa điểm là đại sảnh trường Marie Curie, vào tối ngày 20 -10. – Cô nói xong cười híp mắt

Reng reng reng... tiếng chuông báo hiệu giờ chơi cuối cùng cũng reng lên, nghe vui tai thật!

- Ê, có ngày Phụ Nữ Việt Nam nữa mày? – Maya thắc mắc hỏi Andly.

- Tao đâu biết! Tao mới nghe đấy! – Andly mắt vẫn dán chặt vào Ipad để chơi game lác lác đầu.

- Tao nghe quen quen, hồi nhỏ ở Việt Nam có nghe nói, nhưng chắc giờ tụi bây quên rồi đấy! – Erica nằm ẹp trên bàn nói.

Cả 3 cô này có vẻ không mấy hứng thú với những buổi tiệc lắm thì phải. (Sao bà Demi không lên tiếng gì vậy nhỉ?)

- Ủa? Nhỏ Demi đâu rồi? – Maya nhìn sang chỗ trống cạnh Erica lúc này thì chẳng thấy Demi đâu cả nên chồm dậy nhìn quanh lớp.

- Đi gặp chàng của nó rồi còn gì! – Erica uể oải nói rồi lại nằm trên bàn.

- Không biết có được không đây nữa! – Maya cũng than thở.

- Aaaaaaaa... tức chết được!!! Lại game over rồi!!! – Andly tức tối thả cái Ipad xuống cái bịch dưới bàn rồi la hét.

Mọi người trong lớp ai cũng nhìn về hướng đó với vẻ ngạc nhiên, ngay lập tức nhận được lại ánh mắt dịu dàng của Erica rồi.

- Mà chơi sao game over mãi vậy? – Maya quay sang hỏi.

Thật sự thì cái trò này nó chơi nhiều lần rồi, nhưng lần nào cũng chỉ ngang level 4, cứ sang level 5 là lại chết trong khi đó thì tụi Maya, Erica và Demi đã lên level 20 cao ngất ngưỡng rồi nữa chứ!!!

- Thôi mệt, tao chẳng chơi mấy cái trò vớ vẩn ấy nữa đâu!!! – Andly tức tối nói.

- Hehe... – Hai con bạn ngồi hai bên cười gian tà hết sức.

- À, tụi mình xuống canteen ăn kem đi! Ngồi ở đâu chán chết được! Xuống canteen ăn kem rồi sau đó bàn bạc về buổi tiệc sắp tới đi! Hôm nay cũng là ngày 17 rồi mà! – Andly đưa ra ý kiến.

- Ok! – Maya và Erica cũng thấy vậy là ý kiến hay nhất lúc này rồi.

Thật là trùng hợp, sau khi xuống canteen thì Andly lại gặp ngay Brian, Justin và Eris đang tình tứ với mấy em xinh tươi trong canteen.

- Anh yêu! Anh muốn gì? – Andly chạy đến chống nạnh như cô vợ trẻ bắt lỗi khi chồng mình làm sai điều gì đó ấy.

- Andly đấy à? – Brian vờ cười.

- Anh cười gì? – Andly lại sấn tới.

- À à không! – Brian lắc lắc đầu nói.

- Đuổi cô ta đi! – Andly không nhẽo.

- Ờ ờ! – Brian gật gật đầu rồi nói với cô gái bên cạnh – Đi ra chỗ khác đi cưng!

Cô gái đó có vẻ hậm hực nhìn Andly và hai đứa con gái đang cười khúc khích đằng kia.

- Em gái mày thật là...! – Eris nhăn nhó, làm hỏng mất chuyện vui của hần mà.

- Kệ tui! – Andly bĩu môi nói.

Vườn hoa sau trường.

- Kêu tôi ra đây có việc gì vậy? – Christian vẫn lạnh lùng đứng đó.

- Thực ra... thực ra thì... em thích anh! – Demi ngượng ngùng nói rồi nhìn vào đôi mắt vô cảm của Christian để xem phản ứng ra sao.

- Thích tôi? – Christian có vẻ ngạc nhiên lắm.

- Ủ! – Demi e thẹn gật đầu.

- Tôi đã có người con gái trong lòng rồi, tôi không quên được cô ấy. – Christian nói mà chẳng cần suy nghĩ.

- Vậy sao? – Demi hỏi lại lần nữa để chắc chắn biết rằng là nó đã bị hần từ chối.

- Ủ! – Christian lạnh lùng gật đầu.

- Không sao, em sẽ chỉ thích anh mà thôi, anh không cần phải để ý đến em đâu! – Demi nở nụ cười vớt vát, nếu bây giờ Christian cho nó cơ hội để được thích hần thôi cũng được, thì nó cũng đã cảm thấy vui lắm rồi.

- Tùy cô! – Christian nói rồi lạnh lùng quay đi.

Demi bây giờ buồn lắm. Nó không hiểu tại sao thường ngày Christian lạnh lùng như tảng băng vậy nhưng khi đứng trước Andly lại là một con người hoàn toàn khác, không còn cái vẻ lạnh lùng ấy nữa... “Hay là... không... chuyện đó không phải đâu!!! Không phải đâu mà!!!” Demi đập đập vào đầu tự trấn an mình.

“Tuy bây giờ anh vẫn không quên được người con gái ấy những rồi em sẽ làm cho anh quên đi và dần dần chấp nhận em! Christian, em đã chọn anh rồi, anh không thể nào thoát được đâu!” Demi lấy lại sự tự tin vốn có của mình để tự nói với lòng mình như vậy.

9. Chương 9

Buổi tối ở Villa đường số 7, cả tám người đang ngồi ăn chung bàn.

- Christian, anh ăn cái này đi! – Demi gấp thức ăn bỏ vào chén cho Christian rồi mỉm cười.
 - Thế loại gì nữa đây? – Eris, Brian và Justin ngạc nhiên hỏi.
 - Hehe, vậy đó anh! – Erica nháy mắt nói.
 - Thôi, để cho hai người đó tự nhiên chút đi, mình ăn cơm! – Maya tủm tỉm cười.
 - Này, sao mày gấp thức ăn cho tên kia mà không gấp cho tao, tao đói rãng chịu nhá! – Andly làm bộ giận dỗi.
 - Thôi để anh hai gấp đồ ăn cho baby, em đừng xen vào chuyện của hai người đó chứ! – Brian dỗ dỗ Andly đang “ngồi” vạ ở đó.
- Christian thực sự thấy rất khó chịu về hành động của Demi lúc này nhưng cũng không biết phải làm gì, chỉ lãnh đạm ngồi ăn cơm (hình như ông này càng ngày càng lạnh lùng thì phải mọi người ơi!!!)
- Tên kia! Sướng quá nha, người là đứa con trai đầu tiên được Demi quan tâm đấy nhá! – Andly vừa ăn vừa cười.
 - Kệ ta! Người ganh tỵ à? – Christian đáp lại liền, mới vừa nãy còn thờ ơ lạnh lùng vậy mà một câu khiêu khích của Andly thôi cũng đã có tác dụng lắm rồi.
 - Ai thèm ganh tỵ với người chứ! Hứ! – Andly liếc một cái rồi quay đi.
 - Đồ con ỉn! – Christian nhăn mặt.
 - Hai người này lại bắt đầu rồi đấy! – Maya thở dài.
 - Andly ăn cơm ngoan nào, đừng cãi nhau với Christian nữa, để hai người họ nói chuyện với nhau, ăn xong tụi này dắt đi ăn kem nữa! – Justin ngọt ngào nói.
- Nghe đến kem là hai mắt Andly sáng rực lên, gật gật đầu ngay.
- Ừ ừ, không cãi nữa không cãi nhau nữa! Người nói chuyện với Demi tiếp đi! – Andly cười tươi như đứa trẻ được mẹ cho kẹo.

Christian thật sự đang rất khó hiểu. Chuyện tối hôm đó cứ như là một giấc mơ vậy. Hình như chuyện đó chỉ có mình hắn là có cảm giác đó thôi, còn Andly thì không hề nhớ gì về cái đêm đó cả.

- Ăn xong bọn tao dẫn Andly đi ăn kem, mày và Demi có đi không? – Brian quay sang hỏi Christian.
- Mày hỏi buồn cười thật đấy, sao không đi! – Christian đang ăn tròn mắt nói.
- Tao tưởng hai đứa bây đi chơi riêng ấy chứ! – Eris nháy mắt.
- Hehe tao cũng nghĩ vậy, có bạn gái xinh vậy phải mang khoe chứ! – Justin cũng cười theo hai người kia.

- Ê, băng coi bộ cũng không lạnh lắm nhỉ? – Maya huých vào hông Demi. Con bé đang ngồi cười thẹn thùng, hiếm thấy thật đấy!

- Con này có cái kiểu ngại ngùng này nữa sao? – Erica ngạc nhiên nhìn sang hai cái má của Demi đang dần đỏ ửng.

- Tối nay tao đi chúng với tụi bây! – Christian thực sự cảm thấy rất rất là khó chịu khi bị hiểu lầm như vậy.

“Bây giờ tốt nhất là im lặng, càng giải thích thì tụi nó càng hiểu lầm thôi!” Christian nghĩ rồi tiếp tục ăn.

- Em ăn xong rồi, em lên phòng thay đồ trước nha anh hai! – Andly đứng dậy vui vẻ.

- Mới ăn có tí mà! – Brian nói.

- Nhiều rồi mà! – Andly xụ mặt.

- Thôi để nó lên thay đồ đi anh! Nó thay đồ là lấu nhất đấy! – Maya lè lưỡi thụt vai lại nói. (Sao cái điệu bộ này quen quen vậy hả bà?)

- Ủ được rồi! – Brian cười.

Rồi Andly tung tăng chạy lên phòng mình mà như cảm thấy vui lắm khi sắp được đi ăn kem ấy.

- Em gái mày thật như là đứa con nít ấy! – Eris nói.

- Không dám đâu! Hôm bữa trong bệnh viện mày không thấy vẻ mặt nó à? Còn kinh khủng hơn cả Christian nhà ta ấy chứ! – Eris nhăn mặt.

- Dám nói xấu nó hả? Giờ muốn sao, tụi này đi mách lại với nó đấy! – Erica trợn mắt hăm dọa.

- Ôi sợ quá! Ăn cơm đi mày!!! – Eris giả vờ làm như sợ lắm rồi xuống tiếp tục ăn cơm.

- Anh... anh... – Erica què què không biết nói gì nữa.

Andly sau khi vào phòng đóng cửa lại ngay lập tức. Ngồi bệt xuống sàn nhà thở dốc... cơn đau tim lại bắt đầu rồi...

Nó vội vàng chạy đến ngăn kéo trên bàn lấy cái lọ thuốc trắng ấy ra, uống khoảng 3 viên sau đó mới bình tĩnh mà ngồi phịch xuống nệm.

Mọi người vẫn luôn nghĩ là nó vô tư nhí, ngây thơ nhí nhưng đâu có biết cái đó chỉ là cái vỏ bọc chắc chắn của mình mà nó đã phải cố gắng để tạo ra từ nhiều nhiều năm trước không?

Lúc này ngồi ăn thật sự nó cũng cảm có chút chút gì đó khó chịu, nhưng khó chịu thì sao chứ? Tên Christian đó có vẻ thích Demi lắm, bởi vậy tốt nhất là nó không nên chen vào chuyện này! Để cho Christian với Demi thì sẽ tốt hơn. Với lại là của bạn mình thì mình không nên có ý cướp giật.

Tối nay cả bọn quyết định để xe ở nhà hết, cùng nhau tản bộ trên đường số 7 với lý do của tụi nó đưa ra là “Đi bộ để tiêu cơm!” nên tụi hần cũng chẳng dám phản bác gì.

- Quán em đó khi nào mới tới? – Andly đã bắt đầu hối hận với đề nghị của mình, mặt nhăn nhó kêu đắng trời.

- Mới đi một chút à, còn xa nữa mới tới baby! – Brian cười thật tươi.

- Anh hai, em mỗi chân muốn chết rồi này!!! – Andly lại bắt đầu nhăn nhó với Brian.

- Con này, mới đo được có tí mà kêu mỗi chân à? – Maya trợn mắt.

- Mỗi chân lấm chút bộ! – Andly nhăn nhó.

- Tao chưa có thấy mỗi! Haha! – Erica nói rồi cười ha hả.

- Erica hôm nay có tiến bộ! – Maya cười vỗ vỗ vai Erica.

- À, hay là mấy anh công em nhá! Anh hai công trước đi, nếu anh hai mỗi thì em bay qua Eris, Justin với tên Christian đó công nha! Nha! Nha! – Nó hết chạy sang người này lại sang người kia lay lay tay nắn nỉ.

- Công người đẹp thì anh nhận liền hà! – Eris cười híp mắt.
- Em thì lúc nào cũng bày trò được! – Brian cốc yêu vào đầu Andly nói.
- Chết cái lưng tui mất thôi! – Justin kêu trời.
- Mặc gì mà ta phải công người con ỉn kia? – Christian bực bội.

Sau khi suy nghĩ rất nhiều thì Christian quyết định trở lại trạng thái ban đầu với Andly, xem tối hôm qua chỉ như là sự cố khi hắn không làm chủ được mình trước cái vẻ xinh đẹp nhưng kiêu ngạo ấy thôi.

- Kệ ta, người phải công ta, không có nói nhiều! – Andly nghiêm mặt.
- Gì chứ? Người đừng có mà mơ nha con ỉn kia! – Christian tiếp tục đốp lại.
- Kệ người, lát nữa ta bay qua xem người có dám hất xuống không cho biết! – Andly vẫn chu môi đốp chất.
- Ta cho người bay lên Sao Thủy luôn đấy!
- Hờ hờ ta đây rất vinh hạnh được làm người đầu tiên đặt chân lên Sao Thủy!!! – Andly cười nham nhở.
- Người...
- Thôi nào thôi nào! Stop! – Brian can ngăn khi cả hai khí thế đang hùng hục.
- Mặc kệ người đấy! – Andly quay sang bên kia.
- Hứ! – Christian cũng quay đầu sang bên khác.
- Mà hết mỗi chân rồi à Andly? – Maya đổi chủ đề để Andly quên cãi nhau.
- Vậy thôi, khỏi công nha! – Justin chỉ mong có vậy.
- Ai nói chứ! Tao vẫn mỗi mà! Anh hai, công em coi!!! – Andly đi nhanh tới sau lưng của Brian ngay.

Brian chỉ cười rồi cúi người xuống cho Andly leo lên rồi tiếp tục đi với mọi người.

Demi này giờ im lặng không nói gì. Thật sự thì gần bó với Andly đã mwoif mấy năm nay, cũng biết là tính tình con bạn lúc lạnh lùng nhuq quý dữ, lúc thì lại trẻ con không thể nào nói nổi nhưng hồi này lúc Andly cãi nhau với Christian thì Demi thực sự thấy rất khó chịu! Khó chịu lắm! Christian chưa bao giờ nói chuyện với nó như với Andly cả.

- Hai ngày nữa là tới party bên trường Marie Curie rồi, mà có tiết mục nào không Justin? – Eris nói.
- Như mọi năm thôi! – Justin cười.
- Ủa? Anh Justin tham gia tiết mục gì vậy? – Erica hỏi.
- Piano đấy! – Brian nói.
- Woa, anh biết đàn piano sao??? – Andly hét toáng lên.
- Không những là biết mà là thiên tài Piano của Australia đấy! – Eris trịnh trọng nói.
- Cái gì? – Cả bốn đứa nó đều tròn mắt dẹt nhìn nhau.
- Tin này hơi bị bất ngờ à! – Maya lè lưỡi.
- Ê sao bữa nay mà có mấy cái điệu bộ giống Justin quá vậy con kia? A hahahahaha... – Andly bỗng dưng phát hiện ra được một chuyện thú vị lắm vậy, cười quá trời luôn.
- Giờ tao mới để ý à!!! Hahahahahahaha... – Một tràng cười vỡ bụng của Andly, Erica, Eris, Brian và Christian (bà Demi đag bận suy nghĩ vẫn vơ rồi, còn hai ông bà Justin và Maya thì đang ngượng chín cả mặt kia!)

Suốt đoạn đường đi, cả bọn cười hả hả vui vẻ, Brian công Andly mỗi lưng rồi nó lại bay sang lưng của Justin để chọc hắn chuyện hồi này làm Maya giận đến đỏ mặt còn Justin thì chỉ biết thụt vào lại mà tiếp tục công thôi!

- Đến quán kem rồi! – Erica hớn hờ nói.

- Ủ ừ, vào đi vào đi! – Andly nhanh chóng phốc xuống đất chạy ngay vào trong đó chọn kem.

- Thật là... – Maya than thở.

Demi vẫn đang trong mạch suy nghĩ của mình không biết đã đi quá một đoạn bao giờ...

Píp píp...

Bỗng nhiên trước mặt có một thứ ánh sáng khỏn lờ đang lao tới với tốc độ chóng mặt...

- Demi... Demi... – Là tiếng của Andly, nó đang chọn kem thì hoảng hốt khi thấy chiếc xe tải đang lao nhanh tới Demi.

Cũng lúc đó mọi người quay lại nhìn...

- Tránh ra!!! – Christian hét to rồi phóng ra ngoài kia, mọi người ai cũng bàng hoàng trước cảnh tượng trước mắt.

Demi cảm thấy hai chân mình lúc này như không còn cảm giác nữa, muốn nhấc lăm nhưng không thể nhấc lên được...

- Christian... cứu em... – Trong lúc hoảng sợ tột độ này thì Demi đã hét lớn tên của Christian.

Rầm!!!

Một âm thanh kinh hoàng làm ọi người nhắm tịt mắt lại...

Khoảng vài giây sau, mọi người đồng loạt hoảng hồn lại thì mới thấy Christian và Demi đang nằm ở bên lề đường.

Do lúc nãy Christian chộp lấy cánh tay của Demi rồi kéo mạnh về phía đường bên kia nên cả hai đã đâm vào cái... thùng thư cạnh đường.

Mọi người chạy đến đó, Demi vẫn đang được bảo vệ bởi vòng tay rộng lớn ấy của Christian. Chắc không sao rồi!

- Mà có sao không? – Maya kéo Demi đứng dậy rồi lo lắng hỏi.

- Đứng dậy đi! – Justin cũng cúi xuống đỡ Christian dậy.

- Không sao đâu, tao không có bị gì hết! – Demi như vừa thức tỉnh khỏi cái cảnh kinh hoàng lúc nãy nên thở hắt hển.

- Mà đi đứng thế nào vậy hả? – Erica và Andly nạt Demi, đơn giản cả hai đều nghĩ là “Nếu mà bị gì thì thế nào?”.

- Tao xin lỗi, cũng may mà có anh Christian! – Demi nhớ lại lúc nãy, tim lại đập thành thịch, chạy qua chỗ Christian.

- Anh có sao không vậy? Em cảm ơn anh vì chuyện lúc nãy! – Demi nói bằng cái giọng dịu dàng nhất.

- Không sao! – Christian lạnh lùng rồi đi vào quán kem.

- Vào trong đó đi! – Brian vỗ vỗ vai Demi nói, chỉ cần nhìn thôi thì Brian cũng đã biết là Christian hoàn toàn không có tình cảm với Demi rồi nhưng hắn vẫn cố ghấn ghép hai người đó lại theo lời của Andly để giúp cho Demi.

- Ủ, lúc nãy thật là sợ quá! – Erica nổi da gà nói.

- Cũng may mà ông lái xe đó chưa xuống ột trận đấy! – Eris nói.

- Thôi vào trong đó đi, nói chuyện tiếp! – Justin kéo Demi và 3 cô kia vào trong.

- Ủ! – Demi, Andly, Erica, Maya và Eris. (Brian và Christian đã vào trước rồi)

Hình như Christian bị gì đó rồi, lúc nãy tay đập mạnh vào thùng thư mà!!!

- Này, người có sao không? – Andly vừa ăn kem vừa hỏi.
 - Ko sao cả, chẳng cần người quan tâm! – Christian lại chuyện bằng cái vẻ mặt đáng ghét ấy.
 - Hứ, ai thèm quan tâm nhà người chứ! – Andly hơi què què quay mặt sang bên khác.
 - Mà không sao thật chứ? – Justin lo lắng.
 - Không mà! – Christian khẳng định lại (ông này, tay bầm vậy mà còn chối kìa)
 - Anh Christian này, lúc này... em xin lỗi nha, đi đứng mà không nhìn đường gì cả! – Demi coi bộ tự trách mình giữ lăm đây.
 - Tôi đã nói là không sao rồi mà! – Christian cầm ly kem mà người phục vụ mới vừa bưng ra ăn.
 - Ồ, nó nói không sao là không sao mà, em ăn kem đi Demi! – Brian cười rồi nói.
- Hôm nay cả tám người họ lại chuẩn bị để lên trường, tại mấy bữa nay đi học nhàm chán quá nên tiết nào tụi nó cũng nằm ngủ, còn bọn hần thì chơi game.
- Phải nói là từ lúc hội của con nhỏ Ly Ly biến mất thì thấy trường này có vẻ yên ắng hơn nhưng cũng buồn chán hơn thì phải.
- (Mấy bà ơi, nhầm rồi, lại sắp có mấy tình địch với mấy bà vào tối mai đây! Cứ từ từ mà tận hưởng haha)
- Hôm nay mà không chơi game nữa hả Andly? – Maya uể oải nằm bò ra bàn.
 - Tao chơi đỡ tẻ, thêm nhục! – Andly cũng buồn chán thở dài nằm lên bàn.
 - Haiz, bày trò gì chơi nào Andly? – Erica cũng đang trong tình trạng không mấy tốt hơn.
 - Nhìn con kia đi! – Maya bây giờ mới nhìn sang bàn của Demi, nó ngồi cười tủm tỉm một mình như con khùng vậy đấy.
 - Nó còn cười vì cái chuyện tối quá hả? – Andly hỏi.
 - Chứ gì nữa! Mà hình như anh Christian có ý với nó rồi mà ơ! – Erica mừng thầm cho con bạn.
 - Tao cũng nghĩ vậy đấy! Demi nhà ta nóng bỏng như vậy đồ thẳng nào dám chê chứ! – Maya cũng cười khoái chí với suy nghĩ đó của mình (bà ơi, đừng có nghĩ loại đàn ông nào cũng bị hoa mắt bởi thân hình nóng bỏng chứ).
 - Tao không thể hiểu nổi làm sao mà con Demi này có thể đi thích một tảng băng di động vừa vô tâm, vừa lạnh lùng vừa đáng ghét như vậy!!! – Andly bắt đầu nói xấu Christian.
 - Này, tại vì mà với ảnh hay cãi nhau nên mà mới thấy ảnh đáng ghét, chứ trong đầu tao thì anh ấy luôn luôn là một người con trai hoàn hảo đấy vừa dịu dàng lại vừa biết quan tâm! – Demi nghe Andly có ý kiến với người mình thương nên quay sang phản bác liền.
 - Trời đất! – Cả ba đứa kia cùng đồng thanh.
 - Thôi kệ nó đi! Hôm nay tụi mình đi shopping để chuẩn bị trang phục cho party tối mai! – Erica nháy nháy mắt đưa ý kiến.
 - CHÍNH XÁC!!! – Andly và Maya như tìm được thú vui mới nên hét to làm trong lớp ai cũng nhìn xuống.
 - Mấy em nói chuyện nhỏ nhỏ lại tí nhé! – May hôm nay học tiết Anh Văn, mà bà cô dạy môn này hiền khô hà haha (nói là bà vậy đấy chứ mới có 24 tuổi hà)
 - Vâng ạ! – Cả 4 đứa đều giả nai gật gật đầu.
- Mấy đứa con gái trong trường thực sự rất ghét 4 tụi nó nhưng chẳng dám làm gì khi không có chị hai Ly Ly ở đây. Trong trường đồn nhau là vì Ly Ly sợ tụi nó quá nên phải chuyển trường. (Không có đâu, nhiều khi lúc này mấy bà đó đã được bác Diêm Vương thu nhận rồi cũng nên)
- Ê, lát hết tiết trốn đi nhá! – Andly cười cười.

- Ok! – Maya và Erica đồng thanh.

- Ê, kéo con quỷ sứ đẩy ra khỏi mộng coi! – Andly nhăn nhó chỉ vào Demi lại tiếp tục nhìn ra cửa sổ cười một mình.

Tối hôm qua Demi thật sự ngủ không được, nó cứ nhớ về cái cảnh mà Christian lao nhanh ra cứu nó, vòng tay ấy... thật ấm áp... thật bình yên làm sao. Mà lúc đó nhìn gương mặt của Christian lo lắng vậy thì chắc cũng có cảm tình với nó nhỉ?

- Con kia! – Erica huých một cái thật mạnh vào hông của Demi làm nó giật mình.

- Hả?

- Lát trốn học đi shopping với tụi tao không? – Erica hỏi nhỏ.

- Thôi tao không đi đâu, tao phải sang xem tay của anh Christian thế nào rồi! – Demi nói mà mắt nở thành hai hình trái tim bay bay khắp lớp.

- Mà đi shopping mua quần áo cho party tối mai à? – Erica hơi ngạc nhiên vì đây là lần đầu mà Demi nhà ta từ chối đi shopping ấy.

- Ủ há! Tao quên mất, phải đi mua để tối mai có váy mới mặc chứ nhỉ? – Demi lại cười vỗ vỗ vào đầu.

- Ủ, váy mới xinh chứ! – Erica cũng gật gật đầu theo Demi.

(Mấy bà này đi là vì chán đấy, chứ áo quần của mấy bà mà thiếu nổi gì!!!)

Reng reng reng...

Chuông báo hết tiết, sau khi chờ cho bà cô đi ra ngoài thì tụi nó lên ra bức tường sát cổng trường để thực hiện kế hoạch... trèo tường (í í cẩn thận cái váy ngắn không thể ngắn hơn được nữa kia!!!!)

4 tụi nó lần lượt leo ra ngoài một cách thành thạo (coi bộ tụi lo thừa rồi nhỏ)

Andly là người cuối cùng ra nên có chút chút khó khăn vì không có ai ở bên này đỡ, leo mà cứ bị tuột mãi khiến nó bực bội.

- Tổ sư cái trường quái quỷ này sao xây cái tường khó leo vậy chứ???? – Andly bực bội nói.

3 đứa kia đã đứng ngoài trường rồi nghe được thì cười ha hả.

- Andly nhà ta mà leo không được cái tường này à? – Maya cao giọng nói khích rồi cười khúc khích với hai bà kia.

- Hừ, ai nói chứ, để đó! – Lần này coi bộ quyết tâm cao vùn vụt rồi nên nhảy một phát lên tới mép bờ tường rồi vịn vào đấy mặc đàng đàng sát khí nhảy xuống bên kia.

- Lúc này dám nói khích tao hả? – Andly vừa nhảy xuống lập tức trợn tròn mắt Maya ngay.

- Thưa chị, lần sau em không dám nữa! – Maya thấy Andly bắt đầu nổi khùng lên nên xuống nước nhận lỗi nhưng mà vẫn còn cười tủm tỉm đấy.

- Vậy thì còn được! – Andly liếc yêu một cái rồi quay đi.

- Thôi chúng ta đi đi! – Erica hớn hở.

- Ủa? Nhưng giờ xe đâu đi? – Demi là người phát hiện ra vấn đề nan giải này.

- Chết cha, xe bọn mình ở trong trường mà! – Maya cũng nhăn mặt.

- Hay là đi bộ đi! – Erica không những không phản ứng gì mà ngược lại còn đưa ra cái ý kiến dễ bị ăn đấm ấy nữa chứ!

- Mấy công tao ha! – Andly cười nham hiểm rồi tiến tới Erica.

- Á... chết tao mất! – Erica hét toáng lên rồi chạy lại phía Maya.

- Hahahaha... – Andly và hai đứa kia cũng đứng cười như mấy đứa mới trốn trại ra vậy đấy.

- Thôi nào! Bây giờ chúng ta suy nghĩ là nên đi bằng cái gì nào? – Maya nghiêm mặt lại nói.

- Ê, hay là đi xe bus đi! Tao nghe người ta nói xe bus đông vui lắm đấy! – Andly đột nhiên nhảy cẫng lên vui sướng.

- Đi được không? Từ hồi nào giờ tao chưa có đi xe bus lần nào cả à! – Erica nhăn mặt.

- Có gì đâu, đi thì đi! – Demi mạnh miệng.

Thế là cả bốn đứa dắt tay nhau tới trạm xe bus gần đó đứng chờ. Nhưng vấn đề lúc này lại là...

- Mình phải đi xe nào? Tao nghe nói đi xe bus là phải đi xe theo số gì gì đấy á! – Maya đột nhiên hỏi làm cả ba đứa kia cũng chẳng biết phải nên trả lời ra sao nữa.

- Tao đâu có biết! – Andly nhún vai lắc lắc đầu.

- Oh My God!!!!!!!!!! – Demi nhìn lên bầu trời trong xanh kia mà kêu than.

Người xung quanh đó cứ đưa mắt lại nhìn bốn cô gái xinh đẹp như hoa ở đẳng đó. Ai cũng trầm trồ khen ngợi nữa chứ!

- Thưa dì, cho con hỏi nếu muốn đi đến Trung Tâm Thương Mại thì phải đi xe bus số mấy ạ? – Erica cười hiền lành nhìn dì trẻ tuổi đứng bên cạnh.

- Ồ... à xe số 12 con! (tg chém đại đó nha, chứ có đời nào đi xe bus đâu mà biết ^^) – Dì ấy hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng vui vẻ trả lời.

-Cám ơn dì ạ! – Sau đó Erica lại nở nụ cười tuyệt chiêu của mình ra làm bao chàng đứng đó ngây ngất quả đất.

- Không có gì đâu! – Dì ấy cười hiền.

- Là số 12 này! – Erica quay sang khai báo kết quả của mình vừa mới lượm được cho tụi bạn.

- Ủ, lát có số 1 thì tụi mình đi! – Maya gật đầu.

Cả bốn người chờ khoảng 10 phút nữa thì có một chiếc xe bus màu xanh lục đi tới tên đó có số 12 to to chẳng.

- Kìa kìa, xe đến rồi kìa! – Andly đứng lên hớn hỏ đập tay mấy đứa kia.

- Tao thấy rồi mờ! – Maya nói.

- Ủ ừ, này giờ chờ muốn gãy cổ luôn á! – Erica than thở.

- Hehe! – Demi chỉ cười thật tươi thôi.

Vấn đề tiếp theo đó là... trên xe bây giờ quá đông người...

4 tụi nó lên đứng giữa xe suýt nữa ngạt thở mà chết ngất.

- Cái này... gọi là đông vui của mày đây hả Andly??? – Demi nhìn Andly với ánh mắt rất chi là nãy lửa.

- Hơ hơ, tao nghe người ta nói vậy chứ tao đâu có biết, ai ngờ nó lại đông vui theo kiểu này! – Andly cố cười nhưng cười chẳng nổi vì đang bị chen lấn và xô đẩy.

- Tao... bắt đầu nghẹt thở rồi đấy! – Maya và Erica cũng nhau thở hồng hộc.

- Chắc từ đây đến đó không lâu đâu, chờ tí nữa đi! – Andly cố gắng an ủi bạn.

Trên xe lúc này có rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ nhìn tụi nó (đi đâu cũng có người ngưỡng mộ vì nhan sắc, mấy bà sướng quá đi!!!!!!!!!!)

Andly đột nhiên nhìn thấy chiếc ghế ở hàng cuối cùng chỉ có một tên con trai ngồi, tên đó mặt mày có vẻ đàng đàng sát khí lắm. “Ủa? Sao cái ghế dài vậy mà chỉ có mình tên đó ngồi vậy nhỉ?” Andly nghĩ thầm.

Đột nhiên khoé môi nhếch lên một nụ cười gian tà.

Andly cố gắng chen tới cái ghế cuối cùng đó mà muốn xỉu, người đầu ra mà lăm thế không biết!

Tên đó hình như đã ngủ rồi thì phải. Nghĩ vậy nên nó mới phát tín hiệu cho 3 đứa kia cũng chen xuống đây ngồi.

Mọi người trong xe bắt đầu quan sát với ánh mắt lo lắng cho 4 cô gái xinh đẹp kia vì lúc này ai cũng thử ngồi vào đó rồi nhưng chẳng ai ngồi được với cái tên ngang ngược như vậy!

- Làm phiền cô đứng dậy đi! – Tên đó vẫn không mở mắt nói.

- Hừ, xe bus này là của anh à? – Andly bực bội nói, nghĩ cũng tức thật, người thì không có chỗ mà đứng còn người thì ngồi một mình trên cái ghế rộng thênh thang thế này chứ!

- Cô đứng dậy đi, đừng bắt tôi phải nói nhiều! – Lần này thì đôi chân mày của anh ta nhíu chặt lại.

- Anh à, cho tụi em ngồi đi! Có sao đâu! – Andly thay đổi giọng nói 180 độ.

Đáng lẽ Maya, Erica và Demi tức điên từ câu đầu tiên anh ta nói đã định cho anh ta nếm máu của mình rồi (ý tg là bị đánh ngay vào mồm nên máu chảy trong miệng luôn á ^^) nhưng Andy ngăn lại, coi bộ đã đến lúc tận dụng nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của mình đây!

Đúng như Andly dự đoán, tên đang ngồi nhắm mắt ở đấy bỗng nhiên mở mắt ra để nhìn cái con người mà trong chớp mắt đã thay đổi giọng nói này.

- Hi hi! – Thấy anh ta nhìn lên Andly còn nở một nụ cười thân thiện nữa chứ!

- Đồ con gái dở hơi, đã xấu lại còn cười cái điệu bộ đó! – Tên đó chẳng những không thềm để ý đến nụ cười thiên thần ấy mà tiếp tục nhắm mắt lại thản nhiên nói nữa chứ.

Andly nghe vậy thì tức đến lộn ruột, miệng ú ớ không thành lời...

- Mày... mày nói cái gì??? (Ai da, bản chất thật lại hiện lên rồi đấy ^^)

- Bình tĩnh nào Andly! Kệ cha nó đi, xe này đi chung, có quyền gì đuổi tụi này chứ! – Maya mạnh miệng rồi hiên ngang ngồi xuống, 3 đứa kia thấy vậy cũng ngồi xuống luôn!

- Thật là chẳng ra làm sao cả! Tôi cũng biết là mình có chút nhan sắc, nhưng không ngờ lại được nhiều em để ý như thế này, thật ngại quá! – Tên đó mở mắt ra nói một mình rồi cười nham nhở.

- Cái đồ trơ trẽn không biết ngượng! – Andly nghe câu nói của anh chàng đó suýt ngất tại chỗ, ba cô kia cũng đang trong tình trạng tương tự.

- Tụi tao mà thềm để ý đến mày à? – Demi cũng ức chế lắm, **** thẳng vào mặt tên kia.

- Cái đồ xấu xí lại tự inh là đẹp, đã vậy còn phách lối! – Erica bực mình xả.

- Hừ, mấy cô là đồ chợ búa đấy à? Ăn nói chẳng có văn hoá gì cả! – Tên đó có vẻ nóng mặt rồi, trợn mắt nói.

- Bọn này mà dân chợ búa thì không biết mày thuộc cái thể loại nào nữa ấy chứ! – Andly ****.

Rồi hai bên nhìn nhau với ánh mắt nẩy lửa, mọi người trên xe lúc này chỉ mong xe nhanh nhanh tới bến để họ còn đi xuống chứ ở trên này riết cũng bị cháy à coi!

- Hừ, nhìn thêm bản mặt! – Andly đột nhiên quay đi, ba cô kia thấy vậy cũng quay lại phía kia, để tên đó bị hớ.

- Được, được lắm, hôm nay mấy cô dám ngạo mạn với tôi à? Từ từ sẽ có trò hay ấy cô đấy! – Tên ấy nói rồi bỏ lên phía trước.

Xe lúc này chen lấn nhau kịch liệt, bây giờ chỉ nhìn qua khuôn mặt đang biến sắc của tên đó thì mọi tản ran gay, chẳng dám ai đứng chắn đường hần.

- Tài xế, dừng xe! – Tên đó xắc xược nói.

Ngay lập tức chiếc xe dừng lại, hần đi xuống, nhưng trước khi xuống còn nói một câu làm bốn tiểu thư ngồi trên này đang lằng lằng vì thắng lợi rất xuống vực ngay:

- Đây, lần sau trước khi chở khác thì nhớ chỉ chở người thôi đấy, đừng nên cho động vật vào, sửa nghe đau đầu lắm!

- Cái thằng *****! Tao mà gặp nó lại một lần nữa là tao cắt gân hần cho chó ăn luôn đấy! – Demi nổi điên lên. (Sao cái trò cắt gân cho chó ăn nghe quen quen zậy nhỉ?)

- Bình tĩnh đi! Tao sẽ đi điều tra về tên điên đó rồi tụi mình thủ tiêu xác nó luôn! – Maya tức giận, mắt vẫn lăm le nhìn tướng đi của tên con trai xác xược đang lùi dần về sau.

- Thù này không trả thì tao không ăn kem suốt đời! – Andly cũng không kém gì, hét toáng lên làm mọi người trên xe sợ tái mặt. (giờ này mà còn lem nữa đấy!)

- Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn! – Erica cũng nghiêng răng nghiêng lợi.

Không khí trong xe lúc này còn dễ sợ hơn nhiều so với lúc này. Mọi người trong xe chẳng dám hó hé một câu nào cả, ai cũng ngó lơ đi trước về mặt như muốn giết người của bốn cô gái xinh đẹp kia nếu không muốn chết sớm.

- Xuống thôi, đến rồi! – Maya nói.

- Vào ăn kem trước đi, đang nóng, cần ăn kem để giải toả! – Andly vừa mới bước xuống thì đã nói ngay.

Ba người còn lại cũng cảm thấy như vậy, Andly đang điên, bây giờ mà còn không chịu nghe ý kiến của nó nữa thì chỉ có lết mà về nhà! Nghĩ vậy nên ai cũng gật đầu răm rắp.

- Ăn kem gì? – Sau khi vào quán kem thì Andly nhận nhiệm vụ đi gọi kem cho cả bọn.

Ăn xong thì cả 4 người trở lại bình thường ngay, vui vẻ đi mua sắm quần áo đến nỗi không biết phải nên mua thêm cái gì nữa.

- Ê, tao nghĩ lần này tụi mình nên thay đổi cách ăn mặc đi! – Demi đột nhiên nói.

- Tại sao? – Ba đứa kia đồng thanh.

- Tụi mày nghĩ đi, trong trường chúng ta cũng không ít người có mặt vào buổi tối hôm trước. Nếu bây giờ bọn mình ăn mặc giống vậy quá thì sẽ bị phát hiện liền, đặc biệt là tụi anh hai mày á!

- Ủ, đúng ha! – Ba đứa kia ngẫm nghĩ.

- Đây, vậy bây giờ làm sao? – Erica chớp mắt hỏi.

- Như thế này đi, bọn mình sẽ đổi màu áo lại với nhau! Tao với Andly sẽ đổi màu lại nhau, Erica và mày sẽ đổi màu lại với nhau! – Demi nói.

- Tao chẳng thích màu trắng tí nào, nhìn điệu chết đi được! – Maya bĩu môi.

- Tao cũng không hợp với màu đen tí nào! – Erica cũng ỉu xiu.

- Tao đồng ý! – Andly nói làm cho Demi mừng thầm, kế hoạch bước một của cô đã thành công.

- Vậy quyết định vậy đi! Hai đứa bây chịu chút đi! Người đẹp như tụi mình mặc màu gì mà không đẹp chứ? – Andly nháy nháy mắt với Maya và Erica. (Bà này càng ngày càng tự tin)

- Vậy cũng được! – Rồi cả bọn nhìn nhau cười.

Demi ngẫm nghĩ một lúc rồi cũng tiếp tục đi mua sắm với mọi người. Nếu màu xanh là một màu may mắn dành cho nó thì nó chấp nhận đánh đổi lại màu đỏ yêu thích của mình... (còn màu xanh mang đến may mắn gì cho Demi thì từ từ tụi sẽ ọi người biết ^^)

10. Chương 10

Ở trường.

- Rút cuộc là mấy con nhỏ đi đâu vậy nhỉ? – Eris tức giận.

Vì bốn người đó tự nhiên mất tích làm ai cũng lo lắng đi tìm khắp nơi, điện thoại thì cũng không bắt máy nữa chứ! Hừ, định thử lòng kiên nhẫn của tụi này à? (Oái oái, lúc này nên tránh xa ông ác quỷ Eris này ra đi, đáng sợ lắm !!!!)

- Brian, mày cho đàn em tìm hết mọi góc ngách trong trường chưa? – Christian cũng nóng lòng lắm.

- Rồi, tụi nó tìm cả rồi mà đâu có thấy!!! – Brian lúc này cũng đứng ngồi không yên.

- Có khi nào... – Justin đột nhiên lên tiếng làm ai cũng lo lắng.

- Tao cũng nghĩ vậy đấy! – Brian cũng gật gù.

- Chết rồi, vậy nhanh nhanh đi tìm thôi! – Christian đột nhiên đứng dậy hồi, hẳn cũng đang lo cho Andly lắm, 3 đứa kia thì không sao chứ Andly đang bị bệnh tim trong người mà!!!

- Chết rồi, Andly đang bị bệnh tim đấy! Nếu lỡ...! – Eris đang nói ra điều mà mọi người cũng đang nghĩ đến nên cả đám giật thót tim, trong lòng như có lửa đốt.

- Lần này tao mà biết là đứa nào thì tao sẽ giết hết dòng họ nhà nó! – Brian tức giận đập bàn làm hộc tất cả học sinh ở xung quanh đây đều chạy mất tăm hết.

- Giờ sao? Làm sao tìm được đây? – Christian lo lắng hỏi.

- Đúng rồi, lần trước tao có nghe mày nói là mấy đứa đó lúc nào cũng có con chip trên người để luôn tìm thấy nhau phải không? – Justin có lẽ là người bình tĩnh nhất nên suy nghĩ gì cũng nhanh.

- Oái, cái đó chúng ta tìm đâu có được! – Brian xua tay nói.

- Sao lại không? – Ba người kia đồng thanh, cách đó là cách hay nhất hiện giờ mà, tự nhiên Brian lại nói không được! (ba anh này nóng nảy quá nên suy nghĩ tùm lum cả luôn!)

- Con chip đó chỉ được cài đặt vào điện thoại của 4 đứa nó thôi, điện thoại của mình làm gì định vị được chứ!!! – Brian giải thích rõ ràng.

- Hay là tụi mình chạy quanh trường tìm lại một lần nữa đi! – Đây vẫn là cách tốt nhất sau khi bàn bạc của cả 4 người.

Thế là suốt ngày hôm đó, 4 bọn hần cứ chạy quanh trường mà tìm, khổ nổi, cái trường này phải nói là quá vĩ đại và quá nhiều góc ngách, tìm mãi không hết! (Tội nghiệp mấy ông này quá, bây giờ sang xem mấy bà đag làm gì nào!)

Ở trung tâm thương mại, cả bốn tụi nó đang ngồi nhai... gà rán mà đâu biết rằng điện thoại của mình có đến hàng trăm cuộc gọi nhỡ (để chế độ im lặng cơ đấy!)

- Ê, mày ăn miếng này đi này! Tao ăn miếng kia à! – Andly không lười cười híp mí đưa miếng gà toàn xương của mình cho Maya còn nó thì cướp miếng gà đầy thịt của Maya về.

- Con này khôn quá! – Maya cười.

- Nó không khôn thì ai khôn nữa mày! – Erica vừa ăn vừa cười.

- Tội nghiệp Maya ốm yếu lại bị một con ỉn con giành mất đồ ăn! – Demi ra vẻ thương xót cho Maya lắm í.

Thế là cả 4 đứa cười vỡ bụng.

Đột nhiên Andly thò tay vào cặp lấy điện thoại ra định nhắn tin cho Brian hỏi xem có muốn ăn gà không để mua về, nhưng...

- ÁÁÁÁ...! – Tự nhiên Andly hét lên làm 3 đứa kia giật mình.

- Có chuyện gì à? – 3 đứa kia đồng thanh.

- 1... 1... 17...172... cuộc gọi nhớ!!! – Andly đưa màn hình điện thoại có 3 đứa kia xem thì cả 4 tụi nó đều há hốc mồm tại chỗ.

- Ai gọi đến mà khủng bố thế??? – Erica hỏi.

- Coi đi! – Demi giục.

- Ủ ừ! – Andly nhanh chóng mở ra xem.

- 46 cuộc từ “anh hai iu quý”, 48 cuộc từ “Tên khủng”, 40 từ “Eris baby”, 38 cuộc từ “Justin xinh xắn”! (Bà này lưu toàn tên độc ik nà).

- Sao mấy người đó gọi ày gì mà lắm zậy nhở? – Maya suy nghĩ.

- Điện thoại tao cũng có 58 cuộc gọi nhớ này! – Erica ngây thơ đưa điện thoại ra nói.

- Của tao cũng có 59 cuộc! – Demi cũng đưa điện thoại ra.

Rồi cả ba người họ cùng nhìn về hướng Maya.

- Đừng nhìn tao, tao không mang điện thoại! – Maya tròn mắt nói.

- Gọi lại coi Andly! – Erica hối.

- Ủ! – Andly gật đầu rồi nhấn số của Brian.

Bên kia, khi tên của Andly hiện lên màn hình thì ngay lập tức Brian bắt máy ngay, mấy người kia cũng xúm lại để nghe ngóng tình hình.

- Alo? Andly em đang ở đâu? – Brian nói mà gần như hét lên làm tụi nó bên kia cũng giật mình, coi bộ Brian giận lắm.

- Em... em đang ở... trung tâm thương mại! – Andly thật thà nói.

- CÁI GÌ???? – Đầu dây bên kia nghe vậy thì cả bốn tụi hấn đều chum mỗ vô cái loa mà hét lên.

Tụi nó bên này thì hoảng ôi thôi rồi, đứa nào đứa nấy mặt mày cũng tái mét không dám nói gì!

- VỀ NHÀ NGAY LẬP TỨC!!!! – Brian gằn giọng nói từng chữ.

- Vâng ạ! – Andly nói rồi tắt máy ngay, gì chứ nó sợ nhất là cái tính cảm rằm giống đàn bà của ông anh iu quý này lắm.

- Giờ sao? Về nhà là thế nào cũng bị xử đẹp hà! – Erica lo lắng nói.

- Hay là mình mua kem về năn nỉ mấy ổng ta? – Andly nói rồi trầm ngâm suy nghĩ.

- Mày khủng à??? – Ngay lập tức cả ba cái miệng kia đớp lại ngay.

- Có phải ai cũng tham ăn như mày đâu! – Maya trách yêu.

- Hứ! – Andly bực bội.

- Tính sao đây trời? – Demi cũng lo không kém, tuy vậy, nó cũng nhanh tay đưa nốt miếng gà đang ăn dở lên miệng.

3 đứa còn lại cũng không kém gì, miệng thì nói lo lắng, không biết về nhà sẽ thế nào mà rằng vẫn làm việc hết công suất.

Tận chiều tối hôm đó tụi nó mới chịu về nhà vì cần mua thêm vài phụ kiện cho party với suy nghĩ: “Giờ có về thì cũng bị la, cứ đi thêm một tí cũng không sao!” (Thua mấy bà này!)

Bước vào nhà, cả bốn đứa rón rén như ăn trộm, tay thì xách kính bao nhiêu là túi, đột nhiên...

- Đứng lại!!! – Giọng nói này rõ ràng là của Brian, hấn trông tức giận lắm rồi đây!

11. Chương 11

- Anh hai!!! – Andly thấy Brian mặt đờng đờng sát khí, sau lưng còn có ba tên gương mặt hầm hầm nữa thì chạy đến cười nịnh nọt ngay.
- Không anh hai anh ba gì hết!!! – Brian cứng giọng.
- Tụi nó bắt đầu biết sợ, đứa nào đứa nấy rùng mình nhưng riêng Andly thì làm gì có chuyện đó, nó đã bắt đầu một ý nghĩ ma lạnh rồi, chỉ chờ thời cơ để thực hiện nữa thôi, hehe!
- Mấy đứa sao lại trốn học mà chẳng nói một tiếng vậy hả? – Eris tức giận la.
- Tụi em quên mà! – Andly quay lại ra hiệu cho tụi bạn cứ im lặng, cứ để nó giải quyết cho.
- Quên à? – Brian nghiêng răng.
- Sao người có mang điện thoại mà tụi ta gọi không bắt máy là sao??? – Christian nạt.
- Gì chứ, thì lúc đi học để chế độ im lặng, bỏ trong cặp mới không biết là người gọi chứ bộ!!! – Andly vẫn cố cãi bướng.
- Lần sau đi đâu thì nói một tiếng đi! – Justin lạnh lùng, giọng nói này thật hiếm thấy.
- Tụi này biết rồi mà! – Andly nũng nịu ôm tay của Brian.
- Có biết anh lo lắng ấy đứa lắm không hả??? – Brian vẫn tiếp tục.
- Em biết rồi mà!!! – Andly làm bộ giận dỗi nói (bà này, ông Brian không giận bà thì thôi chứ sao bà giận ngược lại ổng???)
- Nói bằng giọng vậy đó hả? – Christian bực mình vì thái độ bướng bỉnh của Andly.
- Giọng đó đấy, thì sao nào? – Andly không hề sợ, còn trợn ngược mắt lên cãi với Christian nữa.
- Thôi bỏ đi! – Christian nhận thấy mình cũng hơi to tiếng nên thôi.
- Anh Eris, đừng có giận tụi này nha! – Andly lại chạy sang Eris đang đầu bốc khói để nũng nịu.
- Ô... anh...! – Eris trong lúc đó không biết nói gì, chỉ cảm thấy hình như tim đập nhanh hơn thì phải.
- Anh Justin!!! – Andly lại tiếp tục nhìn sang Justin với ánh mắt của mèo con, ngây thơ vô số tội của mình.
- Hi hi! – Justin cũng không đành lòng mà giận dỗi nữa làm gì, mặc dù lúc chiều hăn cũng bực mình ghê lắm.
- 3 đứa kia thấy vậy mà thở phào nhẹ nhõm, giờ chỉ còn Christian với Brian thôi, hai người này là khó nhất nên không biết Andly năn nỉ có được không đây nữa.
- Ê, mày thấy Andly có làm ăn được gì với hai ông kia không? – Erica thúc cùi vào eo Demi và Maya nói.
- Chắc được! – Maya và Demi gật gật đầu như gà mổ thóc.
- Còn người sao? – Andly hất mặt hỏi Christian.
- Hừ, ta mặc người đấy! – Christian giả vờ khoanh tay làm ngơ (ông này còn bày đặt làm đáng đấy!)
- Anh hai, mấy anh kia có giận nữa đâu, anh nỡ lòng nào mà giận tụi này nữa chứ!!! – Andly lại cất cái giọng ngọt hơn mìa lùi ấy mà nói với Brian.
- Được thôi! – Brian nói đến đây thì cả bốn tụi nó cười thầm trong bụng nhưng – Anh có một điều kiện là vào tháng tới mấy đứa sẽ bị...! – Chưa để cho Brian nói hết câu thì...
- A! – Andly đột nhiên mặt ngồi phịch xuống nền nhà, tay đặt ở ngực trái thở dốc.
- Andly Andly, em sao vậy? – Brian hoảng hốt nhìn Andly rồi nói.

“Con này sao lên cơn đau tim đúng lúc quá vậy nhỏ?” Cả 3 cô kia đứng đó thắc mắc, còn 4 chàng nhà ta thì đang lo sốt vó kia kìa nên đâu có để ý đến những gương mặt đang đỏ ửng lên vì nhin cười của 3 đứa kia đâu.

Rồi Brian bế Andly lên phòng, Eris kêu người đi pha nước ấm, Justin giặt khăn để lau mặt, Christian thì đi lấy thuốc, tên nào cũng xoắn tít cả lên. Còn ba đứa còn lại thì tung tăng xách chiến lợi phẩm cả ngày vào phòng mình.

- Em thấy thế nào rồi? – Cho Andly uống thuốc xong rồi thấy gương mặt đã đỡ hơn nên Brian mới thở phào nói.

- Đỡ rồi! – Andly mệt mỏi nói.

- Thôi bây giờ em nghỉ đi! – Eris quan tâm nói.

- Ồ đúng vậy đấy, đi chơi cả ngày cũng mệt rồi, em ngủ đi nha! – Brian cũng gật đầu nói (Mấy ông này đường đường là Devil vang danh mà bây giờ lại dễ bị mắc lừa thế đấy)

- Nhưng mà ỉn, người ăn gì chưa? – Christian đột nhiên nhớ ra, hẳn nghĩ con nít này mà đói thì ngủ không được đâu.

- Ta ăn gà rán rồi! – Andly nói rồi cười hì hì.

- Vậy thôi, chúng ta cũng về ngủ đi! Mai còn đi học! – Justin nói.

Rồi sau đó ai về phòng người nấy. Brian cũng bay lên giường ôm đứa em gái bé bỏng của mình mà ngủ ngon lành.

Chapter 11:

Cuối cùng cũng đến cái ngày mà tất cả học sinh trong trường đều háo hức, trừ một vài người!

5h chiều ngày hôm đó.

- Ê, chán chết à!!! – Andly ngồi trên giường than vãn.

- Sao lại chán? – Maya thắc mắc.

- Chán thì chán chứ sao! Chẳng thích thay đồ sớm làm gì! – Andly bĩu môi nói.

-Chời, zậy giờ chưa thay đồ mà còn ngồi đó rên chán là sao hở??? – Erica nhăn nhó.

- Thôi, tụi bây thay trước đi, tao đi xuống nhà uống miếng nước! – Andly nói rồi chạy tọt xuống dưới nhà.

- Nhớ lên nhanh đấy nha! – Demi cười hiền lành, nó đang ngắm nhìn chiếc váy màu xanh mà đáng ra là của Andly nói.

Andly cảm thấy hôm nay rất buồn chán vì không có việc gì làm, ba đứa bạn thì đang hào hứng với mấy cái váy nên nó không nỡ kéo đi cùng, chợt...

- Ê, mày định không đi thật đấy hả? – Đây là tiếng của Brian nì.

- Thôi, mày đi đi, mấy cái đó chán lắm! Tao không có hứng tí nào! – Nghe giọng thì cũng biết Christian đang uể oải lắm.

- Chời ơi, tên này không đi à? Zậy thì Demi làm sao? – Andly lăm bà lăm bầm.

- Đi tí rồi về, mày làm zậy sao được? – Brian vẫn cố xuống giọng năn nỉ.

- Tao đã nói là không thích mà, bọn mày cứ đi chơi vui vẻ đi! – Vẫn cái giọng đều đều đó mà sao làm cho người nghe nó thấy bức mình thế không biết!

- Tao nói một lần nữa mày có đi không? – Brian gần giọng nói.

- Không, tao ở nhà chơi game! – Christian vẫn nói bằng cái giọng điệu đó.

- Thằng điên này, mày định để Demi cho ai hả? – Brian cũng nghĩ cái ý nghĩ i chang Andly đấy (anh em có khác ik)

- Thì có tụi bây kia, nó không buồn đâu, àm nói chung là tao không đi, giờ mày có nói gì thì cũng vậy thôi!

- Christian lại nói bằng cái giọng nghe mà muốn đâm ấy.

- Hừ... mày thật là!!! – Cuối cùng người chịu thua vẫn là Brian, hấn bực mình đi ra khỏi phòng Christian rồi đóng cửa cái rầm làm cho Andly đứng đây mà cảm thấy như nhà sắp sập ấy (haha, chắc cũng không tới nỗi đó đâu^^!)

Andly thấy Brian đi ra nên nấp vào bức tường gần đó để trốn, sau khi Brian đi rồi thì mắt hình viên đạn nhìn chằm chằm vào phòng Christian.

- Hừ, dám để Demi nhà ta cô đơn một mình tối nay hả? Ta phải dùng mọi cách để bắt người đi mới được!!!

- Andly lẩm nhẩm một hồi rồi hùng hồn nhìn gõ cửa Christian.

- Đứa nào nữa đấy hả? Tao đã nói là không đi rồi mà! – Christian đang chơi game mà bị làm phiền nên đâm bực.

- Ta! – Andly chỉ nói vắn vắn có một chữ.

- Ta nào? Không thấy trước cửa viết gì hả? – Christian lại càng bực bội hơn nhưng ngay lập tức giật mình đứng lên.

“Sao giọng nói này... quen... quen quá vậy nhỉ? Còn xưng ta nữa? Không lẽ???” Hấn nghĩ thầm rồi thắc mắc nhìn ra cửa.

Còn Andly ngoài này thì nhìn trân trân vào cửa phòng, có một dòng chữ nổi thật, nhưng đọc thì biết ngay chủ nhân căn phòng này biến thái rồi: “Không phận sự miễn vào!”

- Đúng là tên khùng! – Andly nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mấy bữa nay có em iu Demi rồi nên giọng nói của nó mà hấn cũng không thèm nhớ nữa chứ!!!

- Ta đây chứ ta nào!!! – Andly bực bội nói thêm lần nữa.

Bây giờ thì Christian đã chắc chắn cái giọng nói này không ai khác là Andly rồi, đúng rồi nhỉ, trong cái nhà này ngoài nó ra thì còn có ai xưng ta với hấn nữa chứ!

- Vào đi! – Christian cất cái máy chơi game sang một bên rồi nói.

- Sao ngươi để cái câu ở trước cửa biến thái quá zậy hả? – Andly vừa vào thì cái giọng the thé đó đã vang phòng.

- Mặc ta chứ! Có chuyện gì mà qua đây đẩy con ỉn kia? – Christian hất mặt hỏi.

- Hừ, ta nghe nói là ngươi không đi party tối nay hả? – Andly tự nhiên ngồi xuống giường của Christian hỏi với vẻ đại ca.

- Thì sao? – Christian vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Lý do?

- Không thích?

- Tại sao không thích?

- Thì tại không thích thôi!

- Ngươi phải đi!

- Tại sao?

- Nếu người không đi thì Demi sẽ buồn lắm!

- Lo cho bạn mình buồn đấy à? – Christian nói bằng giọng giễu cợt, thật sự thì hấn đã mong một lý do khác...

- Tất nhiên là phải lo cho bạn mình rồi, với lại...! – Andly tự nhiên lấp lửng làm Christian càng muốn biết về sau là gì.

- Với lại gì? – Christian nhướn mày.

- Thôi mệt! Nói chung là tối nay người phải đi! – Andly rợn mắt nói lại.

- Không đấy, người làm gì ta nào? – Christian có vẻ hứng thú khi chọc cho Andly nổi khùng lên thì phải. Mặc dù lúc này đang rất rất muốn đổi ý rồi nhưng không biết sao cứ thích nói ngược lại như vậy.

- Nếu tối nay người không đi thì sẽ chết với ta!!! – Andly dí mắt sát tới Christian nói từng chữ.

- Hờ, mắc cười, ta không đi đấy! – Christian vẫn cười nhếch mép mà nói.

- Đừng có nói nhiều, mặc kệ người! – Andly tức tối nhìn quanh phòng.

- Ồ! – Christian tưởng nó không thêm năn nỉ nữa thì có chút chút hụt hẫng nhưng...

- Ê, tên kia tủ quần áo ở đâu? – Andly nhìn quanh phòng một lát rồi hất mặt hỏi.

- Làm gì? – Christian hơi ngạc nhiên vì câu hỏi đó.

- Hỏi làm gì? Ở đâu? – Andly vẫn gặng hỏi.

- Đằng kia! – Andly nhìn theo hướng Christian chỉ liền đi tới đó ngay.

- Áo quần cũng được đấy chứ nhỉ? – Andly gật gù nói.

- Tất nhiên! – Christian thản nhiên đáp lại.

- Cái này, cái này, cái này, cái này nữa! Mặc vào đi! – Andly ôm một đống quần áo, giày dép, thắt lưng tới đưa cho Christian.

- Làm gì đây? – Đang ngồi thả hồn theo gió ngoài kia thì Andly đã ném ngay bộ quần áo với đôi giày tới làm hấn giật mình.

- Mặc vào đi nha! Lát nữa hẹn gặp dưới nhà, ta về phòng thay đồ! – Andly nói rồi cười tươi chạy về phòng mà không cần nghe phản ứng của Christian ra sao.

Rồi nó đi lên phòng của mình, thay bộ đồ mà 3 đứa bạn của nó hài lòng nhất. Riêng nó thì không, nó thích màu xanh, không thích màu đỏ. Nhưng nếu nó chọn màu đỏ mà để giấu đi thân phận của mình thì nó cũng đành chịu!

- Andly, mày chưa thay đồ nữa à? Nhanh lên! – Maya vừa thấy Andly đi vào đã đưa ngay cái váy đỏ chói rồi giục.

- Ồ, tao đi thay đây! – Nó cười, nhận lấy cái váy từ Maya rồi đi vào phòng tắm.

Demi và Erica thì vui vẻ ngắm nhìn mình trong gương, lúc đầu thì Erica không thích cái màu đen tối tăm này, nhưng khi mặc vào thấy cũng được nên thôi nhả nhó. Còn Demi thì không biết đang nghĩ cái gì mà khuôn mặt trong gương có vẻ phức tạp. Hình như Demi đang phân vân, nó sợ một chuyện gì đó, nó lo lắng là cái kế hoạch của mình tối nay sẽ không thành công. Cái kế hoạch ấy nếu như sai sót một chút nào thì nó có thể mất mạng như chơi.

Sau khi Andly thay đồ rồi trang điểm tóc tai xong thì cả bốn tụi nó đi xuống dưới nhà.

- Woa, hôm nay nhìn đứa nào cũng xinh quá vậy ta!!!” Eris cười rồi khen rối rít.

- Tất nhiên rồi! – Cả tụi cũng đồng thanh.

Tối nay có lẽ Andly vẫn là người nổi bật nhất trong 4 đứa với chiếc váy màu đỏ ôm sát người gợi cảm. Phong cách này thường ngày vẫn là của Demi, luôn luôn làm tôn lên cái đường cong vô cùng quyến rũ của mình. Chiếc váy này dài chưa đến nửa đùi, không dây, phía trước ngực là những hạt kim cương màu đen kết lại với nhau tạo thành một chuỗi dài kéo đến tận gấu váy. Đằng sau là một tấm lưng ngọc ngà lộ lên rõ nét, làm cho người ta càng muốn chạm vào đó hơn.

Maya của thường ngày vẫn là một màu đen huyền bí nhưng hôm nay lại thay đổi thành màu trắng tinh khiết. Chiếc váy này được may từ vải voan, mỏng nhưng lại không mỏng, nhìn lướt qua có vẻ rất sexy chỉ dài hơn của Andly tí xíu, nhưng nếu nhìn kỹ lại thì cũng chẳng có gì đáng nói. Một cái thắt lưng màu đầu đậm làm điểm nhấn để tôn lên cái eo nhỏ xinh. Tuy vậy, màu trắng vẫn chẳng làm mất đi cái quyền lực của một bà trùm.

Erica thì có lẽ càng giống một nàng công chúa hơn khi mang chiếc váy màu đen đó. Ở phần trên ôm sát người, có một vài nếp gấp cách điệu trước ngực, mỗi nếp gấp có một vài viên kim cương. Giữa eo là một dải ruy băng được thắt thành một chiếc nơ buông thõng xuống. Phần dưới xoè to ra đúng chất váy công chúa. Erica có vẻ rất hợp với những chiếc váy kiểu này.

Còn Demi, có lẽ là người vui nhất khi được mang cái váy màu xanh ấy. Ở phần trên được dùng nhiều sợi dây thắt lại với nhau, ở hai nút thắt chính có hai bông hoa hồng. Phần dưới thì thả xuống một cách tự nhiên nhất, tuy không thấy được phần eo nhỏ xinh như ba đứa kia nhưng ở Demi lại có một vẻ đẹp mềm mại lại kỳ. Khiến cho người ta nhìn vào thì ngay lập tức muốn chạm vào cơ thể ấy ngay. Demi vẫn là Demi, cho dù có thay đổi như thế nào thì phong cách ăn mặc vẫn là cái vẻ “nóng bỏng” đó.

- Anh Christian đâu? – Demi nhìn quanh hỏi.

- Nó không đi! – Brian hơi ngập ngừng khi nói chuyện đó, chắc chắn Demi sẽ buồn lắm đây.

- Vậy à? – Demi nói rồi cụp mắt xuống. Kế hoạch tối nay nhất định sẽ vẫn diễn ra như bình thường, Christian không đi bây giờ thì lát nữa cũng phải vội vàng mà đi thôi. Nó tin là vậy.

Andly nãy giờ vẫn đang bực mình vì Christian không chịu đi. “Hừ, xem ta vào xử người thế nào đây!”

- Mọi người ra xe trước đi, em vào lấy cái này rồi ra ngay, hì hì! – Andly cười nói.

- Nhanh lên nha! – Eris nói rồi cùng mọi người ra ngoài kia trước.

- Vâng! – Rồi sau đó Andly nhanh chân chạy lên phòng, mở tủ lấy một thứ gì đấy rồi chạy nhanh xuống phòng của Christian.

Chẳng thèm gõ cửa mà tự nhiên xông thẳng vào.

- Này, sao ta bảo thay đồ đi mà giờ này người còn ngồi đấy chơi game hả? – Vào đây thì Andly càng tức điên hơn khi thấy quần áo mà nó lấy cho Christian bị quăng lại trên giường.

- Ta đã nói là ta không đi! – Christian lại bắt đầu cái tính cứng đầu của mình rồi đây!

- Có thay không? – Nó cầm bộ đồ ấy lên lại rồi đưa trước mắt hắn.

- Không! – Christian vẫn đều đều.

Rầm!

Tức quá nó giật cái máy chơi game đó lên rồi đập mạnh xuống nền, thế là vỡ vụn! (tiếc quá đi mất)

- Này, người làm cái trò gì vậy hả? – Christian có vẻ tức giận lắm đứng dậy nói.

- Ta... ta... không cố ý đâu! – Andly cũng nhận thấy mình hơi quá đáng nên cúi đầu nói. Nhìn nó lúc này i như là một con thỏ nhỏ xinh cúi đầu nhận tội vậy đấy.

- Thôi bỏ đi! – Nhìn thấy như vậy nên Christian cũng chẳng nổi lòng nào mà nặng lời nữa.

- Vậy thì người thay đồ đi! – Andly thấy Christian bắt đầu mềm lòng thì cướp lấy thời cơ ngay.

- Ta không đi! – Hắn vẫn cứng họng thế đấy.

- Vậy để ta thay giúp người nhá! – Andly nói rồi giả vờ kéo áo giúp Christian.

- Làm cái gì vậy? Để ta tự thay! – Christian đột nhiên nhảy ra một đoạn khá xa Andly rồi cẩn thận nói.

Vậy là Christian đành cầm lấy bộ quần áo rồi vào trong phòng tắm thay còn Andly ở ngoài này mỉm cười với bộ mặt đắc thắng mà chẳng hề biết rằng mình đang làm một việc quá nên làm (đoạn này tuy hơi khó hiểu như chỉ một lát nữa thôi thì các bạn sẽ hiểu ngay à)

Lúc này khi Andly đột nhiên chạm vào người mình thì hắn cảm thấy như có dòng điện chạy nhanh qua. Hắn phải cố kiềm chế bản thân mình để đẩy cái cánh tay mềm mại đó ra khỏi, nếu không thì hắn không chắc tính mạng của em gái thằng Brian sẽ được bảo toàn đâu! (Từ đây về sau có một vài đoạn có những cảnh nóng một chút nhá! Nhưng chỉ nóng một chút thôi, không đến nỗi như các truyện 17+ đâu)

12. Chương 12

Sau khi thay đồ xong thì Christian mới hậm hực đi ra ngoài. Chà, đẹp trai phết đấy nhỉ!

- Xong rồi đấy hả? – Andly này giờ ngồi chờ ở gần cửa sổ vui vẻ nói.

- Ủ! – Christian vẫn lạnh lùng nói.

- Lại đây! – Andly vẫy vẫy tay.

- Làm gì? – Hắn hơi ngạc nhiên.

- Thì cứ đến đây! – Andly trợn mắt lên nói, người gì mà dữ dằn như vậy chứ.

Christian không nghĩ gì nữa mà hậm hực và thắc mắc đi tới phía Andly.

Andly không nói gì, chỉ cười rồi nhón chân lên cài vào trước áo của Christian một bông hoa hồng xanh xinh xắn. Là hoa giả nhưng nhìn i như thật vậy đấy!

“Tuy người là của Demi nhưng ta muốn trên người người cũng có một thứ thuộc về ta!” Andly trầm suy nghĩ, không hiểu sao nó lại có cái ý nghĩ như vậy.

- Làm gì đấy? – Christian vô cùng ngạc nhiên khi thấy Andly cài hoa vào áo ỉn.

- Đứng im đấy xem nào, sắp xong rồi! – Andly vẫn cặm cụi gắn sao cho thật chặt, để nó khỏi rơi.

- Xong rồi! – Khoảng 10s sau thì nó vui vẻ nhìn thành quả của mình. Bây giờ nhìn Christian đẹp trai hơn hẳn.

Quả thật, màu trắng, màu đen và còn thêm màu xanh của nó càng làm cho Christian càng thêm lạnh hơn.

- Này, người ra trước đi! Ta ra sau, không thôi Demi nhìn thấy, nó sẽ không vui đâu! – Andly thản nhiên nói rồi nhìn ra ngoài cửa sổ với ánh mắt xa xăm thật hiếm có.

Nhưng nó đang quay ngược người lại, Christian làm sao có thể thấy được cái ánh mắt xa xăm đó chứ?

- Ủ! – Tuy hơi khó chịu nhưng Christian cũng gật đầu rồi sau đó đi ra ngoài trước.

Andly quay người lại, nhìn chằm chằm căn phòng này một lượt nữa rồi sau đó cũng đi ra ngoài.

Ngoài sân, mọi người đang chờ Andly.

- Con này làm gì lâu vậy ta? – Maya nhăn mặt nói.

- Từ từ đi, chắc nó có chuyện gì đó! – Erica vẫn thong thả nói (trễ rồi đo mấy bà nội ơi)

- Hay để tao vào trong xem nó ra chưa nhá! – Eris nói với Brian.

- Ủ! – Brian gật đầu.

Eris chưa kịp vào nhà thì đã thấy Christian, cả đám vô cùng ngạc nhiên.

- Không phải mày/anh không đi à? – Cả bọn đồng thanh.

- Đổi ý! – Christian định lên ngồi trên xe trước thì vô cùng ngạc nhiên khi thấy Demi cũng ngồi trước ở trên xe. Điều ngạc nhiên hơn nữa chính là... Demi đang mang chiếc váy màu xanh, nhưng bông hoa trên đó trang trí vô cùng giống với bông hoa mà Christian đang cài trên áo.

- Ê, mày cũng có cái nhả hứng cài hoa trên áo hả? – Justin vô cùng ngạc nhiên nói to làm cả bọn bây giờ mới để ý.

- Chờ ơi!!! Hai người ghê quá taaaaaaaaa!!! – Erica chu mỏ hét toáng lên về đùa giỡn.

Lúc đầu Christian hơi ngạc nhiên về chuyện này nhưng rồi cũng lạnh lùng tìm chỗ ngồi.

“Hừ, thì ra là thế này à?” Đây hình như là câu trả lời cho những câu hỏi thắc mắc của Christian từ nãy giờ.

- Andly ra rồi này, đi thôi! – Eris cũng lên xe cười thật tươi.

Andly đi lên, nhìn thấy ánh mắt khó chịu của Christian hướng ình thì vờ như không biết quay đi nơi khác.

Cuối cùng mọi người cũng bắt đầu khởi hành.

Demi nãy giờ ngồi có vẻ như vui lắm, cười một mình mãi. Nhưng trong đầu đột nhiên loé lên một suy nghĩ hơi bị khó chịu. Nhiều câu hỏi bắt đầu lẩn vẩn quanh đầu:

“Tại sao Christian lại biết hôm nay mình mặc đồ màu xanh mà có thể cài hoa giống như vậy được?”

“Christian không phải người thích đeo những thứ rườm rà như vậy nhưng hôm nay lại mang?”

“Andly, Andly vào nhà lấy thứ gì sao lại lâu như vậy chứ?”

Câu trả lời đã có rồi, ánh mắt của Christian càng ngày càng lạnh lùng. Demi cũng chẳng dám nhìn vào đó. Những thắc mắc đó cứ dồn vào khiến Demi phải nhìn sang Andly, lúc này nó vẫn đang tí ta tí tởn với Maya và Erica.

- Hôm nay có một cặp đôi hạnh phúc ta! – Eris ngây thơ nói rồi cười ha hả.

- Hahahahahahaha... – Cả bọn ngồi cười lớn hơn để mặc cho Demi ngày càng thẹn thùng còn Christian thì càng như tảng băng.

Thấy Christian định đưa tay lên gỡ cái hoa đó xuống thì ngay lập tức Andly đã bí mật chặn lại, vì Andly cũng ngồi gần với Christian nên mọi người cũng không ai để ý (tụi kia đang ngồi tám rôm rả mà, ai để ý đâu chứ)

Christian ngạc nhiên nhìn Andly, hai người tiếp tục trao đổi ánh mắt với nhau, có vẻ căng thẳng lắm.

Thấy Christian định đưa tay lên gỡ cái hoa đó xuống thì ngay lập tức Andly đã bí mật chặn lại, vì Andly cũng ngồi gần với Christian nên mọi người cũng không ai để ý (tụi kia đang ngồi tám rôm rả mà, ai để ý đâu chứ)

Christian ngạc nhiên nhìn Andly, hai người tiếp tục trao đổi ánh mắt với nhau, có vẻ căng thẳng lắm.

“Người không được bỏ xuống!” Andly ra hiệu nói.

“Ta cứ bỏ đấy!” Christian vẫn lạnh lùng nhưng mày lại.

“Nếu người bỏ ra thì sẽ chết với ta đấy!” Andly đưa ánh mắt đầy uy hiếp nhìn Christian rồi sau đó ngừng lại ở khuôn mặt đẹp trai ấy chỉ 3s sau đó rồi vô tâm quay phắt đi, sáng bắt đầu tám với tụi kia.

Cả hai người nãy giờ giằng co với nhau mà đâu biết rằng có hai 4 con mắt đang nhìn mình chằm chằm (là hai người đấy)

Một thì ai cũng biết rồi đấy, là Demi, nó luôn theo dõi từng hành động của Christian nên nhìn thấy chuyện đó cũng là điều dễ hiểu thôi!

Còn người kia, người ấy nhìn Andly và Christian với ánh mắt hơi ngạc nhiên xem lần khó xử, rồi sau đó lại đưa mắt nhìn sang Demi đang tổn thương mà áy náy. Ai thế nhỉ? Từ từ sẽ biết nhá! ^^!

13. Chương 13

Cuối cùng cũng đến trường Marie Curie. Đại sảnh trường hôm nay đông khủng khiếp, công chúa hoàng tử tập nập ai ai cũng xinh xắn, ai ai cũng bảnh bao. Đúng là một buổi tiệc lớn!

- Xuống xe nào Andly! – Brian vẫn thể hiện là một người bạn trai của Andly trước mặt bàn dân thiên hạ (hai anh em nhà này biến thái quá đi mất)

- Thôi, mấy anh xuống trước đi, tụi này lát nữa mới vào!!! – Andly nháy mắt rồi vẫy vẫy tay ra hiệu cho anh hai mình và 3 tên kia cứ đi trước.

- Sao không đi luôn? – Eris và Justin thắc mắc.

- Thì mấy anh cứ vào đi, lát tụi này vào! – Maya cười.

- Vậy thì vào nhanh đấy nhá! – Brian dặn rồi sau đó bốn người họ đi vào đại sảnh chính trước.

Vừa mới bước vào thì đồng loạt mấy tiếng la ó thất thanh vang lên cả hội trường. Các bạn biết vì sao không? E hèm, cũng dễ hiểu thôi, mấy đứa con gái mê zai í mờ!!! Thấy zai đẹp thì hét hò um sùm cả lên.

Nhưng chẳng phải vậy thôi đâu nhá, bên cạnh đó còn rất rất rất nhiều ánh mắt cung kính của tụi con trai của các trường tham gia ở đây đấy.

Devil mà lại!

Tối nay 4 chàng trai của chúng ta ai cũng đẹp zai hết đấy nhé!

Cả bốn người đều mang sơmi trắng và quần kaki đen (sở thích đấy) nhưng mỗi người lại kết hợp với một thứ khác nhau nên nhìn họ khác biệt. Nhưng những sự khác biệt ấy lại tạo nên một vẻ hài hoà giữa họ.

Brian là vẻ đẹp mạnh mẽ với một đường viền đen dài theo đường gài nút. Thiết kế được cách điệu rõ rệt với những đường viền đen tinh tế ấy.

Christian luôn luôn là người đơn giản nhất nhưng hôm nay lại phá lệ cho Andly cài lên áo mình bông hoa hồng xanh càng làm cho nét lạnh lùng ấy lại càng năng giá hơn.

Eris vẫn là nét đẹp lãng tử với một chiếc carvat đen mảnh thắt lỏng ở cổ.

Justin thì lại là nét đẹp lịch lãm của một chàng trai mang lại cho người khác cảm giác ấm áp. Không có thêm bất cứ thứ gì!

Sự xuất hiện của bốn người này càng làm cho nữ sinh của ba trường điên đảo thêm.

- Ba anh ấy đẹp trai quá đi mất!!!

- Làm sao đây, tao say nắng chết mất thôi mày ơi!!!

- Ai da, sao trên đời này lại có những người đẹp y như tranh vẽ vậy chứ???

- Thật là ngưỡng mộ quá đi!!!

...

Và còn vô số lời bàn tán nữa, mà toàn là lời khen, ngưỡng mộ.

Tuy tụi con trai của các trường khác cũng ganh lắm nhưng mà nghe danh của Devil thì cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt mờ thôi!!!

Sau khi bốn chàng nhà ta tự tin đến ngồi ở cái bàn được xem là trung tâm (hehe, mấy ông này ngồi đâu thì ở đấy cũng là trung tâm rồi, khỏi cần phải ngồi ở chính trung tâm) thì cái tiếng la hét lại tiếp tục vang lên (lần này là giọng của đám con trai nhá!)

Tiếp theo đó là sự xuất hiện của bốn cô gái xinh đẹp vô cùng.

Người đi đầu là một cô gái mang chiếc váy màu xanh.

Tiếp theo là cô gái mặc váy đen.

Tiếp nữa thì là cô gái mặc váy trắng.

Cuối cùng, là cô gái mặc váy đỏ.

Đoán xem bốn người này là ai nào? Chắc mọi người sẽ nghĩ ngay là Tứ Đại Mỹ Nhân của chúng ta nhỉ?

Hehe, muốn biết họ chính xác là ai thì theo dõi chapter tiếp theo sẽ được post vào ngày mai nhé!!! ^^!

14. Chương 14

Bốn cô gái đó xuất hiện làm cho cả đại sảnh đều nào loạn lên, ai cũng thi nhau để chiêm ngưỡng cái nhan sắc hơn người ấy.

Nhưng... rất tiếc...

Bốn cô gái này hoàn toàn không phải là Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại của ta mà là những gương mặt vô cùng xa lạ. Họ vẫn tự tin uốn ngược đi về phía trung tâm lúc này tức là bàn của Devil í.

Còn các chàng Devil nhà ta thì đang ngồi bình luận về những cô gái lạ hoắc lạ huơ này.

- Ê, xinh quá ta! – Eris cười nham nhở huých cùi vào hôn Justin.
- Ồi! Nhưng mà vẫn thua tụi nhỏ Andly à! – Justin chống cằm đưa ý kiến.
- Bữa nay phong cách của Tứ Đại Mỹ Nhân đang hot à? – Brian nường mày vẽ giễu cợt.
- Chẳng ra sao cả! – Christian vẫn vô tâm như thường ngày.
- Thằng này mày có em Demi xinh như tiên vậy rồi hèn gì chê mấy nhỏ này cũng phải! – Eris lại bắt đầu đùa dai nữa rồi đây.
- Mày còn nói nữa thì coi chừng tao đấy! – Christian đưa ánh nhìn đầy uy hiếp qua Eris là hấn cũng phải rùng mình.
- Tao sợ mày!!! – Eris le lưỡi đưa hai tay lên đầu hàng.
- Hahahahahaha... – Rồi cả bốn người cười ha hả.

Đang nói chuyện vui vẻ thì...

- Chào mấy anh! – Cô gái áo xanh lúc nãy nở giọng nói ngọt hơn mía của mình ra rồi tự nhiên ngồi xuống cái ghế sát bên Brian.

Mấy cô kia cũng tự nhiên không kém, ngồi xuống với những người mà mình thầm tượng từ rất lâu.

- Cái gì đây? – Brian, Justin và Eris đều ngạc nhiên, riêng chỉ Christian thì vẫn lạnh lùng ngồi đấy.
- Cút đi trước khi tôi bực mình! – Christian chỉ nói một câu mà khiến cho những người ngồi gần đấy phải lạnh xương sống.
- Anh à~! – Con nhỏ mang váy màu trắng bắt đầu giở cái giọng năn nỉ.
- Thôi đi đi! – Brian xua tay đây đây.

...

Hai bên cứ giằng co mãi như vậy cho đến khi cả đại sảnh lại nào loạn thêm lần nữa.

- Tiên... tiên tụi bây ơi!!! – Một tên con trai chạy nhanh vào đại sảnh để bắt loa thông báo.
- Gì? – Brian cũng mặc kệ mấy con nhỏ điên ấy mà nhìn tên đó hỏi.

- Ngoài kia có bốn cô gái khác, còn đẹp hơn mấy cô em ở đây nữa đại ca!!! – Tên đó nói bằng giọng vô cùng phần khích.

Cả đại sảnh kéo ra ngoài đó (vì chưa đến giờ bắt đầu party nên mọi người mới chạy tán loạn như vậy đấy!) để chiêm ngưỡng dung nhan của những vị “Tiên Nữ” này. Bốn con nhỏ trước hoàn toàn bị lãng quên.

Bây giờ mới thực sự là Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại. Đẹp không thể tả nổi!

Từ đằng xa, bọn hần đã thấy tụi nó rồi nên vẫn ngồi yên trong này chờ. Còn mấy nhỏ kia thì cứ vui ra mặt khi tưởng Devil nhà ta không thêm quan tâm đến tụi Andly đấy.

- Anh yêu, sao em tới trễ có chút mà anh đã ngồi với người khác rồi thế? – chưa thấy người nhưng Brian đã rùng mình với câu hỏi đó của Andly rồi.

- Gì chứ? Cô dám nói ai là anh yêu? Anh Brian là của tôi!!! – Con nhỏ mang cái váy màu xanh đứng dậy ngỗ ngược nói.

- Ai thế nhỉ? Sao chutua gặp lần nào vậy ta? – Andly nghe thấy tiếng phản bác lại mình nên đến đó ngay để xem tên nào to gan đến vậy.

- Tụi này học trường Marie Curie của mày đang đứng đấy! – Con nhỏ áo đỏ vênh mặt lên nói.

- Thế cơ à? – Andly chỉ nhếch mép một cách đều giả.

- Các người cứ liệu hồn mà đụng tới tụi tao! Hậu quả sẽ không nhỏ đâu! – Con nhỏ mặc váy đen càng dữ hơn.

- Hahahahaha...! – Nghe đến đấy thì cả bốn đứa nó đều cười ha hả.

- Maya, nói tao nghe tụi này là những con đốn mạt nào vậy? – Andly hơi quay người lại nhìn Maya nhưng mắt vẫn liếc về phía con nhỏ váy xanh cầm đầu.

Maya ngay lập tức lấy cái Ipad của mình ra bắt đầu “thi hành công vụ” mà Andly giao cho.

Mọi người xung quanh chẳng ai bảo ai đồng loạt đều tránh ra xa một chút. Ai cũng sợ ám khí của những người này.

Khoảng 1 phút sau thì Maya tự tin nói:

- Con áo xanh cầm đầu là Đào Uyên Minh, gia đình là gia tộc cầm quyền thứ 4 tại Việt Nam. Ba là nhà kinh doanh bất động sản, mẹ là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng. Con áo đen là Trần Ngọc Thanh Hương, gia đình có một công ty chuyên về công nghiệp điện tử lớn thứ 3 Việt Nam. Con áo trắng là Nguyễn Hoàng Kim Phụng, ba là một kiến trúc sư nổi tiếng với tầm vóc thể giới, mẹ là một nhà tạo mẫu tóc. Con áo đỏ là Lý Mỹ Uyên, gia đình là dòng họ Lý danh giá, ba mẹ đều là những nhà kinh doanh về hàng không nổi tiếng. Hết! – Tất cả những người đứng đấy chứng kiến được toàn bộ thì ai cũng phải há hốc mồm mà ngạc nhiên.

Bốn nhỏ kia cũng trợn to mắt mà nhìn nhưng ngay lập tức gương mặt chuyển sang niềm tự hào về gia đình của mình. Mặt càng héch cao hơn.

- Giàu thế à? – Andly làm bộ sợ sệt nhìn tụi bạn.

- Hahahaha... – Ba đứa kia và bọn hần đều cười ha hả trước sự khó hiểu của mọi người.

Thật ra bốn nhỏ này đều là con của những nhà có quyền thế nên chuyên làm mưa làm gió trong trường. Ngoài ra, mấy nhỏ này ngạo mạn như thế cũng vì Uyên Minh quen biết thân với thủ lĩnh của phe Black. Cái ngày mà Tứ Đại Mỹ Nhân tái xuất mấy nhỏ này cũng theo chân đi (bởi vậy mới theo luôn cái phong cách của Tứ Đại Mỹ Nhân đấy!).

- Các người đã biết vậy rồi thì tụi này cũng chẳng cần giấu nữa nhá! – Thanh Hương nói đỡ vì đang đứng ngay ra nhìn mấy người trước mặt mình đang cười.

- E hèm, này giờ quên mất! Tôi nói cho nghe cái này nha, lần sau đừng có mặc áo màu này. Nhìn cô mặc thế này tôi thấy cái màu mà tôi yêu thích mất giá trị lắm! – Andly sờ sờ vài cái váy mà Uyên Minh đang mang trên người.

- Mày!!! – Nhỏ Uyên Minh tức đen mặt, nghiêng rằng.

Vậy là hai bên tiếp tục gườm nhau với những ánh mắt nảy lửa. Mấy chàng nhà ta ngồi ngay chính giữa nên là người hứng chịu tất cả ánh mắt đó (tội nghiệp tội nghiệp)

Bỗng nhiên tiếng nhạc bắt đầu vang lên một cách nhẹ nhàng. Điều này có nghĩa là buổi party đã bắt đầu!

- Thôi nào, bắt đầu rồi đấy! Đừng có để mấy người đó làm mất hứng của mình chứ! – Erica chỉ cười nửa miệng.

- Đúng rồi đấy, thôi đi, mặc xác nó! – Demi cũng lên tiếng can.

- Andly ngoan, lại đằng kia ăn kem đi! – Maya luôn luôn là người biết dỗ dành Andly nhất.

Thật đúng vậy, sau khi nghe câu nói của Maya thì ngay lập tức Andly vẫy vẫy cái đuôi của mình nhìn Maya với ánh mắt long lanh ngay.

- Đi nào Maya! – Andly chẳng để ý ai nữa mà kéo Maya đi ngay.

- Khoan đã nào, ngồi xuống bàn đi, party bắt đầu rồi đấy! – Maya níu lại, rồi nói nhẹ nhàng.

- Ồ vậy thì lát nữa đi vậy! – Andly gật gật đầu rồi bay đến chỗ traông bên cạnh Brian ngồi ngay.

Chỗ ngồi là như thế này nha: Một bàn tròn lớn lấy Brian là điểm xuất phát. Brian, rồi đến Andly tiếp theo là Christian (tg cổ ý đấy^^) tiếp theo là Demi, rồi đến Maya, Erica, Eris và Justin lại ngồi gần Brian.

15. Chương 15

Buổi party chính thức bắt đầu. Đầu tiên là phần giới thiệu của MC tối nay (thầy tổng phụ trách của trường Marie Curie đấy các bạn ^^)

- Hôm nay trường chúng tôi rất hân hạnh được đón tiếp sự có mặt của trường quốc tế Royal và trường nữ Kirin. – Tiếng MC vừa dứt là một tràng vỗ tay vang lên, tất cả mọi người ai cũng hào hứng vui vẻ lắm.

- Ê, thầy đẹp zai quá vậy! – Andly ngồi chớp chớp mắt nhìn.

- Ủa ừa, tao cũng thấy zậy đấy!!! – Erica cũng gật gù tâm đắc ý kiến của Andly.

- Đồ mê trai! – Christian lăm bầm nhưng không ngờ cái tai siêu thính của Andly đã hóng được, thế là chiến tranh lại bắt đầu rồi.

- Người nói cái gì đấy?

- Ta nòi gì người nge được rồi còn hỏi gì nữa? – Christian hất mặt nói.

- Hừ, người muốn chết à?

- Ta điên à?

- Ta tưởng người điên!

- Hừ, người điên thì có, đồ con ỉn vừa điên vừa tham ăn vừa mê zai!!! – Christian xỏ nguyên một tràng làm ặt mày của Andly chuyển sáng màu tím ngắt.

- Người nói cái gì??? – Andly nổi điên lên sừng sộ trợn mắt.

- Stop!!! – Brian nãy giờ ngồi theo dõi cuối cùng cũng phải lên tiếng.

- Hai người này kỳ quá ta ngồi ở đâu cũng cãi được! – Erica nhăn mặt.

- Oan gia đấy! – Maya cười.

- Nhịn Andly tí đi anh! – Demi ngồi bên cạnh cười lay lay tay Christian.

- Hừ! – Christian chỉ hừ nhẹ rồi gạt tay của Demi ra.
 - Andly ngoan nào, tiếp tục theo dõi đi kia! – Eris lên giọng dỗ dành.
 - Ủa? Justin đâu rồi? – Maya ngạc nhiên hỏi khi từ nãy giờ chẳng thấy Justin ở đâu.
 - Nó vào chuẩn bị rồi, lát nó sẽ đại diện trường mình độc tấu dương cầm đấy! – Eris cười tươi rồi nhìn lên trên.
 - Ồ! – Cả bọn ở một tiếng rồi cũng quay lên nhìn trên kia.
 - Hôm nay, nhân ngày Phụ Nữ Việt Nam tôi xin chúc cho các nữ sinh cùng với quý cô giáo có mặt ngày hôm nay có một ngày lễ thật đáng nhớ và tràn đầy niềm vui! – Tiếng của MC lại tiếp tục vang lên thánh thót.
- Lại một tràng vỗ tay nữa bắt đầu.
- Ngày hôm nay chúng tôi có mời đến thiên tài piano đến từ Australia của trường Royal. Sau đây là màn trình diễn độc tấu của cậu ấy, mời các bạn thưởng thức!!! – MC nói xong là cả đại sảnh như nổ tung lên, tất cả những nữ sinh đều cổ sức la hét để cổ vũ cho người sắp đứng trên sân khấu vì ai cũng biết tổng đó chính là Justin của Devil lừng danh.
 - Anh Justin ra kia!!! – Erica hớn hở cũng nhìn chăm chăm lên.
 - Woa, thật đẹp zai quá đi mất!!!
- Ánh đèn trên sân khấu lúc này chỉ rơi vào một mình Justin trên đó, hắn từ từ ngồi xuống chiếc ghế đặt trước cây dương cầm, mỉm cười dịu dàng nhìn về phía sân khấu.
- Hôm nay, nhân này Phụ Nữ Việt Nam, tôi xin tình bày một bản nhạc mang tên Tình Khúc Dành Cho Em (tg chém đại đấy hô hô ^^) để dành tặng cho người con gái mà tôi yêu nhất. – Lời nói của Justin vừa dứt thì ôi thôi, lần này cả đại sảnh đứng ngồi không yên để nháo nhào đoán xem người con gái tốt số là ai trong gần mấy nghìn người này.
 - Woa, anh Justin có người yêu rồi à? Sao mấy anh giấu tụi này vậy? – Maya lên tiếng đầu tiên thắc mắc.
 - Hờ hờ, tụi này cũng đâu có biết đâu mà khai chứ! Hơi ngạc nhiên à! – Eris cũng bất ngờ lắm về lời nói vừa rồi của Justin, nhưng trong hắn lại có cái giác gì đấy, kỳ lạ lắm!
 - Thằng này có hàng mà ém ta! – Brian nheo nheo mắt để cố nhớ lại từng hành động của Justin để xem xem có trùng khớp với cái ý nghĩ trong đầu của hắn lúc này không.
- Brian vốn là một người rất thông minh, chỉ cần nhìn liếc qua là biết ngay người ấy đang có thâm ý gì (các bạn đừng thắc mắc tại sao ông lại mắc bẫy Andly vào tối hôm qua lúc nó giả đau tim, vì lúc ấy hắn hoảng quá rồi, thấy em gái bị như vậy thì đâu còn thời gian để suy nghĩ gì nữa!). Không những vậy, lúc này Brian còn vô tình nhìn thấy cái mắt triệu mến của Justin về phía một cô gái nữa nên càng nghi ngờ hơn (các bạn đoán đó là cô gái nào nào?)
- Em chẳng thích anh Justin có bạn trai tí nào! – Andly tự nhiên lại phát biểu cái câu đó làm mọi người ai cũng tròn tròn mắt lên để nhìn. Mỗi người mỗi cái nhìn khác nhau.
- Brian, Maya, Eris thì là những ánh mắt đầy ẩn ý (mà tạm thời chưa thể bật mí được)
- Christian thì...(mọi người đoán được mà phải không?)
- Demi thì có vẻ vui (lý do thì chắc mọi người cũng biết)
- Còn Erica vẫn là người ngây thơ nhất, chỉ cười.
- Bộ mày thích anh Justin à? – Erica nói. Câu hỏi của nó lúc này như đánh trúng tim đen của 5 con người đang mỗi người một ý nghĩ kia.
 - Không phải! – Andly vẫn thản nhiên trả lời làm ột vài người nào đó cảm thấy nhẹ nhõm và một vài người nào đó cảm thấy luyến tiếc.
 - Vậy tại sao mày lại không muốn anh có bạn trai? – Maya thấy lạ liền hỏi.

- Haiz, vì tao đã chấm trước bạn gái cho ảnh rồi! – Andly vẫn làm bộ mặt thiếu não mà ngây thơ nói.

- HẢ??? – Cả bọn khi nghe xong đều tròn mắt nhìn Andly.

- Gì mà ngạc nhiên vậy chứ? – Andly vẫn làm như không có gì tay chống cằm thưởng thức bản tình ca của Justin – Im lặng nghe anh ấy đàn kìa! – Trước khi quay đi còn cố để lại một lời ấy tên lơ đãng kia nữa.

- Ồ ờ!

Mọi người trong đại sảnh lúc này ai cũng hướng ánh mắt hâm mộ lên sân khấu, ngay cả mấy bà cô già của những trường kia cũng cố vểnh tai mình lên để nghe cho thật rõ từng nốt nhạc. Còn có mấy đứa con gái lấy điện thoại ra để ghi âm lại nữa chứ! (hehe, có một người trong Tứ Đại Mỹ Nhân của chúng ta đấy)

Cho đến khi tiếng đàn ấy dứt thì cả đại sảnh lớn vẫn còn du dương theo tiếng đàn.

Rần... rần... rần...

Cả đại sảnh vỗ tay vang dội. Trên kia Justin cười dịu dàng rồi cúi chào sau đó nhẹ nhàng bước về chỗ ngồi của mình.

- Woa, anh ấy tuyệt quá đi mất! Mai tao chuyển sang trường Royal học!!!

- Tao cũng về bảo ông bà già cho chuyển sang Royal học đã, tuyệt quá!

- Anh ấy đúng là thiên sứ trong lòng tao!

- Sao lại có một chàng trai tuyệt vời như vậy chứ???

...

Hàng vạn câu nói khác của đám nữ sinh nữa, đứa nào cũng mắt biến thành hình trái tim bay lượn quanh đầu.

- Người làm gì ghê vậy? – Christian huých vào cánh tay đang chống cằm của Andly mà thắc mắc.

- Anh Justin thật là tuyệt đấy!!! – Andly vẫn còn đang mơ màng nên có thèm đoán hoài gì đến cái hành động khiêu khích của Christian đâu chứ.

- Anh ấy tuyệt quá đi mất! – Erica cũng mơ màng chớp chớp mắt.

- Hay tuyệt!!! – Maya cũng trầm trồ.

Chỉ có Demi là vẫn ngồi cười nhìn ba con bạn của mình. Lúc này bên cạnh nó đã có một thứ ánh mắt chói mắt rồi, đều che lấp hết tất cả mọi thứ ánh sáng khác. Christian kìa!

- Thằng này định hớp hết hồn của nữ sinh sao ta! – Eris cười.

- Ghê thiệt!!! – Brian cũng cười khoái chí.

Justin vừa tới bàn, vừa ngồi xuống thì ngay lập tức có 14 con mắt đang nhìn chăm chăm.

- Làm gì nhìn dữ vậy? – Justin ngạc nhiên.

- Anh nói đi? Anh yêu đứa nào??? – Andly là người lên tiếng nhất, với cái giọng giận dữ như một người bạn gái đang bắt lỗi người yêu của mình vậy nên rất dễ gây hiểu lầm.

- Hả? – Justin cũng hơi ngạc nhiên khi thấy Andly hỏi mình bằng giọng điệu ấy.

- Hả gì mà hả? Nói xem nào! – Andly vẫn quyết định tra hỏi đến cùng.

- Mà yêu đứa nào vậy, nói tui tao nghe với! – Eris cũng huých huých vào hông Justin cười lém lỉnh.

- Đúng rồi đấy, chia sẻ đi! – Demi cũng háo hức mong câu trả lời.

- Anh mà ém hàng thì tui này sẽ cho anh biết tay luôn đấy! – Maya hươ hươ nắm đấm lên trước mặt.

- Nói đi nào! – Erica cũng thêm vào.

- Nói coi! – Christian cũng đang nóng lòng lắm, chẳng hiểu sao hắn có cảm giác kỳ lạ, hồi hộp khi chờ đợi câu trả lời này.
- Thì nói nhưng mà mọi người không được làm ầm lên đấy. Làm ầm lên là tui mất mặt chết luôn! – Justin có vẻ ngượng ngùng khi nói.
- Ồ, tụi này không làm ầm lên đâu! – Brian lên tiếng đảm bảo.
- Hì hì, người tao thích thật ra là...
- Hì hì, người tao thích thật ra là... – Justin càng lấp lửng chừng nào thì mấy đứa kia càng hồi hộp chừng ấy.
- Nói nhanh thẳng kia!!! – Eris thấy thẳng bạn cứ chần chừ không nói nên nóng ruột đập bàn hỏi.
- Không có! Hìhì! – Sau một hồi suy nghĩ Justin quyết định không nói ra mà chỉ đưa mặt cười hì hì.
- Cái gì? – Cả bọn hét ầm lên làm mọi người xung quanh đấy càng tò mò về cô gái mà Justin đang nói đến.
- Thì không có ai cả, tại tao thấy tao đẹp trai quá, gái nó theo nhiều nên nói bậy vậy cho tụi nó biết là tao đã thích người khác rồi thì tha cho tao chứ sao! – Justin nói cái âm mưu mà vừa suy nghĩ xong, ngay lập tức nhận được mấy ánh nhìn hình viên đạn đang phóng tới một cách không thương tiếc (không hoàn toàn đâu, có hai người cười sung sướng đấy^^)
- Haha, vậy là anh Justin không yêu người nào. Được lắm, như vậy mới không phụ lòng mong mỏi của tụi này! – Andly cười khoái chí với câu giải thích của Justin lắm, đập bàn cười ha hả.
- Hơ... – Justin chẳng hiểu gì nhìn chằm chằm vào Andly.
- Thôi, không nói tới chuyện này nữa! – Andly nói rồi quay mặt lên phía sân khấu tiếp tục nhìn.
- Thật là một màn biểu diễn hết sức tuyệt vời của một thiên tài piano đến từ Australia! – Dứt lời vẫn là một tràng vỗ tay đầy phấn khởi.
- Sao trường này lạ nhỉ? Cho mình ngồi bàn mà sao không mang đồ ăn ra ta? Đói bụng chết mất! – Andly có vẻ bất bình nói.
- Người đứng là một con ỉn! – Christian đáp ngay lập tức.
- Hừ, kệ ta! Bộ ta nói không đúng hả? – Andly chu mỏ lên đáp lại.
- Người chẳng biết gì cả, đây chỉ là phần giới thiệu sơ qua thôi, party chính thức ở ngoài kia kìa! – Christian cốc vào đầu Andly một cái rồi nói.
- Hơ... sao người lại cốc đầu ta chứ??? – Lúc đầu còn đang lơ mơ hiểu về câu nói của Christian nhưng tự nhiên thấy cái đầu yêu quý bị cốc một cái nên bực mình ra mặt.
- Thôi nào, em sắp được ăn rồi đấy! – Brian thấy chiến tranh lại sắp xảy ra nên can lại ngay.
- Anh với Andly lúc nào cũng cãi nhau được cả! – Demi nói bằng giọng điệu dằn xen lẫn một chút đùa yêu nhưng nếu ai nghe rõ thì đó lại là một âm điệu khác đấy!
- Christian không nói gì, chỉ chau mày nhìn Demi có vẻ bực bội lắm vậy!
- Trên đây là phần giới thiệu các thầy cô giáo có mặt trong ngày hôm nay (tại mấy người dưới này ham nói chuyện đầu đầu nên trên đây đã giới thiệu xong từ lúc nào rồi đấy). Bây giờ, party chính thức xin được phép bắt đầu! Mời tất cả quý thầy cô và các em học sinh ra Hoa Viên của trường để bắt đầu party!!! – MC vừa la vừa hét trên sân khấu, còn mọi người dưới này thì háo hức bắt đầu di chuyển ra Hoa Viên.
- Hì hì, người tao thích thật ra là... – Justin càng lấp lửng chừng nào thì mấy đứa kia càng hồi hộp chừng ấy.
- Nói nhanh thẳng kia!!! – Eris thấy thẳng bạn cứ chần chừ không nói nên nóng ruột đập bàn hỏi.
- Không có! Hìhì! – Sau một hồi suy nghĩ Justin quyết định không nói ra mà chỉ đưa mặt cười hì hì.
- Cái gì? – Cả bọn hét ầm lên làm mọi người xung quanh đấy càng tò mò về cô gái mà Justin đang nói đến.

- Thì không có ai cả, tại tao thấy tao đẹp trai quá, gái nó theo nhiều nên nói bậy vậy cho tụi nó biết là tao đã thích người khác rồi thì tha cho tao chứ sao! – Justin nói cái âm mưu mà vừa suy nghĩ xong, ngay lập tức nhận được mấy ánh nhìn hình viên đạn đang phóng tới một cách không thương tiếc (không hoàn toàn đâu, có hai người cười sung sướng đấy^^)
- Haha, vậy là anh Justin không yêu người nào. Được lắm, như vậy mới không phụ lòng mong mỏi của tụi này! – Andly cười khoái chí với câu giải thích của Justin lắm, đập bàn cười ha hả.
- Hơ... – Justin chẳng hiểu gì nhìn chằm chằm vào Andly.
- Thôi, không nói tới chuyện này nữa! – Andly nói rồi quay mặt lên phía sân khấu tiếp tục nhìn.
- Thật là một màn biểu diễn hết sức tuyệt vời của một thiên tài piano đến từ Australia! – Dứt lời vẫn là một tràng vỗ tay đầy phấn khởi.
- Sao trường này lạ nhỉ? Cho mình ngồi bàn mà sao không mang đồ ăn ra ta? Đói bụng chết mất! – Andly có vẻ bất bình nói.
- Người đứng là một con ỉn! – Christian đáp ngay lập tức.
- Hừ, kệ ta! Bộ ta nói không đúng hả? – Andly chu mỏ lên đáp lại.
- Người chẳng biết gì cả, đây chỉ là phần giới thiệu sơ qua thôi, party chính thức ở ngoài kia kìa! – Christian cốc vào đầu Andly một cái rồi nói.
- Hơ... sao người lại cốc đầu ta chứ??? – Lúc đầu còn đang lơ mơ hiểu về câu nói của Christian nhưng tự nhiên thấy cái đầu yêu quý bị cốc một cái nên bực mình ra mặt.
- Thôi nào, em sắp được ăn rồi đấy! – Brian thấy chiến tranh lại sắp xảy ra nên can thiệp ngay.
- Anh với Andly lúc nào cũng cãi nhau được cả! – Demi nói bằng giọng điệu xen lẫn một chút đùa yêu nhưng nếu ai nghe rõ thì đó lại là một âm điệu khác đấy!
- Christian không nói gì, chỉ chau mày nhìn Demi có vẻ bực bội lắm vậy!
- Trên đây là phần giới thiệu các thầy cô giáo có mặt trong ngày hôm nay (tại mấy người dưới này ham nói chuyện đầu đầu nên trên đây đã giới thiệu xong từ lúc nào rồi đấy). Bây giờ, party chính thức xin được phép bắt đầu! Mời tất cả quý thầy cô và các em học sinh ra Hoa Viên của trường để bắt đầu party!!! – MC vừa la vừa hét trên sân khấu, còn mọi người dưới này thì háo hức bắt đầu di chuyển ra Hoa Viên.

16. Chương 16

Ra đến Hoa Viên thì mọi người vui vẻ hơn hẳn. Ngoài này được trang trí khác trong đó, không gian có vẻ thoáng mát hơn (ngoài trời bảo sao không thoáng mát hơn trong nhà trời!)

- Ngoài này lại không có bàn, bực thật đấy! – Andly nhăn nhó uống li nước cam của mình cái ực.
- Giữ hình tượng đi Andly! – Maya quay sang kéo kéo áo con bạn.
- Ê, mày đừng có kéo kiểu đó, không thấy áo nó hở cả vùng lưng rồi à? Mày kéo nữa chắc nó tuột hết luôn mất! – Erica huých vào eo của Maya nói nhỏ.
- Ờ ờ! – Maya gật gật ra vẻ đã hiểu rồi.
- Anh uống chút nước đi Christian! – Demi tươi cười đưa cho Christian một li nước trái cây.
- Tôi không uống thứ đó! – Christian chỉ lạnh lùng nói rồi vỗ đi về một phía (còn Christian đi đâu à? Hỏi Brian đấy!)
- Thôi kệ nó đi, nó là vậy đấy! – Brian cười an ủi Demi.

- Vâng, không sao đâu! – Demi cười gượng gạo.

“Tên này đi đâu vậy nhở? Có khi nào hần tháo cái hoa đó ra không ta?” Andly tuy miệng vẫn đang làm bà lằm bằm vì chuyện không có ghế ngồi nhưng tai thì vẫn hóng hết cỡ sang bên đấy.

- Ê, trường này cũng đẹp quá ta! – Maya cười cười nhìn xung quanh.

- Ồ! – Andly vẫn còn đang nghĩ đến chuyện của Christian nên có để ý Maya nói gì đâu, ờ đại đấy mờ!

- Ô, sao này giờ chẳng thấy Justin và Eris đâu nhỉ? – Erica nhìn quanh nhìn quất tìm tìm.

(Bây giờ mọi người mới thấy thiếu sự xuất hiện của hai ông đó đấy)

- Đằng kia kìa, đang ngồi nói chuyện với nữ sinh trường Kirin! – Brian hứng thú nói.

Theo ánh nhìn của Brian thì cả bốn đứa nó nhìn về phía đó. Đúng như vậy, Justin và Eris đang bị xúm quanh bởi một đám con gái ăn mặc xinh đẹp. Đúng là nữ sinh Kirin danh bất hư truyền!!! ^^!

- Nay, tôi nay cho anh tự do đấy! – Andly cười cười nhìn Brian.

- HẢ? – Không những Brian mà ba đứa kia cũng há hốc mồm ngạc nhiên.

- Gì? – Andly giật mình khi thấy phản ứng của mọi người như vậy.

- Em lại có trò gì rồi nên mới đẩy anh ra phải không? – Brian nheo nheo mắt nhìn đứa em gái nguy hiểm của mình.

- Làm gì có chứ! – Andly nói như thật đấy!

- Thật không? – Brian vẫn tiếp tục tra hỏi nhưng làm gì có chuyện hần biết Andly đang nghĩ gì chứ! Ai thì hần còn biết được chứ cô em gái này thì hần chịu thua!

- Thật mà! Hay là anh muốn em đổi ý đây? – Andly tự nhiên đổi ngay sắc mặt.

- Làm gì có! Thôi anh đi chơi đây, mấy em đi chơi vui vẻ nhá, lát gặp, có nhiều trò hay lắm đấy! – Brian nháy mắt nói rồi đi đến chỗ của Eris và Justin.

- Mày có trò gì vậy? – Maya thắc mắc nhìn sang con bạn mình.

“Thường ngày nhỏ này lúc nào cũng bám dính lấy anh Brian mà, đâu có cho ảnh đi với đứa con gái nào đâu sao hôm nay lại động trời vậy nhở???” Mấy nghĩ thầm rồi nhìn chằm chằm vào Andly.

“Lạ ta, sao hôm nay nó hiền vậy? Hay là có trò gì vui mà không muốn ấy anh đó biết nhở? Mình cũng phải tham gia mới được!” Erica cũng chớp chớp mắt nhìn Andly mong cho câu hỏi của Maya sớm có câu trả lời.

“Andly ơi là Andly, tao xin mày đấy mà! Tao không hề muốn mày là tình địch của tao! Như vậy chắc chắn là tao đã thua mày rồi!!! Hay là mày muốn đi tìm anh Christian???” Demi luôn là người nhạy cảm nhất với những hành động của Andly và Christian nên đoán đúng được phần nào.

- Tối nay tụi mày cứ đi chơi vui vẻ đi, tao có chuyện đi chút xíu, lát tao lại! – Andly cười cười, ánh mắt vẫn thần nhiên lướt qua Demi.

“Tao biết tao làm thế này là đã nhúng tay quá nhiều vào việc của mày và tên kia, nhưng mà tao chỉ muốn giúp mày thôi, nên mày đừng trách tao nhé!” Andly nghĩ thầm, và thầm mong cho Demi sẽ hiểu mọi chuyện nó đang làm chỉ để giúp cho Demi và Christian được ở bên nhau.

- Ô...! – Erica chưa kịp phản bác gì đã thấy Andly quay lưng bỏ đi.

- Con này lạ thật, thôi tụi mình đi chơi đi! – Maya nói rồi kéo tay hai con bạn mình đi.

[Khi party gần kết thúc hãy để nó rơi xuống đầu tôi!]

[Chị à, như vậy có được không, nếu sơ suất một chút thì chị sẽ mất mạng như chơi đấy!] Đầu dây bên kia nhún tin lại có vẻ lo lắng lắm.

[Cứ làm như kế hoạch!]

[Vâng thưa chị!]

17. Chương 17

Andly thất thểu đi tìm Christian, tối nay nó quyết định phải giúp cho Demi và Christian trở thành một đôi chính thức (bà này nhiều khi nhiều chuyện hết sức, nhưng cũng không thể trách bà được, quan tâm đến bạn bè thế mà. Còn bà Demi không biết là có một người bạn quan tâm đến mình thế này mà lại đi bày ra cái kế hoạch quái quỷ gì đấy rồi). Nó không chắc chắn là Christian có nghe lời nó không nhưng nó sẽ thử!

Tìm mãi vẫn không thấy, nó điện thoại cho Christian...

- Alo? – Chuông chỉ đổ một lát rồi đầu dây bên kia bắt máy liền.
- Người đang ở đâu? – Andly nói.
- Làm gì?
- Ta có chuyện muốn nói với người!
- Chuyện gì nói luôn đi, ta muốn ở một mình!
- Không, ta muốn nói trực tiếp! – Giọng Andly nghiêm nghị hẳn, thật đáng bất ngờ.
- Vậy thì để về nhà nói! – Christian vẫn lạnh lùng như vậy.

Hắn quá biết là Andly muốn nói gì mà. Con người nhìn vẻ ngoài thì có vẻ lạnh lùng chốc, lại hay làm nũng với bạn bè anh trai nhưng thực ra luôn bảo vệ người thân của mình.

- Không được! – Andly vẫn một mực trả lời. giọng điệu có phần bức bối rồi.
- Mặc người! – Christian định tắt máy thì...
- Nếu người không nói chuyện với ta bây giờ thì từ nay về sau ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt người nữa.

Nó không biết làm sao tự nhiên lại buộc miệng nói ra cái câu ấy.

“Thật là lỗ bịch quá đi, tên đó ghét mình còn không hết, mình không bao giờ xuất hiện trước mặt hắn thì hắn càng khỏe chứ sao!” Andly nghĩ thầm, rồi sau đó lại thấy tim đau nhói lên.

Bên này Christian khi nghe được câu ấy xong, không biết nghĩ gì vẫn cancel cuộc gọi.

Andly hơi bất ngờ về hành động này. Nó cứ mong là suy nghĩ của nó không phải là sự thật, nhưng không, đó chính xác là sự thật đấy!

Chợt...

Ting!

Tiếng chuông tin nhắn của Andly vang lên...

[Vườn hoa đằng sau Hoa Viên!] Chỉ một tin nhắn ngắn gọn vậy nhưng cảm giác hụt hẫng của Andly lúc này không biết đã biến đi đâu mất rồi vậy.

Cố nén cơn đau tim của mình, Andly đi nhanh về phía vườn hoa.

Christian thật sự không hiểu nổi mình. Khi nghe Andly nói sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt hắn nữa thì hắn không chịu được! Tuy tắt máy để giữ được phong độ lạnh lùng của mình nhưng hắn vẫn nhắn tin, cứ vớt một điều gì đó sắp xảy ra...

Một lúc sau Andly cũng lết xác được tới nói mà Christian nói.

Tới nơi thì sắc mặt đã trắng nhợt rồi.

- Người... người bị gì vậy? – Christian ngạc nhiên hỏi khi thấy khuôn mặt hồng hào đó biến mất đâu đâu mà bây giờ lại là một khuôn mặt trắng bệch đến tím ngắt như vậy.

- Lên cơn đau, quên mang thuốc rồi! – Andly lấy tay ôm ngực ngồi bệt xuống sàn gạch thở hổn hển.

- Chờ chút!

Christian chớp lấy ngay chai nước mà lúc nãy mang đi định uống đưa cho Andly rồi vội vàng lấy trong túi áo mình lọ thuốc quen thuộc.

- Uống đi! – Lấy cho Andly hai viên rồi đưa nước cho nó uống, xong rồi hắn mới thở phào, cũng ngồi bệt xuống sàn gạch (bản áo quần hai ông bà ơi)

- Thế nào rồi? – Hắn đưa tay vuốt vuốt lưng cho Andly rồi tự nhiên giật mình khi sờ vào cái tấm lưng trắng ngần đó.

Andly cũng vậy, cảm thấy người mình như nóng ran lên, cả toàn thân như có dòng điện chạy qua vậy.

- Kiểm tra có việc gì? – Christian đánh trống lảng để mất đi cái vẻ bối rối ấy của hai người.

- Sao người có thuốc của ta? – Andly thắc mắc hỏi.

- Biết người không mang nên mang theo để phòng thôi! – Christian vẫn thản nhiên nói.

- Vậy à? – Andly nghe mà tự nhiên thấy vui vui trong lòng. Thật là yên tâm khi ở bên cạnh con người này!

- Ừ!

- Chuyện mà ta muốn nói với người là... – Andly nhìn sang áo của Christian, quả thật là hắn đã tháo cái hoa đó đi rồi.

- Chuyện gì? – Thấy Andly tự nhiên ngừng nói nên hắn hỏi.

- Hoa đâu? – Nó nhìn trừng trừng vào hắn nói.

- Vứt rồi, ta không thích nó! – Christian lạnh lùng.

- Tại sao? Chẳng phải người thích Demi sao? Ta cho người cái đó để giống với cái váy của Demi mà!

- Ta không thích Demi! – Christian vẫn lạnh lùng, nhưng giọng nói lần này có chút gì đó bi thương.

- Sao? – Nó hơi ngạc nhiên.

- Ta nói ta không thích Demi! – Hắn lặp lại lần nữa.

- Nhưng cái hoa của ta đâu có liên quan gì đến Demi chứ? Sao người lại vứt nó đi? – Andly đã bắt đầu tức giận rồi.

- Ta không thích cái nó, dễ gây cho người ta sự hiểu lầm không đáng có, lại càng làm cho Demi hy vọng thêm thôi! – Christian giải thích, cũng hơi ngạc nhiên về sự tức giận vô cớ của Andly.

- Nhưng cái đó là của ta cho người mà! – Andly nói.

- Nhưng ta không thích! – Christian không hề hiểu ý của nó.

- Vậy thì thôi, người đúng là đồ đáng ghét, có biết là cái đó quan trọng với ta dường nào không hả? Sao lại nhần tâm vứt đi nó chứ!!! – Lần này thì nó hét lên, nó bực lắm.

Rồi sau đó ném chai nước lại cho hắn và chạy đi. Nước mắt chảy rồi!

Andly vừa chạy vừa khóc, khóc vì tức giận và cùng khóc vì đau lòng.

Christian ngó người ra vì những câu nói đó của nó. Rồi tự nhiên lấy trong túi mình ra một bông hoa hồng xanh, nhìn nhìn, ngắm ngắm mãi, rồi một lúc sau, quyết định gài trở lại. Nhưng chết tiệt thật, hắn chỉ biết giật nó ra chứ có biết gài vào thế nào đâu chứ!!!

Thế là đành rời khỏi nơi đó và trở lại Hoa Viên.

18. Chương 18

Sau một hồi ăn uống rồi tán tỉnh nhau thì bây giờ là phần quan trọng nhất!!!

Phụt...

Đột nhiên đèn tắt hết, lúc này còn có vài ánh đèn le lói ở đằng xa, nhưng bây giờ thì chỉ là một màu đen kịt...

- Sao đèn tắt kì zà? – Andly nú nín lấy tay của Maya hỏi.
 - Tao đâu biết! – Maya vẫn là cứng cỏi nhất.
 - Đứng yên xem nào, để tao xem tụi anh Brian ở đâu! – Erica miệng nói vậy nhưng tay cũng run cầm cập nú nín lấy Maya.
 - Có gì đâu chứ, đứng đây chờ chút nha! – Demi cầm tay hai con bạn cho tụi nó đỡ sợ rồi trấn an.
 - Mà đi đâu zậy? – Andly thắc mắc hỏi.
 - Tao quen với bóng tối nên để tao đi tìm tụi anh Brian cho, tụi mày đứng yên đây nghe chưa??? – Demi nghiêm giọng lại dặn dò.
 - Ờ ờ! – Ba đứa nó gật gật đầu lia lịa.
- Nói rồi Demi bỏ đi. Xung quanh bây giờ nháo nhào không yên, ai nấy cũng hét toáng lên vì việc này... nhưng có ai biết rằng tên MC và Ban Tổ Chức trong trường đang cười hí hửng đâu chứ!
- E hèm, các bạn trật tự chút đi! – Tên MC cất tiếng nói vàng ngọc của mình lên – Các bạn không cần lo lắng, đây chỉ là một phần nhỏ của trò chơi ngày hôm nay thôi!
 - Hả? – Đồng loạt cả bọn dưới này hét toáng lên phản cảm.
 - Cái trường biến thái! – Andly tức giận rủa thề.
 - Hừ, bây giờ tao mà thấy đường thì tao sẽ lên ngay trên kia để bóp cổ tên MC chết dẫm đó luôn cho coi!!!
 - Maya nghiêng răng, chân dậm rầm rầm.
 - Bình tĩnh nào Maya, xem thầy nói gì tiếp kìa! – Erica lúc nào cũng hiền lành nhất.
 - Được rồi được rồi, trò chơi thứ nhất của hôm nay là: Mỗi bạn nam hãy tiến đến bình hoa gần mình nhất, rút ra một bông rồi sau đó đi tìm người mình thích để tặng! Các bạn cứ làm theo cảm tính, không cần có phải là người mình thích hay không! – MC hào hứng nói, dưới này cũng bắt đầu cảm thấy thú vị vì trò chơi này.
 - Tối om thế này, tìm sao ra chứ? – Một tên nam sinh nói.
 - Cái này là theo cảm tính bạn! – MC vui vẻ nói.
 - Bắt đầu nào!

Sau tiếng của MC thì các bạn nam nháo nhào cả lên, còn Andly thì cảm thấy chóng mặt vì cứ bị xô đẩy, Erica và Maya cũng chẳng khá khẩm gì hơn và rồi, ba đứa nó nhận ra... lạc nhau rồi!!!

- Ê, tránh ra coi, để xem anh Brian tặng hoa cho đứa nào!!! – Một nữ sinh chen trong đám đông nói rõ to.
- Anh Eris đâu rồi??? Ảnh cầm bông chưa?
- Ê, tao sẽ chặn anh Justin trước, tụi mày đứng có dành đây!

- Còn anh Christian là của tao đây nhá!

...

Còn nhiều nhiều nhiều nữa!!! (Nhưng tg chắc chắn là trong đây có bốn con nhỏ hách dịch lúc này đây^^)

- Maya, mày đâu rồi??? – Andly kêu to.

“Mọi người đâu rồi nhỉ? Sao đi đâu cả rồi!!!” Andly vừa lo lắng vừa đi về phía trước. Bỗng nhiên...

Một bàn tay lạnh ngắt chạm vào tay Andly làm nó giật mình.

- Ai đấy? – Nó nhướn mày nói.

Người đó không nói gì, chỉ lẳng lặng đặt vào tay Andly một bông hoa hồng rồi quay người đi.

- Này, đứng lại đây! – Andly cố chạy theo để níu lại nhưng chẳng bắt theo được.

Andly cầm bông hoa đó rồi đứng sững ra đây. Cảm giác lúc này thật quá quen thuộc đối với nó “Không lẽ là...”

- Bây giờ tôi chắc chắn các bạn nam ở đây đã tìm ra được một cô gái ình rồi phải không nào? – Tiếng MC vang lên, và ngay sau đó, tất cả đèn được bật trở lại.

- AAAA... sao tôi lại trúng cái tên xấu xí này chứ??? – Một giọng nữ la lên oai oái.

- Má ơi, sao con lại đi nhận hoa của tên điên khùng này chứ nhỉ? – Một vài bạn nữa khác cũng chẳng kém gì.

...

Còn nhiều lời phàn nàn khác nữa nhưng Andly đều chẳng bỏ được vào tai, tâm trí vẫn để vào cảnh hoa đang cầm trên tay ấy.

Là hoa hồng xanh! Đúng, chính là hoa hồng xanh!

Lạ thật đấy, tối nay đâu có trang trí bằng hoa hồng xanh? Chỉ có đỏ và hồng thôi thì lấy đâu ra bông hoa hồng xanh này nhỉ?

Mọi người lúc này ai cũng đứng có đôi có cặp với nhau chỉ riêng một mình Christian ở bên kia và Andly ở bên này là đơn độc, đứng ngẩn ra một mình.

Past:

Christian sau khi đến Hoa Viên thì vô tình nhìn thấy một chậu hao hồng màu xanh được đặt ở gần đấy, hình như là chậu duy nhất vì trong này chỉ toàn là màu đỏ hay màu hồng gì đấy thôi.

Chỉ nhìn liếc qua chứ không có ý định sẽ hái nhưng vô tình nghe được giọng nói ăng ẳng của MC về trò chơi nên quyết định sẽ đến đấy hái để cho khác biệt.

Rồi tự nhiên đi một mạch về phía trước như có một sức mạnh vô hình nào đó đẩy người đi. Đến một lúc thì dừng lại, lúc ấy hắn mới biết người trước mặt mình lúc này là Andly.

Bây giờ thì hắn đã chắc chắn được rồi, người hắn thích chính là cô gái này... nhưng hắn không có đủ dũng khí để đối mặt với nó nên chỉ đưa cành hoa ấy cho nó rồi đi...

Trở lại với Brian, Justin và Eris nào!

Ba người họ cũng làm i như MC nói cũng lấy hoa hồng, cũng tặng nhưng mấy người này chỉ đứng một chỗ rồi thấy cô nào đi qua với đại rồi tặng luôn.

Nhưng không ngờ cái vớ đại đó lại bắt ngờ thế này.

- Á, sao lại là anh? Bộ anh thích em à? – Erica hét vào mặt của Brian một cách ngây thơ.

- Gì chứ! Tại anh chỉ vớ đại một người, ai dè trúng em cơ đấy! – Brian cũng ngạc nhiên lắm.

Bên Justin.

- Anh... anh... Ju... Justin??? – Maya trợn tròn mắt nhìn Justin khi thấy hắn đang ở bên cạnh mình.
- Maya à? – Justin cũng ngạc nhiên nhưng không đến nỗi nói lắp như Maya (cô nàng đang vui lắm đây mà)
- Sao... sao anh tặng em??? – Maya nói rồi lấy tay chỉ ngược vào mặt mình.
- Ai biết, tự dưng vớ đại một người lại trúng em.
- Hả? – Maya cũng không biết nói gì nữa.

Eris này.

Trong khi Demi đang đi vòng vòng để tìm Christian thì đột nhiên có tay ai đó giữ chặt lại rồi kéo về phía đó. Sau đó là đặt một bông hoa lên tay Demi. Tiếp đó nữa là giọng nói của MC và đèn mở.

- Demi??? – Eris không tin vào mắt mình “Lạ thật, thằng Christian sao lại để bạn gái đi lòng bông thế này được nhỉ?”
- Anh Eris??? – Demi cũng bất ngờ hỏi lại, nhưng có chút thất vọng khi người tặng hoa cho nó không phải là Christian.

19. Chương 19

Lại nói đến Andly, nó vẫn đứng trời trồng ở đấy, tay cầm một bông hoa hồng xanh thậ khiến cho người ta phải ganh tỵ.

Được một lúc thì Andly luống cuống chạy đi tìm bạn mình, còn hoa này tính sau vậy.

- Andly? Tụi tao đây, mày đi đâu nãy giờ vậy? – Khi Andly đến một cái bàn gần đấy thì thấy cả bọn đứng đó, nó hằm hằm đi tới.
- Này, sao mấy người đứng đây còn để tôi đứng bơ vơ đằng kia một mình hả??? – Andly trợn mắt nhìn chằm chằm từng đứa.
- Tụi anh đâu thấy em ở đâu đâu! – Brian cười giả lả.
- Hehe, lúc nãy tự nhiên đi lạc nhau, ai biết! – Erica cười tươi.
- Tao cứ tưởng là có thằng nào tặng kem ày nên mày đã đi theo nó rồi luôn ấy chứ! – Maya nói làm mọi người ôm bụng cười.
- Anh cũng nghĩ vậy đấy! – Justin cũng bịt miệng cười.
- Woa, có người tặng hoa ta! – Eris nhìn thấy trên tay Andly có cầm bông hoa nên hỏi.
- Andly? Ai tặng hoa hồng xanh ày vậy? lạ thật, trong này làm gì có hoa hồng xanh chứ? – Demi ngạc nhiên nòi, sau đó cả bọn mới nhìn chằm chằm vào cây hoa đó, ngoại trừ Christian, nãy giờ hắn vẫn không lên tiếng.
- À ờ, tao cũng chẳng biết, tự nhiên tặng rồi đi à! – Andly ngây ngô nhìn cây bông hồng rồi cười.
- Chắc có người yêu thầm Andly nhà ta mà không dám nói đấy, anh chàng nào mà lãng mạn quá ta! – Christian ở bên này nghe Brian nói xong cũng cảm thấy đỏ mặt (đừng có tạt giạt mình ông ơi, thế này thì lộ hết!)
- Haha, người yêu thầm em còn nhiều lắm á! – Lần này thì câu nói của Andly đã trúng tim đen hai người nào đó rồi.
- Tự tin thấy ớn à! – Maya cười.
- Hi hi! – Andly không nói gì mà chỉ cười.

- Tặng cả hoa hồng xanh luôn cơ đấy, đúng ngay loại hoa mà thích rồi còn gì, sướng quá đi!!! – Erica cười đến nỗi không nhìn thấy mặt trời luôn rồi.

Nghe đến đây thì Christian cảm thấy vui trong lòng.

Bông cài áo ấy hẳn sẽ giữ, chứ hẳn không cài vào lúc này đâu, lúc này mà cài vào thì chỉ có nước bị hiểu lầm với Demi thôi! Hẳn nghĩ vậy nên cất vào trong túi áo.

- Chà tiếc nhỉ, lúc đấy mà ở đâu mà để Demi nhận bông của Eris thế nhỉ? – Justin đập vai Christian nói, hẳn chỉ lạnh nhạt cười lại.

Nhắc đến Christian là Andly cứ người bị điện giật, liền tránh ánh mắt đi nơi khác, giả vờ đang nhìn về phía nào đó. Đang giận mà! (hời, bà này ngược chứ giận nỗi gì!)

Christian cảm nhận được sự né tránh của Andly, cứ nhăm nính rằng Andly ghét hẳn lắm nên mới quay đi như vậy. Điều ấy càng khiến cho hắn trở nên lạnh lùng hơn:

- Bây giờ tao nói rõ cho tụi mày biết luôn! Tao và Demi không quen nhau đâu, bỏ vậy đừng có chọc bừa, với lại người tao yêu là người khác! – Giọng Christin đều đều nhưng sao cứ như con dao đâm thẳng vào trái tim của hai người con gái trước mặt vậy.

Một là Demi, bây giờ thì nó mới hiểu rõ ràng là Christian không hề thích nó, bấy lâu nay chỉ là một hiểu lầm từ một phía mà thôi! Nhưng nó vẫn chẳng chịu tin, nó không muốn nghe sự thật là như vậy. “Sau tối nay, kế hoạch của tôi sẽ quyết định giúp anh thật sự người anh yêu là ai!” Demi thừa thông minh để hiểu rõ từng lời nói của Christian mà.

Còn người kia chính là Andly nhà ta đấy. Khi nghe Christian nói rõ ràng là không thích Demi, trong lòng có chút gì đó vui vui len lỏi vào trong tim. Nhưng ngay lập tức thì cái vui vui ấy đã bị dập tắt không thương tiếc. “Hừ, hoá ra người đã yêu người khác rồi đấy!”

Tụi bạn nghe cũng rất ngạc nhiên, đưa snào cũng muốn hỏi nhưng không đứa nào dám mở miệng lúc này vì sát khí của Christian làm họ sợ.

- Xin lỗi! – Christian chỉ lãnh đạm nhìn Demi, nói một câu mang nhiều ý nghĩa.

Brian biết trước sẽ có chuyện này nên chẳng có gì ngạc nhiên, hẳn luôn hiểu thẳng bạn mình mà! Và dường như hẳn cũng biết được người mà Christian ám chỉ ở về sau của câu nói hồi nãy là ai. Trong lòng vô cùng lo lắng, lo lắng vì sợ vì tình yêu mà tình bạn bè của em gái mình bị tan vỡ.

Còn Maya thì nãy giờ chỉ quan sát hành động của Andly. Nó là người biết rõ Andly nhất, nhưng bây giờ thì nó cũng chịu vì không hề biết Andly đang nghĩ gì. Nó cũng biết là Christian thích Andly đấy, nó cũng biết là vì bị Andly ép nên Christian mới gán cái bông hồng ấy vào, nó cũng biết ngay cả những gì Demi sắp làm. Nhưng nó không cần, nó muốn xem cái kế hoạch đó sẽ đi đến đâu. Nếu có gì gặp bất trắc thì khi đó ra tay cứu bạn cũng chẳng muộn.

Andly bỗng nhiên nhăn nhó quay đi. Eris định cản nhưng Demi ngăn lại.

[Thực hiện kế hoạch ngay đi!] Sau khi nhấn xong đoạn văn bản ngắn như vậy rồi gửi đi thì Demi đi theo Andly. Mọi người vẫn đứng đấy nhìn.

Rắc rắc...

Một thứ âm thanh lạ bắt đầu chen chân vào cái không gian yên ắng lạ thường này....

Rắc rắc... nghe như là tiếng kim loại chuẩn bị rơi...

Rắc rắc... lần này có vẻ to hơn. Mọi người đang nói chuyện vui vẻ xung quanh đó cũng bắt đầu khựng lại...

Andly cũng vậy, nó đứng lại, ngược nhìn lên trên đầu mình, hình như tiếng động ấy phát ra từ cái dàn ánh sáng to tổ chảng trên cao kia thì phải...

Rắc rắc... Andly vẫn đứng đấy nhìn lên, Demi đứng nhìn ngay đằng sau... cũng nhìn lên trên ấy, mím một nụ cười chưa chút nhất...

- Tiếng gì vậy? – Erica sợ hãi nói, bám chặt lấy tay của Maya.
- Từ từ, để tao xác định vị trí của âm thanh nhỏ đó nào! – Maya nhấn nhá nói khi thấy Erica bầu quá chặt.
- Hình như ở đâu gần đây! – Eris nhìn nhìn xung quanh xem thử có gì bất thường không nhưng vẫn chẳng thấy.
- Hình như là ở trên kia! – Brian sau một hồi xem xét thì giật mình ngẩng đầu lên trên cao nói.

Bây giờ ai cũng ngược nhìn lên.

Xoảng...

Một âm thanh chói tai vang lên... đó là tiếng một bóng đèn tự nhiên rơi xuống, bể tan tành... mọi người chạy tán loạn cả lên, ai cũng cầm đầu chạy đi để thoát thân trước cái giàn ánh sáng khủng bố đấy...

Andly đứng dưới này mà sợ chết khiếp, cái bóng đèn lúc nãy rơi xuống đã có một mảnh thủy tinh văng trúng tay nó, đau điếng...

Demi đứng phía bên này, cũng nằm trong tầm ngắm của dàn âm thanh ánh sáng khủng bố ấy. Nó sợ bắt đầu sợ hãi tìm kiếm một bóng hình nào đó mà người đo nó luôn trông mong.

- Mọi người tránh ra, tránh ra hết đi!!! – Tiếng thấy Bảo Vệ hét toáng lên làm mọi người ai cũng lo cho thân mình chạy.
- Ê, hai con đó không đi à? Sao lại đứng nhìn cái thứ giết người ấy như trời trồng vậy? – Đột nhiên một học sinh lên tiếng làm ấy người kia ngạc nhiên nhìn lại.

Andly cũng thấy Demi rồi.

Tất cả mọi người đang chạy đột nhiên đứng khựng lại nhìn về phía hai người con gái mong manh ấy.

Một người là màu đỏ... một người là màu xanh... hai người vẫn đang nhìn nhau, nhưng là những ánh mắt khác nha... nhưng hai người họ đều chờ đợi một thứ...

- Andly, mày đừng chạy, cứ đứng đó đi! – Demi bỗng nhiên nói là Andly chuẩn bị chạy tới kéo Demi đi nhưng không được.
- Tạo sao? – Chân Andly khựng lại.
- Mày thích anh Christian phải không? – Demi hỏi.
- Tại sao tao lại phải thích tên đó cơ chứ! – Andly bực bội nói lại.
- Vậy à? Nhưng mà anh Christian yêu mày đấy! Anh yêu mày chứ không phải là tao! – Nói đến đây nước mắt của Demi bắt đầu chảy.
- Không phải... – Andly định chối bỏ nhưng bị Demi chặn đầu ngay.
- Xin mày đấy, giúp tao lần này đi. Mày hãy đứng vậy, để xem người mà anh ấy cứu ra trước là ai! – Demi nói giọng như van nài ấy.
- Hả? – Andly hơi ngạc nhiên vì lời nói của con bạn, đem cái chết ra làm trò đùa à?
- Xin mày đấy, đứng yên đó một lát đi!

Cuối cùng, Andly tuy sợ nhưng vẫn thở dài đứng yên, mong một điều gì đó.

20. Chương 20

Ngoài này, sau khi nghe một học sinh nói còn hai cô gái thì ai cũng tò mò nhìn lại khi chắc chắn mình đã đứng ở nơi an toàn.

- Hai con nhỏ nào điên ghê vậy ta? – Brian lẩm bẩm nói.

- Chắc thích gây shock đấy mờ! – Eris cũng uể oải nói.

- Andly đâu? – Christian tự nhiên thấy thiếu thiếu gì đấy.

- Andly và Demi kia! – Erica hét toáng lên làm cả đám họ giật mình sửng sốt.

Cảnh tượng trước mắt bây giờ thật đáng phải hâm mộ. Hai cô gái đẹp như thiên thần đứng đối diện nhau ở hai bên. Phía trên là một giàn ánh sáng chủ chực rơi xuống.

Andly nghiêng chặt rằng, khuôn mặt bắt đầu trắng bệch một phần vì cơn đau tim lại tái phát, một phần lại là bàn tay đang đầm ướt vì máu tươi.

Rắc rắc... âm thanh lần này lớn hơn bao giờ hết... và hình như... nó vẫn sắp rơi xuống rồi...

- Andly, chạy nhanh ra khỏi đó đi!!! – Christian gào lên như một con thú rồi sau đó chạy ủa ra ngoài kia.

Brian, Eris và Justin cũng chạy nhanh ra đấy...

Khoảnh khắc mà Christian gọi tên Andly chính là lúc mà trái tim Demi hoàn toàn băng giá...

- Người anh ấy thích chính là mày đấy! – Demi nói bằng giọng khổ sở nhất từ trước đến nay, vốn đã biết rõ sự thật là như vậy nhưng không ngờ khi trực tiếp chấp nhận nó lại khó khăn đến vậy.

- Demi, hãy tha thứ cho tao... vì người tao thích cũng là tên ấy! – Andly khóc, giọng nói bị nhòa đi.

Tất nhiên là cuộc đối thoại này mấy người kia không ai nghe được rồi.

Demi lúc ấy nhắm chặt mắt lại, từ từ cảm nhận cái chết đang đến gần mình...(làm gì dễ chết vậy bà)

Rắc rắc... Rầm!!!

Một âm thanh nghe chói tai... từng mảnh kim loại vỡ vụn trên nền đất...

Andly lúc này cảm thấy trời đất như xoay chuyển... cơn đau tim lại bùng phát dữ dội hơn, mặt mày tím tái lại...

Tại phòng nghỉ của trường Marie Curie.

- Andly, tỉnh dậy đi nào! – Brian hoảng hốt kêu tên của em gái mình.

- Andly, Andly!!! – Eris cũng lo lắng lắm.

- Thuốc, thuốc đâu? – Justin quỳnh quáng nhìn xung quanh hỏi.

- Bọn em không có mang theo thuốc! – Maya lắc lắc đầu.

- Tụi em đâu có ngờ... – Erica nói mà như sắp khoác vậy đấy.

- Christian đi đâu vậy? – Eris nhìn quanh hỏi.

Từ đằng xa, cả bọn thấy Christian đang hấp tấp chạy tới, trên tay đang cầm một chai nước lọc.

- Đỡ đầu dậy đi, nước với thuốc đây này! – Christian vừa thở vừa nói. Câu nói ấy như vị cứu tinh cả cả bọn vậy.

Brian nhẹ nhàng đỡ đầu của em gái mình dậy, đưa thuốc vào rồi sau đó lấy ống hút cho Andly hút nước.

- Anh hai, đau lắm...! – Andly vừa khóc vừa nói.

- Sẽ ổn thôi mà, có anh ở đây, không sao đâu! – Brian vuốt vuốt tóc giúp em gái, thở phào nhẹ nhõm.

- Có thuốc thì không sao rồi, nó chỉ ngủ một lát rồi tỉnh dậy giờ đấy! – Maya mỉm cười nhẹ nhàng.

- Chúng ta về nhà đi, ở đây thật là chán ngắt! – Erica bĩu môi nói.

- Ồ, về thôi! – Brian nói, rồi ẵm Andly đi một mạch ra ngoài xe.

Khi bọn hắn đi ra xe trước rồi thì Maya mới trừng mắt nhìn Demi.

- Về nhà đi, bọn tao sẽ nói chuyện rõ ràng với mày! – Demi này giờ chỉ đứng im như pho tượng bây giờ mới giật mình đi.

Erica cũng chỉ lắc đầu buồn bã nhìn Demi. Thật sự là hơi thất vọng về con bạn mặc dù đã chơi thân với nhau từ mười mấy năm nay nhưng vì tình yêu lại đem mạng sống của bạn mình và chính bản thân mình ra mà liều lĩnh đùa giỡn như vậy.

21. Chương 21

Về đến nhà thì mọi người cũng đã bình tĩnh lại chút ít. Andly cũng đã đỡ đau hơn.

- Á á á... sao sao... tay màu lại chảy máu ghê vậy??? – Erica chết sững khi thấy bàn tay đầy máu tươi của Andly, từng giọt máu chảy xuống nền nhà sáng bóng...

Thì ra lúc này ngồi trên xe, Andly cố lấy mảnh vải trên áo mình ra để cột chặt vào, nhưng không ngờ lại chảy ra nhiều như vậy.

Nghe tiếng Erica hét lên thì mọi người cùng đưa ánh mắt nhìn về hướng ấy...

- Tay em bị cái gì vậy??? – Brian hoảng hốt nói.

- Ặc, lúc này quên mất, tay Andly bị cái bóng đèn gần đấy rơi trúng rồi!!! – Maya lúc này mới nhớ ra cái cảnh tượng khi hồi, cắn móng tay nói.

- Tao không sao đâu mà! – Andly vẫn cười.

- Này, bị vậy sao không nói hả? – Christian tức giận.

- Nói gì mà nói, ta không thích nói đấy! – Hai người này lại bắt đầu cãi nhau rồi đấy, tuy thích nhau nhưng chẳng cái miệng nào vừa ^^!

- Người đứng là đồ ỉn, chỉ biết ăn ăn ăn! – Christian lầm bầm bầm bực bội.

- Mặc ta, ai mượn người quan tâm thế nhở? – Andly vẫn tiếp tục.

- Vậy thì mặc xác người, ta chẳng cần quan tâm làm gì! – Christian tức tối quay về phía khác.

- Thôi cho xin đi nhá! – Eris khản khoản nói.

- Andly ngoan đưa tay ra anh xem nào! – Này giờ mọi người vẫn đứng đấy chứng kiến cảnh Christian và Andly cãi nhau mà ai cũng quên việc chính, chỉ có Justin vẫn luôn chu đáo nhất, đi tới hộp y tế lấy bông và thuốc sát trùng ra.

- Đau chết mất anh Justin! – Nó nhăn nhó đưa tay ra.

- Không đau đâu, anh chỉ thoa thuốc nhẹ thôi! – Justin mỉm cười.

- Vậy nhẹ nhẹ thôi nha! – Andly dặn dò cẩn thận trước khi Justin đổ cái thứ lỏng lỏng mà rát đến tận xương ấy vào.

- Khoan, lấy miếng mảnh chai ra đã kìa! – Brian vừa che mắt Andly lại vừa nói.

- Ờ há! – Justin như nhớ ra là quên mất miếng mảnh chai nằm sâu trong đấy, vỗ vào trán nói.

- Andly, sẽ đau lắm đấy, nhắm mắt lại đi! – Eris quan tâm.

- Này, cầm đi, sẽ thấy đỡ đau hơn chút! – Không biết Christian lấy ở đâu ra cây kem ốc quế chocolate đưa cho Andly, ngượng ngùng nói.

- Ồ... – Andly ngạc nhiên chưa biết nói gì.

- Đứng đấy, cầm cái đấy ăn đi, sẽ quên đau ngay à! – Maya cười cười. Bây giờ thì nó đã chắc chắc người Christian thích chính là Andly rồi.

- Cám... cám... ơn! – Nó đỏ mặt cúi đầu nhận lấy rồi ăn ngon lành.

Demi ngồi bên này, vẫn im lặng từ nãy giờ, thâm tâm đang từ từ gặm nhấm những lỗi lầm của mình khi thấy tay con bạn bị như vậy. Đến lúc này thì Demi mới bắt đầu nhận ra... Christian không phải dành cho nó, mà vốn đã thuộc về Andly... từ rất lâu rồi...

Cuối cùng thì Justin cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ cao cả của mình một cách vật vờ. Bằng bó cho Andly nhẹ nhàng hết mức mà cái giọng the thé ấy vẫn làm màng nhĩ Justin sắp thủng như thường.

Xong xuôi, mọi người bắt đầu ngồi lại đằng hoàng, tất cả ánh mắt đều nhìn về Demi.

- Xin lỗi... tao thật sự xin lỗi Andly! – Demi tha thiết nói, có vẻ lúc này nó cũng đã biết lỗi rồi đấy.

- Hừ, tao không ngờ mày lại dám bày ra cái trò động trời như thế đấy!!! – Maya nhăn nhó nói.

- Anh thật sự hơi thất vọng về em! – Brian chỉ nhẹ nhàng nói, nhưng lời nói ấy lại đánh ngay vào tim của Demi.

- Tội tao cứ tưởng tình bạn của tội mình cao cả lắm chứ! Ai ngờ còn thua cả một tên dở hơi! – Andly nhăn nhó đá xoáy Christian.

- Này này! – Christian trợn ngược mắt lên – Người nói ai dở hơi hử???

- Thôi thôi, bây giờ mà còn cãi nhau được là sao? – Eris can ngay, hẳn vốn đang bực bội rồi mà còn nghe Andly và Christian cãi nhau nữa chán hẳn đi lên quá.

Chắc các bạn cũng đoán ra nhỉ? Người mà Eris và Justin thích đều là Andly đấy! Và tất nhiên, khúc dương cầm lúc nãy chính là của Andly rồi!

Lúc này khi chứng kiến cái cảnh tượng ấy thì Eris suýt nữa đã lao mà mà bóp cổ Demi, nhưng may sao lúc ấy Brian ngăn lại nếu không bây giờ Demi đã không còn ngồi đấy nữa rồi (ông này điên lên là dễ sợ lắm, bởi vậy đừng có động vào)

Justin không nói gì, chỉ lắc lắc đầu có vẻ không hài lòng.

Demi lúc này rối lắm, nó không biết làm gì để mọi người ở đây có thể tha thứ cho nó như trước kia nữa! Thật là... nó chưa bao giờ cảm thaya bất lực như lúc này...

- Đây là chuyện của hai người họ, cứ hỏi Andly xem muốn giải quyết nó như thế nào! – Erica lạnh lùng nói, giọng nói thật hiếm mà nghe được.

- E hèm, như thế này đi! Mày làm tao ra nông nổi như này thì chắc chắn tao sẽ xử mày! – Andly đánh mặt nói.

Nghe đến đây ai cũng rùng mình. Erica và Maya vốn biết cái tình quyết đoán của Andly khi ở trong con người khác mà!

Demi nghe mà mồ hôi cũng chảy như suối. Ở ngoài ánh sáng thì nó vẫn là bạn thân của Andly. Nhưng khi ở trong bóng tối thì nó chỉ là người dưới quyền của Andly thôi!

- Bây giờ xử phạt mày như thế này, tao bắt buộc mày phải... – Andly nói bằng giọng điệu lạnh lùng nhất mà bọn hắn từng nghe (còn ba đứa nó thì quen rồi), dừng một lát làm mọi người như nín thở, rồi ngay lập tức sau đó, nở nụ cười tinh nghịch – Dẫn tao đi ăn kem mỗi ngày!

- HẢ??? – Cả bọn đương nhiên là ngạc nhiên đến trợn tròn mắt rồi.

- Chỉ... chỉ có vậy thôi á? – Demi cũng ngập ngừng hỏi lại.

- Ồ, chỉ có vậy thôi, mày là bạn yêu quý của tao mà, với lại tao cũng đâu có bị gì nặng lắm đâu! – Andly cười rồi đưa cái tay bị thương ra múa máy.

Mọi người ai cũng thở dài, mỗi người lại mang trong mình một suy nghĩ khác nhau...

“Con điên này thật là tốt quá đi mất!” Maya.

“Đúng là bạn yêu của mình!” Erica.

“Thật đáng tự hào về cô em gái này đây!” Brian.

“Cô ấy thật tốt bụng!” Eris.

“Con bé đáng yêu!” Justin.

“Con ỉn ngực ghê!” Cuối cùng là Christian đây.

- Híc, mày thật là con bạn tốt của tao! – Demi khóc nức lên rồi ôm chầm lấy Andly.

- Chưa biết đâu cứng, ngày nào cũng dắt tao đi ăn kem phải là dễ đâu nhá! – Andly cười nham hiểm nói.

Mấy đứa kia thất vọng mà rùng mình.

Mọi người cũng quyết định bỏ qua lỗi của Demi một cách nhẹ nhàng như vậy đấy, rồi sau đó lại cười nói với nhau thật vui vẻ.

Và Christian quyết định, sẽ nói ra với Andly tất cả những suy nghĩ trong lòng mình.

22. Chương 22

Tối hôm đó, khi mọi người đã đi ngủ cả rồi, chẳng biết tại sao lại ngủ không được, Andly đứng dậy kéo mền, rồi rón rén đi ra khỏi phòng.

- Em đi đâu đấy? – Brian tự nhiên mở mắt ra hỏi làm nó giật mình.

- Em... xuống nhà uống chút nước, lên liền à, anh ngủ đi! – Andly cười rồi đi xuống luôn trước khi bị Brian kéo lại.

Chẳng hiểu sao tối này tâm trạng nó cứ thế nào ấy, ngủ chẳng được gì cả.

Bỗng nhớ ra một nơi có thể làm tâm hồn nó thoải mái một chút vào lúc này. Chạy ngay lên sân thượng.

Lúc này đã là 11h đêm rồi, gió bắt đầu thổi mạnh hơn làm cho Andly phải thu người lại nhưng không hiểu sao nó vẫn muốn đứng ở đây.

Andly từng bước tiến sát ban công hơn, không khí ở đây thật sự làm cho nó cảm thấy thoải mái thật.

- Này, người ở đây làm gì đấy? – Christian giật mình khi thấy Andly lù lù đứng ngay phía bên kia.

- Hả? Người... cũng ở đây á? – Andly cũng giật mình không kém khi thấy tên đáng ghét Christian đứng đó.

- Thì sao? Ta ở đây không được à? – Christian nhú mày nói.

- À không, kệ người, ta đi ngủ! – Andly không biết tại sao lại ngại ngại khi nhìn mặt hắn ở khoảng cách hơi gần thế này.

- Ế, đi đâu đấy, đứng lại đó nói chuyện! – Christian đưa tay kéo Andly lại làm nó ngạc nhiên nhìn.

- Chuyện... chuyện gì??? – Nó lắp bắp, chẳng hiểu tại sao hôm nay nó chẳng có hứng thú cãi nhau với hắn nữa.

Chợt, nó nhớ lại câu nói mà nó đã nói với Demi hồi tối thì giật mình đỏ mặt.

- Đứng lại đấy đi, ta chuẩn bị tổ tình! – Christian vẫn bình thản nói như không trong khi Andly nhà ta thì ngạc nhiên + sững sốt = á khẩu luôn, đứng đơ ngay tại chỗ.

- Này, ta nói ta chuẩn bị tổ tình đấy, có nghe không hở? – Christian cúi sát mặt Andly mà nói.

Hành động này càng làm ặt Andly đổ lạng lên.

- Người... người... nói... n... nói... cái... cái... gì... đấy? – Lấp bắp mãi mới được một câu hoàn chỉnh để trả lời.
- Ê ỉn, ta thích người! – Christian khi nói ra câu đó cũng đỏ mặt, nhưng cố làm lơ đi. Còn Andly thì khỏi nói, mắt mở to hết cỡ nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp như tượng kia.
- Sao ngay đơ vậy? Không nói coi như đồng ý phải không? – Christian bắt đầu tự kỉ (người lạnh lùng vô tâm nhất Devil mà cũng có cái ngày như thế này đây).
- À, ta biết rồi, tại người cũng thích ta nên khi nghe ta tỏ tình hạnh phúc quá không nói nên lời luôn phải không? – Christian lại tiếp tục tự kỉ đấy.
- Đây, người mà cứ không trả lời thì ta cho là người đồng ý đấy! – Christian vẫn tiếp tục.
- Người cũng thích ta thật phải không, cũng phải, người vừa đẹp trai vừa giỏi giang như ta thì người thâm yêu trộm nhớ cũng phải! – Christian lại tiếp tục tự kỉ.

(Má ơi, hình như ông này tối nay bị gì rồi thì phải!!!)

Nó cũng đang nghe chứ, không, nó như nuốt từng lời nói của Christian mới đúng. Nghe hấn nói nếu nó không lên tiếng thì sẽ xem như đồng ý nhưng nó vẫn chẳng phản kháng.

Hình như... nó thích hấn nhiều hơn nó tưởng, nó gạt bỏ cái tôi của mình để thích hấn. Andly nghĩ, bây giờ, nó có thể được phép thích Christian rồi.

Thế là sau ngày hôm ấy, mọi người cũng biết chuyện gì rồi chứ gì!!!

23. Chương 23

Sáng hôm nay, Andly dậy thật sớm rồi rón rén lấy bộ đồ đồng phục để đi học trước vì ngại gặp mặt Christian đấy.

Rồi sau đó để lại mảnh giấy dán trên cửa với nội dung: “Em đi học trước đây, mấy người cứ từ từ thông thả mà đi nhá!” kèm thêm một cái mặt cười toe toét nữa.

Có nằm mơ thì Andly cũng không nghĩ có ngày nó phải trốn chui trốn nhủi vì sợ gặp mặt bạn trai của mình như thế này.

Mà sao gặp mặt cũng ngượng lắm, có biết nói gì đâu, ngày nào cũng chỉ biết cãi nhau hà!

Nghĩ vậy nên Andly xách cặp xách rồi ra gara lấy xe đi học trước. Đến trường cũng chưa vào lớp mà nằm ngủ ở sân sau (cái nơi mà lúc trước nó bị tụi con Ly Ly bắt vào đây ấy).

Ở nhà lúc này mọi người ai cũng nháo nhào lên vì không biết Andly mất tích ở đâu rồi.

- Ê, không biết nó đi đâu rồi ta? – Maya lo lắng nhìn quanh hỏi.
- Đằng kia có giấy gì dán kia! – Eris chạy tới cái cửa ra vào giật lấy tờ giấy.
- “Em đi học trước đây, mấy người cứ từ từ thông thả mà đi nhá!” Là sao? – Eris cầm lấy rồi đọc đồng dạng, sau đó lại thắc mắc hỏi.
- Ai biết, sao sáng nay nó lại có cái nhả hứng đi học sớm vậy nhở??? – Erica cũng gãi gãi đầu nói.
- Tao cũng chịu! – Maya nhún vai.
- Baby của tao càng ngày càng lạ à! – Brian trầm ngâm suy nghĩ.
- Vậy chúng ta đi học luôn đi, lên trường rồi ăn sáng cũng được! – Justin nói rồi cả bọn cùng ra xe.

Nãy giờ Demi chỉ nhìn lên Christian. Hắn đang cười khúc khích một mình. Demi hiểu, hiểu tất cả mọi hành động lạ lùng này của hai người họ.

Thật ra thì cả tối hôm qua, Demi đã chứng kiến tất cả mọi sự việc xảy ra trên sân thượng... đứng ở đây mà gần như nghẹt thở... Christian luôn vui vẻ, luôn mỉm cười khi ở bên cạnh Andly, còn với nó thì chưa bao giờ...

Có lẽ... Christian không thuộc về nó... mãi mãi không thuộc về nó...

Cả đám đến trường, vào trong lớp cũng chẳng thấy Andly đâu.

- Nó đâu rồi? Sao nói đến trường trước mà! – Erica quay lại hỏi bọn hắn ở ngoài cửa lớp.

- Lạ nhỉ? – Maya gật gật nói.

Christian lúc này bỗng nhiên nghĩ đến một nơi, cứ như có thần giao cách cảm vậy.

- Rút cuộc là Andly đi đâu chứ – Brian và Eris sốt ruột.

- Từ từ nào! – Justin vỗ vỗ vai hai thằng bạn – Chắc Andly đi đâu đó thôi, không cần phải lo lắng như vậy đâu!

- Tụi bây cứ tiếp tục đứng đây đi nhá, tao đi đây có chút việc! – Christian cười rồi đi về phía canteen.

Mua cho Andly một phong kẹo cafe mà nó thích rồi sau đó rảo bước đến nơi mà hắn nghĩ nó sẽ ở đó.

Đến nơi, thật như hắn nghĩ, Andly đang nằm ngủ ở đây một cách ngon lành.

- Ỉn, dậy đi nào! – Christian lay lay người nó dậy.

- Ai đấy? Bà đang ngủ mà dám kêu dậy à? – Nó tức giận quát nhưng mắt vẫn nhắm nghiền. Khoan, hình như cái cách nói này hơi quen quen. Cả thế giới này chỉ có một mình hắn dám kêu nó là ỉn thôi, không lẽ...

Nó đột nhiên mở to mắt ra... chính xác là như vậy... hắn đang ngồi lù lù ở đây.

- Dậy rồi đấy à? – Christian cười.

- Sao... người biết ta ở đây? – Andly bật người dậy hắn luôn.

- Này, đổi cách xưng hô đi, tối qua đã nói rồi mà! – Christian nghiêm mặt nói.

- Thôi, ngại lắm! – Andly ngượng ngùng nói.

- Không được, phải gọi là anh! – Christian cười.

- Thôi, ngại lắm! – Andly vẫn lặp lại cái câu trả lời ấy.

- Tùy em, cho này! – Christian chỉ cười cười rồi sau đó đưa cho Andly phong kẹo.

Thấy vậy, nó vui vẻ nhận ngay.

- Cám ơn nhá! – Nó cười tít mắt bóc ra ăn liền, đồ ăn thì phải ăn liền tay chứ nhỉ! ^^!

Christian từ nãy giờ vẫn nhìn chăm chăm vào nó, nó cũng cảm nhận được cũng nhìn lại, hai người nhìn nhau.

Không biết tại sao bây giờ nó không còn cảm thấy ngượng nữa, nó đối diện với tình cảm của mình.

“Chờ, em mà cứ nhìn anh như vậy thì anh sẽ không chịu nổi mắt!” Christian đau khổ suy nghĩ.

“Gì chứ, sao nhìn mình dữ vậy? Mới hết ngượng đấy mà bây giờ lại cảm thấy ngượng rồi ta!!!” Andly cũng trong hoàn cảnh độc thoại nội tâm.

Đột nhiên Christian từ từ tiến tới, nó không biết làm gì, cai về tự tin ngạo nghệ thường ngày không biết bay đi đâu rồi á, mắt mặt chết đi được!!!

Điểm dừng cuối cùng của Christian đương nhiên là môi của nó. Nụ hôn này nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua, khiến nó cảm nhận được sự ấm áp lạ thường cứ như là ánh nắng mặt trời ngoài kia đang chiếu lên hai con người đang ngồi sát nhau ở trong này vậy.

Hương thơm từ bờ môi xinh của nó, thêm vào cái hương vị cafe ngọt ngào càng làm cho hắn say hơn.

Bây giờ hắn mới thấm được cái câu nói: “Người con gái mình yêu tuy trong người không có hơi men nhưng cũng làm ta say như rượu.”

Andly vòng tay qua cổ hắn Hai người ấy hôn nhau rất lâu. (hai ông bà này tiến triển có vẻ nhanh quá nhỉ???)

24. Chương 24

- Ê, sao bây giờ cả Christian cũng biến mất luôn vậy? – Lúc này ở lớp cả bọn đang nháo nhào đi tìm.

Reng... reng... reng... điện thoại của Christian reo ỉnh ỏi làm cắt đứt cái lúc lãng mạn này.

“Tên quái vật nào phá hoại giờ lành của mình vậy ta???” Christian luyến tiếc buông Andly rồi lấy điện thoại ra nghe.

Là Brian!

- Alo? – Christian vẫn trở lại lạnh lùng như thường ngày.

- Mà đang ở đâu đấy? – Brian hỏi.

- Với Andly! – Christian thản nhiên nói mà không biết sau câu nói đó làm bao nhiêu người ở đầu dây bên kia sửng sốt (ông Brian này giờ nghe điện thoại bằng chế độ loa ngoài ấy)

- Mà... mà ở với baby của tao??? – Brian lắp bắp nói.

- Thì sao? – Christian luôn luôn như vậy.

- Ê... hai người... hai người... – Erica lăm bắm rồi nhìn các người xung quanh cũng đang ở trong trạng thái như mình.

- Tụi tao về lớp giờ! – Christian nói xong tắt máy.

- Anh hai tìm hả? – Andly này giờ ngượng chín mặt giờ mới dám hỏi.

- Ủ, đi về lớp thôi! – Christian cười rồi nắm tay Andly kéo đi.

Andly mặc dù đang ngượng lăm nhưng cũng không hề muốn buông tay ra tí nào^^!

Ở lớp 11A1, cả bọn đang đứng bàn tán rôm rả.

- Ê, hai người đó là như thế nào vậy? – Eris có vẻ rất nóng lòng.

- Ai biết! – Mặt Brian cũng lơ ngơ chẳng biết gì.

- Chẳng phải hai anh thường ngày thông minh lắm à? Có thể mà đoán cũng không ra nữa! – Maya bực mình nói.

- Hai người đó quen nhau hả? – Erica cắn móng tay nói.

Erica nói đúng ngay cái điều mà ai cũng đang nghĩ đến.

- Thật... thật hả? – Eris nhướn mày hỏi lại Maya.

- Hai người họ thích nhau đấy! – Maya thì đầu có biết Justin và Eris đang như thế nào đâu, vẫn cười tít mắt nói.

- Hình như có gì nhầm lẫn, hai đứa nó suốt ngày cãi nhau sao thích nhau được? – Brian nói.

- Ồ ha, tao cũng thấy vậy đấy! – Erica cũng gật gật nhìn Maya.

- Là thật đấy! – Demi nói. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn về phía Demi này giờ vẫn im lặng.

- Là sao, nói rõ xem nào! – Eris hỏi.

- Mấy anh không có thắc mắc tại sao em lại chọn người tham gia vào kế hoạch của em chính là Andly mà không phải là Maya, Erica hay bất kì một cô gái nào khác sao? – Demi cười buồn nói.

- Tại sao? – Justin thường ngày rất thông minh, hôm nay cũng vậy, nhưng hắn không muốn tin đây là sự thật, vẫn cố gắng hỏi.

- Đúng vậy, tôi quên hỏi, tại sao lại là Andly chứ? – Eris cũng bực mình hỏi.

- Vì Andly chính là người mà Christian thích! – Demi nói ra câu ấy làm ai cũng ngạc nhiên, tất nhiên là trừ Maya.

- Cái gì? Hai người họ suốt ngày cãi nhau vậy sao thích nhau được??? – Erica lên tiếng phản bác ngay.

- Nhớ lại mà xem, mọi chuyện bắt đầu như thế nào! – Demi cười, nụ cười bây giờ đã đỡ buồn hơn.

- Đúng rồi, thằng ấy lúc nào cũng lạnh lùng với con gái nhưng đối với baby nhà tao thì có cái gì đó khác khác nhỉ? – Brian lúc này mới chịu để ý hơn về hành động của thằng bạn.

- Đúng! – Maya búng tay một phát rồi tiếp tục nói – Anh Christian luôn luôn gây chuyện đê cãi nhau với Andly, chuyện hiếm thấy phải không?

- Ồ! – Cả bọn đang dần tỉnh ngộ.

- Còn nữa, tại sao lúc Andly bị tụi Ly Ly trối lại bắt đi thì Christian lại hoảng hốt đi tìm như vậy? – Maya tiếp tục phân tích – Vì lo lắng cho Andly, đúng, chính xác là vì lo lắng!

- Ồ! – Cả bọn vẫn tiếp tục gật gật, tất nhiên là không có Demi vì nó đã tỉnh ngộ từ lâu rồi chứ có như đám gà rù này đâu chứ! (Ồi làng nước ơi, ời Brian ơi, ời Justin ơi, ời Eris ơi, ời Erica ơi, bà Demi dám kêu các người là gà rù kia, xử đẹp đi!!! Demi (tay cầm dép liệng cái vèo): Đồ mách lẻo!).

- Tiếp tục, khi ở bar mấy người không thấy lạ là tại sao Christian, một người vốn lạnh lùng đến cực đại như vậy lại đi nghe theo lời Andly sao?

- Ồ há, vậy mà tao nghĩ chẳng ra!!! – Erica vỗ vỗ đầu nói.

Các bạn có tin không? Nãy giờ Brian giả vờ không hiểu gì với không biết gì đấy! Thật ra hắn đã biết toàn bộ tâm tư của thằng bạn và cô em gái của mình rồi!

“Haiz... đành kết thúc mối tình vừa chớm nở của mình!” Eris thở dài náo nề.

“Vậy cũng không sao, miễn là Andly được hạnh phúc!” Justin chẳng những không hề thù hận Christian mà còn tỏ ra vui vẻ cho họ nữa.

Khoảng 15 phút sau, mọi người trong trường bắt đầu bàn tán về cặp đôi “hot” hơn lửa này.

- Ê, anh Christian với Andly hình như đang quen nhau á!

- Hả? Ồi, vậy là đội trưởng đội bóng rổ trường mình đã có người yêu rồi!!! (có ngạc nhiên không nào? Christian chính là đội trưởng đội bóng rổ của trường đấy nhá)

- Híc, ai chứ Andly thì tao đấu chẳng lại...

...

Còn nhiều... nhiều lời bàn tán nữa.

25. Chương 25

- Ê, tụi nó vào kìa! – Brian huých huých tay của Eris, vẽ mặt hình sự nhất có thể.
- Ặc ặc, cầm tay nữa, thấy gớm! – Erica chun mũi ganh tỵ.
- Kệ người ta, mày không có ai cầm tay nên ganh đấy hở? – Maya liếc yêu Erica nói.
- Hứ! – Erica không nói gì quay mặt lại nhìn trừng trừng vào cái cặp tình nhân (bỉ ối) kia.
- Đi đâu từ sáng đến giờ thế hở? – Brian luôn là người mở màn trước.
- Em có đi đâu đâu! – Andly vờ làm ngơ.
- Đây, mày ghê lắm nhá, quen với ông này từ khi nào mà không nói cho tụi tao! Đi, đi ra đây, tao phải ày biết tay mới được!!! – Erica sừng sộ xắn tay áo lên đi tới chỗ của Andly đang đứng.

Maya và Demi thấy thế cũng lăm le đi tới.

- Ê. ê, tao có làm gì đâu chứ!!! – Andly nhăn nhó chạy lại sau lưng Christian trốn.
- Đây, trốn hở? Đi ra đây!!! – Maya kéo tay Andly cái vèo, bây giờ thì nó đang bị áp giải vào lớp.
- Mấy anh đi về lớp hết đi, học hành không lo học hành, suốt ngày chỉ biết đứng đấy tám! – Erica quay lại trừng mắt nói.
- Hơ? – Mấy anh nhà ta nghe vậy thì đâu có hiểu gì, nhìn nhau lắc đầu rồi đi về lớp. Christian cười tí mắt.

Trên đường về lớp:

- Đây, thì ra là mày đã có người thương, hèn gì không chịu em Demi cũng phải! Tao cũng thấy Andly xinh hơn! – Eris bá cổ Christian vừa huýt sáo vừa nói. Hắn đã nói là từ bỏ, nên chúc mừng cho bạn cũng đúng thôi!
 - Mày dám cướp baby của tao hở??? – Brian nhìn Christian trừng trừng.
 - Đây, đừng có nhìn tao như vậy, ớn lắm! – Christian cười, vui vẻ hơn lúc trước.
 - Hì, đúng là, tao chưa kịp hành động thì mày đã đi đến mặt trăng rồi! Thôi vậy! – Justi cười, tuy nụ cười có vẻ rất vui, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.
 - Hả? – Ba tên kia ngu gì mà không hiểu câu nói ấy chứ, đồng loạt hó hốc mồm.
 - Mày... mày cũng thích baby của tao á??? – Brian hỏi.
 - May quá! – Christian cười hí hửng rồi nói làm suýt chút nữa đã bị Justin kí một phát rõ đau vào đầu.
 - Hơ hơ, chúng ta là bạn bè lâu năm hèn gì toàn ý tưởng lớn gặp nhau không ta! – Eris gãi gãi đầu cười hề hề.
 - HẢ? – Lần này tiếng “hả” còn lớn hơn.
 - Mày cũng thích baby của tao??? – Brian vẫn thái độ ấy, ngạc nhiên hết mức có thể.
 - Ồ! – Eris gật gật, cười ngốc.
- “Phù, mày mà mình nhanh tay, không vướng vào hai tên này mệt lắm!” Christian ngẫm nghĩ rồi cười một mình.
- Đây, tụi bây dẹp ngay cái ý nghĩ đó đi nhá! Con ỉn đó, là của tao đấy! – Christian chỉ chỉ rồi cười gian nhìn hai tên trước mắt.
 - Cái tên này thật là! – Eris chạy theo bay lên lưng Christian ngồi.
 - Ặc ặc, chết tao!!!

Justin cũng cười rồi đi theo. Còn Brian nhà ta thì vẫn đang đứng sững ra đấy (ông Brian à, mọi người đi hết rồi, đừng có đóng kịch lâu vậy chứ hôô^^)

Ở lớp Andly lúc này đang náo loạn cả lên vì trong một góc lớp.

- Nói, mày với ảnh quen nhau từ lúc nào? Ai là người nói thích trước? Tại sao mày lại đồng ý mà không hỏi ý kiến của tui tao? Hai người đã tỏ tình với nhau ở đâu? Có lãng mạng không? Hay anh ta ày ăn kem để dụ dỗ mày? Hay là...

- Dừng lại! – Andly bực bội đưa tay ra chặn họng của Erica (bà này hình như là người biết cuối cùng trong bốn người thì phải ^^)

- Mày hỏi từ từ từng câu một thôi! Nó xoắn rồi kìa! – Demi cười tươi, rồi nói.

- Đây, mà mày hỏi gì mấy câu zô zuyên zà??? Người ta tỏ tình ở đâu có lãng mạng không là chuyện của người ta, liên quan gì đến mày! – Maya cố tình chọc quê Erica đây mà!

- Hứ, kệ tao, bây giờ hỏi từng câu một! Thứ nhất, mày và ảnh quen nhau từ lúc nào???

- Tối qua! – Andly tròn mắt nói, vẻ mặt hết sức ngây thơ.

- Trời trời, mới có tối qua thôi hử? – Erica nhìn Andly trừng trừng.

- Ủ!

- Vậy thì ai là người tỏ tình trước?

- Ảnh.

- Ở đâu?

- Sân thượng.

- Ảnh tỏ tình sao?

- Thì... ĐỒ CON NHỎ NHIỀU CHUYỆN! – Andly bỗng nhiên hét toáng lên, suýt chút nữa là khai ra hết cả rồi còn đâu.

(Bà Erica này tò mò thấy ớn!)

Demi có vẻ hơi ngạc nhiên, cứ tưởng Andly sẽ giấu, ai ngờ nói ra hết như vậy!

- Thôi được rồi, bây giờ mày và Christian là một cặp rất đẹp đôi đấy! – Maya cười cười rồi kéo Andly ra khỏi vòng vây của nhỏ Erica nhiều chuyện đó.

Hôm nay tâm trạng của Andly rất vui, nhớ lại cảnh hồi sáng tự nhiên mặt đỏ lựng, cười thầm một mình.

- Đây, mày cười gì cười một mình đấy? – Maya nhăn trán hỏi, mặt gian tà đang nhìn con bạn – Hay là anh Christian đã làm gì mờ ám với mày rồi đấy?

- Hả? – Câu nói của Maya đánh trúng tim đen của Andly nên làm nó giật mình.

- Hìhì, nói thật đi, hai người làm gì rồi? – Maya mặt nhìn nhiều chuyện hết sức.

- Mày đừng có mà tầm bậy, anh ta dám động vào tao thì tao đã ột trận rồi! – Andly tuy vậy nhưng vẫn cứng họng (bà này xạo quá đi)

- Hơơ, dữ dằn vậy coi chừng có ngày ảnh ỏ mày đi theo Demi quyền rũ giờ đấy! – Maya không tha cho Andly, tiếp tục châm chích (nhưng không hề có ý xấu đâu nha)

- Thôi học đi, mệt quá!

26. Chương 26

Cả buổi học hôm đó xảy ra khá nhẹ nhàng. Giờ chơi thì vẫn như bình thường thôi, chỉ khác một cái là Christian và Andly không có cãi nhau nữa mà thay vào đó là Brian với Erica bắt đầu sùng sộ với nhau.

- Andly, lát nữa về nhà chúng ta đi ăn kem đi! – Erica nhìn Andly dụ dỗ.

- Ủ ừ! – Andly nghe vậy gật gật đầu như cún con.
- Đây không được, hôm nay ở nhà đi! – Christian nói.
- Tại sao? – Andly giãy nảy lên không chịu.
- Anh thích em ở nhà với anh! – Christian cười nhìn Andly làm nó quên ngay châu kem mà Erica dụ dỗ.
- Đây, sao em suốt ngày cứ đi chơi với đi ăn mãi vậy? – Brian trừng mắt nói.
- Hơ, mặc kệ em chứ! Anh vui nhỡ! – Erica đáp lại.
- Đây, có muốn anh gọi sang bên ấy mách với ba mẹ em để em khỏi ở đây luôn không??? – Brian nheo mắt uy hiếp.
- Hừ, anh đúng là nhiều chuyện! – Erica hình như càng ngày càng khác thì phải. Dịu dàng đâu? Nữ tính đâu? Hiền lành đâu? Mất rồi!
- Đây, em dám nói anh nhiều chuyện đấy à? Muốn gì??? – Brian bực bội, tay cầm chiếc đĩa lên cốc vào đầu Erica.
- Á... anh làm cái trò mèo gì đấy hở??? Đồ dê xồm!!! – Erica tức quá nên nói tầm bậy luôn, không biết là mình đang nói cái gì nữa (**** nhầm rồi đấy bà, có ai làm gì bà đâu mà nói người ta là đồ dê chứ!!!@@)
- Cái gì? – Brian ngạc nhiên đến nỗi lú lẫn cả lưỡi.
- Hahahahahaha... – Cả bọn ngồi ôm bụng cười.

Part 1: Erica thắng! (Erica: Yeah!!! Ta là number 1!)

- Thôi ăn đi, hai người cứ cãi nhau mãi vậy chắc hết ăn á! – Justin đưa cho Erica cái đùi gà rồi nói.
- Hì hì! – Thấy cái đùi gà thì nhỏ này đổi sắc mặt ngay đấy.

Thế là ngồi gặm đùi gà!

Tối, ở nhà.

- Lên kêu mọi người xuống ăn cơm! – Brian phất tay ra lệnh ột cô người hầu.

Đúng lúc ấy thì Andly đi xuống, nghe vậy nên:

- Thôi, để tôi đi kêu Christian cho, chị cứ đi kêu mấy người khác đi! – Nó cười tít mắt nhìn chị người hầu rồi tòn ten vào phòng Christian.

Cốc... cốc... cốc...

- Ai đấy? – Lại giọng nói lạnh lùng đó.
- E...m! – Andly cố gắng lắm mới nặn ra được chữ “em” hoàn chính đấy.
- Andly à? Vào đi! – Christian cười nói, sau đó vẫn dán mắt vào quyển sách.

Andly mở cửa đi vào, cười hì hì.

- Anh đang làm gì á? Xuống nhà ăn cơm! – Andly cười rồi đi tới cái chỗ mà Christian đang ngồi. (Sao tụi thấy càng ngày Andly và Erica càng đối tính cho nhau vậy nhở??? @@)

- Anh đang đọc sách!
- Vậy à? – Andly nói rồi vòng tay ôm chầm lấy cổ Christian từ phía sau – Sách gì đấy?
- Chỉ là sách về kinh tế thôi!
- Vậy để đây đã, xuống nhà ăn cơm! – Andly cười.

- Em để tay vậy sao anh xuống ăn cơm được chứ? – Christian nhìn lên hai cánh tay ngọc ngà của Andly vẫn còn trên vai hắn, cười nói.

- Hehe, em quên! – Andly nói rồi thụt tay ra sau ngay.

- Xuống thôi! – Christian cười rồi kéo Andly đi xuống dưới.

Dưới nhà, mọi người đã ngồi trên bàn ăn cả rồi, thấy Christian và Andly đi xuống thì lên tiếng châm chọc ngay:

- Á à, hai người làm gì trên đây này giờ vậy?

- Con này zô zuyên! Người ta làm gì thì kệ họ! – Demi có vẻ đã cho qua chuyện đó rồi mặc dù trong lòng vẫn còn chút xiu gì đấy ganh tỵ khi nhìn thấy cặp tình nhân trước mắt.

- Ồ, người ta làm gì thì kệ họ chứ! – Andly nhái lại cái giọng điệu của Demi rồi nói với Erica.

Cả bọn ngồi cười vui vẻ.

- Nay, có cần tối nay tao nhường phòng ày luôn không vậy? – Brian đá xoáy Christian khi thấy hai người họ cứ nhìn nhau cười.

- Anh hai!!! – Andly ngượng ngùng hét toáng lên.

- Thôi không cần đâu, để Andly qua ngủ với tao là được rồi, mà cứ ở yên trong phòng mà ầy! – Christian nói như không có gì vậy, bình thản đến sợ.

- Hả? – Mọi người ai cũng há hốc mồm.

- Tên này thật là, mà tính toán cái gì trong đầu với Andly dễ thương của tụi tao đây? – Eris lăm le nhìn Christian, miệng không ngừng hăm dọa.

- Ôm Andly ngủ sẽ thấy thoải mái hơn ôm gối! – Lại một lần nữa câu nói của Christian làm mọi người suýt nữa thì phun nguyên đồng cơm trong miệng ra ngoài.

- Thằng này đúng là... – Justin lè lưỡi nói

- Thôi ăn cơm đi kìa! – Andly vờ nhắc nhở để đánh trống lảng.

27. Chương 27

Tối hôm đó, bọn hắn không biết bàn tán gì mà cứ ở trong phòng của Brian. Tụi nó cũng thử đến rình để xem rồi nhưng bị tường cách âm của Brian cản trở í! Vậy là đành ra ngoài phòng khách mở phim xem (thế nào cũng có cái màn khóc lóc của mấy bà này cho xem này).

Trong phòng Brian:

- Thằng Nhật mới báo cho tao biết, mấy bang khác đã bắt đầu lên kế hoạch để diệt bang của chúng ta đây!
– Brian có vẻ nghiêm trọng nói.

- Tại sao? Chẳng phải gần nửa năm nữa mới đến cái thời điểm tranh giành à? Sao chưa gì đã manh động zậy? – Eris cũng có vẻ mặt i chang Brian vậy đấy.

- Mà có kế sách gì chưa Justin? – Christian nhìn Justin trầm ngâm rồi hỏi.

- Tạm thời thì chúng ta chỉ cần đứng xem bọn họ sẽ làm được những gì, nếu có chuyện gì ngoài dự tính thì lúc đó có ra tay cũng chưa muộn! – Justin sau một hồi suy nghĩ thì nghiêm mặt nói.

Bọn hắn cũng nhất trí với ý kiến này.

Rồi bàn bạc thêm một số việc trong nội bộ nữa, mãi một lúc sau mới đi ra ngoài.

Vừa ra đã thấy ngay bốn tụi nó đang ngồi trong tình trạng khấn giấy vút đầy sàn.

- Lại xem phim gì mà khóc nữa đấy hả? Lần này là ai chết đây? Nhân vật nam chính hay nữ chính vậy? – Brian cười đều rồi nháy mắt nói với Andly.
- Không, lần này tụi em coi... Thế Giới Động Vật. Thấy con nai vàng ngơ ngác đang nhặt lá vàng khô trên một thảo nguyên bao la bát ngát vậy tự nhiên bộp một phát, một con cáo không biết xuất hiện từ xó nào biến nai vàng thành mồi của mình luôn rồi!!! – Erica nhăn nhó kể lể.
- HẢ? – Bọn hần nghe xong đồng loạt lộn nhào.
(mấy bà ngày sao nhiều cảm xúc độc đáo quá vậy ta? @@)
- Chỉ tại vậy thôi mà ngồi khóc nãy giờ đấy hả? – Eris nhăn mặt trông có vẻ thảm hại lắm.
- Ủ ừ! – Cả bốn đứa nói gật gật đầu.
- Nhảm quá đi! Khuya rồi tắt ti vi đi ngủ! – Brian vớ lấy cái remote tắt ti vi rồi đi lên phòng, miệng vẫn cười khúc khích.
- À này, tối nay Andly ở phòng tao đấy nhá, mày ngủ một mình đi! – Christian nói với theo vì sợ Brian quên mất.
- Gì? Không được! – Eris và Justin đồng thanh la lớn.
Trong khi đó thì Andly vẫn còn đang nhập tâm vào bộ phim này nên đâu có để ý gì đâu (trong đầu bà Andly lúc này chỉ toàn là nai vàng ngơ ngác đang nhặt lá vàng khô thôi à).
- Sao? – Christian nhướng mắt nhìn có vẻ thách thức.
- Hức, ganh tỵ chết đi mất!!! – Eris nói rồi bỏ đi về phòng.
- Không được làm vậy đấy, nếu không thì chết với tao nhá! – Brian cảnh cáo rồi đi lên phòng mình, miệng vẫn cười nham hiểm.
- E hèm, tối nay em sắp bị làm thịt giống như con nai ấy rồi đấy Andly! – Justin cười một cái, có vẻ buồn tuy câu nói đầy sự trêu chọc ấy.
- HẢ? – Giờ này thì Andly mới tỉnh, tròn mắt dẹt nhìn Justin đang đi về phòng.
- Oáp...! Tụi tao về ngủ đây, bye bye mày nhá! – Maya ngáp lên gáp xuống đi lên lầu.
- Đi ngủ thôi vợ yêu! – Christian cười rồi kéo Andly đi.
- O... anh nói thật đấy hả? – Andly hoảng hốt hỏi khi thấy nụ cười gian tà của ba con bạn đang nhìn nó.
- Con ỉn ngốc này, nghĩ anh là loại người nào vậy hở? – Christian kéo Andly vào phòng, cốc một cái rỗ đầu rồi nói.
- Á! Đau! – Andly nhăn mặt ôm trán – Anh đúng là cái đồ bạo lực!
- À ha, anh sẽ dùng bạo lực để trị em mỗi khi em không nghe lời! – Christian nháy mắt nhìn Andly.
- Gì chứ? Anh dám à? Thách anh đấy! – Andly chẳng những không sợ mà còn hếch mặt lên thách thức nữa chứ.
- Thôi, anh sợ em! – Christian đưa hai tay lên đầu hàng.
- À, lúc này anh đang đọc sách phải không? Vậy đọc tiếp đi, em đi ngủ! – Andly cười rồi nhảy tót lên trên giường của Christian nằm nhắm mắt ngủ.
- Anh cũng buồn ngủ, không đọc sách nữa! – Christian đầu bỏ qua cơ hội ôm lấy cái thân hình mềm mại đó được, bay lên giường luôn.
- Á, anh dậy đọc sách đi chứ! – Andly lấy gối đánh đánh vào mặt Christian.
- Anh không muốn đọc nữa. – Christian vẫn nằm lì ra đấy mặc cho Andly đánh.
- Cho anh ngủ đấy! – Andly thấy Christian vẫn lì như vậy nên đành bó tay, chịu thua đấy.

- Ồ! – Nói rồi Christian vòng tay sang ôm Andly, sau đó nhắm mắt lại giả vờ ngủ liền.
- O? – Andly hơi ngạc nhiên về hành động này.
- Nằm yên đấy đi!

Đêm hôm đó là giấc ngủ ngon nhất, yên bình nhất của Christian. Bởi vì có người hân yêu bên cạnh.

28. Chương 28

Sáng hôm sau, tâm trạng của Christian và Andly đều rất tốt, nên kéo cả bọn dậy đi học bằng... chân.

- Mỗi chân lắm! – Maya nhăn nhó nói.
- Không phải mày không thích đi bộ à? Sao hôm nay kỳ zà??? – Erica nhướn nhướn con mắt đang mở không lên của mình mà than trời.
- Sáng nay tâm trạng nó tốt, với lại có người sẵn sàng công nó mọi lúc mọi nơi mà! – Demi cười nham hiểm dễ sợ.
- Gì chứ? Tại sáng nay tao thích đi bộ thôi chứ, không khí trong lành mà! – Andly gân cổ lên cãi lại.
- Hơ, không có gì phải giấu! Tụi này hiểu bạn bè mà! – Maya cũng nháy nháy với Erica đang ngơ ngác đó.
- Đúng rồi đúng rồi! – Mặc dù có hiểu mô tê gì đâu nhưng cũng gật đại để hòa theo hai đứa kia ấy chứ.
- Thôi mệt tụi bây quá, thay đồ nhanh đi rồi ra, đứa nào ra trễ chết với tao! – Andly lăm le ánh mắt hăm dọa làm cả ba đứa kia co rúm người.
- “Sát khí ở đâu ghê zậy ta? Mới sáng sớm mà!” Maya thụt người lại nghĩ thầm.
- “Ặ ặc, chuẩn lẹ thôi, nó mà nổi điên thì khôn!” Erica ton ten chạy vào phòng vệ sinh để tránh Andly ấy mà.
- “Mới sáng ra mà sát khí ngùn ngụt thế này ta, hồi nãy còn vui vẻ lắm mà!!!” Demi vẫn là người nghiêm chỉnh nhất, đã thay đồ xong từ hồi này rồi.
- Xong xuôi, cả bốn đứa tụi nó lê chân đi xuống. Bọn hân đã ngồi dưới đó chờ rồi.
- Sao lâu zà? – Eris nhăn mặt.
- Con gái đúng là làm cái gì cũng lâu lắc! Bực chết đi được! – Brian trừng trừng nhìn tụi nó.
- Anh... – Andly định gân cổ lên cãi mà có người đã nhanh miệng nói trước rồi.
- Gì chứ? Vậy là nhanh lắm rồi đấy! Biết vậy lúc nãy lâu lâu chút để mấy người chờ chết luôn! – Erica mới bị lôi đầu dậy khỏi cái giường ấm áp nên hậm hực lắm.
- Này này, bữa nay em học đâu cái thói cãi lại anh vậy hả? Muốn chết không? – Brian nổi máu vì mới buổi sáng đã bị con gái **** nên đứng dậy đốp luôn.
- Cũng tại anh ăn nói ngang ngược chứ bộ! Sao anh lại đem con gái tụi này ra nói hở?
- Thì anh nói chẳng đúng sao? Con gái không phải lúc nào cũng chậm chạp như rùa đấy à?
- Làm như con trai tốt lắm thì có!
- Sao không tốt? Đặc biệt là những người như tụi này thì quá tốt ấy chứ! – Brian vỗ ngực tự hào.

- Hừ, anh nói mà không biết ngượng miệng là gì đấy à? Tốt gì đâu mà suốt ngày chỉ lo tán gái! Anh nhìn những người xung quanh mà xem, người ta suốt ngày lo học hành để lo cho tương lai, đâu như mấy anh suốt ngày cứ đi bar, đi vũ trường để tán tỉnh con gái nhà người ta chứ! – Erica cười khẩy nói.

- Này này... em nói gì đấy? Dám nói vậy hả? – Brian tức nghẹn cả cổ chỉ chỉ vào mặt Erica mà trợn trừng mắt.

- Thôi... thôi nào, đi học!!! – Andly hét vang nhà để cắt đứt cuộc cãi vã của hai người này.

- Ồ, sao bữa nay có hứng thú cãi nhau thế nhỉ??? – Justin nhú mày nhìn Brian rồi vớ lấy cái cặp đi ra ngoài trước.

- Hừ, lần này tha cho em đấy! – Brian làm bộ phóng khoáng đứng dậy đi ra theo Justin.

Part 2: Lại là Erica thắng!

- Bữa nay tưởng yên ổn vì không nghe hai người cãi nhau nữa nhưng ai ngờ anh Brian với Erica lại cãi nhau còn hăng hơn nữa chứ!!! – Maya uể oải nhìn Christian và Andly lắc đầu ngán ngẩm. Còn Erica thì khoác tay Demi ung dung đi ra ngoài trước rồi kìa.

- Thật là, mới sáng sớm mà đã bị tra tấn với mấy cái màn đấu võ mồm này!!! – Eris lắc đầu nguây nguây.

Vậy là cả bọn đi bộ đi học. Theo triết lí của Andly là: “Không khí trong lành thế này đi xe hơi không hít thở được thì phí lắm!”

29. Chương 29

Đến trường, cả bọn vật vờ lết tới mấy cái ghế trong sân trường mà thở dốc.

- Cái ý kiến quái của Andly đáng chết thật! – Eris nhăn nhó.

- Anh nói ai đang chết??? – Tuy đang ngồi thở nhưng nghe Eris nói vậy nên Andly đâu có chịu thua được, đứng dậy **** ột tăng liền.

- Ô không, anh sao nói em được chứ! – Eris thấy vậy nên đưa hai tay lên đầu hàng sớm, gì chứ hấn lép vế dưới Andly!

Ngay cả ba thằng bạn vĩ đại của hấn còn dưới tay của Andly nữa mà!

- Ồ! – Nó có vẻ hài lòng với câu trả lời của Eris.

Reng reng reng...

Chuông vào học báo rồi.

- Tụi này vào lớp nha, bye bye mấy anh! – Andly xách cặp rồi ra hiệu cho 3 con bạn của mình đứng dậy đi.

- Ồ, lát gặp ở canteen! – Christian mỉm cười. Các bạn không thể tưởng tượng được nó toả nắng thế nào đâu!

- Bye bye!

Cả hai bên về lớp của mình.

Giờ học trên lớp vẫn như mọi ngày, chỉ có điều, hôm nay đã có đứa cả gan gửi thư thách đấu Andly ngay trong lớp học.

- Gì đấy? – Giờ giải lao giữa tiết cả bọn xúm lại tờ giấy mà Andly nhận được hồi nãy qua chuyển phát nhanh, bên ngoài chỉ có một dấu hiệu duy nhất. Đó là hai chữ AG.

- Mở ra xem nào! – Andly héch mặt nhìn Maya.

- Tao thấy có gì đó không ổn lắm! – Demi nhảy bèn biết được ngay bức thư này có gì đó không bình thường.
- Mở ra rồi biết! – Erica thúc Maya khi tay Maya đang lấp lửng.
- Mở đi! – Andly ra lệnh lần nữa.
- Ủ! – Maya chưa khi nào dám phản kháng lại Andly nên đương nhiên mở ran ngay sau đó rồi.

Maya mở ra, cả bọn chăm chú ngồi đọc:

“Này, mày là con Andly đáng chết suốt ngày ăn bám theo Devil sao? Cả máy với ba con bạn của mày, con nào cũng mặt dày mặt dạn đeo bám con trai mà ăn! À ha, mày là bạn gái của anh Christian à? Sao anh ấy lại đi thích một đứa như mày được nhỉ? Hay là mày lấy cái gì ra mà uy hiếp anh vậy??? Có thai? Hen hạ quá! Mày cần tiền từ mấy anh à? Bộ nhà mày nghèo lắm hay sao? Nếu không có tiền thì để mấy chị đây bố thí cho và hãy tránh xa Devil ra đi! Còn không thì: TỤI NÀY THÁCH ĐẤU VỚI BỌN MÀY ĐẤY!”

Nội dung chỉ vắn vắn vậy thôi nhưng cũng đủ làm cho tụi nó tức nghẹn rồi.

- Maya, lập tức tìm ra mấy con ranh rãnh việc này cho tao, đem chúng nó về đây, tao sẽ tự giết! – Andly trở về đúng con người thật của mình, lạnh ngắt, giọng nói cũng làm cho người ta chết một nửa người.
- Được! – Maya đi ra khỏi lớp với ánh mắt nghiêm trọng lắm, đây là lần đầu tiên có người thách đấu tụi nó mà.
- Đứa nào vậy ta? – Erica nhìn Demi nhíu mày.
- Đứa nào tao không biết, nhưng tao chắc hẳn tụi nó chưa hiểu rõ về bọn mình đâu! – Demi bình tĩnh nói, chắc chắn rồi, nếu biết tụi nó là Tứ Đại Mỹ Nhân lòng danh thì làm gì có chuyện muốn thách đấu được chứ?

- Đi, ra nhà sau bàn chuyện! – Andly trừng mắt nhìn hai đứa bạn nói rồi đi ra lớp trước.

- Ủ! – Demi và Erica đi theo, trong lòng đầy lo lắng, Andly điên thật rồi đấy!

Ra tới sân sau, cả ba đứa ngồi ở một cái ghế đá, mặt mày ai cũng sát khí ngùn ngụt.

- Tụi bây nghĩ xem, bọn chúng có biết mình là Tứ Đại Mỹ Nhân không? – Erica thắc mắc nhìn hai con bạn đang suy nghĩ cái gì đấy.
- Tao nghĩ là chưa! – Demi nói.
- Tao nghĩ, có thể là rồi, cũng có thể là chưa! – Andly phán.
- Tại sao? – Demi và Erica ngạc nhiên vì câu trả lời đó của Andly.
- Nếu như chưa biết thì tụi nó tự tin vỗ ngực mà thách đấu cũng chẳng sai. Theo suy nghĩ của Demi là vậy đúng không? – Andly nhướn mắt nhìn Demi.
- Ủ! – Demi gật.

Nhưng nếu tụi nó biết rồi, đó chính là sơ hở lớn nhất của mình. Tụi nó có thể dùng cái thông tin ấy để uy hiếp chúng ta. Và nếu mà cái thông tin quan trọng ấy bị tiết lộ ra trước cuộc chiến Xưng Vương thì chắc chắn chúng ta sẽ bị truy sát ngay lập tức! – Andly nói mà ánh mắt lạnh băng nhìn ở một khoảng vô định.

Erica và Demi nghe Andly nói mà rùng mình. Vấn đề này mọi người chưa ai từng nghĩ qua. Nhưng nếu đúng như lời của Andly phân tích thật thì tụi nó chắc chắn sẽ bị truy sát ngay lập tức. Cứ nghĩ là xem, nếu biết tung tích của Tứ Đại Mỹ Nhân thì bọn giang hồ làm gì bỏ qua được cái tài sản kếch xù ấy chứ! Đối với họ, giết bốn cô gái này đương nhiên sẽ dễ dàng hơn khi giết một bang hội nào đó!

- Alo, Emila? – Andly hơi ngạc nhiên khi thấy Emila gọi, chẳng phải đang ở Nga sao?
- Andly, có chuyện cần ý kiến của cô! – Emila hấp tấp nói vào điện thoại.
- Nói! – Andly gần giọng.
- Mấy hôm trước ở địa bàn của chúng ta có người xâm phạm vào...!

- Không phải tôi đã nói rồi sao? Giết hết! – Andly không để cho Emila nói hết câu mà đã nhảy vào hòng ngồi rồi.
- Nhưng... người ấy là... là...
- Bất kì ai xâm phạm cũng phải giết! – Andly nhắc lại lần nữa.
- Vâng! – Emila chẳng dám hó hé gì thêm nếu không muốn chết.
- À, cô đi điều tra cho tôi, cái tội mà chúng ta tập hợp ở bar Fictions thì có bang hội nữ nào tham gia không?
- Vâng ạ! Lúc nào có thông tin gì đấy thì tôi sẽ thông báo!
- Được! – Andly cúp máy, không mảy may tò mò gì về cái người mà Emila nói lúc nãy, sau này có lẽ nó sẽ phải hối hận vì quyết định trong lúc nóng vội của mình.

30. Chương 30

Cuối cùng tiết 4 của sáng hôm đó Maya cũng mang về một đồng thông tin cho Andly.

- Sao rồi? – Sau khi Maya yên vị vào chỗ ngồi rồi thì Andly mới quay sang hỏi.
- Hiện tại chưa có thông tin gì cụ thể về bọn người này! – Maya nói, có vẻ hơi bất lực.
- Sao? – Andly hơi ngạc nhiên vì thái độ của Maya lúc này.
- Tao có điều tra cái người chuyển bức thư đến đây nhưng đã bị giết rồi! – Maya nói.
- Cái gì??? – Lần này thì không chỉ Andly mà cả Erica và Demi cùng đồng thanh, đám người này không hề đơn giản chút nào. Có thể giết người của phe mình để bịt đầu mối đấy.
- Chúng ta nên cẩn thận! Dàn xếp ổn thoả với tụi nó là điều cần làm nhất! Tao chắc là tụi này đã biết bọn mình là ai! – Demi thận trọng nói với Andly.
- Đọc lại tờ giấy đó một lần nữa, bỗng dưng Andly đập bàn rầm rầm.
- Không đúng, ở đây có chút mâu thuẫn! – Andly vẫn nhìn chăm chăm vào tờ giấy đó rồi nói với 3 đứa kia.
- Mâu thuẫn?
- Đúng, tụi này chắc chắn không hề biết về thân phận của chúng ta đâu! – Andly đưa ra cái ý nghĩ của mình.
- Tại sao? Chẳng phải lúc nãy mày đã phân tích rồi à? – Erica hỏi.
- Lúc nãy chúng ta còn thiếu sót, trong thư, lời lẽ này chứng tỏ là xem chúng ta như những người nghèo khổ chỉ biết ăn bám theo bọn anh Brian, nhưng Tứ Đại Mỹ Nhân thì không hề nghèo khổ như vậy! – Andly nói tuy hơi khó hiểu nhưng với cái đầu thông minh của ba người kia thì chắc chắn sẽ hiểu nhanh thôi.
- Tao biết rồi, ý mày là nếu biết chúng ta là Tứ Đại Mỹ Nhân thì bọn chúng sẽ không đề cập vấn đề tiền bạc vào đây đâu chứ gì! – Maya cười.
- Chính xác! – Andly cười mãn nguyện với những ý nghĩ trong đầu của mình.
- Vậy coi như loại được cái nỗi lo lắng ấy! – Erica cũng thở phào nhẹ nhõm.
- Khuyên bọn người của mày kiên nhẫn tí đi! Tao không tin là tụi nó không lòe đuôi cáo ra đâu! – Demi cười nham hiểm kinh khủng.
- Vậy đi, kết thúc vấn đề này tại đây, lúc nào tìm ra được bọn đó thì mang tới cho tao! Càng nhanh càng tốt! – Andly cười nhẹ rồi đi về phía canteen.

Ngay lúc ấy...

Reng reng reng... tiếng chuông báo giờ ăn trưa cũng reo rồi. Bên lớp 12A1.

- Này, xuống canteen gặp vợ yêu nào!!! – Eris bá cổ Justin cổ tình chọc tức Christian ấy mà.

- Vợ yêu của mày là ai zậy? – Brian cũng hùa theo hai thằng bạn liếc liếc Christian rồi hỏi.

- Người xinh nhất trường này ấy! – Eris lên giọng nói to hơn nữa.

- Muốn chết hả??? – Christian bắt đầu trừng mắt nhìn Eris, xung quanh toả ra sát khí đến sợ.

- Ế, bình tĩnh nào bạn hiền, chỉ là đùa thôi mờ! – Eris thấy vậy liền chạy sang nịnh hót ngay.

- Tránh xa tao ra đi! – Christian hẩy hẩy cái tay đang quần chặt tay hấn của Eris ra.

- Mày làm gì ghê zạ? Có vợ rồi hắt hủi bạn bè thế đấy! – Eris nhăn nhó tội nghiệp rồi đi tới phía Brian.

- Ế, đừng có quàng tay tao à! – Brian cũng đi ra xa và chuồn trước.

- Càng ngày tao càng thấy mày có nguy cơ thành gay!!! – Justin phán một câu rồi đi trước bỏ lại Eris sau ngày ngậm ngùi không nói nên lời.

Xuống canteen, mấy nàng nhà ta đã ngồi ở đó chờ rồi.

- Sao mấy em phóng xuống đây nhanh zậy??? – Brian cười cười nhìn tụi nó hỏi.

Cũng đúng thôi, từ chỗ hồi nãy ngồi nói chuyện đến canteen gần hơn là từ lớp đi xuống đây mà.

- Ủ! Mấy anh đi mua đồ ăn coi, đói bụng chết đi được! – Andly nhăn nhó xoa xoa bụng, trở về con người khác rồi.

- Đi mua đồ ăn kìa! Vợ yêu của mày kêu đói đấy! – Eris liếc liếc Christian cười thâm hiểm.

- Sao bắt anh đi mua! Anh là người rảnh rỗi nhất, anh đi đi! – Thấy Christian chuẩn bị đứng dậy thì Andly kéo ngồi xuống lại liền, héch mặt cười cười với Eris.

- Sao bắt anh đi mua? Thằng Justin nó cũng rảnh như anh kà!!! – Eris phân bì chỉ chỉ vào Justin.

- Này này, mày đừng đổ cho tao nhá!!! – Justin chẳng những không đứng dậy giúp đỡ bạn bè mà còn ngồi đấy lè lè lưỡi trên Eris thêm nữa chứ!

- Thôi, anh Eris đi mua cũng được mà! – Erica nói.

- Đúng đấy, chẳng phải thường ngày ga lăng lắm sao? – Maya khích vào.

- Vậy em đi với anh nhá! – Demi đứng dậy kéo Eris đi. Không kéo tên này đi nhanh thì hấn còn đứng đấy lẳng nhăng nữa. Mà hấn đứng đấy lẳng nhăng thì thật tội nghiệp cho cái bụng của tụi nó đang biểu tình.

Thế đấy, trước sau gì cũng phải đi, thà đi nhanh còn hơn à!

Khoảng 5 phút sau thì Demi và Eris mang về một đồng thức ăn đặt trên bàn.

- Ăn đi kìa!!! – Eris có vẻ vẫn còn hậm hực lắm đây.

- Mọi người ăn đi, đừng có để ý đến anh! – Demi cười rồi cầm cái bánh lên ăn trước.

Mọi người cùng ngồi ăn cơm thật vui. Xung quanh vẫn là những ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ.

Thỉnh thoảng có vài câu nói.

- Này, rốt cuộc Andly là bạn trai của Christian hay là Brian???

- Con này quê quá đi mất! Tối party chẳng phải Andly kêu Brian là anh hai sao?

- Vậy cuối cùng Brian là anh trai, còn Christian là bạn trai!?

- Ủa, chính xác!

- Số may thế nhỏ!

Bàn bên này ngồi ăn cơm mà buồn cười đến sặc.

- Này, tao cũng bắt đầu thấy ganh tỵ với mày đấy! Phải nhanh kiếm bạn trai thôi!!! – Erica cười hí hửng với ý nghĩ của mình.

- Ủ ừ, chúng ta phải nhanh nhanh kiếm bạn trai mới được ha Erica! – Maya cũng hòa theo.

- Ồ, tụi bây cứ kiếm xem nào, xem có ai hơn được anh Christian không nhá mà ở đây ganh với tụi! – Andly tự hào nói làm cả bọn suýt nữa thì cười lẫn lộn.

- Thôi, thua thua! – Maya rút cổ lại, lè lưỡi.

Cả bọn cứ tiếp tục ngồi đấy vừa ăn vừa nói chuyện qua về trước ánh mắt ngưỡng mộ của tụi trong trường. Nhưng thỉnh thoảng đầu đấy vẫn con vài ánh mắt không mấy thân thiện

- Cho em! – Christian chìa ra phong kẹo cà phê cho Andly (đưa dưới bàn nhá, chứ nếu quang minh chính đại thì chắc bị ba con bạn giành giật đến không còn cái nào mất.

Vậy là suốt buổi Andly cứ tùm tùm cười, tay cầm chặt phong kẹo trong túi áo cứ như sợ nó sẽ bị mất đi không bằng.

31. Chương 31

Chiều tối hôm đó, Maya và Andly đang ngồi nhâm nhi cacao nóng trên sân thượng thì chuông điện thoại của Maya reo.

- Alo?

- Thưa chị, vẫn chưa có tin tức gì của bọn người đó! – Tên đàn em ở đầu dây bên kia thở dốc nói.

- Thôi, để đấy, từ từ rồi tính, tụi bây cứ nghỉ đi đã! – Maya thả hồn theo gió rồi nói.

- Vâng thưa chị!

Maya cúp máy.

- Vẫn chưa tìm được à? – Andly nhướn mày nhìn con bạn.

- Ủ, mày nghĩ sao về vụ này? – Maya quay sang hỏi, thấy Andly bình tĩnh đến lạ nên chắc phần nào là con bạn đã có kế hoạch gì đấy rồi.

Nhưng lần này Maya đã sai rồi nhá!!!

- Tao nghĩ thả cho tụi nó đi! Với lại tao cũng chưa có kế hoạch gì cả! – Andly đột nhiên cười cười lấy trong túi áo ra phong kẹo cà phê hồi trưa.

- Mấy bữa nay hơi bị nhẹ nhàng rồi đấy! – Maya đùa, nó cũng biết con bạn mình bây giờ chỉ biết có yêu thôi!

- Ăn không? – Andly cười nhẹ rồi đưa một viên cho Maya.

- Tất nhiên! – Maya cũng nhận lấy và bỏ ngay vào miệng.

- Mày nghĩ Devil có thắng nổi không? – Andly đột nhiên chuyển sang vấn đề này.

- Không biết được!

- Ủ!

Rồi sau đó hai đứa tụi nó vẫn ngồi đấy nói chuyện.

Đừng thối chí tại sao lại không có mặt Erica với Demi lúc này. Hai nàng đó bây giờ đang bận rộn với Trung Tâm Thương Mại rồi còn đâu!

Ở một căn phòng bí mật trong căn biệt thự số 7, bốn chàng trai đang ngồi nói chuyện với nhau, mặt mày ai cũng có vẻ nghiêm trọng.

- Nói xem, chiến lược tiếp theo là gì đây? – Brian nhìn sang Justin vẫn đang trầm ngâm.

- Hồi trưa, thằng Ken có nói với tao, tình hình bên Nhật không mấy khả quan lắm. Một vài băng đảng bên đó đã bắt đầu kéo về đây để tranh Tứ Đại Mỹ Nhân rồi. – Eris nói.

- Chưa hết đâu, tao nghe đàn em bên Hàn nói cũng sắp có một lũ kéo về đây! – Christian lạnh lùng.

- Ha, sắp tới đây chúng ta sẽ có nhiều khách giang hồ lắm đấy, bảo tụi đàn em chuẩn bị cho tốt mà tiếp đón!

- Justin tuy miệng vẫn cười nhưng gương mặt đó lại là gương mặt quý.

- Này, mày tính sao đây Brian? Chơi trước hay chỉ vờn thôi? – Eris nhìn Brian hỏi.

- Tao nghĩ là chúng ta không nên nóng vội. Cứ xem bọn họ làm gì trước! – Brian nhìn ba thằng bạn rồi nêu ý kiến.

- Cách này vẫn là cách muôn thuở của mày! – Christian cười nhẹ rồi nói – Nhưng nó cũng không phải là cách tồi!

- Thằng khùng này! – Brian nhún nhó.

- Ê, nếu được Tứ Đại Mỹ Nhân thì chúng ta sẽ làm gì? – Eris tự nhiên đổi sang nét mặt mơ màng nói.

- Tao cho tụi bây đấy! – Christian nói mà không cần suy nghĩ, đối với hắn, có Andly là đã đủ lắm rồi.

- Hà hà, đừng có hào phóng vậy chứ! – Eris đánh vào vai của Christian rồi lại tiếp tục mơ màng – Tao nói rồi đấy, Búp Bê Kiều Ngạo sẽ là của tao!

- Mày tham vậy? – Brian nhăn mặt lại khi thấy thằng bạn tham lam trước mặt mình.

- Tao đâu có tham gì đâu, mà nếu muốn thì tụi bây cứ lấy hết gia sản của mấy người đó đi, tao chỉ cần Búp Bê Kiều Ngạo thôi hà!!! – Eris tiếp tục cười cười rồi nhìn mấy thằng bạn mà nói.

- Hừ, tao chỉ muốn cái đội quân hùng hậu của Tiểu Thư Đan Đát! – Brian cười khẩy rồi nghĩ ngợi gì đấy.

- Mày thì sao Justin?

- Tao không biết!

- Haha, thôi để lúc đấy chọn sau, mà lúc ấy để xem Búp Bê Kiều Ngạo của tao có đá đổ Andly của mày không nhé! – Lại là Eris gây chiến.

- Kệ mày, tao cũng mong chờ lắm! – Christian chỉ cười khinh nhìn Eris.

- Cái thằng khùng! – Brian buồn cười đến nỗi phải lên tiếng **** Eris như vậy.

- Thôi ra ngoài!

Đi ra phòng khách mấy chàng ta tự nhiên thấy vắng vẻ lạ thường.

- Maya, Andly đâu? – Đột nhiên thấy Maya từ trên lầu đi xuống Christian hỏi liền

- Vợ yêu của anh ở trên sân thượng kia! – Maya cười khúc khích rồi chỉ tay lên trên kia.

- Ồ! – Christian hơi cười cười rồi đi lên trên đấy.

- Riết rồi baby của tao bị nó cướp đi luôn! – Brian mở ti vi lên rồi ngồi than thở một mình.

- Haha, bị bỏ rơi rồi ta! – Eris cười nham nhở nhìn Brian, nếu bây giờ không phải ngồi xa thì một cú đấm đã an tọa trên gương mặt vô duyên của Eris rồi đấy. (Eris: Tg có duyên gớm hí! Sao nói mặt tụi zô zuyên?? Tg: Thì trong trường hợp này anh Brian đang nổi khùng thì phải về fe ảnh chứ sao =)) *cười nham nhở hơn*).

32. Chương 32

Trên sân thượng.

- Maya, giờ này mới... – Andly vừa lên tiếng mắng Maya xối xả khi nghe thấy có tiếng bước chân bước vào vô cùng ngạc nhiên khi thấy Christian đứng đấy.

- Sao trốn lên đây ngồi một mình thế? – Christian đi tới ngồi vào cái ghế lúc này của Maya.

- Ai trốn đâu, lên đây ngồi hóng gió chứ bộ! – Andly cười cười.

(Khung cảnh bây giờ lãng mạn thật í! Y như cái tối mà Christian tỏ tình với Andly luôn.)

- Hôm nay không đi chơi đâu cả à? – Christian lại hỏi.

- Đáng ra hôm nay nhờ Demi phải dẫn em đi ăn kem, ai ngờ nó với con Erica chuẩn đi trước để em với Maya ở nhà thế này. – Andly bĩu môi.

- Tối mai em có rảnh không? Chúng ta đi hẹn hò! – Christian tự nhiên cười tít mắt nhìn Andly.

- Ồ... rảnh á! – Andly cũng cười lại.

- Vậy tối mai 6h chúng ta đi chơi!

- Ừ!

- Nhìn em ăn kẹo cà phê thế này tự nhiên nhớ cái buổi sáng ấy quá! – Christian đột nhiên quay sang nói làm Andly nhà ta mặt mày đỏ như gấc chín.

- Đây, không được!

- Em mắc cười nhở, anh đã nói gì đâu nào! Hay là em đang suy nghĩ bậy bạ gì trong đầu ấy?

- Mặc anh á! – Andly biết mình bị hớ nên ngượng ngùng nhìn ra phía khác.

- Đùa em thôi! – Christian cũng nhìn ra phía ấy.

Bây giờ mặt trời đã bắt đầu lặn xuống tận chân núi rồi.

Một buổi chiều hoàng hôn thật đẹp, ở một nơi nào đó trên thế giới này đang có hai con người yêu nhau, cùng nhau nhìn về một hướng...

Ở Trung Tâm Thương Mại.

- Đây, này mua cái đó đi, tao thấy nó hợp với mày lắm á! – Demi chỉ chỉ cái đầm trắng mặc trên đó cho Erica.

- Ồ, sao này giờ tao không thấy nhở, suýt nữa là tiếc hùi hụi rồi! – Erica gật gù rồi nhón nhón chân lên vớ lấy cái váy đó.

-Ặc ặc, sao cao thế??? – Erica nhăn nhó.

- Ráng thêm tí nữa đi, không lấy được cái đó tiếc lắm! – Demi nói.

(hai bà này sao tự nhiên “thông minh” gồm vậy nhở? Người bán hàng đứng đầy ra đấy mà không nhờ!)

- Em ơi, để chị lấy giúp cho! – Một chị bán hàng thấy như vậy nên đi đến đó ngay.

- Vâng ạ! – Erica tự cốc vào đầu mình sao tự nhiên lại làm cái chuyện mất mặt của một tiểu thư như vậy.

- Của em đây! – Chị bán hàng mỉm cười đưa cho Erica.

Trong khi đang thanh toán thì đột nhiên Demi la oai oái khi nhìn thấy ai đó.

- Ê, ê Erica, này có thấy cái tên nham nhở đó không? – Demi chỉ chỉ vào phía dãy hàng bên kia.

- Đâu đâu?

- Tên đó kìa! – Erica nhìn mãi mới ra được người mà Demi chỉ.

- Tên đó nhìn quen quen ta.

- Mà không nhớ hả? Cái tên hôm bữa trên xe buýt á, rồi gây với tụi mình kìa!!! – Demi lại nói, gọi cho cái trí nhớ ngắn hạn của Erica nhớ.

- À à, tên chết dẫm đó hả? Tao nghe nói là nó sẽ tìm chúng ta để xử tội mà! – Erica lăm le nhìn tên ấy.

Lúc này tên con trai đó đang thư thái ngồi ở ghế chờ, hình như là chờ ai đó, đột nhiên cảm nhận ánh mắt toé lửa của ai đó đang nhìn chằm chằm mình từ sau lưng như muốn thiêu luôn cái lưng vậy nên mới bực mình quay người lại.

Nhíu mày một lúc thì hắn ta mới nhận ra những gương mặt khó quên này.

“Ha, đang muốn tìm các cô để tính sổ thì các cô lại tự mò mặt ra hả???” Hắn đứng dậy, đi về phía Erica và Demi.

- Ê, hình như hắn đang đi tới mình á Demi! – Erica quay sang giật giật áo con bạn.

- Ủ! – Demi chỉ trả lời lãnh đạm.

Tên đó đi tới, nhếch mép cười.

- Không ngờ lại gặp các người ở đây! – Tên đó cười cợt nhả làm cho Demi và Erica càng tức tối hơn.

- Gì đây? Tụi này không muốn gây sự! – Demi hất mặt nói.

- Cô gái xinh đẹp chanh chua đó đâu rồi? Sao chỉ hai người thế này? – Tên đó nhìn xung quanh đấy để tìm.

- Là người nào?

- Cô gái tóc nâu! – Chắc chắn hắn đang nói đến Andly.

Reng reng reng...

Tự nhiên nhắc tào tháo là tào tháo lại xuất hiện, trên màn hình điện thoại của Erica lúc này là chữ Andly đang nhảy nhót.

33. Chương 33

- Alo? – Erica nghe máy nhưng mắt vẫn liếc trừng trừng tên kia.

- Đây, là bé tóc nâu đáng yêu ấy hở??? – Tên đó như đánh hơi được Andly nên vỗ tới ngay.

- Thằng nào ở bên đấy dám kêu tao bằng bé đấy? – Andly ở bên này nghe được giọng nói nham nhở của tên con trai nào đó nên hét rầm trời, bọn hắn với Maya nghe mà cũng phát hoảng lên.

- Không nhớ anh à cưng? – Tên đó nghe Andly hét toáng lên như vậy nên cười cười nói lại vào điện thoại.

- Tên điên nào bên đấy ấy hả? – Andly càng bực mình hơn khi nó người gọi mình là bé rồi đến cưng nữa chứ.

- Mà nhớ cái tên mình gặp hôm bữa trên xe bus không? – Demi giật điện thoại của Erica đang cầm trên tay rồi nói vào đó.

- Hả? Nó hả? – Andly nghe cũng hơi bất ngờ, không ngờ lại là tên điên ấy.

- Ê, nó nói muốn gặp mày kìa! – Demi nhìn nhìn tên đó rồi nói vào điện thoại với Andly.

- Gì, không không không!!!

- Ồ! – Demi gạt đầu rồi liếc xéo tên con trai đang đứng đấy cười ha hả đến phát ghét.
 - Cô sợ tôi đến thế à? – Tên đó nhanh như chớp chớp lấy được điện thoại từ tay của Demi rồi áp vào tai nói.
 - Này, sao mày lại lấy điện thoại của Erica hả? – Andly bắt đầu bực mình rồi đấy.
 - Đừng đánh trống lảng, tôi rất muốn được gặp lại người đã làm nhục tôi trên xe bus hôm nọ lắm đấy! – Tên đó cười nham nhở đến nỗi chỉ nghe thấy thôi mà Andly ở bên này đã nổi da gà lên rồi. Thật tội nghiệp cho Erica và Demi đang phải chứng kiến tận mắt!
 - Mày mơ hả? – Andly vênh mặt lên.
 - Cô sợ à? – Tên đó đang dùng kế khích tướng để đưa Andly nhà ta vào bẫy đây mờ.
 - Tao không sợ mày, nhưng tao không muốn nhìn thấy cái bản mặt thối tha của mày nên đừng có hòng. A hà, lần trước coi như tao chưa trả thù là đã lương thiện với mày một chút rồi đấy! – Andly nói một tăng mà không hề biết rằng có gần chục con mắt đang nhìn chăm chăm vào mình.
 - Này, baby lại bị đùa nào chọc giận vậy? – Brian quay sang hỏi nhỏ vào tai của Maya không dám cho Andly nghe được. Nếu không thì máu nóng lại dồn lên não mất.
 - Em đâu biết đâu! – Maya nhún vai trả lời, gì chứ khoản này thì Maya xin đầu hàng, nó mà nói ra mà chưa có lệnh của Andly là chết ngắt.
- Nếu mọi người để ý thì bây giờ gương mặt không biểu cảm của Christian đã có sự biến dạng rồi đấy ^^!
- Này chẳng phải mày nói bọn tao là động vật à? Sao lại muốn gặp động vật thể nhỡ? – Andly cười khẩy nói.
 - Có à? Sao tôi chẳng nhớ gì hết nhỉ? Mà bé nói chuyện lễ phép chút đi! Sao xưng với anh mà tao mày là sao? – Tên đó càng nói càng nham nhở hơn, không thể tưởng tượng nổi một thằng con trai lại mặt dày đến mức đó.
 - Bực mình quá đi! – Andly bực bội cúp máy cái rụp rồi gọi sang cho Demi.
 - Alo? – Lần này thì Demi cẩn trọng hơn, không cho tên đó biết là Andly đang gọi.
 - Mày với con Erica về nhà nhanh cho tao!!! – Andly hét toáng lên trong điện thoại là Demi giật mình.
 - Ờ ờ, tụi tao về liền!!! – Demi gạt gạt đầu rồi kéo Erica chạy đi.
 - Đưa điện thoại đây! – Trước khi chạy đi Erica đã kịp chớp lấy điện thoại của mình từ tay tên ấy trong lúc tên ấy đang chuẩn bị copy số của Andly vào.
- Sau khi nhìn thấy hai cô gái ấy đã đi ra khỏi Trung Tâm Thương Mại thì tên đó mới lấy điện thoại ra nói:
- Theo dõi hai người đó cho tôi! – Với một vẻ mặt thích thú đến lạ kì.

34. Chương 34

Ở nhà lúc này mọi người đang nhìn chăm chăm vào Andly.

“Ái chà, trong nhà lại hết kem rồi, sao dễ nó hết giận đây nhỡ?” Maya đang vò đầu bứt tai suy nghĩ xem nên làm thế nào để Andly hạ hỏa đấy.

- Có chuyện gì vậy baby? – Brian hỏi trước.
- Có thằng khỉn nó muốn chọc điên em! – Andly tức tối day nghiêng cái điện thoại tội nghiệp của mình.
- Bình tĩnh nào, ai vậy? – Justin đưa cho Andly một ly nước lạnh rồi hỏi.

- Chỉ là gặp ngoài đường thôi! – Andly nhận lấy ly nước từ tay Justin rồi uống một hơi dài.
 - Cái thằng khỉn đó mày quan tâm làm gì, cho qua đi! – Maya nói, rồi ngả người ra sau ghế nhắm nháp tiếp ly ca ối.
 - Thôi nào, đừng có quan tâm tới nó! – Christian cười cười rồi vỗ vỗ vai Andly.
- Andly chỉ nhìn Christian rồi cười.
- Trên đường về, Demi nhú mồm nhìn vào gương chiếu hậu ở đằng sau.
- Đây, hình như có người theo dõi tụi mình á!
 - Cái gì? – Erica giật mình quay người lại phía sau để sầm soi xem đứa nào to gan dám theo dõi tụi nó.
 - Mày ngồi yên chút đi, để tao xem nào! – Demi nhăn nhó rồi kéo đầu Erica quay lên.
 - Ngồi yên đấy đi nghe chưa! – Demi gằn giọng ngồi sầm mặt lại
- Demi nói xong chỉ chờ Erica gật đầu thì lập tức nhấn mạnh ga một phát làm chiếc xe đột ngột lao về phía trước.
- Chiếc xe hơi màu đen ở đằng sau thấy vậy thì cũng tăng tốc theo ngay.
- Hừ, muốn làm anh hùng xa lộ với chị hai đây à? – Demi cười nhếch mép rồi tiếp tục phóng xe lên đường cao tốc.
 - Mày không về nhà à? – Erica thắc mắc khi thấy Demi đang lái xe đi về hướng ngược lại với đường về của biệt thự số .
 - Diên à? Mày muốn báo cho tụi kia biết là mình ở đó sao?
 - Ờ ờ! – Erica cũng không làm phiền Demi trong lúc lái xe như thế này nữa.
- Ở chiếc xe phía sau.
- Cậu chủ, như thế này chắc không được rồi! – Một người mặc đồ đen nói qua điện thoại.
 - Dừng lại được rồi đấy, không cần đuổi theo nữa đâu! – Thoáng thấy nụ cười nửa miệng trên gương mặt của người được gọi là cậu chủ ấy.
- Tên đó đâu có ngu chứ, chắc là phải có vấn đề gì đấy với cái điện thoại của Erica rồi!
- Cũng may lúc đó cô còn nhớ lấy lại cái điện thoại, không thì tôi phải bỏ nhiều công sức lắm đây. – Tên đó lăm băm một mình rồi nhìn vào màn hình điện thoại, trong đó có một cái gì đó đang di chuyển về phía mà cậu cần tìm.
- Trong xe, Demi và Erica đang nhìn nhìn phía sau với vẻ thắc mắc.
- Sao lại quay đi thể nhỏ? Mới đua có chút mà! – Demi nói với giọng tiếc nuối vô cùng.
 - Thôi đi, về nhà nhanh đi kìa, nếu không thì sẽ chết ngất với Andly đấy! – Erica quay sang nhắc nhở Demi đang ngồi hậm hực ở bên kia.
 - Chết, tao quên mất! – Demi nói rồi phóng ga chạy thẳng về nhà.
- Mới về đến nhà thì đã nghe giọng nói lạnh lạnh của Andly ở trong đó.
- Hai con đó sao lâu quá zậy nhở???
 - Vào là chết ngất với nó! – Demi nhăn nhó nhìn Erica.
 - Mình ngu quá, biết zậy lúc này ghé quán km mua cho nó một đồng kem về đây cho hạ hỏa!!! – Erica tự cốc vào đầu mình rồi tiếc hùi hụi.
- Vào nhà thì đã nhận từ Andly một ánh mắt kinh dị ngay.
- Đi đâu này giờ mới về đấy?

- Tụi tao... vào phòng rồi nói! – Demi định kể chuyện hồi nãy nhưng nhìn sang ánh mắt khó hiểu của Christian nên quay sang nói nhỏ với Andly. Nó không hề muốn Christian với Andly lục đục đâu ^^!
- Được! – Andly và Maya đi theo Erica với Demi lên phòng.
- Này, có chuyện gì mà giấu tụi này thế kia? – Brian chau mày nhìn tụi nó đang kéo nhau lên phòng.
- Không có gì đâu anh! – Maya quay lại cười với Brian và ba người kia rồi đi lên lầu với ba con bạn.
- Tụi nó lên lầu cả rồi thì bọn hần mới bắt đầu bình luận.
- Này, có chuyện gì mà mấy nhóc đó kéo nhau lên đây nói với nhau vậy? – Eris bực bội nói vì bị cho ra rìa ấy mà.
- Chuyện của con gái mày quan tâm làm gì! – Christian cười cười rồi nói. Hần cũng đang tò mò lắm nhưng không để lộ ra ngoài í!
- Mà sao lúc này nhìn Andly có vẻ bực bội quá vậy nhỡ? – Justin lấy tay xoa cằm (nhưng chẳng có cọng râu nào) ra vẻ ông cụ non trầm ngâm.
- Chắc lại có đứa nào dám chọc điên nó vậy đó mà! – Brian tiếp tục ngồi xem ti vi.
- Nhưng lạ thật, có gì mà lại kéo nhau vào phòng riêng thế kia nhỡ? Nói ngoài này với chúng ta không được sao? Gì kỳ zậy??? – Giờ thì ai cũng bận xem ti vi rồi, chỉ còn mình Eris ngồi tự kỉ.

35. Chương 35

Vào trong phòng, Andly tiếp tục trừng trừng mắt nhìn Demi và Erica đang cười cười cầu hoà trước mặt.

- Sao? Có gì sao không nói ở ngoài đây được?
- Này, tên đó có vẻ cảm nắng mày đấy, cứ muốn gặp mày à! – Erica nói liền.
- Lúc nãy có anh Christian đứng đấy nên tao không tiện nói ra! – Demi cười hì hì chớp lấy tay của Andly nói.
- Hơ, tụi mày đừng có nói tầm bậy nhá, tao ghét cái thằng điên đó gần chết! Mày nói vậy làm da gà da vịt tao nổi lên cả rồi đây! – Andly tự nhiên rùng mình rồi đưa tay của mình ra ấy con bạn xem.
- Hê hê, mày đừng có nói trước nhá, lúc trước chẳng phải mày cũng nói là ghét anh Christian lắm à? Sao giờ thành vậy đây? – Maya thừa cơ đâm thọt ngay, gì chứ mấy khoản này thì nó hứng thú lắm.
- Thì... thì... anh Christian khác, tên đó khác, sao mày lại lấy hai người họ mang ra so sánh được chứ??? – Andly gân cổ lên cãi lại, đáp lại nó chỉ là tiếng cười khúc khích của ba con bạn.
- Mặc kệ tụi bây, tao ra ngoài đó xem ti vi á! – Chắc đứng đó thêm chút nữa thì nó quê độ với ba con bạn phá hoại này luôn quá, phải chuồn trước thôi.
- Còn phần hay mà mày không muốn nghe à? – Demi gọi với lại.
- Gì?
- Hình như tên ấy cho người theo dõi tụi này! – Erica nói, mắt hơi giận.
- CÁI GÌ? – Maya và Andly cùng đồng thanh.
- Đừng có ngạc nhiên như vậy chứ!
- Nhưng không sao, lúc nãy tụi này đã cắt phăng cái đuôi ấy đi rồi. – Demi nói rồi nhìn Erica cười sảng khoái (bà nhìn này, đừng mừng vội, kẻ thù vẫn đang ung dung lắm đấy, hơ hơ)

- Được. – Andly nói rồi đi ra ngoài luôn, không để ấy con bạn nói thêm gì nữa, chỉ cần nghe đến vậy thôi thì nó cũng đã ghét tên kia lắm rồi.

Đúng là loại con trai mặt dày. Còn dám dùng kế khích tướng để gặp nó nữa chứ!

“Nằm mơ đi!” Nó nghĩ rồi cười khẩy, một giọng cười đầy vẻ khinh bỉ lẫn căm ghét.

Tối đó, ở một nơi cách biệt thự số 7 không xa...

- Sống chung với Devil à? – Một tên con trai nhú mày nhìn người đàn ông ngồi trước mặt mình mà hỏi với giọng hơi ngạc nhiên.

- Cô bé tóc nâu mà cậu chủ cần tìm tên là Andly, tên thật là gì cũng chẳng ai biết được. – Người đàn ông đó vẫn điềm tĩnh nói.

- Có quan hệ gì với Brian? – Tên đó bỗng dừng lạnh giọng hẳn, mặt mày sa sầm.

- Là em gái của Hoàng Thiên Minh.

- Sao? – Tên đó có vẻ không tin ngồi thẳng người lại hỏi, hình như đã bắt đầu nhớ ra điều gì đấy.

- Theo nguồn thông tin chính xác nhất thì cô Andly này bị bệnh tim bẩm sinh, 5 năm trước đã từ Nga chuyển sang Mỹ để điều trị bệnh của mình, mới gần đây trở lại Việt Nam nhưng một vài sự cố đã xảy ra ngoài ý muốn nên căn bệnh đó lại bắt đầu tái phát. Có khi còn nặng hơn trước.

- 5 năm trước cũng là lúc Devil hoành hành khắp bốn phương phải không? – Tên đó hỏi, vừa như muốn hỏi người đàn ông trước mặt mà cũng như muốn hỏi chính bản thân mình, như nhắc nhở một phần kí ức trong người hẳn vậy.

Người đàn ông đó chỉ gật nhẹ đầu rồi tiếp tục lắng nghe.

- Tôi rất tò mò về cái sự cố ngoài ý muốn ấy đấy, Brian để yên vậy à? – Tên đó hỏi.

Hắn thắc mắc như vậy cũng đúng thôi. Cùng là người trên giang hồ, hẳn biết, Devil không chỉ là cái danh vì chính hắn từng là một thành viên ở trong đó mà. Mỗi lần muốn thanh toán nhóm người nào đó thì sẽ không yên ắng như vậy đâu, với lại, đây còn là cô em gái quý hoá của hắn nữa mà.

- Sau cái ngày ấy thì không tìm thấy tung tích của những người ấy nữa. Mà nghe đâu là do một đứa con gái trong trường vì ganh ghét nên mới bày trò ra. Nhưng nghịch đại với axit nên bệnh tim của Andly tái phát.

- Thì ra là vậy. Tôi hơi ngạc nhiên vì lần này Devil lại yên ắng đến mức lạ kì như thế đấy. Theo tôi, với tính cách của Brian thì sẽ không tha cho dòng họ đó đâu! – Tên đó cười, nhưng lần này lại là nụ cười thích thú.

- Phần còn lại để cho tôi, ông chỉ cần ở yên đấy chờ lệnh là được rồi! – Tên đó ngả người ra sau ghế, hất hất tay ra hiệu cho người đàn ông đó đi ra ngoài.

- Vâng thưa cậu chủ! – Người đàn ông đó gặp người chào rồi mở cửa nhẹ nhàng đi ra ngoài.

36. Chương 36

Hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên của Christian và Andly nhà ta đấy.

Chuông tan học vừa mới reo là cảm bọn đã không thấy bóng dáng của hai người ấy đâu rồi.

Trên đường đi.

- Chúng ta sẽ đi đâu vậy? – Andly tò mò nhìn sang Christian đang lái xe, chăm chú vậy nhở?

- Em muốn đi đâu? – Christian quay sang cười cười.

- Đi ăn...

- Không ăn kem nhá! – Chưa để Andly nói hết câu thì Christian đã nhảy vào hòng nó ngồi rồi, làm mặt mày nó bắt đầu ỉu xiu.

- Anh hỏi em muốn đi đâu mà tự nhiên em nói đi ăn kem anh không chịu là sao??? – Andly bắt đầu giở thói không nhẽ ra rồi đẩy đưa ánh mắt cún con ngây thơ ấy vào.

Chết chết, Christian đã xiêu lòng rồi còn đâu.

- Vậy cái đó để sau đi, bây giờ đi đâu trước? – Nhưng hần đâu có chịu để ra mặt, đành gác lại thôi.

- Trung tâm thương mại hay khu giải trí trước nhỉ? – Andly bắt đầu dăm chiêu suy nghĩ nên chọn cái nào để đi.

- Như vậy, bây giờ chúng ta sẽ đến khu giải trí trước, rồi sau đó đến trung tâm thương mại. Rồi cuối cùng là đi ăn kem! – Christian cười nói thật vui vẻ, như rất hài lòng về cái lịch trình mà mình đặt ra vậy.

- Được đấy được đấy! – Vừa nghe có thể thì Andly đã gật đầu ngay.

Đến khu giải trí, vừa cất xe xong thì Christian đã không nhìn thấy Andly ở đâu rồi, nhìn quanh quất mãi không thấy...

- Christian, cho anh này! – Andly chẳng biết từ đâu chạy lại, trên tay lúc này còn cầm hai ba cái kẹo bông gì đấy nữa chứ.

- Em đi mua cái này đấy hả? – Christian trừng trừng nhìn vào mấy cây kẹo bông trên tay nó mà ngạc nhiên hết nói.

- Ủ, ngon lắm đấy! – Nó nói rồi tự nhiên bóc một cây ra cho vào miệng ngay – Anh ăn không? – Nó đưa một cây cho Christian.

- Không, em cứ ăn đi! – Nghĩ đi nghĩ lại mãi Christian vẫn không thể hiểu nổi nó, con người đa nhân cách chẳng?

Lúc thì lạnh lùng đến đáng sợ.

Lúc thì trẻ con đến đáng yêu.

Lúc thì cứng đầu đến đáng ghét.

- Chơi cái kia đi anh! – Nó vừa ăn kẹo bông vừa chỉ vào trò cảm giác mạnh ở đằng kia.

- Ủ! – Christian cười rồi kéo tay nó đi.

Đến đó, hần mua được hai vé một cách nhanh chóng trong khi cái quầy bán vé thì đang chật kín người. (Mn có biết tại sao không? Vì ở đây toàn lũ con gái hám trai, thấy một chàng đẹp trai như Christian vậy sao lại không nhường cho được chứ^^)

- Đi thôi! – Hần chỉ cười rồi kéo nó lên chiếc ghế gần nhất, cẩn thận thắt dây an toàn cho nó.

- Sao người ta cứ nhìn mình hoài zậy anh? – Andly tròn mắt nhìn xung quanh, trò chơi này lúc này đã đông nghịt rồi, bây giờ thì chỉ một con ruồi thôi cũng không có chỗ cho nó chen thân.

- Kệ người ta đi! – Hần không thèm đếm xỉa gì đến đám đông dưới kia còn Andly thì nghe hần nói vậy cũng tiếp tục ăn nốt cây kẹo bông của mình lấy tinh thần để chuẩn bị... hết.

Vòng quay bắt đầu chuyển động... chậm... chậm... rồi đột nhiên tăng dần tốc độ...

Những tiếng la hét quanh đó bắt đầu nổi lên. Mọi người đang có mặt ở đây không ai bảo ai đều nhìn về phía nó và hần, tưởng tượng ra khung cảnh nó sẽ hét âm trời rồi hần ngồi bên cạnh sẽ ra sức bảo vệ. (coi như xem phim tình cảm miễn phí ấy) Nhưng mọi người đã lầm, Andly và Christian vẫn ngồi tĩnh bơ như không có chuyện gì vậy, dù cái vòng quay có xoay ngược xoay xuôi gì thì nó vẫn ngồi ăn kẹo bông, còn hần thì nhìn nó cười hạnh phúc.

Kết thúc trò chơi, hai người đi xuống, bây giờ thì như là trung tâm của cả cái khu giải trí này zậy. Đi đến đâu người cũng bu xunh quanh đông nghịt (ặc ặc, kiểu này thì các ngôi sao điện ảnh đến đây cũng không biết đường mà xin chữ kí luôn ấy).

Ai cũng lấy điện thoại ra chụp hình, có người còn đến để nhìn chăm chăm vào cái biển tên trường rồi hét toáng lên:

- Là anh Chrirstian siêu sao bóng rổ trường Royal đấy! – Sau câu nói ấy thì mọi người túm tụm lại càng đông đúc hơn, ai cũng muốn biết nhân vật ấy có hình thù như thế nào mà lại được hâm mộ đến vậy.
- Anh, đi khỏi nơi quái quỷ này đi, chơi chả tự nhiên chút nào! – Andly bắt đầu bực bội, tự nhiên cảm thấy như mình là một miếng mỡ thơm phức con xung quanh là một lũ kiến háu ăn.
- Tránh ra chút đi! – Christian lạnh mặt trừng mắt nhìn xung quanh đấy, như muốn nói “Còn ai chen lấn nữa là chết ngất với tôi”

Mọi người phải rùng mình vì sát khí của Christian nên bắt đầu tản ra hai bên nhường đường.

- Mai tao chuyển sang trường Royal học!!! – Một nữ sinh là fan cuồng của Christian mắt long lanh tuyên bố, ngay lập tức nhận được những ý kiến tán thành từ mọi người xung quanh.

(Ặc, cứ mỗi lần mấy ông bà này mà đi ra ngoài là gì gì trường Royal cũng phải nhận thêm mấy chục cái đơn nhập học cho coi, mọi người đừng có thắc mắc tại sao đông thế mà chỉ có vài đơn nhập học thôi, là vì trong cái đám đó thì có mấy ai đạt được tiêu chuẩn vào trường Royal đâu chứ).

- Buổi hẹn hè đầu tiên mà kinh khủng quá!!! Em muốn đi ăn kem à!!! – Andly lên xe ngồi rồi lại dở thói không nhèo của mình.
- Vậy đi ăn kem! – Christian cũng bực mình lắm, hấn ngồi ở nhà tưởng tượng ra bao nhiêu là cảnh tượng lãng mạn giữa hai người, tự nhiên bị cái đám con gái vô duyên nhiều chuyện hám trai đó phá hết, tức chết mất!)

Buổi hẹn hò đầu tiên thất bại thảm hại!!!

37. Chương 37

Về nhà, tinh thần của cả hai người đã bắt đầu bình thường trở lại sau một hồi ăn kem.

- Đi đâu giờ mới mò cái bản mặt về đây đấy? – Brian nói với giọng điệu khó nghe, từ khi quen với Christian đến giờ thì hấn bị em gái yêu quý cho ra rìa mà lị.
- Tối nay tụi em đi hẹn hò á! – Andly cười tí mắt, tay vẫn còn cầm cái kẹo bông chưa kịp ăn.
- HẢ? – Cả bọn ngạc nhiên nhìn hai con người vẫn đang tỉnh bơ ngồi đấy, chuyện hẹn hò mà nói ra không có chút xiu nào thẹn thùng cả vậy đấy.
- Bó tay với em á! – Christian nhìn Andly mà lắc đầu ngao ngán.
- Vậy hai người đã đi đâu zạ? – Erica nham hiểm đến ngồi gần với Andly để moi thông tin.
- Đi... – Andly đang chuẩn bị nói thì tự nhiên tỉnh ra, trừng mắt nhìn con bạn yêu quái của mình – Mà hỏi làm gì???
- Hơ hơ, hỏi để lấy kinh nghiệm thêm ấy mà, chứ tụi này chưa có mảnh tình vào vắt vai! – Maya thấy Erica đang cứng họng thì nhảy vào giúp đỡ bạn bè liền.
- Mấy đứa vậy mà nói chưa có mảnh tình vào vắt vai là hơi lạ á! – Eris này giờ vẫn còn đang chú ý đến... cây kẹo bông trên tay của Andly nghe vậy liền quay qua nói liền (tg quên nói ọi người, Eris nhà ta cũng khoái kẹo bông lắm đấy^^).

- Không có thiệt á! – Cả ba đứa kia không hện mà cả ba cùng nói.
 - Thôi thôi thôi, không có thì thôi! Làm gì cả ba người đồng thanh một lượt ghê zậy??? – Eris nhăn nhó khi vừa bị mấy cái loa phát thanh chọi ngay vào màng nhĩ.
 - Hứ! – Còn nhận được một cái liếc xéo hơi bị sắc nữa chứ.
 - Andly, cho anh cái đó với! – Mọi người ngạc nhiên lắm (nói đúng hơn là chủ bốn đứa nó thôi) khi nghe Eris nói rồi chỉ vào cây kẹo bông của Andly.
 - Anh cũng muốn ăn cái này à? – Andly chỉ vào cây kẹo bông đó để chắc chắn là mình không nhìn bị lệch hướng.
 - Ủ! – Eris cười, gật đầu, tội nó nhìn nhau ngạc nhiên, không biết phải nói gì nữa.
 - Cho nó đi! – Christian nói rồi lấy cây kẹo từ tay Andly đưa qua cho Eris.
 - Của em mà! – Andly bức xúc khi đồ ăn của mình bị cướp đi một cách trắng trợn như vậy.
 - Chiều giờ em ăn nhiều rồi, ằm nữa sẽ không tốt!
 - Nhưng em vẫn muốn ăn à!
 - Cái đó có nhiều đường hoá học, hôm nay chỉ ăn chừng ấy thôi, lúc khác anh lại mua cho!
 - Vậy cũng được! – Andly nghe cũng thấy có lý nên đành gật đầu trong sự bức xúc vô cùng – Anh đi chết đi Eris! – Nhìn sang Eris, nó lẩm bẩm một mình.
 - Hôhô – Eris đang cười trên sự bức bối của nó.
- Tối đó, lại ở căn phòng gần biệt thự số 7, Andrew đang trầm ngâm suy nghĩ một điều gì đó. Hắn đang nghĩ, liệu hắn có nên trở lại với Andrew năm xưa không? Hay tiếp tục chỉ sống âm thầm lặng lẽ cho qua ngày?
- Cậu chủ. – Người đàn ông hôm đó lại xuất hiện, cung kính nói.
 - Có chuyện gì à? – Andrew hất mặt lên hỏi, trông hắn có vẻ hơi mệt.
 - Hình như cậu Brian đã biết cậu đã về Việt Nam rồi!
 - Tôi biết, tôi đang đau đầu đây, ông nghĩ là tôi có nên trở lại với Devil không? – Andrew hỏi ông.
 - Cái đó là thuộc về quyền của cậu chủ, nhưng tôi nghĩ nếu bây giờ cậu trở lại với bạn bè thì có lẽ sẽ khá hơn hiện tại.
 - Thật không?
 - Thưa vâng!
 - Ông ra ngoài đi. – Andrew chỉ nói một câu lạnh lùng ấy, rồi ngả người sau ghế, nhắm mắt, từ từ cảm nhận cuộc sống.

38. Chương 38

Khuya hôm đó, chờ cho Andly đã ngủ say thì Christian mới rón rén dậy rồi đi ra khỏi phòng (không cần rón rén cị ệt, bà này có ngủ thì ông có đi rầm rầm bả cũng không dậy đâu, haha^^! Andly: Đừng có nghĩ ta đang ngủ mà nói xấu ta nha con tğ mỗ nhon kiaaaaa!!! Tg:Ặc, bả ngủ mà cũng thính tai ghê!!! @@)

Xuống đến căn phòng bí mật của cả bọn, thì Christian đi vào, vẻ mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng như thường ngày.

- Có chuyện gì mà gấp vậy?

- Mày ngồi xuống đi, Andly nó không dậy đâu! – Brian cười cười, chỉ xuống cái ghế gần đấy, tỏ ý bảo Christian ngồi xuống, hẳn biết tổng là Christian đang lo nó sẽ thức giấc giữa chừng đó mà.
 - Ủ! – Christian chỉ lãnh đạm trả lời rồi ngồi xuống – Có chuyện gì? – Christian hỏi cái câu mà bọn hắn đang thắc mắc lúc này.
 - Andrew đã về nước rồi! – Brian không nhìn thẳng mắt mấy thằng bạn, mà nhìn chằm chằm vào mặt bàn.
 - Sao? – Ba bọn hắn ngạc nhiên lắm, đứa nào cũng trợn mắt nhìn nhau.
 - Về từ lúc nào? Sao không đến tìm chúng ta? – Eris hỏi ngay, quả thật, hắn rất nhớ thằng bạn này.
 - Nó về gần một tháng rồi mà không liên lạc với chúng ta, xem ra là không có ý định quay lại. – Brian cười vu vơ, hẳn thật sự tiếc nuối cho thằng bạn lâu năm của mình.
 - Hiện tại nó đang ở đâu? – Christian nghe đến người này cũng vui hơn một chút.
 - Villa cách chúng ta 1km. – Brian nhấp li cacao nóng rồi nói, hẳn biết là Andrew đang phân vân không biết có nên quay lại hay không.
 - Sao? – Ba bọn hắn lại có dịp ngạc nhiên, tròn mắt nhìn nhau.
- Này nhé, tại ở đây là khu sang trọng vắng vẻ nên mỗi Villa cách nhau 500m đến 1000m lận á. Đảm bảo yên tĩnh cho nhà bên cạnh mà! Cũng tức là Villa của Andrew chỉ cách Villa của cả bọn có một kú vườn trống.
- Mai chúng ta sang gặp nó đi! – Justin nôn nóng, hẳn cũng nhớ thằng bạn này.
 - Không được, hiện tại chúng ta sẽ im lặng vậy thôi, từ từ rồi nó cũng sẽ đến gặp chúng ta mà! – Brian cười gian rồi nháy mắt với mấy thằng bạn là tụi nó nổi cả da gà da vịt lên.
 - Vậy thôi tụi tao đi ngủ đây! – Eris ngáp ngắn ngáp dài đến suýt toạc cả miệng (tg chém đấy^^).
 - Ồ, chúng ta đi ngủ đi! – Justin cũng đồng ý với ý kiến đó.
- Rồi cả ba kéo nhau về phòng mình.
- Ở Villa Andrew.
- Alo, cậu chủ? – Người đàn ông đó nhắc máy.
 - Tìm hiểu về giới giang hồ lại cho tôi. – Andrew nói với ông ấy rồi cúp máy ngay lập tức (bắt lịch sự quá ik)
- Tối đó, có một người đang thổn thức nghĩ đến người mình yêu. Trên môi nở nụ cười thẹn thùng. Người đó là ai thì mn hãy chờ chap sau nhé!^^!

39. Chương 39

Sáng hôm nay cả bọn đi học bình thường, chỉ có khác lạ một điều là không ai thấy Andly và Maya đâu.

- Lại dán giấy nữa à? – Brian nhìn chằm chằm vào tờ giấy trên tay Erica.
- Sáng nay mày không biết Andly dậy từ lúc nào à? – Eris nhìn Christian nhú nhú mày hỏi, hẳn đang nghĩ Christian là đồng bọn với hai đứa kia âm mưu giấu bọn hắn chuyện gì đó.
- Tao dậy là đã không thấy rồi, gọi sang Erica thì nghe nói cũng chẳng thấy Maya đâu.
- Thôi đi học đi, tụi nó nói đến trường cả rồi! – Demi nói.
- Ủ!

Ở sân sau của trường, Maya và Andly nhà ta đang chụm đầu lại bàn tán kế hoạch gì đấy.

- Mà nói vậy không được, lỡ ảnh không đồng ý sao??? – Maya nhăn nhó nhìn Andly.
- Sao lại không được chứ? Tao thấy cách này là được nhất ấy, mà cứ thử làm đi, tao đảm bảo là ảnh sẽ thích mà! – Andly nói với giọng chắc nịch, nhưng không biết là có được như vậy không nữa.
- Thôi, nói kiểu đó sến lắm, ngượng miệng, với lại tao nghĩ ảnh cũng không thích mấy câu như vậy đâu.
- Mà ngu quá, anh Justin là người của nghệ thuật nên đương nhiên là thích những câu nói nhẹ nhàng bay bổng rồi.
- Có thật không đó??? – Maya nhìn chăm chăm con bạn, có vẻ không tin tưởng lắm thì phải.
- Mà cứ yên tâm, tao đã nói rồi, được là được, còn nếu không được thì tao nhịn ăn kem suốt 1 tiếng đồng hồ.

Maya nghe vậy thì suýt ghen.

- Chuyện này quan trọng lắm á, tự nhiên lôi kem vào đây!
- Mà cứ khéo lo, qua lời mà kể về tối hôm qua thì tao cũng nghĩ là ảnh có chút cảm tình với mà á!
- Thật không? – Maya nghe vậy thì mặt mày sáng rực.
- Thật, thôi để tao vào lớp kêu ảnh ra đây, mà ngồi đây học thuộc lời thoại đi biết chưa? – Andly đứng dậy chuẩn bị đi.
- Ủ ừ.

Past...

Sau khi rời khỏi căn phòng bí mật ấy xong thì Justin theo thói quen đi đến căn phòng nhỏ ở sau nhà, ngồi nhìn cây piano của mình với vẻ thích thú.

- Anh Justin? – Maya tròn mắt nhìn, thật trùng hợp, tối nay tự nhiên Maya ngủ không được, muốn đi dạo một vòng để tham quan hết căn nhà đồ sộ này, đi lui sau này thì tự nhiên lại gặp được Justin.
- Maya? Em cũng ở đây nữa à? – Justin vô cùng ngạc nhiên khi thấy Maya đứng đấy, thường thì ít người biết đến căn phòng này lắm.
- Em đi lang thang nên tình cờ vào thôi, thì ra ở đây cũng có một căn phòng đẹp như thế này à? – Maya thích thú đi vào trong nhìn khung cảnh bên trong căn phòng.
- Em không ngủ à? – Justin hỏi.
- Tối nay tự dưng không muốn ngủ, tính đi lang thang ttham quan nhà này thì tự nhiên thấy anh nà! – Maya ngồi xuống phần ghế còn lại bên cây piano, lướt nhẹ tay lên đấy.
- Em có biết đàn không? – Justin nhìn thấy vẻ thích thú hiện lên trên mặt của Maya nên hỏi.
(nhảm rồi, không phải thích thú về chơi đàn đâu, thích thú vì được ngồi cạnh ai kia đấy)
- Không, nhưng em rất thích nó, cũng rất thích nghe anh đàn á! – Maya cười thật vui rồi trả lời.
- Vậy à? – Justin cũng cười theo, tâm trạng của hắn tối nay rất tốt.
- Anh đàn cho em nghe thử một bài đi! – Đột nhiên Maya quay sang nhìn Justin, dưới ánh đèn mờ ảo của căn phòng, Justin tự nhiên lại cảm thấy tim mình đập rộn ràng trước khuôn mặt như thiên thần ấy.
- Ủ! – Không thể cầm lòng được, hắn gật nhẹ rồi bắt đầu bản tình ca của mình.

Maya ngồi ở đấy mà thả hồn theo bản nhạc, thật vui khi nó được ngồi bên cạnh của người mình thích như thế này lại được nghe người ấy chơi đàn nữa chứ. Và quan trọng nhất... quan trọng nhất vẫn là... bản tình ca này được cất lên bởi vì nó... là Maya...

Đêm hôm đó, không những có một người như tg đã nói ở trên (cuối chapter 38 í) mà đến hai người... hai con người đang nở trên môi nụ cười hạnh phúc... hình như... Justin đang chuyển tình cảm của mình sang cho Maya thay vì là Andly rồi... hắn cũng biết... thích Andly chỉ như là một cơn cảm nắng bất chợt... hắn

nên chọn Maya, người con gái đã làm cho tim hắn đập rộn ràng hơn nhiều lần (có những lần mà tg không nói đến ấy) để bắt đầu...

40. Chương 40

- Anh Justin!!! – Từ đằng xa cả bọn đã nghe được giọng nói thánh thót của Andly rồi.
- Sao hôm nay em đi học sớm vậy? – Brian chờ cho đứa em gái của mình thở đã rồi mới hỏi.
- Em có chuyện quan trọng, anh hỏi làm gì? – Andly cười cười, cái mặt gian hết biết.
- Anh Justin, có chuyện này muốn nói với anh nè! – Andly tự nhiên kéo Justin ra ngoài kia nói nhỏ gì đấy có vẻ bí mật lắm.
- Nó có chuyện gì mà giấu chúng ta vậy? – Eris lại nổi cái máu nhiều chuyện ra đứng gần hóng hớt, nhưng không nghe được gì vì Andly nói quá nhỏ, nên đành ngậm ngùi nói với bọn hắn.
- Maya đâu? Không phải nó đi chung với Andly à? – Demi nhận thấy sự khác thường ở đây nên bắt đầu suy luận (nào bà này hoạt động nhanh lắm).
- Đây, hai người này thật là, đáng ghét chết đi được! – Erica bĩu môi nói.
- Nhiều chuyện quá đi, người ta có chuyện mà em muốn biết làm gì? – Brian nhăn mặt.
- Kệ em, anh cũng muốn biết lắm mà bày đặt! – Erica đâu có vừa, chuyển đối tượng công kích sang Brian liền.
- Đây, anh đây làm gì có máu tò mò như ai kia. Cái gì người ta thích nói thì người ta nói, còn không thích thì thôi, anh đây đâu có ép! – Brian quay đi nói vu vơ, miệng thì huýt sáo, làm điệu bộ chiến thắng.
- Hơ, anh nói ai tò mò á??? – Erica nổi khùng lên sẵn tới chuẩn bị tinh thần đấu võ mồm, nhưng Brian đã rút kinh nghiệm từ hai lần thua thảm hại trước rồi, đâu có ngu mà đứng lại đấu võ mồm với nhỏ này, thua là chắc nên cười cười bỏ đi vào lớp trước làm ai đó đứng sau này mà đầu bốc khói tận trời xanh.
- Vào lớp thôi! – Brian nhìn sang Eris đang cay cú và Christian bỏ ngoài tai mọi chuyện, nói.
- Anh... anh... đúng là vô duyên!!! – Không biết phải dùng từ gì thích hợp với Brian lúc này nên Erica vớ đại từ ‘vô duyên’ ấy mờ.

Brian mặc dù cay cú lắm nhưng vẫn làm ngơ đi vào lớp như không có chuyện gì làm Erica càng khinh hơn.

Part 3: Brian thắng! (Brian: Hô hô, cuối cùng ta cũng gỡ được!!!)

Andly đã to nhỏ gì đấy với Justin xong rồi, sau đó Justin đi đến chỗ nào đó còn Andly thì ba chân bốn cẳng chạy theo Christian vừa mới đi.

- Đứng đây chờ tao lát nha, tao quay lại liền! – Andly với miệng nói với Erica và Demi đang đứng đấy rồi cầm đầu chạy đi.

Cũng may là bọn hắn đi theo kiểu ngấm cảnh nên chưa được bao xa.

- Anh Christian! – Andly gọi.
- Ế, Andly kia! – Eris nói.
- Bàn giao anh Christian lại cho em lát đi, lát em trả cho! – Andly cười cười rồi kéo Christian ra.
- Trời, hôm nay là ngày gì mà tao với mày giống bị bỏ rơi quá vậy trời??? – Eris đi suốt đoạn đường mà cứ lăm nhăm mãi câu ấy.

Còn Andly và Christian:

- Sáng nay sao đi học sớm vậy? – Christian vuốt tóc Andly hỏi.
 - Em có chuyện gấp giúp Maya ấy mà! – Andly cười cười rồi tận hưởng bàn tay áp áp ấy vuốt tóc mình (bà khỉn này, giờ này còn ở đây tình tứ nữa chứ, có biết là Demi và Erica đang chờ không hả???)
 - Chưa ăn sáng phải không? – Christian hỏi.
 - Ừ!
 - Vậy kêu anh làm gì vậy?
 - Thì dặn anh giờ chơi đi ăn sáng với em ấy mà! – Andly luôn vậy. trước mặt Christian luôn nở nụ cười đẹp nhất.
 - Tất nhiên rồi! – Christian cũng cười, nhưng cái vẻ lạnh lùng ấy không còn ngự trị trên khuôn mặt thiên thần ấy nữa mà thay vào đó là một vẻ dịu dàng trìu mến khiến cho người ngoài nhìn vào phải siêu lòng.
 - Thôi em đi nha, Erica và Demi đang chờ em! (giờ mới nhớ ra đấy!)
- Andly tạm biệt Christian rồi chạy đến chỗ khi hồi. Tự nhiên giật mình khi thấy 4 con mắt hình viên đạn đang nhìn mình chăm chăm.
- Mà chạy đi đâu mà bảo tại tao chờ thế hở??? – Erica trừng trừng nhìn Andly.
 - Ê, bữa nay hình như tao thấy mày càng ngày càng dữ dần à nha! – Andly không trả lời câu hỏi ấy mà hỏi ngược lại một vấn đề khác.
 - Haha, tao cũng thấy vậy á! – Demi cũng hòa theo Erica mà quên luôn vụ xử Andly vì để cho hai đứa nó chờ lâu.
 - Nay, tại lâu nay giả nai thôi! Kaka! – Nhìn đi nhìn đi, Erica nhà ta càng ngày càng giống yêu quái á.
 - Thôi vào lớp! – Andly nói rồi kéo tay hai con bạn đi vào.
 - Maya đâu? – Demi thắc mắc hỏi khi từ sáng đến giờ không thấy mặt mũi con bạn đâu cả.
 - Nó có chuyện rồi, cứ vào lớp trước đi, lát nó vào giờ á! – Andly cười tủm tỉm vì nghĩ đến giờ này Maya đang làm chuyện gì.
- Rồi cả ba vào lớp. Tâm trạng khá vui vẻ.

41. Chương 41

- Anh Justin? – Maya thấy Justin từ đằng xa thì đứng phắt dậy, thẹn thùng nói.
- Thật lòng mà nói thì Justin rất không hiểu tại sao Maya lại hẹn mình ra đây làm gì. Tự nhiên trong người hần lại cảm thấy cái gì đó vui vui, chỉ nhìn Maya cười rồi đến ngồi bên nó.
- Em có chuyện gì muốn nói với anh à? – Justin nhìn Maya, vẫn cái vẻ dịu dàng thường ngày.
 - À... à... thì là... thì... – Maya di di mũi giày của mình xuống nền đất, không dám nhìn thẳng vào Justin.
 - Thường ngày anh thấy em thẳng tính lắm mà, sao bây giờ lại ấp a ấp úng kỳ zà??? – Justin thấy Maya lâu nói ra, trong lòng hồi hộp lắm nên dùng kế khích tướng để nhanh được nghe điều muốn nghe nhất.
 - À... thì... em... thích anh! – Maya cố hít một hơi thật sâu để nói ra cái câu đó hoàn chỉnh, nói xong, nó không còn thẹn thùng nhìn xuống các ngón chân của mình nữa mà nhìn thẳng vào mắt Justin để chờ câu trả lời.
 - Thật ra thì... – Nhìn điệu bộ của Justin lúc này cứ ấp a ấp úng làm Maya hồi hộp lắm, cứ sợ là sẽ không thành công.

Đáng lẽ thì Maya sẽ tỏ tình theo lời thoại của Andly đã dựng sẵn, ngồi học thuộc từ sáng giờ rồi. Nhưng cứ thấy câu ấy sên sên sao ấy, nên quyết định không nói nữa. Không biết nói vậy đã được chưa ta? Nếu như lời của Andly nói thì nó nghĩ nó sẽ hối hận không kịp rồi... vì lời đã nói ra thì làm gì rút lại được chứ???

Thôi mặc kệ đi... dù kết quả là như thế nào thì nó cũng chấp nhận...

- Anh cũng vậy! – Justin cười lém lỉnh, khác với những nụ cười dịu dàng thường ngày, đôi mắt màu xám ánh lên một thứ gì đó khiến cho con người ta phải cảm thấy rối bời.

Cứ tưởng đôi mắt xanh nước biển của Eris là đẹp nhất... nhưng không ngờ, khi nhìn người mình yêu... mắt Justin lại đẹp đến vậy... đáng tiếc là Andly chưa từng để ý đến nó trước đây... còn Maya thì luôn nhìn lên ánh mắt ấy mỗi khi hấn nhìn Andly...

Nhưng giờ đây... là sự thật... không phải mơ... đúng... không phải mơ... đôi mắt ấy... điểm dừng của đôi mắt ấy... chính là gương mặt thiên thần của Maya...

Maya ngạc nhiên hết mức, não ngừng hoạt động khoảng 10s...

- Anh nói gì? – Nó ngây ngô hỏi.

- Anh nói là anh-cũng-thích-em, Maya! – Justin nhắc lại rõ ràng từng chữ mà không biết rằng trái tim của ai đó đang sắp nổ tung lên vì hạnh phúc...

- Thật không??? – Nó hỏi lại để khẳng định chắc chắn một lần nữa.

- Thật mà! – Justin gật đầu, nhìn Maya lúc này hấn lại cảm thấy vô cùng đáng yêu, khác với một Maya đánh đá thường ngày.

42. Chương 42

Giờ ăn trưa, cả bọn đang trở mắt nhìn Maya và Justin, ngoại trừ Andly.

- Này, có chuyện gì vậy? Hai người này... – Erica ngậm muỗng cơm trên miệng rồi nhả nhỏ hỏi Andly.

- Hehe, mà còn không thấy hay giả vờ không thấy vậy??? – Demi cười gian tà nhìn hai người đang tình tứ trước mặt.

- Lại thêm một couple nữa đây à??? – Brian nhướn mày lên cười khẩy nói với Justin (mn đừng hiểu lầm là Brian có ý gì với Maya nhá, chỉ là Justin dám qua mặt hấn nên hấn tức ấy mở ấy mà^^ ông Brian này hay ganh tỵ với người khác lắm á)

- Anh hai à, anh để cho người ta tự nhiên chút đi, gì mà cứ nhìn chăm chăm vậy sao hai người ấy ăn được chứ? – Andly thấy Maya và Justin đáng thương lại sắp bị soi mói nên giải vây giúp.

- Mà cứ hay ganh tỵ với người khác làm gì! – Eris huých chủych hông của Brian rồi nói làm hấn ta ngượng đến đỏ mặt.

- Cái thằng này, mà muốn chết lắm phải không??? – Brian lấy con dao (dao để cắt đồ ăn ấy ạ) lăm le chỉ chỉ trở trở vào Eris.

- Mình sao thì người ta nói vậy, có gì đâu mà phản ứng ghê thế nhở? – Erica tuy nói xéo Brian nhưng mắt cứ nhìn nhìn quanh chẳng thèm để ý đến Brian.

- Sao bây giờ chuyển đối tượng sang anh hai tao vậy mà??? – Andly cười nham hiểm nhìn Erica, con nhỏ này lúc nào cũng muốn đá xéo anh hai của nó hết à. Phải ra tay nghĩa hiệp giúp anh trai vậy.

- Hừ, ăn cơm! – Brian nói rồi xúc nguyên một muỗng cơm cho vào miệng.

Part 4: Erica và Brian hoà! (Brian nói với giọng bức xúc: Ta nhất định sẽ gỡ lại, con tg điên kia nhớ viết zậy nghe chưa??? Tg giả vờ huýt sáo: Chưa biết được, còn tùy! (tg chảnh á) Brian: Nhớ viết zậy nha rồi ta mua kẹo cho!, ặc lại mua chuộc tg nữa oy!!!)

- Chiều nay có kế hoạch gì không? – Christian này giờ mới mở miệng nói được một câu.

- Đi bar đi, lâu rồi chưa đi! – Andly đưa ý kiến, và lập tức nhận được sự ủng hộ của cả bọn.

Tối hôm đó, ăn cơm qua loa xong cả bọn... bar thẳng tiến!!!

- Đến bar của tao nhá! – Demi phấn khích quá hét to lên làm ba đứa kia bịt miệng nó lại không kịp.

- Demi cũng có bar à? – Eris ngạc nhiên hỏi.

- Từ nào giờ đâu có nghe em nói? – Brian thắc mắc, tụi này mới về đây chưa lâu sao có bar ở đây được chứ nhỉ? Lạ thật đấy!

Demi ơi là Demi, 3 đứa kia bắt đầu ngồi than trời, không đánh mà khai mới chết chứ, ai không biết là nó có gần chục bar ở đây nhưng có cần phải khoe ra như vậy không chứ? Nếu ông Brian mà biết được chuyện này là tôi cả lũ.

- Ô... nhầm... bar bạn em á!!! – Demi cũng biết được là mình nói hơi nhiều nên cười giả lả nói thêm vào ọi người không nghi ngờ gì.

- Trời, zậy mà anh cứ tưởng. – Eris cười xoà nói. Brian đang nhìn biểu cảm lạ lùng trên mặt của bốn tụi nó. Hình như đang giấu hẩn điều gì.

- Đi thôi, đến bar của bạn của Demi cũng được! – Maya lên tiếng nói trước khi Brian nghĩ ra cái gì đấy.

- Ủ! – Brian gật gật đầu rồi cho xe chạy đi.

Cả bốn đứa nó ngồi mà cứ thấp thỏm, Andly nhanh tay lấy điện thoại ra nhắn tin gì đấy mà bí mật với Maya và hai đứa kia, không cho Christian ngồi cạnh coi nữa. Nhưng không sao, tính Christian không thích biết những gì mà người ta không muốn ình biết nên để cho Andly nói chuyện riêng tư với ba đứa nó (Christian rất tuyệt phải không? Giống như Demi đã từng nói zậy, tuy nhìn lạnh lùng nhưng rất biết quan tâm đến người khác, đặc biệt là Andly. Tg cũng muốn sau khi thoát FA sẽ tìm được một chàng như Christian zậy á, tg chắc các bn nữ ở đây cũng zậy fải không? ^^).

43. Chương 43

Đến bar, cả bọn cùng đi vào.

- Chào Demi, tối rồi hả? – Một tên con trai hào hứng chạy ra vui vẻ ôm cứng lấy Demi mà không để ý thấy bà chủ của mình đang đứng đó cười.

- E hèm... – Andly giả vờ hắng giọng để nhắc nhở.

- Ở nơi công cộng đừng có vui vẻ thái quá như zậy chứ! – Erica vờ nhìn vu vơ rồi nói câu mang nhiều hàm nghĩa.

- A, lâu ngày quá mới gặp đấy, trông càng xinh hơn ấy nhờ! – Tên đó quay sang nói với ba người kia, nhưng khi nhìn thấy Andly thì vẻ mặt bở cợt lại tối ngay, thay vào đó là vẻ nghiêm túc đến lạ kì.

- Chào Andly! – Tên đó nhìn Andly nói đằng hoàng làm 4 chàng nhà ta ngạc nhiên.

- Thôi, thoải mái đi! Đừng cứng nhắc như zậy chứ, lộ hết chuyện của chị cưng! – Andly đi đến nói nhỏ với tên đó, rồi quay lại ra hiệu hco mọi người đi vào trong.

Mấy chàng nhà ta thấy có chuyện gì đó mờ ám cũng chẳng dám hỏi, hỏi lỡ khi mấy bà chàng này nổi đoá lên thì khổ cả bọn.

- Vào thôi! – Maya kéo tay Justin vào (tình tứ gúm)

Vào trong, tên hồi nãy dẫn cả bọn vào một chiếc bàn hạnh VIP ở một góc khuất (bàn VIP mà ở góc khuất đấy, lạ thật)

- Uống gì nào? – Tên đó nhìn cả bọn rồi hỏi, nhưng chủ yếu vẫn là nhìn vào Andly.

- Muốn uống gì nào? – Andly quay sang hỏi bọn hắn.

- Uống Whisky mãi cũng chán, thôi đổi sang Brandy đi! – Eri cười nói.

- Thôi vậy thì Brandy! – Andly nhìn tên đó nói.

- Vâng.

Tên đó vào trong phòng trữ rượu để tìm loại rượu thích hợp nhất.

- Sao anh hai? Thấy thế nào? – Andly thấy Brian không nói gì từ nãy giờ nên hỏi.

- Được lắm, sao anh chưa từng nghe nói mấy đứa có bạn ở Việt Nam này vậy? – Với mắt nhìn người của Brian thì làm sao lại không nhận ra cái cách cung kính của tên lúc nãy với em gái mình được chứ.

- Thì lúc đó đi bar tình cờ quen thân thôi! – Maya thấy Andly đang bị yếu thế nên quay sang giúp đỡ liền.

- Vậy à? – Brian biết, bây giờ có hỏi cung thì cũng chẳng được gì, cứ thoải mái vui vẻ trước đã với lại trước sau gì thì hắn cũng biết được thôi.

- Anh lúc nào cũng hỏi này hỏi nọ, mệt quá ik! – Erica chuyển sang cãi nhau với Brian để giải vây giúp bạn.

- Này, này giờ anh chưa có đụng chạm gì đến em nhá!!! – Brian luôn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu với Erica.

- Nhưng anh hỏi nhiều thế sao tại nó thoải mái mà chơi được, anh đúng là... – Erica trợn trừng mắt lên nhìn Brian như tỏ ý trách móc.

- Này này, nếu không có gì thì thôi, mắc mớ gì phải không thoải mái chứ, anh chỉ thấy lạ nên hỏi thôi mà!

- Anh... – Erica đang chuẩn bị tuôn ra một tràng thì...

- Dừng lại! – Eris bực mình lên tiếng.

- Hai người này sao bữa nay cứ cãi nhau miết vậy nhở??? Bực thế cơ đấy! – Demi tức tối nhìn hai người.

(mn đừng thắc mắc tại sao chỉ có Demi và Eris là can thiệp vào thôi nha, vì hai cặp kia đang bận tình cảm với nhau rồi còn đâu lo chuyện bao đồng nữa chứ^^)

44. Chương 44

Tối đó về nhà, tuy tất cả đều uống rất rất nhiều rượu, lại quậy phá tung bừng nhưng không ai có vẻ mệt trừ Andly mắt đang chuẩn bị nhắm tịt lại.

Lúc này đã là 1h sáng rồi.

- Thôi mọi người đi ngủ đi, khuya rồi, sáng mai còn đi học nữa! – Brian giọng người lớn nói với cả bọn.

- Ừ! – Ai cũng về phòng của mình để yên giấc.

- Đi ngủ nào Christian! – Andly mắt nhắm mắt mở nhìn Christian.

- Ừ! – Christian lắc đầu cười “Con bé này suốt ngày hết ăn rồi lại tới ngủ” Hắn nghĩ thầm.

Sáng hôm sau, cả bọn lại chuẩn bị dậy đi học bình thường trừ một việc.

- Chúng ta có thư này! (Quên nói, thói quen mỗi sáng của Justin là xem thùng thư trước khi đi học, nhưng sáng nào cũng rỗng tuếch, chỉ có sáng này tự nhiên lại có một bức thư màu hồng điệu đà ở ngoài đấy)

- Đưa em xem nào! – Maya tò mò giắt lấy từ tay Justin, mở ra đọc, khuôn mặt ngay lập tức bị biến sắc.

- Em sao vậy Maya? – Justin có vẻ lo lắng nhìn Maya.

“Lúc này mà đưa bức thư này cho Andly thì nó chỉ có nước nổi khùng lên thôi, phải thu nó đi mới được, lát lên trường tự họp rồi bàn chuyện sau này!” Maya thật sự rất lo lắng về chuyện này, tay lạnh ngắt.

- Em bị sao vậy Maya? – Justin gặng hỏi lại.

- Ô... à... à... em không sao đâu, chỉ là thư của một người bạn cũ lâu ngày không gặp nên em thấy hơi lạ đó mà! – Maya cười cười với Justin rồi bay lên xe trước.

Justin đi theo, rồi cả bọn từ trong nhà mới lui thủ đi ra xe.

Đến trường, sau khi tạm biệt bọn hầy xong thì Maya nói ngay:

- Hôm nay chúng ta cúp tiết đầu đi, ra sân sau tao có tí việc! – Maya làm mặt mày nghiêm trọng làm 3 đứa kia cũng hồi hộp theo.

- Gì chứ cúp học là tao thích nhất, chỉ là nhìn mặt mày nghiêm trọng quá làm tụi này hơi... hơi hoảng! – Eric vừa vuốt vuốt tóc mình vừa nói.

- Đi nhanh đi, không bị tóm cả lũ giờ – Í, trời sắp bà con ơi!!! Andly sợ bị giám thị tóm kìa!!!

- Híc, tụi bây cứ ở đấy mà cười ha hả đi, lát cả đám nổi điên lên giờ đấy! – Maya lắc lắc đầu lăm lăm.

Đi ra sân sau, Maya từ từ đem bức thư màu hồng ấy ra đưa cho ba đứa kia.

- Í, là thư tình của mày hở??? – Demi chớp ngay sầm soi.

- Con kia, mày kêu tụi này ra chỉ là để khoe thư tình thôi hở? Vậy mà tụi tao cứ tưởng có chuyện gì gấp lắm đấy! – Erica bấu môi nhăn nhó, chẳng thèm liếc bức thư màu hồng ấy một cái.

- Đưa đây xem nào! – Andly giắt lấy bức thư, nó không tin Maya không có gì lại kêu tụi nó ra đây được.

- Mày đọc đi! – Maya chỉ chỉ vào bức thư.

Andly không nói gì nữa, trở lại về mặt nghiêm túc.

Hai đứa kia cũng thôi đùa giỡn, trở lại ngay với bản mặt nghiêm túc, gì chứ khi Andly đã nghiêm túc rồi thì tụi nó chẳng dám đùa giỡn nữa!

Đúng như Maya dự đoán, sau khi đọc xong thì Andly biến sắc ngay, đã lạnh nay còn lạnh hơn, nhìn thật kinh khủng.

45. Chương 45

- Sao rồi? Sao bây giờ mày vẫn chưa tìm ra tụi nó cho tao? – Andly đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn Maya.

Demi và Erica đưa ánh mắt ái ngại nhìn về phía Maya đang bị tê cứng bởi ánh nhìn của Andly.

Thật sự thì cả tuần này Maya có làm gì ngoài nhìn lén Justin đâu, đi đến đâu cũng chỉ toàn là nghĩ ngợi đến Justin mỗi khi rảnh rỗi nên làm gì có thời gian thúc giục bọn đàn em nữa.

Với lại, bọn đàn em của Maya thì chẳng thấy động tĩnh gì từ đàn chị nên cũng im luôn.

- Sao mày không trả lời? – Andly nhướn mày nhìn con bạn, thật sự thì nó chưa bao giờ thấy Maya lơ là việc mà nó giao cho. Công nhận thì khi yêu con người ta thường bỏ ngoài tai những việc khác nhưng Andly không chấp nhận... không phải là không chấp nhận việc Maya không hoàn thành nhiệm vụ mà là không chấp

nhận việc mình bị sỉ nhục một cách thậm tệ như vậy (mn đừng lầm nhá, những lời sỉ nhục ấy là từ bức thư, tg nói rõ nha, đáng lẽ bà Andly cũng chẳng quan tâm tới mấy con nhãi nhép ấy nữa đâu nhưng lần này những lời **** của bọn họ hướng tới nó vô cùng nặng nề)

Demi và Erica đứng đấy mà hoảng sợ vô cùng, tuy vẫn thường thấy con người này của Andly nhưng lần này càng đáng sợ hơn, hai đứa này rất thắc mắc và bất bình thay cho Maya.

Nhưng chỉ có Maya mới hiểu được, vì nó đã đọc bức thư ấy rồi. Nó cảm thấy như thế nào khi đang ở vị trí của Andly.

- Tao sẽ lập tức truy lùng ra tụi nó ngay! – Maya cố vớt vát lỗi lầm của mình.

Andly nhìn Maya như vậy cũng chẳng đành lòng, Maya là người bạn luôn ở bên giúp đỡ cho nó. Andly chỉ nhắm mắt lại, kìm nén cơn giận của mình, trầm giọng nói:

- Tìm nhanh bọn chúng ra cho tao! Erica và Demi đứng đấy thở phào khi nghe Andly kết luận. Sau đó Maya rời khỏi đấy đi làm nhiệm vụ của mình.

- Đưa thư tao xem nào! – Erica đi đến gần, tò mò muốn xem nội dung bên trong bức thư màu hồng xinh xắn đó là gì.

Andly đưa thư cho hai đứa nó rồi ngồi xuống một góc để suy nghĩ.

Andly đang nghĩ xem, người được nhắc đến trong bức thư đó có thật sự là nó hay không, những chuyện đó đều là sự thật à? Christian...

Demi và Erica đọc xong bức thư đó mới trợn tròn mắt nhìn nhau, bây giờ thì hai đứa nó mới biết nguyên nhân tại sao Andly lại giận dữ như vậy. Thầm nghĩ về Christian...

Về Maya, nó đang truy tìm đến tận cùng cái bọn dám nói những nói cuội đó. Nó không chắc là Christian đang bị vu khống hay đó là sự thật.

Người ta thường nói, giận quá mất khôn, thật đúng là như vậy.

Sao Maya lại què đi là bức thư đó được gửi đến nhà mình trong khi ở đấy có camera nhỉ???

- Chị Maya, chị nói lúc sáng chị thấy bức thư đó ở hòm thư nhà chị à? – May mà trong đám đàn em còn một tên sáng suốt nên bắt đầu suy luận.

- Đúng vậy! – Maya nhìn chăm chăm vào màn hình laptop thờ ơ trả lời.

- Vậy ở đó có camera an ninh không? – Tên đó hỏi cái câu mà Maya cần nghe nhất.

Ngay sau câu hỏi ấy thì Maya đứng dậy ngay.

- Chị quên mất, ở đấy có mà!!! – Cùng lúc đó thì cả bọn về ngay Villa số 7...

46. Chương 46

Về đến Villa đường số 7 thì Maya chạy nhanh vào phòng theo dõi camera và bật lại cảnh hồi sáng nay.

Cả bọn chăm chú nhìn vào cảnh trước mắt...

Khoảng 6h... không có ai...

6h30... vẫn không...

7h46... có một bóng đen chạy nhanh qua đó rồi thả vào thùng thư một cái gì đấy.

- Đúng rồi, bật lại xem nào! – Maya hào hứng khi đã có chút manh mối nhỏ, đập bàn bảo thằng đàn em đang điều chỉnh ở đằng kia.

- Vâng!

Bật lại, lần này thì cảnh quay rõ hơn nhiều.

Maya nheo mắt, cảm nhận được là bóng đen này vô cùng quen mắt, hình như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi mà không thể nhớ ra.

- Nhìn quen lắm! – Maya lấy tay vỗ vỗ vào đầu để nhớ được.

- Chị Maya, nhìn đi! – Một tên đàn em mặt mày có vẻ sáng sủa kêu Maya rồi chỉ chỉ vào màn hình đó.

Một tia sáng loé lên... hình như có cái gì đó từ trong người của bóng đen đó rơi ra thì phải.

- Đi, xuống đó tìm ngay! – Maya đứng phắt dậy, chạy nhanh xuống đó để xem vật đó là gì.

Cả bọn kéo nhau chạy xuống, mò mẫm tùm lùm.

- Đây rồi! – Một tên đàn em hét toáng lên khi tìm thấy cái cần tìm.

- Dây chuyền à? Chữ M??? – Maya cầm nó rồi thắc mắc nhìn bọn đàn em.

- Sao giống chữ cái đầu tên của chị zà??? – Một tên khác tự nhiên nói cái câu ngu xuẩn ấy ra nên ngay lập tức nhận được ánh mắt hình viên đạn của Maya và mấy tên đàn em liền.

- Em chỉ thấy giống nên nói zậy thôi, hìhì! – Tên đó càng cười càng ngu, nhìn bản mặt là biết ngay bị khùng rồi.

- Tôi biết người mang dây chuyền này là ai! – Đột nhiên Maya chợt nhớ lại sợi dây chuyền này nằm trên cổ của nhỏ Uyên Minh vào party tối ấy.

- Đúng rồi, chính là nó!!! – Maya hét lên rồi phấn khởi lên xe phóng đến nhà Uyên Minh để làm rõ chuyện này.

Ở trường.

- Andly, bình tĩnh lại đi, không có chuyện gì đâu mà! – Erica ngáp ngừng nói, nó rất sợ phải động đến vết thương kí ức của Andly lúc này.

- Không sao đâu, đi đi! – Andly vẫn gục mặt xuống đầu gối, hình như khóc thì phải.

- Mà thật sự không sao chứ? – Demi lo lắng cho nó lắm, nếu hồi nhỏ lúc ấy không có anh Brian thì... nó không muốn nhớ lại chuyện đó nữa.

- Hai đứa mày vào lớp đi, lúc nào Maya về thì nói nó đến đây gặp tao! – Giọng nói rền đặc vì nước mắt của Andly càng làm cho Demi và Erica thương tâm hơn.

Nhưng cũng biết Andly bây giờ không muốn ai làm phiền nên hai đứa nó đi vào, định bụng sẽ nói cho Brian biết nhưng:

- Tụi bây mà nói ấy người đó biết thì coi như không quen tao! – Sau lưng hai đứa nó là giọng nói lạnh giá đến thấu xương của Andly khiến cho Demi và Erica phải rùng mình khiếp sợ.

Sau khi 2 con bạn mình đã đi khá xa thì Andly cũng đứng dậy rồi đi vào một nơi khuất hơn. Andly biết, mặc dù nó đã cảnh cáo như vậy rồi nhưng nó biết, với tính khí yếu mềm của Erica thì chắc chắn sẽ bị anh Brian ép đến nói ra thôi! Tốt nhất là nó nên đi nơi khác.

Làm sao bây giờ? Sao lại có người biết được chuyện đó chứ? Còn chuyện của Christian thật sự là như vậy sao? Những gì từ trước đến nay mà hẳn đối với nó chỉ là vì một thoả thuận nào đó thôi à??? Nhưng điều làm nó thấy bất ngờ nhất chính là tại sao người viết bức thư này lại biết hết mọi thứ như vậy chứ???

47. Chương 47

Maya dẫn một đám đàn em đến trước nhà của nhỏ Uyên Minh mới điều tra ra được, khi cả đám bước xuống thì vô cùng ngạc nhiên vì cảnh tượng trước mắt.

- Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy? – Maya lấp bắp hỏi những người dân đang bu quanh căn biệt thự đó xem họ đang nhìn gì ở trong.

- Nghe nói cô con gái út của nhà họ Đào vừa mới qua đời sáng nay. – Một người dân sống trong vùng đó nói làm cho Maya giật mình.

- Ông nói sao? Đào Uyên Minh chết rồi ư? – Maya hét toáng lên mà không biết rằng những ánh mắt xung quanh bây giờ đã bám lấy mình.

- Chị Maya, bình tĩnh lại đi nài. – Tên đàn em thấy vậy nên vỗ lưng cho Maya bớt giận.

Còn Maya, nó không ngờ sự việc lần này lại xảy ra theo chiều hướng nghiêm trọng như vậy. Những người tham gia vào việc này đều phải nhận một kết cục là chết hay sao???

- Cho tôi hỏi tại sao cô ấy lại chết vậy ạ? – Một tên đàn em có vẻ bình tĩnh hơn, lên trước thu thập thông tin.

- Tôi nghe nói sáng nay nó bảo là đi học, nhưng khoảng 1 tiếng sau đó thì mọi người dân quanh đây tìm thấy xác nó trong một bãi đất trống đầu đường. – Người dân đó chưa kịp trả lời thì một người con trai trẻ trong nhà đó đi ra nói, gương mặt có vẻ buồn bã.

- Anh là ai? – Maya nheo mắt nhìn người con trai trước mặt tự dừng lại xen vào cuộc nói chuyện của mình.

- Tôi chính là anh trai của Uyên Minh, tên tôi là Duy Nghĩa. – Không biết sao Maya không hề có ác cảm với người con trai này, ngược lại, nó cảm thấy cảm thông, thương xót cho anh ta vì nó hiểu, nỗi đau khi mất đi người thân là như thế nào.

- Cậu chủ Duy Nghĩa, ông bà chủ kêu cậu vào trong ạ, cả những vị khách này nữa. – Một người đàn ông trung niên kính cẩn nói với Nghĩa.

- Ủ! – Gật đầu với ông ta rồi Nghĩa quay sang nhìn tụi Maya đang đứng đó – Mời cô vào nhà, tôi chắc chắn cô biết lý do tại sao em gái tôi chết!

Nghe Duy Nghĩa nói thế Maya cũng đưa ánh mắt khó xử nhìn về phía tụi đàn em, như muốn hỏi ý chúng nó là có nên vào trong hay không.

Như hiểu được ý của Maya, tụi nó cũng âm thầm gật đầu.

Rồi cả bọn đi vào trong.

Ở trường lúc này, Brian rất ngạc nhiên thì chẳng thấy Maya với Andly đâu mà chỉ có Demi và Erica ngồi ở đây thấp thỏm lo lắng.

- Hai đứa kia đâu? – Brian nheo mắt hỏi.

- Hả? Anh hỏi ai? – Erica hoảng quá nên không biết mình đã hỏi những gì.

- Maya/ Andly đâu? – Justin và Christian đồng thanh, bọn hắn nhìn thấy sắc mặt của Erica và Demi lúc này có vẻ như đang có chuyện gì đó nên sàng sột ruột hơn nữa.

- Sao hai đứa này bữa nay hay đi đánh lể zậy nhở? – Eris mặc dù biết gì đó nhưng vẫn cố tình nói vậy vì không muốn kết quả nó đi ngược lại với điều Andly mong muốn.

- Hai đứa nó đi bàn mưu tính kế gì rồi đấy, còn em và Erica ngồi đây thờ dài là vì ba mẹ Erica vừa gọi điện qua kêu có về Anh trong tuần này! – Demi thấy Eris gỡ rồi ình liên chớp thời cơ nói ngay (nói dối trắng trợn chưa kia)

Past...

- Tụi bây vào lớp trước đi nha, lát tao vào sau, tao đi đây chút! – Eris nói với tụi Brian rồi đi ra sau nghe điện thoại, chuyện là hần đang bảo tụi đàn em tìm hiểu về Andrew lúc này.

Ra sân sau nghe điện thoại bỗng nhiên hần nghe thấy giọng nói quen thuộc của tụi nó, tiến đến gần để xem có việc gì thì hần mới giật mình khi nhìn thấy chân dung lúc này của Andly. Cứ như là một con người hoàn toàn xa lạ vậy, đôi mắt có hồn của Andly thường ngày đã không biết bao nhiêu lần làm cho hần rung động nhưng trong đôi mắt đó bây giờ chỉ còn là một màu tối tăm mù mịt đến ghê sợ.

Hần chắc chắn là đã có chuyện gì đó, bỗng nhiên lại thấy Andly đưa bức thư màu hồng hồng cho Erica và Demi sau khi Maya đã rời đi.

- Hai đứa mày vào lớp đi, lúc nào Maya về thì nói nó đến đây gặp tao! – Khi nghe câu nói này của Andly, bỗng dưng Eris lại có cảm giác gì đó quen thuộc lắm... hình như... giọng nói này giống với... hần không muốn nghĩ tới chuyện đó nữa...

48. Chương 48

Trở lại với Maya và bọn đàn em. Sau khi rời khỏi căn biệt thự lớn đó thì Maya đến thẳng trường học, khi đang trên đường đến thì nhận được tin nhắn của Andly “Mày đến căn phòng hoang ở đằng sau khu vườn ấy, đừng nói với bất kì ai, nhất là anh hai” (trong trường này có nhiều nơi kinh khủng quá đi mất)

Maya luôn là người mà Andly tin tưởng nhất, luôn làm theo lời Andly dù có phải chết, một phần tử trung thành.

Khi Maya đến, mở cửa vào thì mới thấy Andly đang ngồi thu lu ở một góc trong đó, hình như nước mắt chảy rất nhiều, gương mặt lúc này đã bị sưng húp lên.

- Maya à! – Andly nhìn thấy Maya như nhìn thấy vị cứu tinh của mình, nước mắt càng chảy dài hơn.

- Thôi nào, nín đi, Andly ngoan nào!!! – Maya ôm lấy Andly, ôm thật chặt vào lòng, dịu dàng như một người chị đang bảo bọc đứa em gái đáng thương của mình.

- Maya, giờ phải làm sao đây? Mẹ tao... – Andly nói trong ngắt quãng, cổ họng nghẹn đắng khi nhắc tới người đàn bà khủng khiếp đó.

- Nín đi nào! Không biết là chuyện giữa ***** với Christian thoả thuận với nhau như thế nào nhưng tao tin là anh Christian không như vậy đâu! – Maya vuốt tóc cho Andly, nhỏ nhẹ nói như muốn khuyên nhủ.

- Tao... không biết... tao sợ người đó lắm...

- Nín đi nào, còn có anh Brian mà, anh ấy sẽ không để bà ta làm hại mày một lần nào nữa đâu!

Rồi Andly nhắm tịt mắt lại... như đang nghĩ về một điều gì đó trong quá khứ...

Past...

- Con ranh đó đâu rồi? Lôi cổ nó ra đây cho tao! – Một người đàn bà khoảng 30, ăn mặc sang trọng như một quý bà nhưng cách hành động của bà ta chỉ như là một người hàng tôm hàng cá thôi.

- Vâng ạ! – Bọn người hầu run cầm cập đi lên gọi người mà bà ta cần tìm ngay lúc này.

- Gọi ông chủ và thiếu gia về ngay đi! – Một người phụ nữ khác đã ngoài 50, nhanh nhẹn lén vào trong bếp gọi điện thoại cho Brian ngay, vì bà biết, người lúc này cứu được tiểu thư có một mình thiếu gia mà thôi.

Khi một cô bé chỉ khoảng 10 tuổi bị đưa ra trước mặt bà ta thì bây giờ bà ta cứ như một con mãnh thú ác độc đang trong tư thế sẵn sàng tới vồ lấy con mồi của mình mà cắn xé.

- Mẹ... gọi con... có việc gì không ạ? – Cô bé đó không ai khác chính là Andly, nó run cầm cập khi thấy những điều sắp xảy ra với mình, không biết hôm nay bà ta lại hành hạ mình như thế nào đây.

- Mày im miệng, mày muốn biết lý do sao? – Bà ta khinh bỉ nhìn nó, ánh mắt như muốn giết chết nó ngay lập tức vậy.

- Ai ày nói với ba mày là tao đánh mày hả??? – Không thấy Andly trả lời, bà ta càng lớn tiếng hơn nữa.

- Con có nói với ba đâu! – Nó cảm thấy oan ức lắm. Từ nhỏ đến giờ, cũng đã là 10 năm trời dằng dặc, vậy mà có lúc nào nó được bình yên một ngày với bà mẹ quái ác này đâu chứ. Ấy thế mà nó vẫn cứ cố gắng chịu đựng để gia đình này được êm thấm, nhưng chẳng những mẹ nó không chịu để yên mà ngày càng kiểm soát những cái có không đâu để mà đánh nó nữa chứ!

- Mày nói sao? Dám cãi lại với tao như thế à??? – Bà ta nghe nó nói như vậy không lọt lỗ tai tí nào nên chạy lại nắm lấy tóc mà mà day, vừa day, bà vừa nói – Cho mày chết đi này, dám mách lẻo hả? Coi lần sau mày có dám không này!

Đám người hầu ở quanh đó mặc dù thương cho tiểu thư nhỏ nhắn nhưng không thể nào dính líu vào được, nếu không thì sẽ không xong với bà chủ đâu.

- Mẹ à, con không nói, thật mà... – Nó nói tông tiếng nấc nghẹn, mái tóc bị day đến đau rất.

- Đứng thẳng dậy xem nào! – Bà ta sau khi day tóc xong thì dựng ngược đầu của nó dậy, mọi người có tưởng tượng được không? Bàn tay bà ta bây giờ là một nắm tóc của Andly.

- Mẹ à, con không có mách với ba mà... – Nó bị dựng ngược đầu dậy cũng không dám phản kháng gì cả, chỉ cố nài nỉ van xin người đàn bà cay nghiệt trước mặt.

- Mày còn dám mở miệng ra nói nữa sao??? – Bà ta trợn ngược mắt lên nói với nó, sau đó tát mạnh vào mặt nó. Vẫn chưa thôi, tiếp đó, những cái tát khủng khiếp hơn liên tục giáng vào khuôn mặt đầm nước mắt đó...

Bỗng dưng... cơn đau tim của nó lại tái phát... đau buốt đến tận cơ thể...

Nhìn nó bây giờ chẳng phải là tiểu thư ngọc ngà châu báu như mọi người thấy...

- Mẹ ơi, tha cho con đi mẹ! – Nó lấy tay giữ chặt lấy tim mình, khóc lóc thảm thiết đến mức khiến cho người nghe phải cảm thấy đau xót, não nề đến tận tận tâm gan...

Hả hê, bà ta đẩy nó ra xa rồi sau đó ngúng nguẩy đi lên lầu, trước khi đi còn không quên bỏ sung thêm một câu khiến người ta cảm nhận được con người và là một con quỷ thật sự

- Tha ày lần này đây, nếu dám mở miệng ra nói với ba mày và anh hai mày một tiếng thì tao sẽ cắt đứt cái lưỡi của mày ngay lập tức!

49. Chương 49

- Mày bình tĩnh nghe tao nói đây, Andly! – Maya vẫn vỗ về Andly quên đi những kí ức buồn đó.

- Ủ, nói đi. – Andly thều thào, thật sự thì bây giờ nó đã quy lụy lắm rồi.

- Mày không thắc mắc chuyện này là do ai làm ra à? – Maya hỏi, bây giờ Andly mới bắt đầu suy nghĩ những lời nói này – Mày nghĩ xem, người này làm sao biết được hết chuyện hồi nhỏ của mày zậy? Còn biết cả chuyện Christian thoả thuận với mẹ của mày là chăm sóc mày nữa chứ! Không thấy lạ à? – Maya tiếp tục nói, điều này làm cho Andly cũng bắt đầu thắc mắc.

- Ủ, tao cũng thấy lạ, mà hồi nhỏ anh Christian đã biết tao đâu mà nhận lời được nhỉ? – Andly giương đôi mắt long lanh vừa mới khóc xong nhìn Maya.

- Con khỉ này, tao là con gái mà đã không chịu nổi sức hút dễ sợ của mày rồi huống chi là anh Christian chứ! – Maya nhéo nhéo má Andly mà cười thật tươi.

- Hừ, anh ta cũng là vì gia đình mình thôi mà, yêu thương gì tao! – Andly bĩu môi, có vẻ thất vọng vì ý nghĩ này của mình.
 - Mà đừng có nghĩ vậy, tao thấy anh Christian thích mày thật á, mày phải tin vào con mắt nhìn người tinh tường của tao, biết chưa? – Maya hào hứng huơ tay loạn xạ trước mặt Andly mà nói.
 - “Con này sao hôm nay nhí nhanh dữ ta?” Andly chớp chớp mắt nghĩ ngợi nhìn Maya như người ngoài hành tinh “Không kìa bị anh Justin làm cho hoa mắt rồi sao? Không xong rồi không xong rồi!” Andly lắc lắc đầu.
 - Con kia, tìm người ra cho tao chưa? – Đang hào hứng nói nhăng nói cuội thì bị Andly phá hỏng mất cái tâm trạng đó, Maya nghiêm mặt lại.
 - Coi bộ lần này hơi bị khó khăn đây, mày biết sao không? Người sáng nay đưa bức thư đó đến nhà mình chính là Uyên Minh! – Maya nói, vẻ mặt khá nghiêm trọng (mấy bà này thay đổi xoành xoạch, cười đó, khóc đó, làm tg loạn lên hết luôn á)
 - Uyên Minh là con tép nào vậy? – Andly nheo mắt nhìn Maya, thật sự thì nó không nhớ người này là ai cả.
 - Mày nhớ hôm bữa ở party có bốn đứa con gái mang váy như tụi mình không?
 - Ừ, có nhớ, mà sao? Đúng rồi, nhỏ đó hình như ghét tụi mình thì phải! Sao mày không bắt nó? Không mang nó đến đây cho tao à??? – Andly nói dồn dập làm cho Maya không kịp để trả lời luôn.
 - Nó chết rồi, mới chết vào sáng nay!
 - Cái gì???
 - Bởi vậy tao mới nói là tụi lần này không dễ chơi đâu, lần trước là người đưa thư đến lớp đột nhiên chết ngay sau đó, lần này nạn nhân lại là Uyên Minh, nhỏ đó bị giết rồi vứt xác ở bãi đất trống gần nhà! – Maya nói, có vẻ nặng nhọc khi nhắc đến chuyện này.
 - Ồ, thật thú vị! – Đột nhiên Andly nở nụ cười khó hiểu – E, mày thấy mặt tao có hốc hác lắm không? Bình thường không vậy??? – Andly quay sang chỉ chỉ vào mặt mình hỏi Maya.
 - Nãy giờ đỡ hơn rồi đấy, chi zà?
 - Thì vào lớp chứ gì nữa, không lẽ mày tính ở đây nguyên ngày?
 - Giờ này cũng đến giờ ăn trưa rồi, chúng ta đến canteen luôn đi! – Andly đứng dậy kéo tay Maya đi ra khỏi đây – Mua kem cho tao ha!
 - Mày thì lúc nào cũng chỉ được tài vói vĩnh! – Maya mắng yêu đứa bạn đang cầm tay mình
- Rồi cả hai cùng nhau đến canteen.

50. Chương 50

Ra đến canteen thì vẫn chưa thấy ai, chắc bọn hần đang xuống đây, nghĩ vậy nên Maya và Andly đến mua thức ăn sẵn trước, đây cả bàn ra đây.

- Mày mua nhiều vậy sao ăn hết? – Andly tròn tròn mắt nhìn Maya, rồi nhìn xuống bàn thức ăn mà chỉ nhìn thôi cũng đủ ngất.
 - Tao mua ày ăn thoải mái, thừa thì thôi! – Maya cười rồi vói tay lấy cái hamburger gà mà Andly thích nhất đưa cho nó – Ăn đi, lát còn có sức mà nói dối với anh Brian chứ, anh ấy tinh mắt lắm đấy!
- Lời nói của Maya là Anly nhin cười không nổi, đúng là Brian tinh mắt thật!
- Ừ, nể tình mày mua nhiều thế này nên tao mới ăn đấy nhé! – Andly nhận lấy cái hamburger rồi chon gay vào miệng mình, cười híp mắt.

- Gì kỳ zậy??? Hai đứa bây ngồi đây ăn một mình mà không kêu tụi tao là sao??? – Giọng nói lạnh lạnh này không ai khác ngoài Erica, nó chạy nhanh vào nhìn cái bàn ăn mà loá mắt cả lên.
 - Trời trời, anh hai chưa đến mà baby dám ăn trước là sao hở??? – Brian giả vờ làm vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Andly khiến cho không khí càng trở nên vui vẻ.
 - Cái này là Maya mua cho em mà! – Andly chu mỏ lên cãi lại, đầu có ngồi yên chịu tiếng oan của Brian vừa nói được chứ^^!
 - Hừ, mày chỉ mua cho nhỏ này thôi à? Bọn tao đâu??? – Demi nhăn mặt nhìn Maya để hỏi tội, làm Maya cũng chẳng biết nói thế nào cho phải đây.
 - Thì mua cho Andly, rồi mấy đứa ăn chung luôn! – Justin thấy vậy liền nói liền (chắc, cặp này dữ dội quá ^^)
 - Zậy giờ ngồi xuống ăn hay là đứng đây nhìn nhau nói? – Bụng Eris đang réo cả lên mà mấy người này hình như chưa có ý định ngồi xuống ăn thì phải.
 - Đương nhiên là ăn! – Một câu trả lời của chung cho cả bọn.
 - Sáng nay em đi đâu zậy? – Christian đưa cho Andly ly nước trái cây rồi cười nói, mặc dù trong lòng đang lo lắng chuyện gì đó.
 - Em ngủ ở phòng y tế! – Andly nhận lấy ly nước, tu một hơi dài rồi mới cười híp mắt trả lời. Thấy nó như vậy, mọi người rất yên tâm.
- Tối đó, trong phòng của Christian,
- Christian, anh đang làm gì á? – Andly ngồi trên giường mà thờ dài nhìn Christian đang cặm cụi làm gì đấy.
 - Em rảnh thì đến đây giúp anh đi, sắp tới đây trường mình có cuộc thi đấu bóng rổ với trường Marie Curie, anh đang xem mấy thiết kế quần áo mà không biết nên chọn cái nào cho phù hợp đây nữa – Christian quay lại, cười dịu dàng nói với nó.
 - Ủ ừ, cho em xem với. – Andly nghe vậy thì hào hứng chạy tới ngay.
 - Em ngồi đâu??? – Bàn làm việc của Christian chỉ có một cái ghế à.
 - Hay chúng ta ra sofa ngồi vậy. – Christian chuẩn bị đứng dậy kéo Andly ra đó ngồi thì Andly đã nhảy phóc lên ngồi trên đùi của Christian rồi làm hấn mở tròn mắt mà nhìn cô bạn gái nghịch ngợm của mình không biết nói gì thêm.
 - Em thích ngồi đây à! – Andly thoải mái thu mình tựa vào lòng Christian, tận hưởng giây phút ấm áp này một cách yên bình.
 - Em nặng quá à!!! – Hấn làm bộ nhăn mặt nói, cứ tưởng Andly sẽ giận dỗi trách móc nhưng không ngờ nó lại trả lời một cách rất chi là... (nói sao nhỏ???)
 - Anh làm anh chịu, ai bảo ngày nào anh cũng cho em ăn nhiều làm gì! – Rồi tiếp tục lật lật những mẫu thiết kế trên tay mình mà cười tùm tùm.
- Christian cũng vòng tay ra trước ôm chặt lấy Andly, người mà hấn yêu bằng chính trái tim chân thành của mình.
- Một tiếng sau thì Andly mới chọn ra được 1 thiết kế mà mình ưa ý nhất.
- Sao lại chọn cái này? Màu xanh thì còn được, nhưng anh chẳng thích màu cam chút nào! – Christian nhăn nhó có vẻ không thích lắm thiết kế mà Andly đang cầm trên tay.
 - Sao chứ? Anh thật là, cái này đẹp mà, em thấy hai màu này rất hợp với nhau á, với lại, anh mặc vào nhìn sẽ năng động hơn là cái vẻ lạnh lùng này của anh khi mặc màu đen! – Andly chỉ chỉ vào bức ảnh mà Christian mang bộ quần áo màu đen dùng để đấu bóng rổ mà bĩu môi.
 - Thật không? – Christian nghe Andly nói vậy thì tin ngay.

- Thật á, em nói mặc màu này đẹp là màu này đẹp. – Andly nói lại lần nữa để chắc chắn quyết định của mình không sai lầm chút nào.

- Ủ, zậy làm theo kiểu này!

Andly nhảy xuống khỏi người Christian rồi đến sofa ngồi, hơi chùng mặt xuống, tâm trạng có vẻ khác hơn.

- Anh Christian này, em có thể hỏi anh chuyện này không? – Sau khi Christian gọi điện thoại cho ai đó xong rồi thì Andly quyết định hỏi chuyện mà mình thắc mắc cả ngày nay.

- Ủ, em hỏi đi! – Christian cười tươi, cũng đến sofa ngồi.

51. Chương 51

Christian đang chờ đợi từ Andly, trong lòng vô cùng lo lắng...

- Bây giờ anh nghe em hỏi nhé... – Andly nói, rồi nhìn vào ánh mắt ấy của Christian.

Thú thật, bây giờ nó đã quá yêu hấn rồi, nó không thể kìm nén nổi tình cảm của mình nữa, bởi vậy nên nó mới quyết định hỏi, hỏi tất cả mọi chuyện đó là sự thật hay chỉ là có người nói sàm, nhưng nếu có là sự thật đi nữa thì nó cũng mong, Christian không vì như vậy mà yêu nó.

- Em hỏi đi...

- Bảy năm trước, anh có biết mẹ em không? – Andly nhìn xoáy sâu vào đôi mắt ấy... như muốn biết câu trả lời thực sự...

- Có! – Vốn đã biết trước chuyện này nên Christian không ngần ngại mà trả lời luôn.

- Sao? – Andly hơi ngạc nhiên khi thấy thái độ bình tĩnh đến lạ như vậy của Christian.

- Anh biết Brian lúc 11 tuổi, gặp mẹ của em là năm 12 tuổi, lúc đó em đã sang Mỹ rồi! – Christian nói, gương mặt vẫn không có chút gì là lo sợ.

- Vậy... thoả thuận giữa anh với mẹ em... là thật sao??? – Andly ngập ngừng hỏi, ánh mắt lần này hơi cúi xuống.

- Là thật! – Christian trả lời mà không chút lưỡng lự gì cả càng khiến cho Andly ức chế hơn.

“Thái độ của anh như zậy là sao chứ???” Nó nghĩ thầm, bực mình lắm, hấn không hề biện minh gì cả, không lẽ chuyện đó là thật như nó nghĩ à? Christian quen với nó chỉ vì cái thoả thuận để cứu công ty của ba mẹ mình thôi sao???

- Lúc anh 12 tuổi, gia đình anh gặp một vài biến cố dẫn đến tập đoàn Zinh Fashion nhà anh đang trong nguy cơ phá sản. Lúc ấy ba anh bị bệnh nặng lắm, cứ ngỡ như ông qua đời vì nhìn thấy công ty do một tay ông gây dựng lại bị sụp đổ nhanh chóng đến vậy. Khi đó, Brian mới về nói với ba mẹ em trích cổ phần của mình ra giúp cho gia đình anh trong lúc khó khăn này. Nhưng nếu có cổ phần của Brian đi chẳng nữa thì gia đình anh vẫn không khá khẩm lên được. Bởi vậy Brian mới về cầu cứu đến ba mẹ em. Mẹ em đồng ý giúp gia đình anh khi anh chấp nhận điều kiện mà bà ấy đưa ra. Điều kiện và ấy đưa ra chính là muốn anh chăm sóc cho em, đứa con gái út của bà ấy! – Christian ôn tồn nói, Andly nghe đến đây thì nói ngay:

- Làm gì có chuyện đó, bà ấy ghét em không hết, sao lại có cái lòng tốt đó mà đưa điều kiện đó ra cho anh chứ??? – Andly thắc mắc lắm, không hiểu nổi người mẹ độc ác của mình nữa, lúc đó thì đánh nó đến nổi sống dở chết dở vậy mà lại bỏ ra một số tiền kinh khủng để đổi lấy một điều kiện như vậy hay sao? Thật không thể tin được.

- Nghe anh nói hết đây, ban đầu anh cũng nghĩ như vậy. Vì tuy chưa gặp em nhưng anh nghe Brian kể rất nhiều về em, anh cũng từng nghe Brian kể về những trận đòn khủng khiếp của mẹ em giáng cho em nữa. Nên khi nghe bà ấy nói như vậy anh thật rất ngạc nhiên. Nhưng hỏi thì mẹ em không nói gì. Nên anh cũng

thôi. Nhưng em nghe cho rõ đây, bây giờ, anh thích em, không phải là vì cái thoả thuận đó, mà là vì anh thích em! Thật sự rất thích em! – Christian chân thành nói, nhìn vào đôi mắt trong veo của Andly, nói bằng cả tấm lòng chân thành của mình.

Nghe đến đây thôi thì Andly cũng đã mãn nguyện lắm rồi, nó không quan tâm đến chuyện của người đàn bà độc ác đó như thế nào. Nó chỉ cần biết tình yêu của Christian dành ỉnh là thật sự. Nó tin là hẳn không nói dối nó! Chắc chắn là như vậy.

- Nhưng tại sao em lại biết chuyện này? – Christian nhướn mày hỏi điều mà hẳn đang thắc mắc.

- Sáng nay có một bức thư gửi đến cho em, anh đọc đi! – Andly nói rồi đưa bừa thư màu hồng phấn đó cho Christian.

“Gửi Andly yêu quý của tao...”

Mày còn nhớ tao chứ? Người lần trước đã gửi thư khiêu chiến đến ày đây. Tao biết cô bạn Maya của mày phải khó khăn lắm khi phải nhận lệnh của mày đi tìm kiếm tao. Mày nên thôi đi thì hơn đây.

Những lời tao sắp nói đây mày nghe cho rõ nha: *****, người mẹ độc ác luôn đánh đập mày một cách dã man đã có thoả thuận với Christian đấy, mày có biết cái thoả thuận đấy là gì không? Thật ra, anh Christian không hề yêu mày như mày đang nghĩ đâu, chính xác là anh ấy vì muốn cứu gia đình của mình khỏi phá sản nên mới nhận lời của mẹ để chăm sóc một con đĩ như mày ấy. Mày đừng có tức giận khi tao nói mày như vậy, chẳng phải hồi nhỏ đã có lần mày bị ***** cởi hết...” Christian chỉ mới đọc ngang đây thì đã bị Andly giật phăng tờ giấy lại.

- Sao vậy? – Christian hơi ngạc nhiên.

- Đoạn sau em không muốn anh đọc! – Nó lảng tránh ánh mắt của Christian, quay đi nơi khác rồi sẽ nat tờ giấy đó.

- Không sao, em không cần bận tâm đến chuyện đó, nếu em không muốn anh đọc, anh sẽ không đọc nó! – Christian trêu mến xoa đầu Andly nói, nhưng trong lòng hẳn thật sự rất tò mò.

- Ủ! – Andly nghe vậy, rất yên tâm, mỉm cười nhẹ nhàng.

- Nhưng em không thắc mắc gì sao? Tại sao người đó lại biết quá rõ về mọi chuyện của em như vậy chứ? – Christian nói đúng, đó là câu hỏi to đùng có cả hai người lúc này.

- Em vẫn đang nhờ Maya tìm giúp!

52. Chương 52

Sáng hôm sau.

Ngoài công viên, không khí vô cùng trong lành và mát mẻ... (tả cảnh ngang đây thôi nha, tğ ngu mấy cái tả này lắm @@)

Maya và Justin đang tản bộ cùng nhau, cả hai có vẻ rất vui thì phải. Ngồi xuống chiếc ghế đá gần đây, Maya nói trước:

- Sao sáng nay anh lại có tâm trạng dậy sớm đi dạo vậy? – Maya cười cười, thật sự nó rất muốn ở bên Justin như thế này. Thật không uổng phí sáng chủ nhật không được ngủ nướng mà^^!

- Sáng chủ nhật nào anh cũng tản bộ thế này mà^^! – Justin nhìn Maya (cũng) cười.

- Vậy sao? – Maya tròn mắt nhìn Justin “Chà, điều tra anh ấy thiếu khoản này rồi!!!” (hehe, vì sáng chủ nhật nào Maya nhà ta cũng cùng với 3 cô nương kia nướng cháy khét rồi còn đâu^^)

- Mà sáng qua em đi đâu với Andly cả buổi sáng vậy? – Justin hỏi.

- Tụi em ngủ ở phòng y tế! – Maya cười, cố cười cho thật để không bị lộ chuyện đó. “Híc, cảm thấy tội lỗi quá đi mất!!!” Maya nhăn nhó nghĩ ngợi.

- Ủ. – Justin tin ngay, không có gì để hấn không tin tưởng vào người mình thích cả!

Rồi sau đó cả hai đi bộ dọc theo công viên một lúc nữa rồi cùng đi bộ về Villa số 7.

Ở nhà, Brian đang đắm chiều suy nghĩ gì ấy mà đi không nhìn đường, rồi cuộc là...

- Á á á á á...!!! – Một tiếng hét vang nhà làm ấy đứa kia giật mình chạy xuống ngay.

Người mà Brian đụng trúng ko ai khác ngoài Erica. Số là nó cũng mới ngủ dậy, mắt nhắm mắt mở đi xuống nhà kiếm đồ ăn, ai ngờ đang đi giữa chừng từ đâu ra cái cột điện từ đâu ra chắn ngay trước mặt. Nhưng tiếng hét vang nhà đó không phải của Erica đâu nhá, của Brian đấy hô hô ^0^

- Này, sao em đi mà không nhìn đường hả??? – Kết quả là Erica dẫm một phát vào ngay chân của Brian làm hấn nhảy dựng lên.

- Anh nói sao? Có anh không nhìn đường thì đúng hơn á!!! – Erica tỉnh luôn, đốp ngay cho Brian một tăng liền.

- Nói gì? Có mà em không nhìn đường á, con gái con lúta gì đâu mà mặt trời lên tận đỉnh đầu rồi mới dậy, đã vậy đi đứng có không nhìn đường nữa chứ! (Ặc, cái này ông này nói quá rồi, mới có 7h à, Erica dậy sớm hơn cả Demi và nhỏ em gái yêu quý của ông đấy ^^)

- Giờ này mặt trời mới mọc, làm gì có chuyện lên tới đỉnh đầu như anh nói chứ!

- Sao lại không, ra ngoài xem đi rồi biết kìa! – Brian hất mặt ra ngoài ấy, có vẻ chắc thắng lắm.

Eria bức xúc chạy ngay ra ngoài nhìn:

- Đâu? Đâu? Mặt trời tận đỉnh đầu như anh nói đâu??? – Nó cứ nhìn lên trên kia mãi mà miệng không ngừng nói.

- Kìa kìa! – Brian cũng bảo vệ cho ý kiến của mình, chỉ chỉ tay lên trời, mặc dù bây giờ mặt trời mới chỉ ở sau lùm cây trước mắt.

Cả bọn đang ngủ trên lầu nghe tiếng hét kinh dị của Brian thì nhanh chân chạy xuống dưới ngay, ai ngờ, xuống dưới này thì đầu óc loạn cả lên khi nhìn hai tên khùng mới trốn trại trước mặt bàn về... vị trí của mặt trời nên bức mình hết sức.

- Hai người bị khùng hả? Không cho người ta ngủ hay sao??? – Andly tức giận ném ánh mắt dể sợ về phía hai người điên trước mắt (nhưng lúc này hai người đó bận tìm mặt trời rồi còn đâu mà thấy cái liếc đó nữa chứ!!!)

- Hai đứa khìn, mới sáng sớm chộc người ta nổi điên! – Eris lăm bả lăm bầm rồi đi vào phòng mình nướng tiếp.

- Điên mất thôi! – Demi vò đầu bứt tóc dụi dụi mắt sau đó vẫn nhanh chân bay vào giường với tốc độ nhanh nhất.

Andly và Christian lúc này làm gì có chuyện còn đó nữa, ngủ từ đời nào rồi luôn!

Thế là còn hai đứa điên đứng tìm mặt trời ở đó thôi ^0^

53. Chương 53

Khoảng 10h trưa ngày hôm đó, Maya mới cảm trống cảm chiêng lên phòng từng người để thức mấy con heo đó dậy, điểm dừng đầu tiên là phòng Demi.

- Có dậy đi không Demi? – Maya gõ gõ hai cái nắp xoong Copp Copp lại với nhau nghe mà định ai nhức óc.

- Á Á Á Á Á !!! Mày tính giết tao đó hả con kia??? – Demi bật dậy ngay chạy quanh phòng, miệng không ngừng hét toáng lên.

- Lo mà dậy đi kìa! Mặt trời lên tận đỉnh đầu rồi kìa! – Maya nói cái câu đó làm Demi nhớ lại chuyện khi sáng, càng nổi điên hơn khi cùng một câu nói mà làm mình bị mất ngủ hai lần trong 1 buổi sáng, bức thật!

Vì lúc Brian với Erica cùng nhau “ngắm” mặt trời thì Maya và Justin còn đang thông dong tản bộ tận đầu tận đầu nên khi về đến nhà thì còn đầu mà xem nữa, Erica thì đang ngồi xem hoạt hình một mình ở phòng khác, còn Brian thì chẳng thấy đầu.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ kêu Demi đến lượt phòng Christian và Andly thẳng tiến.

- Ặc, khoá cửa rồi cơ đấy, sao kêu giờ? – Trước cửa là tấm bản to dùng biến thái muốn thuở: “Không phận sự miễn vào!”

- Tha! Hừ, bực mình quá đi mất! – Maya hậm hực đi xuống nhà ngồi xem hoạt hình với Erica (lần này xem hoạt hình mà còn khóc nữa là hết nói luôn!)

- Tụi nó đầu cả rồi? – Erica thấy Maya mặt mày hậm hậm đi xuống nhà thì mở to mắt hỏi.

- Tao chẳng kêu được Andly và Christian!

- Thôi kệ đi, ngồi đây xem hoạt hình với tao! – Erica cười tươi rồi quay trở lại với phim của mình.

Cũng trong lúc này, ở một Villa gần Villa số 7, Andrew đang ngồi đọc báo trên bàn ăn, người đàn ông ấy lại đi vào.

- Thưa cậu chủ, có một vài tin tức của Devil gần đây, có vẻ quan trọng lắm!

- Nói đi! – Mắt vẫn không rời tờ báo, Andrew thông thả nói.

- Chắc cậu chủ cũng biết Tứ Đại Mỹ Nhân huyền bí lại tái xuất vào mở cuộc chiến Xung Vương chứ?

- Biết, thì sao?

- Devil đã chuẩn bị hành động rồi.

- Sao? – Nghe đến đây thì Andrew không thể bình tĩnh nữa, ngạc nhiên để tờ báo xuống.

- Đáng ra hơn 4 tháng nữa mới bắt đầu nhưng những bang hội khác đang nhắm vào Devil là chủ yếu. – Người đàn ông đó tiếp tục nói.

- Đưa điện thoại đây! – Andrew cầm lấy điện thoại từ tay của người đàn ông đó vừa mới đưa, sau đó nhấn một dãy số.

- Alo? Bây giờ mới liên lạc là có ý gì đây? – Brian ở đầu dây bên kia, thoải mái ngả lưng ra ghế sofa trong phòng mình.

- Trưa nay tao sẽ qua nhà mày với mấy tên đó đấy, chuẩn bị tiệc mà đón cho hoành tráng vào nhá! Bạn tốt!
– Andrew cười, hẳn đã biết là Brian điều tra hẳn từ lâu rồi.

- Hân hạnh hân hạnh, mấy đứa đó chắc sẽ vui lắm đấy! – Brian vẫn cười.

Cúp điện thoại, Brian đi ngay xuống nhà.

- Trưa nay nhà có khách quý, các người chuẩn bị cho đằng hoàng vào. – Brian xuống bếp nói với mấy người hầu trong nhà rồi lấy ly nước đi ra phòng khách.

Erica, Maya và Demi cũng tò mò muốn biết khách quý mà Brian vừa nói là ai lắm, cả ba đều chớp chớp mắt nhìn Brian làm hẳn suýt phun cả ngụm nước trong họng ra.

- Nhìn bằng ánh mắt đó là có gì đây? – Nuốt được ngụm nước đó một cách an toàn xong rồi thì Brian mới cảnh giác hỏi.

- A không! – Nói rồi cả ba cùng cười rồi quay đi, mắt vẫn tiếp tục gián vào bộ phim hoạt hình trên tivi.

54. Chương 54

- Lên kêu Andly dậy đi, nhà mình sắp có khách mà cứ ngủ giờ chưa dậy là sao chời??? – Brian nhăn nhó nói với ba đứa nó.

Trong ba đứa thì Andly lúc nào cũng nghe lời của Maya nhất nên việc trong đại ấy đương nhiên phải do Maya đảm nhiệm rồi ^^!

Maya hăm hăm đi lên phòng Andly, bực bội lắm. Đang xem phim hoạt hình hay thế kia mà.

Lên đến phòng Andly thì Maya chẳng thèm gõ cửa, xông thẳng vào trong luôn...

- Con quỷ sứ kia sao giờ ng... Á... cái gì thế này... ơ... tao chưa thấy gì... hai người cứ tiếp tục đi... – Maya nói một tảng rồi đóng sầm cửa lại chạy xuống dưới phòng.

Còn Christian và Andly ở trên này thì ngượng không thể nói nổi, lập tức buông nhau ran gay.

- Này, tại anh đấy nhé, mới sáng sớm đã đầu độc em! – Andly úp mặt vào chăn, mặt đỏ như trái cà chua chín rồi kìa.

- Anh vào phòng vệ sinh trước đây! – Christian không biết nên nói gì vào lúc này vì tự nhiên lại bị Maya thấy đèn đêm ra... (không biết dùng từ gì để diễn tả thái độ lúc này của ông này luôn á ^0^)

Past:

Khoang 10 giờ (ngang khoảng lúc Andrew gọi điện thoại cho Brian á), thì đột nhiên Christian trở mình dậy.

Mở mắt ra đã thấy ngay khuôn mặt như thiên thần của Andly đang nằm cạnh mình. Hắn mỉm cười nhìn vào khuôn mặt đó.

Dường như, ngắm Andly vào mỗi buổi sáng là thú vui của Christian thì phải.

Andly dường như cảm thấy thứ gì đó cứ nhìn chăm chăm vào mình nên mở mắt ra, vừa mở ra thì đã thấy ngay Christian trước mặt và hắn... cũng đang nhìn chăm chăm vào nó.

Hai người này cứ nhìn nhau mãi zậy đấy, rồi đột nhiên, Christian tiến tới...

(Hôn nhau đấy, nhắm mắt lại nào mn ới ời ơi...^^!)

Nó và hắn càng lúc càng chìm sâu vào cái hôn ngọt ngào ấy... cho đến khi Maya zô zuyên mở cửa cái rầm thì...

Một lúc sau thì cả bọn mới có mặt đầy đủ ở dưới phòng khách. Maya đang lén cười tủm tỉm nhìn về phía Andly thì ngay lập tức nhận được ánh toé lửa của nó bắn ngược lại. Giật mình nên ngồi im luôn!

- Trưa nay chúng ta sẽ có khách quý đấy, tụi bây cứ thông thả mà tiếp đón nhá^^! – Brian cười ngả lưng ra sau ghế một cách thoải mái.

- Ai zậy? – Cả bọn đồng thanh trừ Erica, Demi và Maya (mấy bà này biết lúc này rồi).

- Một người bạn cũ!

- Bạn cũ à? Ai zậy anh? – Andly vừa gặm miếng sandwich mà Christian mới đưa cho vừa hỏi.

- Lát em sẽ biết! – Brian nháy mắt khó hiểu với em gái mình rồi cũng ngồi xem hoạt hình với mấy đứa kia.

Trong đầu của Justin, Eris và cả Christian đều có chung một suy nghĩ: “Chẳng lẽ là Andrew???” (đúng rồi đấy!)

“Gì kỳ zậy? Anh hai càng ngày càng nói chuyện khó hiểu à!” Andly có vẻ khó chịu vì câu trả lời khó hiểu của Brian nên liếc xéo hắn ta.

Rồi cả bọn cùng ngồi xem hoạt hình OGGY rồi cười ha hả mỗi khi con gì đấy màu xanh da trời bị mấy con bọ nhỏ xiu rượt chạy.

55. Chương 55

Khoảng 12 giờ trưa hôm đó thì Andrew đã có mặt trước cổng Villa số 7 tuyệt đẹp (đến đúng giờ Ngọ cơ đấy^^)

Đưa tay nhấn chuông cửa. Nhưng chưa kịp nhấn thì cánh cổng đã tự mở ra rồi.

- Chào cậu, xin hỏi cậu có phải là Andrew không ạ? – Một cô người hầu xinh xắn lễ phép cúi đầu hỏi.
- Đúng vậy, Brian bảo cô đứng đây chờ tôi à? – Andrew cười hí hửng với ý nghĩ “Người hầu nhà thằng này xinh chết đi được!”
- Vâng, mời cậu vào trong ạ, mọi người đang chờ. – Cô người hầu đó vẫn thái độ lễ phép, nhường đường cho Andrew đi vào trong.

Vào trong nhà thì đã thấy ngay bọn hấn đang ngồi ở phòng khách.

- Chào, khách quý của chúng ta đến rồi đấy à? – Brian đứng dậy, tuy miệng nói vậy nhưng thật sự rất vui, vui lắm.
- Thằng khìn kia, lâu lắm mới gặp lại mày, mấy bữa nay sao lặng tăm vậy hở??? – Eris thấy bạn cũ thì mừng quá, nhảy tót lên người Andrew.
- Tên này vẫn như xưa nhĩ! – Andrew mỉm cười, ôm chầm lấy thằng bạn.
- Tụi tao nhớ mày lắm đấy! – Justin và Christian cũng đi đến, tay bắt mặt mừng với Andrew.

Năm người họ được đoàn tụ thì có vẻ vui lắm. Từ nay Devil sẽ có một quân sư lão luyện rồi. Không phải là Brian, Christian, Eris hay Justin là những người không đưa ra ý kiến tốt mà là vì những người này không rành rẽ địch như Andrew.

Tụi nó đang ngồi ăn chùng ở trong bếp nghe thấy tiếng cười nói ngoài này thì chắc chắn là vị “khách quý” mà Brian nói đã đến rồi.

Andly bon chen chạy ra trước, miệng vẫn đang nhai nhai miếng thịt bò...

- Chào cô bé tóc nâu xinh xắn! – Andrew thấy Andly đứng ở đấy cũng đưa tay lên chào trước những ánh mắt ngạc nhiên hết mức của bọn hấn.
- Phụt... miếng thịt bò trong miệng của Andly không có cánh mà cũng bay ra ngoài một cách dễ dàng.
- Sao lại ngạc nhiên như vậy chứ! – Andrew đi tới phía của Andly, mắt nhìn gian dễ sợ.
- Tránh xa ta ra, mày mà bước đến đây một bước nữa là tao cắt mỏ giờ đây! – Vợ được cái kéo bên chiếc bàn của cô người hầu lúc nãy dùng để cắt hoa tươi, Andly lăm le nhìn cái tên đáng ghét trước mặt.
- Gì dữ vậy bé? – Andrew không những không sợ mà còn cười hí hửng hơn, làm cho Andly càng thêm ghét bản mặt cợt nhả đó.

Ba đứa kia ở trong bếp nghe tiếng Andly ngoài này thì chạy ra liền.

Cả ba cũng tròn mắt khi thấy cái tên điên đó đang đứng chình ình trong đây.

- Yaaaa, hôm trước mày theo dõi tụi tao phải không??? – Erica cầm sẵn trên tay cây dũa (cầm từ nãy giờ đấy, ăn vụng mà^^) phi thẳng tới cái tên khìn trước mặt để trả thù giúp bạn mình.
- Her her, tóc vàng tóc vàng, đừng có manh động nhá! – Andrew thấy tình hình hơi bất lợi ình khi có bốn con thú dữ đang đứng ngay trước mặt chỉ chục căn xé hấn ra tan nát thì mới chạy lại bọn hấn.
- Cứu tao với, mấy đứa này nhìn kinh khủng quá hà!

Bọn hấn nãy giờ vẫn đứng đờ như cây cơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nghe Andrew nói thì mới bình tĩnh lại.

- Mấy người quen nhau hả? – Eris hết nhìn bốn đứa nó rồi lại quay qua nhìn Andrew mà chẳng hiểu gì.
- Sao anh lại cho tên này vào nhà mình thế hở??? – Demi huých huých cùi vào hông Eris nói nhỏ, mắt lên nhìn sang Andly đang giận dữ lắm (ặc ặc, bà này đứng gần ông Eris từ lúc nào vậy ta? Không được không được, bữa nay phải thường xuyên theo dõi hai người này thôi ^0^)
- Sao vậy? Khách quý của bọn anh đấy! – Eris cũng nhận thấy sát khí ngùn ngụt phát ra từ người Andly nên cũng hỏi nhỏ Demi.
- Kẻ thù không đội trời chung đấy! – Demi nói rồi đưa ánh mắt lo lắng cho tên xấu số khi đã đụng phải Andly.
- Hả? – Eris tròn mắt rồi rùng mình, chờ đợi xem những cuộc chiến sắp xảy ra như thế nào.

56. Chương 56

Sau khi Brian và Christian nhận nhiệm vụ giảng hoà xong rồi thì tụi nó mới chịu ngồi đằng hoàng vào bàn ăn mà thôi không dữ dằn nữa.

- Hừ, bạn anh đấy à? – Andly nói, cái giọng có chút chút mỉa mai.
- Ủ, để anh giới thiệu đằng hoàng nha! – Brian cười, liếc liếc sang Andrew “Ặc, cậu ta đúng là muốn chết sớm, còn ngồi đây nhìn Andly mà cười nữa chứ!”
- ... – Andly với mấy nhỏ kia không nói gì, chỉ ngồi im ăn phần của mình.
- Từ nay nó sẽ là thành viên chính thức của Devil đấy! – Brian nói, sau đó liếc nhìn phản ứng của Andly – đứa em gái khó tính của hần.
- Cái gì??? – Đúng như suy nghĩ của bọn hần, tụi nó đập bàn nhảy dựng lên, phản đối quyết liệt.
- Không thể được, sao lại có thể ột tên như thế này vào Devil được chứ? – Andly nói trước, điều đó ai cũng biết được mà.
- Đúng vậy đấy, đề nghị anh nên xem lại đi, nghĩ sao mà cho cái tên đáng ghét ấy vào đây được chứ??? – Erica cũng còn đang bực mình chuyện bị theo dõi về tận nhà mà.
- Em cũng chẳng thích anh ta chút nào! – Maya nói, bĩu môi, tuy không có phản đối quyết liệt như mấy con bạn nhưng cũng không đồng tình với chuyện này.
- Đừng nói với em là anh rước cái tên hải tặc này về đây đấy nhá? – Demi tròn mắt nói điều mà mình thắc mắc nhất. “Nếu điều đó mà thành sự thật thì căn nhà này của mấy anh sẽ không bình yên với Andly nữa đâu^^!” Demi nghĩ, rồi cười khoái chí.
- Bình tĩnh đi, để nghe tụi này nói đã. – Justin lên tiếng, hần luôn là người ôn hoà nhất nên có lẽ tụi nó sẽ bình tĩnh mà nghe hần nói. Đúng vậy, tụi nó sau khi nghe hần lên tiếng thì cũng đưa ánh mắt chờ đợi sang nhìn.
- Anh nói đi! – Andly thôi tròn trừng mắt lên mà nhìn Andrew nữa, chuyển ánh mắt sang hướng Justin.
- Thằng này, thật ra là người trong Devil lâu rồi, cậu ta chỉ mới rời khỏi nhóm để sang Đức cách vài năm thôi. Bây giờ thì trở về rồi đấy! – Justin từ tốn giải thích.
- Gì??? – Tụi nó lại có dịp để ngạc nhiên, sau đó Andly lại bí mật liếc Maya một cái sắc lẹm, hình như có điều gì đó muốn quả trách.

Maya cũng cảm nhận được ánh mắt đó, biết là trước sau gì cũng bị Andly mắng ột trận cho coi, nên gượng gạo lảng tránh đi.

- Giờ thì sao? Tôi ở đây có được không cô bé tóc nâu xinh xắn? – Andrew cười cười với Andly (hình như tên này không hề biết Christian đang nhìn mình với ánh mắt khó chịu thì phải)
 - Ê, biến con mắt sằm sờ của mày đi chỗ khác đi, giới thiệu luôn, cô bé tóc nâu mà mày đang tán tỉnh là Andly, vợ yêu của tao á! – Christian sau khi nói một hơi dài xong quàng tay qua khoác vai của Andly một cách dịu dàng nhất.
 - Sao??? – Andrew nhìn trừng trừng vào thằng bạn, “Một người lạnh lùng khô khan có tiếng như nó mà cũng biết thốt ra hai từ vợ yêu ấy sao???”
 - Vậy đấy, nên mày cũng nên rút lui đi là vừa! – Eris vỗ vỗ vai Andrew với cái vẻ đồng cảnh ngộ.
- Tụi nó với Brian này giờ vẫn trừng trừng mắt nhìn nhau không biết mấy người đó đang nói chuyện gì.
- Sau một hồi, toàn bộ thông tin từ này giờ mới được não của tụi nó cập nhật kịp, đều tròn mắt dẹt nhìn Andrew như người ngoài hành tinh.
- Anh cũng thích Andly nữa á??? – Cả Demi, Erica và Maya cùng đồng thanh, đứa nào cũng là gương mặt ngạc nhiên nhất có thể.
 - Anh bị điên đấy à? Sao lại thích tôi chứ? – Andly giật mình nhìn Andrew rồi nói (lúc này con kêu mày tao, giờ đổi lại rồi đấy^^)
 - Này, mấy người buồn cười thật đấy, có gì đâu mà ngạc nhiên zậy nhỉ? Thích ai yêu ai là quyền của tôi chứ! – Andrew cười cười, nụ cười đó nếu nhìn rõ hơn thì chắc chắn ai cũng sẽ thấy sự u buồn chất chứa.
- “Tên này, đừng có làm tao phải thành một thằng đứng giữa người mình yêu với một thằng bạn chí cốt chứ!” Christian khó xử suy nghĩ, thật sự thì hắn cảm thấy mình rất may mắn khi là người nắm giữ trái tim đầy đau đớn đó của một cô gái luôn tỏ ra vui tươi, tinh nghịch, nhưng cũng là người mà hắn yêu tha thiết.
- Số baby nhà tao càng ngày càng đào hoa như anh trai nhỏ! – Brian cười khoái chí khi thấy tất cả những thằng con trai ở đây đều đã trong tình cảnh yêu đơn phương em gái mình nhưng chỉ có Christian được đáp lại. (ông này ác quá!!!)
 - Thôi, đừng có bàn tán về chuyện này nữa, mấy cô không thắc mắc tại sao hôm đo theo dõi giữa chừng mà tôi cũng biết được nhà của cô ở đây à? – Andrew nhìn Demi và Erica hỏi, ánh mắt đầy vẻ gian tà.
 - Hừ, thì người giả vờ không theo dõi nữa rồi chờ cho bọn ta không để ý mới đi theo chứ gì! – Erica bĩu môi, vẻ không phục cái tên nham nhở trước mặt.
 - Ngay từ cái lúc thấy anh nói chuyện điện thoại với Andly trong trung tâm thương mại là tôi đã thấy người có âm mưu bất chính rồi, nhưng không sao, tôi đã cắt phăng được cái đuôi là anh ngay sau đó^0^! – Demi nói rồi tự hào về tài nghệ lái xe của mình.
 - Thế là cái người hôm trước bị Andly **** xối xả vào điện thoại là mày ấy hả? – Eris ngây thơ hỏi.
 - Chứ gì nữa! – Tụi nó đồng thanh trước khi Andrew kịp trả lời.
 - Nhưng sao anh biết đây? Chẳng phải theo dõi không thành à? – Maya hỏi (bà này hôm nay bị lú ta? Sao không biết được nhỉ? Đây là nhà của Brian mà, mà mấy người đó là bạn bè của nhau thì tất nhiên sẽ biết nhà nhau rồi!)
 - Hehe, có tin là bây giờ con bé đó đi đâu anh cũng xác định được vị trí rõ ràng không? – Andrew cười cười nhìn Erica làm tụi nó rùng mình.
 - Mày định dọa mấy đứa em của tao đấy à? – Brian nói, hắn cũng thắc mắc lắm tại sao Andrew lại khẳng định điều đó một cách chắc chắn như vậy.
 - Sao anh biết được chứ? – Erica tròn tròn mắt nhìn con người trước mắt mình, cái nụ cười nham nhở đó không biết sao mà tụi nó lại ghét đến thế nữa.
 - Lúc đó anh đã lén gắn con chip lên điện thoại của em trong khi nói chuyện điện thoại với Andly á! – Andrew lần này càng cười nham nhở hơn. Thật không biết nói gì với tên khùng này nữa, cũng ranh ma giỏi!

Lần này thì Erica lại bị Andly chiếu tướng như Maya hồi nãy vậy. Demi ngồi thở phào vì mình không bị chiếu. Còn Maya và Erica thì đang rửa thầm tên diên ngồi trước mặt vì sự xuất hiện của hắn thật là một việc xui xẻo!!!

“Chết rồi chết rồi, chết chắc rồi!” Erica ngồi lẩm bầm một mình, tay vẫn cố cầm chắc đôi đũa để gấp thức ăn (ngu gì vì sợ mà bỏ ăn nhỡ? ^0^)

“Híc, muốn giết cái thằng Andrew khốn khiếp ấy quá!” Maya nắm chặt cái nĩa trong này mà như muốn phòng qua cái bản mặt trước mặt mình bây giờ một phát vậy.

57. Chương 57

Sau khi ăn cơm xong thì cả hai bên tụ tập lại hai chỗ riêng biệt, tụi nó có chuyện riêng cần bàn với nhau, còn bọn hắn, bọn hắn cũng phải tìm cách giải quyết với cái đồng rác rưởi cứ nhắm vào Devil để xử lý ấy.

Trong phòng của Erica, Maya và Demi lúc này, cả bốn người đều trong một trạng thái căng thẳng về tin tức mà Emila vừa báo cáo từ Nga.

Lúc này, mới vào phòng thì đột nhiên Andly có điện thoại.

- Alo? – Nó hơi ngạc nhiên khi người gọi đến là Emila, đáng lẽ ra thì giờ này Emila đang sắp xếp cho công việc ở Legacy mà nó mới thu mua về chứ nhỉ.

- Có tin báo khẩn ạ! – Emila nói, giọng có vẻ rất chi là nghiêm trọng.

- Nói. – Nó lúc này đã ‘hiện nguyên hình’ là một người lạnh lùng vô tị hận rồi.

- Theo điều tra về việc chuẩn bị cho cuộc chiến Xung Vương thì các bang hội lớn nhỏ đang kết phái lại với nhau để tấn công Devil. – Emila nói, giọng rất khẩn thiết (lý do tại sao từ từ mn sẽ biết)

- Cái gì? – Quả thật là Andly đã quên dự tính việc này, Devil là bang phái mạnh nhất thì chắc chắn muốn thắng trong cuộc chiến Xung Vương sắp tới thì phải tiêu huỷ đi cái thứ gọi là mạnh nhất ấy rồi.

Mà nếu muốn tiêu huỷ nó dễ dàng thì nhất định người ta sẽ nhắm vào thủ lĩnh. Nhưng thủ lĩnh của Devil là ai? Chắc chắn là Brian – người anh trai yêu quý của nó rồi. Nên bất chấp như thế nào nó cũng không thể nào để việc này xảy ra được.

- Để đẩy đi, cô cứ lo cho Legacy cho tốt vào. Còn chuyện này cứ để chúng tôi bàn bạc lại kỹ càng với nhau sau. – Andly trầm giọng, có lẽ có một chút sợ hãi gì đó.

Nó biết là Devil rất mạnh, nhưng thế mạnh ấy không thể nào đấu lại với hàng chục bang phái kết hợp lại với nhau được. Bởi vậy, nó nghĩ, thêm Andrew vào thì sẽ có thêm một người giúp Brian, điều đó không hề có hại chút nào. Xem như chuyện riêng giữa nó và Andrew tạm gác qua một bên vậy.

- Vâng! – Emila cúp máy rồi sau đó đi làm việc của mình.

- Sao rồi? – Erica lo lắng nhìn Andly hỏi.

- Lát này bảo bọn đàn em thông báo với các bang phái đang có mặt ở đây gấp mặt khẩn, địa điểm cũ! – Andly không trả lời thẳng câu hỏi của Erica mà ngả người sau ghế, dáng vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó rất quan trọng.

- Ừ. – Maya mừng là mình thoát được nạn nên chạy đi làm việc ngay, nhưng...

- Đứng lại đây, chỉ cần gọi điện thoại, không phải là đi ra khỏi nhà! – Andly mở mắt ra nhìn trừng trừng vào Maya.

Ánh nhìn ấy tuy không hề có ác ý nhưng cũng đủ làm cho ba đứa nó không khỏi sợ vì rùng mình rồi.

Andly thu lại ánh mắt đó, rồi quay đi nơi khác.

- Erica, tại sao lại bắt cấn với người lạ như vậy? – Không nhìn, nó hỏi Erica đang ngồi đó từ nãy giờ để chuẩn bị nhận tội.

- Lúc ấy... tại mày bảo phải về nhanh nên tao không có để ý đến chiếc điện thoại, vớ lại... tao cũng không ngờ tên đó lại nhanh tay như vậy. – Erica bình tĩnh nói, sợ sệt lúc này chỉ càng cho Andly thêm bức mình hơn thôi.

- Đưa điện thoại đây! – Andly ngả tay ra, chờ đợi từ phía Erica.

Và tất nhiên, Erica đưa chiếc điện thoại của mình ra ngay sau đó.

Nhìn quanh một lúc, Andly mới nhẹ nhàng gỡ trên người con gấu bông nhỏ trên ở điện thoại của Erica ra một con chip nhỏ xíu màu đen. Nhìn ngắm nó một lúc, chợt nghĩ tên Andrew đó không phải là người đơn giản chút nào, đôi mắt tinh ranh của Demi còn không kịp phát hiện ra cái này nữa là.

- Trả mày! – Sau khi ném cái đó ra ngoài vừa sỗ đến một góc vách nào đấy rồi thì Andly mới thoải mái mỉm cười.

Lúc ấy Erica và Demi mới thở phào nhẹ nhõm.

- Andly, thời gian? – Maya đang nghe điện thoại của ai đó liền quay sang hỏi, lúc này do lo chạy quá nên quên mất chuyện này, nhưng rút cuộc thì cũng bị Andly tóm lại đấy thôi.

- 11h. – Andly vẫn giọng nói lạnh lùng đó. Đưa mắt ra nhìn ngoài cửa sổ, cố điều chỉnh cho nhịp thở không quá đà nhưng vẫn thấy tim đau thắt lại.

- Lấy... thuốc... cho tao đi! – Andly nhìn qua phía bạn mình, thều thào.

- Sao... lại lên cơn đau tim rồi à? – Demi, Maya và Erica nhanh chóng chạy đến, đưa thì lấy nước, đưa thì lo lấy thuốc, còn Maya thì đỡ người nó lên.

- Đỡ chưa? – Demi lo lắng hỏi.

- Không sao! – Andly phất tay, rồi nhắm đôi mắt mình lại.

Tuy nó là người đáng sợ nhất trong 4 đứa, nhưng nó cũng là người đáng thương nhất!

58. Chương 58

Bên này, ở căn phòng bí mật của Devil, mọi người ai nấy cũng có vẻ căng thẳng lắm.

- Mày tính sao đây? – Christian nhìn Brian rồi hỏi, hần bây giờ rồi lắm. Nếu các bang phái khác cứ nhắm vào Brian thì chắc chắn Andly sẽ dính vào rắc rối mất.

- Để tao suy nghĩ coi đã! – Brian cũng có chung ý nghĩ như Christian vậy, cũng vì lý do là muốn bảo vệ sự an toàn của những người mình yêu thương nên Brian mới giấu tình cảm của mình một cách kín đáo như vậy (@@!?)

- Andrew, mày nghĩ sao? – Eris hướng mày nhìn về phía Andrew, có vẻ mong chờ, lúc trước cũng vậy, Andrew luôn là người có sự chuẩn đoán chính xác nhất.

- Ừ, mày nghĩ sao về chuyện lần này? – Justin lúc này vẫn không còn cái vẻ thư thái thường ngày nữa, mà thay vào đó, là sự lo lắng, không phải lo lắng cho bản thân mình, mà là lo lắng cho Maya, người mà hần chọn để đi đến hết cuộc đời.

Phía bên kia, Andrew day day huyết thái dương của mình, thật sự thì hần không còn kể sách gì sáng suốt để có thể chống lại cái lũ rác rưởi đang muốn tiêu diệt đi Devil này, nhưng, hần chợt nghĩ đến một việc...

- Tao nghĩ là... Tứ Đại Mỹ Nhân sẽ xuất hiện lần nữa... không lâu đâu! – Andrew ngồi thẳng người dậy, có vẻ rất chắc chắn với việc lời nói của mình.

- Sao mày biết? – Không hẹn mà cả bốn bọn hần đều đồng thanh một câu hỏi.

- Cuộc chiến Xung Vương này nhất định là một cuộc chiến bình đẳng và độc lập giữa mọi bang phái, nếu đủ mạnh thì có thể trụ được lâu, còn nếu không thì nên out này từ lúc đầu. Bởi vậy nếu có trường hợp các bang phái khác kết hợp với nhau để tiêu diệt Devil chúng ta là trái với nguyên tắc... – Andrew vẫn ngồi đó giải thích suy nghĩ của mình cho bọn hần hiểu, nghe thì có vẻ có lý lắm, nhưng bọn hần vẫn chưa tin vào điều này.

Bống...

Reng reng reng...

Điện thoại của Eris reo inh ỏi.

- Alo? – Eris bắt máy.

- Thưa anh, tối nay có lệnh họp khẩn từ phía Tứ Đại Mỹ Nhân. – Tên đàn em bên kia nói, nghe giọng nói thì đã biết ngay người này rất nghiêm nghị.

- Sao? – Eris thật không thể nào ngờ nổi những gì Andrew nói lại quá đúng như vậy – Ở đâu?

- Bar Fictions, 11h đêm nay.

- Được, tối nay 10h30 chúng tôi sẽ đến đây!

Eris nói rồi cúp máy, mắt khó hiểu nhìn về phía Andrew.

- Có chuyện gì vậy? – Brian nhú mày hỏi, thấy phản ứng của Eris hơi lạ nên bọn hần rất thắc mắc.

- Tối nay, Tứ Đại Mỹ Nhân có cuộc họp khẩn ở bar Fictions. – Eris nói, mắt vẫn khó hiểu nhìn về phía Andrew, thằng bạn này đúng là có khả năng suy đoán hơn người.

- Sao??? – Mấy tên kia cũng đang trong tình trạng há hốc mồm nhìn về phía Andrew đang ngồi thở hắt ra thoải mái.

Eris không trả lời mà chỉ gật đầu, như để chắc chắn những gì mình vừa nói là hoàn toàn đúng vậy.

- Thấy chưa, tao đã nói mà! – Andrew cười nhẹ nhõm, lưng ngả ra sau ghế.

- Thằng này, mày vẫn như xưa, đúng là quân sư số một của bọn tao! – Christian đã thấy an tâm hơn phần nào, cười nụ cười hiem hoi.

- Tao yêu mày nhất! – Eris đột nhiên nổi máu ‘gay’ lên chạy tới ôm chầm lấy Andrew làm hần giật mình bật lùi ra sau, thế là xem như Eris dụi đầu vào không khí liền ngay sau đó rồi.

- Haha, thằng này phản ứng rất tốt. – Lúc này Christian đã đỡ phải lo lắng hơn, có thể thoải mái về cuộc họp khẩn tối nay rồi.

Bọn hần cứ vui vẻ như vậy, mà vẫn không hề biết rằng Tứ Đại Mỹ Nhân – tức là bốn đứa nó – đang ở rất chi là gần bên mình.

59. Chương 59

Buổi trưa ngày hôm đó, khi Andly tình cờ đi xuống phòng khách và thấy Andrew đang ngồi đọc báo thì,

- Tóc nâu, lại đây nói chuyện chút đi! – Andrew thấy Andly thì vui lắm, vẫy vẫy tay.

- ... – Andly vờ như không nghe thấy gì, chỉ đi tới tủ lạnh lấy một chai nước mát lên cho Christian. Giả lơ đến thế là cùng.

- Này, đứng lại đó! – Andrew phóng nhanh tới chỗ của Andly rồi chụp áo nó lại.

- Bỏ ra. – Andly hần học, trốn tránh mắt nhìn cái tên con trai đáng ghét trước mặt. – Tôi không muốn cho những người trong nhà này hiểu lắm – Andly nói rồi đưa ánh mắt sắc lẹm của mình đến những cô người hầu thích buôn chuyện kia đang núp đằng sau bếp để nghe lén.

- Ồ, vậy à. – Andrew cười cười rồi buông Andly ta.

- Hừ. – Andly chỉ hừ nhẹ một cái rồi bỏ đi lên.

Nhưng bước đến bậc thang thứ 4 thì khựng lại, quay người lui đằng sau:

- Tôi không có ý kiến gì với việc anh ở đây, nên... anh cứ việc ở. – Andly ngập ngừng nói ra câu ấy, mặc dù rất mất mặt, nhưng nó biết, sự có mặt của Andrew trong Devil sẽ không hề có hại chút nào.

Andrew chỉ đưa ánh mắt nhìn theo hình bóng của người con gái ấy cho đến khi tấm lưng mảnh mai đó khuất sau cái cầu thang to lớn thì mới thôi. Quay đi, và mỉm cười, một nụ cười thật là dịu nhẹ.

- Rồi từ từ, em sẽ thấy, có mặt của anh trong đời là điều khiến cho em trở nên hạnh phúc... thứ hạnh phúc... không giống như là của Christian... (mn có hiểu ý của ông này không? Tg nghi ngờ là không hiểu lắm á, thôi vậy, từ từ sẽ hiểu hết ^^)

Rồi sau đó không đọc báo nữa mà về thẳng phòng mình, tiếp tục suy nghĩ chiến lược giúp Devil giành được Tứ Đại Mỹ Nhân mà ngay chính bản thân hắn cũng mong muốn có được lắm.

Chapter 60:

10 giờ tối hôm đó, trong phòng Christian,

- Tối nay anh đi có chút việc, em ở nhà ngủ ngon nha, anh sẽ về sớm! – Christian ôm Andly trong lòng mình, dịu dàng nói.

- Anh đi đâu vậy? – Tuy biết là Christian muốn đi đâu rồi nhưng Andly vẫn cố tình hỏi, muốn nghe câu trả lời có thật là hay không.

- Có cuộc họp khẩn của Devil ấy mà. – Christian cười.

- Em cũng muốn gặp Tứ Đại Mỹ Nhân đó một lần. – Andly nũng nịu nói, nó thấy mình thật trắng trợn, muốn biết Christian có giấu nó hay không nhưng chính bản thân nó đã giấu hắn không biết bao nhiêu là chuyện.

- Anh đã nói rồi, họ không có xinh bằng em đâu!! – Christian siết chặt người của Andly hơn, nói trong hạnh phúc.

- Thật không đấy? Em chẳng tin chút nào! – Andly giả bộ bĩu môi, vờ không tin những lời đó của Christian lắm nhưng thật ra, trong thâm tâm, nó biết những lời đó là xuất phát từ tận đáy lòng của con người mà nó yêu.

- Thật. – Câu trả lời của Christian càng làm cho trái tim nhiều vết thương của nó nhảy múa rộn ràng hơn, không biết từ bao giờ, nó đã si Christian đến mức này rồi, muốn dứt cũng chẳng được.

Thử nghĩ xem, nếu một ngày nào đó trong tương lai. Christian đột nhiên chán nó, rồi hai người họ chia tay thì chắc, nó sẽ chết trong đau khổ mất... vì trái tim của nó... sẽ không chịu nổi bất cứ một tổn thương nào nữa... bởi nó vốn có nhiều thương tật lắm rồi...

Nó nghĩ vậy, rồi hai mắt nhắm nghiền, tận hưởng hạnh phúc trong tầm tay... cố giữ chặt nó lại... để sau này khi xa nhau rồi sẽ không phải luyến tiếc...

- Christian... anh không được xa em... – Nó nói trong cơn mê...

- Được, anh sẽ không bao giờ xa em. – Giọng nói chắc chắn này khiến nó có thêm niềm tin trong cuộc sống.

- Nếu có ngày hai chúng ta chia xa... thì lúc đó em mới là người có quyền nói xa anh trước... – Nó biết, như vậy là ích kỷ, là chỉ nghĩ cho riêng bản thân mình, nhưng nó xin được ích kỷ một lần... chỉ một lần này thôi.

- Được, nếu có ngày xa nhau, em mới là người có quyền nói xa anh trước. – Christian không hề để tâm tới sự ích kỷ đó một chút nào, ngược lại, còn đồng ý cái điều kỳ lạ đó nữa chứ.

Rồi nó nằm yên lặng trong vòng tay áp áp kia, gặm nhấm từng chút một... từng chút một... sự hạnh phúc... Ở đâu đó trong cái Villa này, cũng có một cặp đang hạnh phúc bên nhau...

- Anh hát hay thật đấy! – Maya cười tí mắt ngả đầu lên bờ vai vững chãi của Justin mà nói.
- Thật à? – Justin cười mỉm, hỏi lại để được câu trả lời chắc chắn hơn.
- Tất nhiên, em có bao giờ nói xạo anh đâu! – Maya cười, đột nhiên thấy chùng lòng xuống khi nói đến câu nói đó, nó chưa bao giờ nói xạo Justin thật sao???
- Ừ! – Justin cười, lúc nào hắn cũng cười nụ cười ấm áp nhất đối với người mình yêu thương.

60. Chương 60

10 giờ 30 tối hôm đó, bar Fictions đã có mặt đông đủ các bang phái để tham gia vào cuộc họp mặt khẩn do Tứ Đại Mỹ Nhân đề ra. Devil cũng không ngoại lệ, Brian đã chễm chệ ngồi ở chính giữa trung tâm của bar lúc này. Đưa mắt nhìn những bang phái xung quanh với ánh nhìn khinh bỉ.

- Bọn rác rưởi này chẳng có tư cách để đối đầu với chúng ta! – Andrew hắng giọng, hắn rất bức xúc thì phải.
- Mày cũng biết điều đó à? – Christian cố tình cười rõ to để chọc tức mấy đứa thủ lĩnh của những bang khác xung quanh.

Tất cả mọi người hiện diện ở đây ai cũng lơ mờ đoán ra được lý do của cuộc gặp mặt khẩn ngày hôm nay, tuy không nói ra, nhưng ai cũng thầm nghĩ là Tứ Đại Mỹ Nhân có gắn kết gì đó đối với Devil.

Ngồi ở đấy đến khoảng 11 giờ kém 10 thì mọi người bắt đầu xôn xao bình luận đến vẻ đẹp ngất trời của Tứ Đại Mỹ Nhân, tất nhiên là ai cũng muốn được gặp lại một lần nữa cả.

Ở cửa sau của bar lúc này,

- Mày có sao không? Có cần thêm thuốc không? Nếu lát nữa vào đấy mà bệnh lại dở chứng thì sẽ bị phát hiện đấy! – Demi nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng giúp Andly, Maya và Erica đứng đấy cũng lo lắng lắm.
- Vào trong đi, vào trong rồi lấy nước cho tao! – Andly khó nhọc thốt ra thành lời, mặt mày đã bị tẩm mặt nạ da bám sát vào nên không ai nhìn thấy được nó đã dần chuyển sang màu tím tái, điều đó cho thấy rằng bệnh tình này đã càng ngày càng nghiêm trọng.

Tụi nó vào trong, Emila đã có mặt ở đấy từ lúc nãy, thấy chủ nhân đi vào nên lễ phép chạy đến ngay.

- Lấy nước đi! – Maya phát tay ra lệnh ột tên đàn em đứng gần đấy, rồi lật đật lấy cho Andly vài viên thuốc giảm đau trong cái lọ quen thuộc.
- Uống đi. – Erica cầm lấy thuốc rồi đưa nước cho Andly lúc này như đang bị cơn đau hành hạ đến quỵ lỵ mất rồi.

Andly vớ vội lấy vài viên thuốc rồi cho ngay vào miệng, hớp một hớp nước xong rồi mới bắt đầu thở dốc.

- Sao rồi? – Maya lo lắng.
- ... – Andly không nói gì, chỉ đưa tay lên ra hiệu đã ổn, khi đó mọi người mới thở phào.

Nhưng... đã trễ hẹn đến 5 phút rồi.

- Đi ra nhanh thôi. – Andly hít thở thật sâu rồi chuẩn bị đi ra ngoài, miệng cố nở nụ cười khá tươi với mấy con bạn và tụi đàn em – Không sao đâu!

Nhìn thấy nụ cười miễn cưỡng đó mặc dù không ai hết lo lắng nhưng vẫn không có ý muốn cãi lại lời nói đầy uy quyền đó.

- Ra đó thôi!

Ngoài này những tiếng nháo nhào không ngớt, không ai biết tại sao Tứ Đại Mỹ Nhân vẫn chưa xuất hiện.

- Kia rồi – Brian thở phào khi thấy người trong bộ áo quần màu xanh đã đi ra.

Tụi nó tối nay không mang váy nữa, mang áo hở vai với quần đùi ngắn, tuy nhìn không phải là kiêu sa lộng lẫy nhưng vẫn phải nói là đẹp một cách năng động, dễ gần.

Cùng một kiểu dáng, nhưng vẫn là bốn màu riêng biệt, biểu tượng của bốn con người mang những tính cách khác nhau.

- Đẹp quá. – Một tên nào đó không cầm được lòng mình mà thốt lên.

Nóp như một tiếng chiêm ngời làm cho những tên khác cũng thừa thế mà reo toáng lên vậy.

Phiền lắm... rất phiền!!!

61. Chương 61

- Tất cả im lặng!!! – Giọng nói lạnh lùng quen thuộc của Andly lại vang lên, như chứng minh ọi người có mặt ở đây biết, rằng mình là người có quyền lực tối cao ở nơi này.

Thật đúng như vậy, mọi người ngay lập tức im phăng phắt, không còn một tiếng động nào dám phát ra nếu không muốn bị loại bỏ khỏi cuộc chiến Xưng Vương đó.

“Những bóng dáng này thật quen mắt!” Andrew nhăn trán, đôi mày hơi nhíu lại, nhìn chằm chằm vào Tứ Đại Mỹ Nhân đang ngồi ở trung tâm kia, nhất là người con gái mang gương mặt có một bông hoa hồng xanh ngự trị ở trên ấy.

Một điều gì đó chợt len lỏi vào đầu Andrew “Không lẽ...” Hắn tự vỗ đầu, không để ỉnh phải suy nghĩ vấn đề nữa.

- Lúc này Andly đã ngủ rồi à? – Andrew quay qua, giả vờ nheo mắt hỏi Christian, như muốn chứng thực một điều gì đó.

- Andly đã ngủ say lắm rồi, giờ mà trời có sập thì cũng không biết đường dậy đâu! – Brian trả lời thay cho Christian, hẳn là người rõ em gái nhất mà, nếu đã ngủ rồi thì có làm bất cứ điều gì cũng không dậy được đâu, trừ khi... Christian có cách nào đẩy hay hay thôi, hoạ may mới lòi cổ đưa em gái xinh xắn đó dậy được. Brian nghĩ rồi cười một mình.

- Ủ, lúc tao đi đã thấy nằm ngủ rất ngoan rồi. – Christian cũng gật gù cười khi nghĩ về Andly.

Điều này hoàn toàn khiến cho Andrew thấy nhẹ nhõm hẳn ra. Hắn lo quá thừa thì phải, nếu đó là Andly thì người nhận ra đầu tiên là Christian chứ không phải hắn!

- Bây giờ tôi sẽ nêu lý do của buổi họp mặt ngày hôm nay. – Andly đảo mắt một vòng quanh đó, dừng lại ở khuôn mặt đang cười tủm tỉm của Christian, chắc là đang nghĩ đến cái gì đó vui lắm đây, rồi cổ phớt lờ đi để tiếp tục nói – Chắc mọi người cũng đã biết, thời gian vừa qua hình như xảy ra một vài việc nhỏ trái với quy tắc của chúng tôi đưa ra thì phải. – Giọng nói lạnh tanh, không một cảm xúc, như có ý mỉa mai đối với những bang phái ngồi ở đây.

Dưới đây bắt đầu nháo nhào lên, ai cũng đã biết trước là như thế này vì họ hành động quá lộ liễu nhưng cũng không thể trách được sự tò mò vì đâu mà Tứ Đại Mỹ Nhân lại đứng ra bênh vực cho Devil?

- Tôi nghĩ mọi người ở đây cũng rất khó hiểu tại sao chúng tôi lại đề cập tới vấn đề này. Phải không? – Sau khi thấy Andly đã thấm mệt rồi thì Maya đã hiểu ý mà tiếp lời thay bạn – Tôi cũng sẽ ọi người biết lý do cụ thể luôn. Cuộc chiến này xảy ra dưới hình thức hoàn toàn độc lập chứ không phải là kết lại với nhau để đánh đổ một bang nào đó. Điều đó là sai với quy định mà chúng tôi đưa ra. – Maya nghiêm nghị nhìn

những người dưới đây, có vẻ đã bắt đầu thấm hiểu rồi nên nó mới thở phào, chỉ sợ nói thay cho Andly mà lỡ như sai sót điều gì đấy thì sẽ bị xử như chơi.

- Vậy nên, bây giờ, không một bang phái nào được dính kết với nhau, và tôi mong, không một bang phái nào bị tiêu hủy trước khi xảy ra cuộc chiến này. Được chứ? – Demi là người kết luận, một cách rõ ràng, rành rẽ mặc dù từ đầu đến giờ bọn nó không hề dấn động tới nhân vật cụ thể là Devil.

Chapter 63:

Mọi người cũng có vẻ đã hiểu hơn rồi, Devil lấy lại vẻ phong độ vốn có của mình. Nếu hoạt động riêng lẻ thì khả năng Tứ Đại Mỹ Nhân thuộc về bọn hắn là không hề thấp.

- Giải tán cuộc họp. – Erica là người cuối cùng lên tiếng – Hẹn gặp mọi người vào 4 tháng sau, tôi mong là chúng ta sẽ không có thêm bất kỳ một cuộc họp khẩn nào như thế này nữa.

Dứt lời, bốn đứa nó đã đi vào trong ngay. Không hiểu tại sao, cứ đến mỗi cuộc họp mặt như thế này thì bệnh tim của Andly tái phát càng nặng hơn. Chắc có lẽ là nhiệt độ trong này quá khác với bên ngoài thì phải.

- Về nhà nhanh thôi. – Andly nói rồi ra hiệu ấy đứa đàn em lấy xe lái về nhà, nếu bây giờ bọn nó mà lái xe về thì chắc chắn mấy cô người hầu bà tám trong nhà sẽ “có ý” nói cho bọn hắn biết mất, mà như vậy thì nguy cơ lộ chuyện này sẽ rất cao.

- Ok.

Cả bốn đứa nhanh chóng đi ra ngoài chiếc xe hơi đen mà bọn đàn em đã chờ sẵn. Đến khi ngồi trên xe thì tụi nó mới thông thả gỡ bỏ những chiếc mặt nạ da ra và thở phào.

- Trông chị có vẻ mệt mỏi lắm đấy, lẽ như anh Christian... – Tên đó đang nói thì bỗng nhiên im bặt khi nhìn thấy ánh mắt hơi dễ sợ của Erica, Maya và Demi như nhắc nhở một điều gì đó, nhưng không ngờ...

- Sẽ không có chuyện đó đâu, em đừng lo lắng quá! – Andly không những không tức giận mà nạt lại mà thay vào đó còn cười nhẹ rồi quay mặt ra nhìn ngoài cửa nói bang quơ.

- Vâng. – Tên đó cũng thở phào, tưởng đâu sắp bị một trận cuồng phong bão tố nữa chứ!

- À, lúc này chị quên dặn Emila. Tối nay em sang Nga với nó phải không? – Andly nhớ ra điều quan trọng, hỏi.

- Vâng ạ.

- Ủ, nói nó tuyển trưởng bộ phận Marketing cho Legacy kỹ càng vào, chức vụ đó có vẻ rất quan trọng. – Andly bắt đầu dùng bộ mặt “công việc” để nói chuyện với tên đàn em, trong khi Demi thì uể oải lắm, còn Erica thì chẳng mấy hứng thú với những chuyện làm ăn này, chỉ còn lại Maya vẫn chăm chú lắng nghe để học hỏi.

- Không bán cổ phiếu cho bất kỳ một doanh nhân nào, tôi muốn là cổ đông duy nhất của tập đoàn đó. – Andly nhấn mạnh chữ duy nhất thật rõ ràng cho tên đó nghe, để khi về hắn sẽ dặn dò cho Emila kỹ lưỡng.

Về đến nhà, cả bốn đứa tụi nó nhanh chân chuồn lẹ về phòng mình. Không ai bảo ai mà đứa nào cũng cố tránh những cô người hầu thích tám chuyện.

“Coi bộ mình phải chỉnh đốn lại cái đồng người mà anh Brian không biết lôi từ cái xó nào về đây.” Sau khi đã an vị trên chiếc giường êm ái trong phòng Christian rồi thì Andly mới nhắm nghỉ.

Khoảng 10 phút sau thì bọn hắn cũng về đến nhà, ai cũng nhanh chóng tìm đến chiếc giường thân yêu của mình để đánh một giấc, ngày mai là thứ hai rồi, tất cả đều phải đi học mà.

Vào phòng, Christian nhẹ nhàng rón rén từng bước chân vì sợ Andly thức giấc mặc dù biết là Andly ngủ rất khùng khiếp đấy.

- Anh về rồi à? – Andly ngồi bật dậy cười tinh nghịch làm Christian giật mình chết khiếp.

- Em chưa ngủ sao?

- Chưa, chờ anh về. – Andly cười hì hì nhìn Christian, nụ cười trên khuôn mặt này, thật khác với con người cách đây mấy mươi phút quá.
 - Zậy à? Anh đi thay quần áo! – Christian vui quá khi nghe vậy nên cũng không hề để ý đến những mâu thuẫn ngay trong lời nói và hành động của nó.
 - Ừm. – Nó nằm trên giường, thở phào khi không thấy biểu hiện gì khác lạ của Christian.
- Tối hôm đó, nó lại được Christian ôm trong vòng tay ấm áp đó để ngủ một cách ngon lành nhất.

62. Chương 62

Ngày hôm sau, cả bọn đi học trong tâm trạng vui vẻ phấn chấn, chỉ trừ Andrew, hẳn cứ có cảm giác gì đấy không thật từ bốn đứa con gái này, không thể nào giống như vậy được, ngay cả giọng nói đều có những lúc rất giống.

Bởi vì mỗi khi tụi nó ở bên bọn hấn thì chưa bao giờ dùng cái giọng điệu lạnh lùng ấy để mà nói chuyện nên khó nhận ra cũng phải. Nhưng hấn, Andly luôn dùng những lời lẽ lạnh lùng của mình để nói chuyện với hấn, nên giọng nói của cô gái mặc áo màu xanh vào tối hôm qua... hẳn cứ có cảm giác gì đó chính là Andly.

- Andrew, làm gì mà y thần người ra đấy? Không đi học à? – Brian cười rồi đập vai thẳng bạn cho tỉnh, hẳn cứ tưởng là Andrew vẫn còn muốn ngủ.

- Ở ờ đi... – Hấn đang phân vân không biết có nên nói suy nghĩ của mình cho Brian biết không, nhưng rồi cũng lờ nó đi, liếc nhìn sang Andly, hẳn thấy Andly nhú mắt khó chịu nhìn hấn.

“Không lẽ... tên này rất nhạy bén!” Andly thầm nghĩ, như muốn xảnh cáo chính mình.

Đến trường, ai vào lớp nấy, rồi lại chú ý đầu vào những việc riêng của mình, chợt Andly quay sang nói nhỏ với 3 đứa kia.

- Này, tụi bây bữa nay nói chuyện phải cẩn thận nghe chưa?

- Hả? – 3 đứa kia giật mình, mắt láo liêng nhìn quanh cứ như vừa mới phát hiện ra ai đang theo dõi mình vậy.

- Tao nghĩ là tên Andrew đó đang nghi ngờ chúng ta! – Andly nói, vẻ mặt hơi hoang mang, một chút lo lắng.

- Thật không? – Demi nhướn mày hỏi trong khi Erica và Maya vẫn còn ngạc nhiên.

- Tao nghĩ zậy, từ tối hôm qua tao đã thấy hấn nhìn tao hơi lạ lạ, lúc ở trong bar ấy, cứ sợ là hấn sẽ biết.

- Ừ, bọn tao sẽ cẩn thận. – Maya gật gật đầu.

Giờ ra chơi, cả bọn lại túm tụm lại ở canteen.

- Tối hôm qua nghe nói Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại lại xuất hiện đấy. – Một đứa con gái nào đó ngồi gần đấy tám chuyện với bạn mà hình như vắn volume hơi to thì phải.

Rồi chợt như bị những ánh nhìn lạ thường từ bàn của tụi nó và bọn hấn nên im luôn.

- Anh hai, trong đó có bang phái nào là nữ không? – Andly dùng bộ mặt ngây thơ nhất của mình để hỏi Brian.

- Em hỏi làm gì thế? – Brian nhướn mắt lên, hơi ngạc nhiên nhìn đứa em gái trước mặt mình. Không hiểu tại sao nó lại quan tâm tới những chuyện đó.

- Em cũng muốn lập một bang giống như anh zậy á. – Giọng nói tình nghịch của nó làm cho Andrew càng ngổn ngang, gần như là bị đấng lừa.

Nó cũng có ý khi hỏi những chuyện này mà. Thứ nhất, củng cố lòng tin của Andrew là tụi nó không hề phải là Tứ Đại Mỹ Nhân vì không hề biết gì về trong đó, mà tài năng nũng nịu với diễn kịch của nó thì chẳng ai sáng được. Thứ hai, hôm bữa nó có nhờ Emila tìm hiểu xem ở trong đó có bang phái nữ nào không những vẫn chưa có tin tức gì quan trọng nên nó quyết định hỏi thẳng Brian cho khỏe, khỏi mất công chờ đợi.

- Cái gì??? – Bọn hắn đang ăn cơm thì suýt chút nữa là phun ra hết cả ngụm trong miệng, cùng nhau đồng thanh ủa mới ghê chứ.

- Sao ngạc nhiên vậy? – Demi trợn trừng mắt nhìn những sinh vật trước mặt, với cái đầu thông minh của nó thì sao lại không hiểu những chuyện mà Andly đang làm chứ.

- Không được, không được. – Brian lập tức xua xua tay ngay, phản đối quyết liệt liền.

- Tại sao? Tại sao mấy anh được còn tụi này không chứ? – Erica cũng hòa theo đồng kịch với bạn luôn cho Andly có đồng minh chứ.

- Tại sao gì ở đây chứ, mấy cái này toàn đàn ông con trai, mấy em là con gái thì biết gì mà đòi tham gia chứ? – Brian đập bàn rầm rầm mà phản đối.

- Tụi em chỉ hỏi cho biết thôi mà, làm gì phản đối dữ vậy chứ? – Erica cũng đầu có vừa, lên mặt đốp lại ngay.

- Hừ. – Brian lúc này không biết sao chẳng muốn cãi nhau với Erica nữa, chỉ thôi không nói gì rồi ngồi ăn phần cơm của mình.

Cả bọn đều lấy làm ngạc nhiên lắm.

63. Chương 63

Chiều hôm đó, khi cả bọn về đến nhà thì ngả ngửa ra khi phát hiện trong nhà có khách, đứa nào cũng rất bất ngờ với sự xuất hiện của một đám người mang đồ đèn đứng gác.

- Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy??? – Brian hơi bức mình, tức tối nhìn mấy tên đó hỏi.

- Ông chủ đã về bên trong ạ. – Một tên đứng gần đấy nhất hơi cúi đầu lịch sự đáp lại, khi nghe xong, tụi nó và Brian chợt quay về phía Andly.

- Vào nhà đi, em không sao. – Andly đột nhiên trở nên lạnh lùng, làm cho cái cảm giác người con gái tượng trưng cho hoa hồng xanh đó tuyệt đẹp đó chính là Andly trong Andrew lại trở dậy.

Cả bọn vào nhà, Brian biết, Andly rất ghét ba. Mặc dù mẹ vẫn hay đánh đập nó tàn nhẫn, còn gây cho nó nhiều điều kinh khủng nữa nhưng nó vẫn rất thương mẹ.

- Andly về rồi đấy à con? – Bà Rose hiền lành với bộ váy đỏ thắm tiến đến ôm chầm lấy Andly, có vẻ rất yêu thương, nhưng thật, bà yêu thương nó thật mà.

- Vâng. – Andly chỉ trả lời lãnh đạm, rồi đưa ánh mắt đầy căm hận hướng về người phụ nữ ngồi cách đấy không xa.

- Mấy đứa đi học về rồi đấy à, vào đây đi nào! – Bà Rose cười tươi kéo kéo cả bọn vào ngồi, lúc này thì đã có mặt đông đủ lắm rồi.

- Chào ba, chào mẹ, chào dì. – Brian vẫn tỏ ra lễ phép trong khi em gái mình vẫn đứng đờ như không với hai người đang ngồi ở trước mặt.

- Andly à, ba nhớ con lắm! – Giọng nói đầy xúc động của ông Harry có vẻ rất thương tâm.

- Vâng. – Andly vẫn vậy, vẫn lãnh đạm trả lời, nhưng không, càng lúc càng lãnh đạm hơn thì phải, giọng nói rất trầm, khiến đối phương như muốn ngạt thở.

Cuối cùng, nó nhướn đôi mắt nhìn về bà Eva ngồi ở đằng kia, bây giờ chỉ ngồi đấy và nhìn nó, nhìn bằng ánh mắt muôn thuở, không hề thay đổi chút nào sau bao nhiêu năm xa cách. Andly vẫn thật sự không hiểu, làm sao mà con người như thế này lại có thể bỏ ra một khoảng tiền lớn như vậy để nhờ Christian chăm sóc cho nó nhỉ? Đúng là hoang đường quá.

Nó vẫn rất thương và kia mà, dù bà có đánh đập nó chừng nào đi nữa, dù bà có muốn giết chết nó đến chừng nào đi chăng nữa, hay là tàn nhẫn đến mức phải thuê người để... hại đời con gái của nó khi nó chỉ mới vón vện 12 tuổi đi nữa thì người nó thương vẫn là bà kia mà. Andly biết bà là mẹ ruột của nó mà, biết rất rõ nữa là đằng khác. Nhưng tại sao bà lại hành hạ nó đến mức nó như muốn chết đi sống lại đến vậy cơ chứ???

Chỉ nghĩ đến đấy thôi, Andly cũng đã đau đến tận xương tận tủy rồi... nếu lần đó không có Brian thì chắc nó sẽ chết thật mất... vì... vì...

Chapter 66:

Nhìn thấy nó khóc như vậy thì thật sự mọi người rất đau lòng, nhất là Eva. Bà đã hối hận lắm khi đã gây cho đứa con gái duy nhất của mình ra nông nổi như vậy. Bà đã quá ngu xuẩn khi cứ lấy sự thù hận của mình để đàn áp đứa con đáng thương, tuy bà không để ra nó, nhưng thật sự, bà mới chính là mẹ ruột của nó, chứ không phải là Rose.

- Andly, ta nghe bệnh của con lại tái phát à? – Ông Harry trù mếu nhìn đứa con gái của mình, suốt từ nhỏ đến giờ, mặc dù ông luôn đứng về phía nó chống lại mẹ nó nhưng hình như càng làm vậy thì Andly lại càng ghét ông hơn nữa thì phải.

- Không sao đâu. – Andly cố lảng tránh người cha – cũng là nguồn nguyên nhân lớn nhất của cái sự điên rồ của người mẹ tàn nhẫn ngồi trước mặt này.

- Con có muốn trở lại Mỹ để chữa bệnh không? – Bà Rose dịu dàng vuốt mấy sợi tóc bung xoã trước trán của Andly rồi nhẹ nhàng nói. Andly đã quá quen với những hành động yêu mến này của bà Rose khi chữa bệnh ở bên Mỹ rồi. Tuy không phải là mẹ ruột, nhưng bà vẫn là người sinh ra nó mà, bà cũng có công trong sự sinh thành của nó mà, sao nó lại không thương bà được chứ. Nhưng tình thương đó chỉ giống như tình thương trong gia đình chứ không phải là tình thương như một người mẹ đáng quý.

- Thưa bác, con sẽ nhanh chóng đưa Andly sang đó điều trị ngay sau Tết ạ. – Christian lên tiếng, sau một hồi quan sát từ các phía.

- Cậu đây là... – Bà Rose hơi ngạc nhiên nhìn Christian.

- Bạn trai của con mẹ ạ. – Andly cố mỉm cười với bà Rose, có vẻ điều này làm cho bà ấy rất vui thì phải, mỉm cười xoa đầu Andly, bà ta lại nhìn Christian hỏi tiếp.

- Các con quen nhau lâu chưa?

- Cũng khoảng 1 tháng. – Andly hơi khó chịu khi bà Rose bắt đầu hỏi nhiều về chuyện riêng tư của mình nên ra hiệu cho Christian nói ít thôi, và đương nhiên là Christian không dám cãi lời vợ yêu của mình. Bà Rose không cần đoán cũng biết là mình không nên hỏi gì thêm nữa trước khi đứa con gái đáng yêu này nổi giận.

Nhìn thấy con gái của mình vui vẻ với bà Rose thì và Eva càng tức tối hơn. Chính lúc nhỏ, chỉ những khi nhìn thấy như vậy bà mới nổi cơn điên bất chợt như thế. Nhưng không biết tại sao, bà lại không đả động gì đến bà Rose khi ***** mắng nó.

Bọn hán này giờ có hiểu mô tê gì đâu. Nhìn hai người đàn bà này chẳng biết ai là mẹ ruột của Andly cả.

- Ai là mẹ của Andly anh? – Erica sống với nó từ 5 năm nay nhưng cũng có biết gì đâu, chỉ nghe nó kể thoáng qua về cái đêm tàn khóc đó thôi à.

- Người đàn bà im lặng ở kia. – Brian lén chỉ tay về phía bà Eva đang ngồi lạnh lùng, xung quanh tỏa ra sát khí khiến người đối diện phải cảm thấy nể sợ.

Giờ thì nó đã biết con bạn Andly thừa hưởng cái sát khí kinh người đó từ đâu rồi.

Rồi tụi nó chuyển tay nhau chuyển lời, vì đứa nào cũng thắc mắc người nào mới là mẹ của Andly nhưng khi biết câu trả lời thì ai cũng ngạc nhiên cả vì cứ nghĩ người đàn bà hiền lành kia mới là mẹ chứ.

Chỉ có Maya và Andrew là đã biết rồi.

Andrew thật sự không ngờ mọi chuyện lại trùng hợp một cách đáng sợ như vậy, Rút cuộc thì hẳn với Andly có quan hệ gì với nhau hay không? Sao tự nhiên mẹ của hẳn lại thương Andly như con đẻ vậy chứ?

“Andrew – Andly??? Hai cái tên này gần như giống nhau vậy đấy.” Nghĩ điều này càng làm cho hẳn đau đầu hơn. Không biết hai đứa hẳn là anh em như hẳn đã nghĩ hay là không liên quan huyết thống gì đến nhau như hẳn chờ đợi?

64. Chương 64

- Nhưng hôm đây ba mẹ đến đây có chuyện gì quan trọng không ạ? – Brian nói, cố làm dịu đi cái không khí đang lạnh toát này.

- Ba chỉ là muốn thăm hai đứa sống có tốt không thôi, nhìn thấy hai anh em vẫn khỏe mạnh là ba vui lắm rồi. – Ông Harry cười, từng nếp nhăn ở đuôi mắt ông đã nhiều hơn trước. Andly nhìn ba, trong lòng chợt đau thắt.

- Đúng vậy, bác chỉ muốn xem Andly và con có khỏe không thôi à. – Bà Rose vẫn cười tươi như vậy, bà thương hai đứa nó lắm.

Còn bà Eva vẫn ngồi đấy, không nói tiếng nào mặc dù bắt gặp nhiều lần ánh mắt chờ đợi của hai anh em nó. Không phải là bà ghét bỏ gì con mình nữa, mà chỉ là... bà không đủ dũng khí để nhận tất cả những lỗi lầm mà bà đã gây ra cho Andly trước nay.

Khoảng 30 phút sau thì ba người họ cũng đi ra khỏi đây, bà Eva trở về Nga, còn ông Harry và bà Rose về Đức.

Andly bỏ vào phòng, buồn bã ngồi nhìn khuôn mặt mình đang sầu não trước gương.

- Em không sao chứ? – Christian đi vào, nhẹ nhàng hỏi, có hẳn lúc này đúng là một sự an ủi tinh thần vững chãi nhất.

- Không sao, anh cứ xuống nhà ăn cơm trước đi, em không có đói. – Andly ủ rũ úp mặt xuống bàn, như đang đấu tranh tư tưởng điều gì đấy.

Christian không nói gì, chỉ ngồi xuống cạnh nó, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đôi bờ vai đang run lên. Hẳn chưa từng thấy nó khóc bao giờ!

- Em có muốn kể gì với anh không? – Christian nói, như đưa một lối thoát vào cái đầu óc đang loạn lên của nó.

- ... – Andly vẫn chưa nói gì, chỉ biết ngược mắt nhìn lên.

Những giọt nước mắt trong veo vẫn còn đọng ở đây, hai bờ mi ướt đầm vẫn cong vút như thường ngày càng làm cho hẳn thấy nó đẹp hơn... nhưng đẹp một cách đau lòng... đau lắm...

- Nói đi... – Christian muốn biết, hẳn muốn biết nó đang chịu nỗi đau gì, để cùng với nó san sẻ, bù đắp lại cho nó những tháng ngày buồn đau trước kia.

- ... – Andly gật gật đầu, rồi bắt đầu kể... – Anh có thấy người đàn bà mang váy màu đen lúc này không? Bà ta là mẹ ruột của em đấy! – Andly nói, rồi tự cười mỉa mai. Thật nực cười quá đi mất, không có cái gì xứng để được gọi là mẹ ruột cả. Đúng không?

- Anh biết rồi, em quên là chính bà ta đã đứng ra nhờ anh chăm sóc em suốt đời à??? – Christian cười rõ tươi, cố làm cho nó quên đi muộn phiền đấy.

- Làm gì có suốt đời vào đây thế? – Nó nhướn mắt nhìn tên con trai đáng yêu ngồi trước mặt, càng nhìn lại càng thấy yêu.
- Anh thêm vào đây, kể tiếp đi nào!
- Ủ – Andly cố mỉm cười, rồi tiếp – Bà bên cạnh là Rose, người đã sinh ra em!
- Gì kỳ zậy??? – Nghe đến đây thì Christian tròn mắt ngạc nhiên, ai nghe đến đây cũng ngạc nhiên hết mà, đâu phải chắc hẳn. (Đúng không mn??? Có ai ngạc nhiên thì dơ tay nào ^0^)
- Anh chẳng hiểu gì cả. – Christian nhăn nhó, một người cũng được gọi là thông minh xuất chúng như hẳn mà vẫn phải bó tay với câu chuyện rắc rối của cái gia đình ấy thì cũng hiểu được là gia đình đó như thế nào rồi mà.
- Hì, em kể zậy mà anh hiểu được thì em báỉ anh là sư rồi! – Andly cười cười, có chút gì đấy hơi buồn thì phải.
- Em kể rõ ràng xem nào. – Christian nôn nóng, hẳn muốn biết chuyện quái gì đang xảy ra trong gia đình này.
- Mẹ Eva của em sau khi sinh anh Brian ra thì cơ thể bị tổn thương rất nặng vì sinh khó, rồi sau đó không thể nào tiếp tục sinh con được nữa. Ba em rất buồn, ổng thích con gái lắm, nhưng mẹ Eva chỉ sinh được con trai, mặc dù có người nói dối những ông vẫn không vui mấy. Thế rồi mới quyết định đi làm thụ tinh nhân tạo, nhưng vấn đề không phải ở chỗ đấy, cơ thể của mẹ Eva không thể mang thai được nữa... bởi vậy, hai người họ mới quyết định con giải pháp cuối cùng là thuê người đẻ mướn. Tức là thụ tinh trứng và tinh trùng của ba mẹ em trong bụng người đàn bà ấy, tức là mẹ Rose. Rút cuộc, kết quả siêu âm là con gái, ba em rất vui, ông ấy suốt ngày cứ ở bên cạnh bà Rose mãi thôi, rồi nẩy sinh ra tình cảm với nhau. Mẹ Eva hận lắm, bà luôn nghĩ rằng vì muốn có được đứa con gái là em mà mẹ phải mất chồng... – Giọng Andly càng ngày càng nhỏ dần đi...
- Christian bây giờ mới thấm thía nỗi khổ khi bị chính mẹ ruột của mình xem là kẻ thù ấy của Andly.
- Rồi sau đó ba Harry quyết định dọn ra sống chung với mẹ Rose từ lúc mà em chuyển sang Mỹ sống. Hừ, chắc mẹ Eva vẫn rất hận em đấy! – Andly tự cười mỉa bản thân mình, một nụ cười hết sức thật, thật lắm, giống như cái sự khinh bỉ gia đình của mình vậy.
- ... – Thật sự thì lúc này Christian không hề biết nên nói gì để an ủi cho Andly nữa, sợ nói gì đó không cần thận mà vô tình chạm vào vết thương của nó thì lại khổ hơn.
- Nhưng em vẫn có một thắc mắc... – Andly đột nhiên ngừng đầu dây nhìn Christian, rồi nói lên thắc mắc của mình – Em không hiểu tại sao mẹ Rose nói bà ấy cũng có một người con trai bằng tuổi với anh khi ở Đức nhưng bà đã bỏ người con ấy đi khi quay sang với ba em rồi, nghe nói là người ấy hiện đang ở Việt Nam. Nhưng tại sao mẹ Rose lại không đi tìm nhờ?
- Anh cũng chẳng biết. – Christian cười, tay xoa đầu Andly nhẹ nhàng.
- À, sao lúc nãy anh lại nói ra ra Tết anh mới sang Mỹ với em?
- Hìhì, zậy em thích đi ngay à?
- Đúng zậy, em nghĩ là nếu đi ngay thì sẽ điều trị càng sớm càng tốt chứ! – Nó còn phải về trước bốn tháng sau để điều hành cuộc chiến Xưng Vương nữa mà.
- Không, anh muốn em qua Tết, anh muốn cho em biết được không khí Tết ở Việt Nam như thế nào. – Christian vòng tay ôm chặt người của Andly ngã về phía mình, Andly cũng thoải mái tựa người vào tấm thân ấm áp đấy.
- Ủ, em cũng muốn thử!

65. Chương 65

Lại nói đến căn phòng nhỏ ở phía sau ngôi biệt thự lớn thênh thang này, tiếng dương cầm vẫn đung đưa trong gió thoảng, mang đến một không khí hạnh phúc tràn ngập đi đến khắp nơi.

Maya vẫn ngồi đấy, đôi mắt ánh lên bằng tất cả niềm vui để nhìn người con trai đang ngồi ngay bên cạnh mình.

Xung quanh họ bây giờ chỉ toàn là những nốt nhạc ngân nga bay bổng, đột nhiên... đầu đó trong bản dương cầm ấy là một chút thô lương, phiền muộn, điều đó khiến cho Maya hơi ngạc nhiên, đôi mày bỗng nhíu lại...

Nhưng vẫn không thể nào cất tiếng hỏi, vì Maya sợ... sợ làm mất đi cái đẹp ẩn chứa trong bản nhạc đó.

Cho đến khi bản nhạc kết thúc...

- Em thấy thế nào? – Justin quay sang nhìn Maya, vẫn là nụ cười dịu nhẹ như ánh mặt trời giữa trời đêm quang đãng.

- Rất hay. – Nó cười, mặc dù rất thắc mắc tại sao trong bản nhạc đó lại có một đoạn nghe thô lương đến lạ như thế những vẫn không mở miệng hỏi.

- Em thích là tốt rồi. – Justin thở phào, không biết từ bao giờ mà hần lại hồi hộp chờ sự nhận xét từ một người nào đó như thế này, bởi vì những bản nhạc do tay hần tạo ra chắc hần sẽ rất tuyệt vời.

- Tất cả những bản nhạc mà anh đàn em đều rất thích. – Maya tựa nhẹ nhàng vào bờ vai của Justin, cảm giác thật hạnh phúc vô cùng.

- Maya... anh thích em... – Justin mỉm cười nói, câu nói này hần đã muốn nói nhiều lần rồi, nhưng chưa dám chắc. Còn lúc này, hần đã hoàn toàn chắc chắn điều này rồi, hần thật sự rất thích Maya.

Chỉ cần có vậy thôi cũng đã làm cho Maya như người bay lên tận trời xanh rồi... bây giờ nó mới biết cảm giác của Andly khi được anh Christian tỏ tình là như thế nào... thật sự rất hạnh phúc... hạnh phúc lắm...

Lần trước, khi nó tỏ tình với Justin, hần chỉ đáp lại câu nói “Em thích anh” của nó là “Anh cũng vậy” thôi. Bây giờ là lần đầu tiên Maya được nghe chính miệng hần nói như vậy thì làm sao lại không hạnh phúc cơ chứ.

Ngồi này giờ mà không nói nổi lời gì luôn rồi kìa!!!

Cùng một thời gian, nhưng lại ở căn phòng trên tầng hai, đang ngồi suy nghĩ một vài việc bất ngờ...

Andrew trên tay đang cầm tấm ảnh lúc kết hôn của ba mẹ hần, đằng sau còn có vài nét chữ nữa:

“Send a loved one, Andrew.

Be a good child!

I love you more ...

Your mother

Rose.”

(Gửi con thân yêu, Andrew.

Hãy sống thật tốt con nhé!

Yêu con nhiều...

Mẹ của con

Rose.)

Đây là bức ảnh của di hần đã đưa lại cho hần cách đây hơn hai năm. Chính vì như vậy nên hần mới bỏ lại Devil và những người bạn tốt của mình mà nhanh chóng trở lại Đức để tìm kiếm người mẹ thân yêu của mình, người đã sinh ra hần, nhưng lại tàn nhẫn vứt bỏ hần cho người di bệnh tật.

Đến ngày hôm nay, khi nhìn thấy người đàn bà mặc chiếc váy màu đỏ ngồi trước mặt thì hắn mới giật mình nhận ra... đó là mẹ của hắn chứ không phải ai xa lạ nữa...

Nhưng 2 năm trước hắn vội vã đi tìm mẹ bao nhiêu thì đổi lại bây giờ hắn lại càng chùng bước bấy nhiêu. Hắn không có đủ can đảm để cho người đàn bà trước mặt mình biết là rằng, đứa con trai tội nghiệp từng bị bà ấy bỏ rơi đang hiện diện rõ ràng trước mặt bà giờ đây. Hắn chỉ nhìn lên lút, một cái nhìn lên lút đầy căm hận. Hắn đang mỉa mai mẹ của mình, yêu thương con của người đàn ông khác như vậy mà lại nhẫn tâm đẩy con ruột của mình về một nơi xa xăm thế kia ư?

Một nụ cười nhếch mép... làm cho những ai chứng kiến đều thấy toát mồ hôi... những tiếc là chẳng ai có thể nhìn thấy hắn trong hình dạng lúc này...

66. Chương 66

Tối hôm đó, Brian hẹn Christian lên sân thượng, phải đợi cho Andly ngủ rồi thì hắn mới rón rén đi được.

Nhưng hắn đâu có biết rằng Andly chỉ nhắm mắt lại và suy nghĩ thôi chứ. Nên thấy hắn đi như vậy, nó cũng thắc mắc mà đứng dậy luôn sau khi hắn đã cẩn thận đóng cửa lại rồi.

Lên sân thượng, Christian đã thấy Brian ngồi ở cái bàn mà Andly hay ngồi đó rồi, nhìn dáng vẻ trông thật đáng buồn quá đi.

- Brian, có chuyện gì vậy? – Christian đi tới, ngồi vào cái ghế đối diện, hỏi.

- Andly ngủ rồi sao? – Brian thấy Christian lên hơi sớm hơn dự kiến nên mới thắc mắc.

- Ừ. – Christian gật đầu.

Cả hai đều có biết người mà họ vừa nhắc đến đang đứng sau cánh cửa dẫn lên sân thượng đâu.

- Mà có chuyện gì muốn nói về Andly vậy? – Christian quay sang, ánh mắt có vẻ mong chờ lắm. Còn Andly, đứng ngoài này nhưng nghe nhân vật mà hai người ấy sắp bàn đến là mình nên bản thân vô thức đứng áp sát hơn.

- Có một vài chuyện, tao nghĩ là mày cần phải biết. – Brian không nhìn thẳng vào bạn mình, chỉ mắt nhìn về một khoảng không vô định.

- Ừ, mày nói đi. – Không biết là chuyện gì nhưng Christian có linh cảm rằng chuyện này rất quan trọng, và sẽ giải đáp thắc mắc hiện tại của mình.

- Chắc mày có nghe Andly kể về hai người mẹ của nó rồi phải không?

- Ừ.

- Vậy mày nghĩ sao khi mẹ Eva máu lạnh vậy mà lại đi bỏ ra một khoản tiền lớn như thế kia để chỉ cần mày giúp một việc? – Brian lần này nhìn thẳng vào Christian, dường như hắn muốn đọc được những suy nghĩ đang ở trong mắt thằng bạn.

Lúc này đây đang đứng nghe lén ngoài này mà nó cũng thấy tim đập thình thịch hẳn lên, chỉ đến đây thôi mà nó đã nhận ra được là về sau của anh hai nó đang chuẩn bị nói là gì rồi. Nó sợ lắm, nó sợ anh Brian sẽ kể chuyện đó ra cho Christian nghe, rồi lúc đó chắc chắn... Christian sẽ ghét bỏ nó à xem, sẽ kết thúc với nó mất!!! Chỉ cần nghĩ như vậy thôi thì tim nó lại bắt đầu lên cơn đau buốt rồi.

- Không phải bà ta muốn chuộc lỗi sao? Tao nghĩ là bà ấy đã quá tàn nhẫn với con gái ruột của mình nên mới muốn chuộc lỗi!

- Đúng đấy, chính xác là vì lý do đó.

- Nhưng tao cũng có thắc mắc là tại sao Andly đã có mày ở bên chăm sóc rồi mà bà ấy còn muốn đặt điều kiện đó với tao nữa? Không lẽ bà ấy không tin con trai mình không chăm sóc nổi ột đứa em gái sao?

- Hờ hờ... – Lúc này thì Brian mới mỉm cười chua chát – Bây giờ mày hãy im lặng nghe những gì tao sắp nói đây...

Cả Christian và Andly lúc này đều run lên vì có linh cảm không hay về chuyện mà Brian sắp nói ra, Andly đứng đấy ôm ngực trái đang đau nhói của mình... chỉ cần chịu đựng thêm một chút nữa thôi thì nó sẽ ngã ở đây mà chết mất.

- Mày... nói đi. – Christian hít một hơi thật sâu rồi chuẩn bị tinh thần nghe thẳng bạn mình nói chuyện.

- 5 năm trước, cái ngày mà tao đưa Andly sang Mỹ để bắt đầu điều trị bệnh tim của nó, mày có biết tại sao nó lại bỏ sang tận Mỹ mà không điều trị ở Nga không?

- Tại sao? – Christian bắt đầu thắc mắc về chuyện này.

- Cái ngày hôm ấy, cái ngày đen tối nhất trong cuộc đời của nó... – Brian lắp lửng không biết nói ra như thế này là có lợi hay có hại cho em gái mình nhưng hẳn biết, Christian đã hứa rồi, nên chắc chắn sẽ ở bên chăm sóc cho nó.

- Mày nói tiếp đi chứ. – Christian thật sự rất nôn nóng, hẳn muốn biết ngày đó là một ngày như thế nào.

- Hôm đó, mẹ Eva không biết suy nghĩ như thế nào mà lại... mà... thuê người... – Giọng Brian nghẹn ngào hẳn, hẳn không muốn nhắc lại chuyện này thêm một lần nào nữa sau ngày hôm nay – ... để làm hại đời con gái của nó...

Giọng nói của Brian vừa dứt thì Andly đổ rầm xuống nền nhà, đôi mắt nhắm nghiền lại, thở dốc... quả thật...

- CÁI GÌ??? – Nó vẫn kịp nghe thấy tiếng ngạc nhiên của Christian... hẳn có vẻ ngạc nhiên lắm khi nghe điều mà Brian vừa nói.

- Hôm đó... tao đã tới trễ... khi đến đó thì Andly đã ngất đi rồi... và còn... mất luôn... – Chỉ nói đến đây thôi thì nước mắt của Brian đã rơi xuống rồi, đây không biết là lần thứ bao nhiêu hẳn khóc khi nhớ lại cảnh tượng ngày đó của đứa em gái bé nhỏ đáng thương của mình – Nó đã uống gần chục viên thuốc ngủ nhưng... thật may mắn khi ông trời không lấy đi mạng sống tội nghiệp của nó.

- Sao...? – Christian cũng bắt đầu hiểu ra ý đồ của bà Eva rồi, hẳn đã biết tại sao bà ta lại muốn hẳn chăm sóc cho Andly... thật là ra muốn hẳn thay bà ta chịu trách nhiệm với cuộc đời của Andly sao???

Thật tàn nhẫn... hẳn đã từng nghĩ ra không biết bao nhiêu cảnh tượng tàn ác của Andly – người mà hẳn yêu nhất – đã bị bà Eva hành hạ... nhưng hẳn không bao giờ nghĩ được lại có chuyện như thế...

Người đàn bà như vậy mà đòi làm mẹ sao??? Người như vậy mà cũng được xem là mẹ sao??? Có lắm không vậy???

Lúc này thì Christian thương Andly nhiều hơn là hận. Bây giờ hẳn mới hiểu rõ hơn về con người ẩn nấp đằng sau lớp vỏ bọc đánh đá, mạnh mẽ đó thì ra chỉ là một người con gái bị tổn thương nặng nề như vậy.

- Mày... không có ý bỏ em gái tao đấy chứ??? – Brian sau khi quệt đi giọt nước mắt ấy thì gương đôi mắt của mình sang để nhìn thẳng bạn trước mặt.

- Mày điên à? Sao tao lại phải bỏ chứ? – Christian thật sự rất tức giận, hẳn tức giận thay cho Andly, hẳn căm hận bà Eva thay cho Andly!!!

- Sao? – Brian hơi bất ngờ khi nhận thấy thái độ của thẳng bạn của mình.

- Tao sẽ tìm ra thằng đó và tự tay giết nó! – Christian co nắm đấm của mình lại, gương mặt hẳn lên tia máu đến đáng sợ.

Brian biết, bây giờ mới chính là lúc mà Christian thật sự biến thành quỷ!

Đúng, giờ Christian rất giận, giận đến mức chỉ muốn giết người! Sỡ dĩ hắn không đổ lỗi cho Andly là vì chính nó cũng là người bị hại mà! Dù gì thì lúc đó nó cũng chỉ còn là một đứa trẻ...

- Được, sau khi giải quyết đồng lõa xôn ở cuộc Xưng Vương, tao với mày sẽ truy lùng thằng đó. – Brian cũng nói, giọng có vẻ kiên định đến lạ thường.

- Đi xuống đi, nếu Andly tỉnh dậy mà không thấy tao sẽ lo lắng. – Christian đứng dậy, định đi xuống trước.

- Ừ!

Nhưng chỉ vừa mới đi được vài bước thì cả hắn và Brian đều nhận ra... Andly đã nằm đó bất tỉnh từ lúc nào rồi. Thân thể đã lạnh ngắt đến đáng sợ!

67. Chương 67

Sau khi đã kịp thời đưa Andly đến bệnh viện thì cả bọn mới gục mặt bên ngoài phòng cấp cứu. Tất cả đều có chung một cảm giác... một cảm giác thật là kinh người...

- Huhu... tại sao lại như vậy chứ... – Rõ ràng là tiếng khóc thê lương của Erica mà... nó đang khóc nức lên... khóc đến nỗi không nhìn thấy gì nữa rồi...

Andly đã ở trong đó gần 1 tiếng đồng hồ rồi nhưng vẫn chưa có tín hiệu gì cho thấy là sắp trở ra. Cánh cửa vẫn đóng im lìm như vậy.

Christian lúc này như người vô hồn, chỉ biết ngược đời mắt lên, bất lực nhìn về phía phòng cấp cứu... cả toàn thân toả ra sát khí lạnh buốt như thân thể người chết vậy...

- Làm sao đây... làm sao cứu được bạn em đây??? – Maya khóc la lên tay níu níu vào vạt áo của Justin mà kéo.

- Cứu nó đi chứ... không được để chuyện gì xảy ra với nó cả!!! – Demi cũng nói nhảm loạn xạ ngẫu cả lên, một câu nói đó thôi mà này giờ vừa khóc thét vừa nói đến gần 100 lần rồi.

Eris lúc này như người trên mây, tự nhiên đang ngủ thì Andrew chạy qua lôi dậy bảo là Andly xảy ra chuyện rồi. Lúc hắn giật mình chạy nhanh ra thì chỉ kịp thấy gương mặt tím tái cùng với bàn tay gần như buông xuôi của người con gái – mà hắn vẫn thầm yêu mặc dù đã cố dứt bỏ nhiều lần – được đưa lên xe cấp cứu.

Sau đó thì hắn không hề nhớ gì hết, hắn không nhớ làm cách nào mà hắn đến được đây nữa.

Cả bọn ngồi đó, ai cũng có cùng một suy nghĩ, ai cũng có cùng một sắc thái biểu cảm.

Brian vẫn còn run cầm cập khi nhớ đến bàn tay cứng đờ của Andly khi đang ở trên xe cấp cứu. Gương mặt không còn bất cứ một tia sáng của sự sống nào nữa cả. Hắn ngồi đó, tự trách mình. Nếu như hắn không kêu Christian lên sân thượng vào giữa đêm thì Andly đã không đi theo lên đó để có kết cục như bây giờ. Hắn sợ lắm, sợ sẽ mất đi đứa em gái đáng thương vốn đã mang trong người bệnh tật.

Từ đó đến giờ nói đến giết người thì có lẽ Andly chưa từng thử qua. Chỉ có Maya, Erica và Demi là thường trực tiếp ra tay thôi. Lúc sau này, nhiều lúc nổi giận Andly thường nói là sẽ tự tay giết người, Maya không cần vì nó nghĩ bây giờ chỉ là nóng nảy nên mới mạnh miệng thôi chứ căn bệnh tim bẩm sinh đó không hề cho phép nó giết bất cứ một người nào!

“Tại sao? Những kẻ giết người đáng sợ như tao lại không chết mà bây giờ mày lại nằm đó chứ? Tại sao ông trời lại không công bằng với mày như vậy? Tại sao mày lại phải gặp những chuyện quái gở này chứ? Tại sao tao la hét này giờ mà mày vẫn không chịu tỉnh dậy? Tại sao...?” Trong đầu Maya lúc này là hàng trăm hàng vạn câu hỏi tại sao, nó ức lắm, nó không thể mất người bạn tuyệt vời vì sự bất công tằng tợn của ông trời như thế!!!

Andrew lúc này chẳng biết nên nói gì hơn. Hắn không biết nghĩ gì hay nói bất cứ một lời nào cả. Chỉ ngồi đó, giống như Christian, chỉ ngồi đó và đưa ánh mắt chờ đợi ánh sáng đỏ phát ra từ cái bóng đèn phía trên phòng cấp cứu.

Một tiếng sau... nhưng cứ ngỡ là rất lâu sau vậy... lâu lắm...

Cuối cùng thì ánh sáng đỏ rực ấy cũng nổi lên. Cả bọn không ai bảo ai cùng đồng loạt vây quanh đó...

- Bác sĩ... bạn tôi... – Đường như những tiếng khóc đã lấy đi hết sức lực của Erica rồi vậy.

- Andly thế nào rồi??? – Brian và Christian cùng một hành động, cùng một câu nói đó là sẵn tới và túm lấy cổ áo của ông bác sĩ.

... còn rất nhiều câu hỏi khác nữa...

- Chúng tôi... chúng tôi... bất lực... tiểu thư đã được đưa thẳng đến nhà xác rồi... – Ông bác sĩ đó không còn vẻ sợ sệt nữa mà thay vào đó là giọng nói run run vì đang làm một chuyện có lỗi.

Rầm!!!

Câu nói ấy như một tảng đá chọc trời đã đè thẳng xuống cả bọn.

Thế giới như đang xoay vòng vòng quay đây.

Andly... Andly đã chết thật rồi sao???

- Không... không được... trả bạn tôi lại đây!!! – Maya la toáng lên rồi sẵn tới định chạy vào trong kia để xác định xem có thật sự bạn mình không còn ở trong đó không.

- Maya à... em hãy bình tĩnh lại chút đi! – Justin đưa tay gạt nước mắt, cố ôm Maya vào lòng mình để truyền cho nó một chút ấm áp...

- Andly à... – Eris cảm thấy lồng ngực mình như bị ai đó đánh thùm thụp vào đấy... thật sự rất đau... đau lắm...

Christian thì bây giờ đã như chết đi rồi... trái tim không tưởng như có người đánh vào như Eris... mà còn hơn nữa... hơi lạnh của Andly khi 11 tiếng trước vẫn còn văng vất quanh đây... hắn cảm thấy... bàn tay lạnh lẽo đó hình như đang đâm thủng qua ngực hắn... mọi mất trái tim của hắn ra nữa...

- Làm sao đây??? Đứa em gái đáng thương của tôi!!! – Brian quỵ lỵ, ngã ngay xuống nền nhà, nếu không có Demi đỡ khi hắn đã nằm gục luôn ở đấy rồi.

Nhìn đám bạn của mình khóc mà Andrew đứng trơ ra đấy, chẳng biết nên phải làm gì lúc này... nước mắt không hề rơi xuống... mà chỉ từ từ cảm nhận được cơ thể của mình đang rơi... xuống vực thẳm...

68. Chương 68

- Tôi không tin, ông hãy đưa tôi đi nhanh đến đó để đưa Andly về nhà đi, cô ấy không thể chết như vậy được. – Christian đứng dậy, ánh mắt cảm phần nhìn đám bác sĩ ý tá vô dụng trước mặt.

- Đúng vậy, tao không tin là Andly chết đâu, nhanh đưa nó đến đây gặp tao đi! – Brian cũng níu lấy Christian, nước mắt đã làm lu mờ đi ánh mắt và khuôn mặt của họ rồi...

- Đi, đi tìm Andly thôi, nhanh lên, nếu thức dậy mà không thấy chúng ta nó sẽ buồn lắm đấy! – Maya đứng dậy, lấy tay quạt quạt hai hàng nước mắt, cố tỏ ra mạnh mẽ, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo, nhưng không hiểu sao nước mắt vẫn không hề chừa giọt nào cả..

- Đồ bác sĩ chết bầm, dám nói dối tụi này hả? – Erica đứng sộc dậy, tức tới chạy đến nắm áo ông bác sĩ... mặc dù biết điều đó là vô lý quá mức.

- Chúng ta đến với Andly đi, em ấy không thích nằm một mình đâu! – Eris cũng cố kết dậy rồi kéo cả bọn đứng thẳng lên, miệng nói cứng nhưng trong lòng đang quặn thắt từng cơn...

Thế là cả bọn kéo đến nhà xác, không đứa nào muốn tin là Andly đã đi rồi cả...

Maya run run cầm cái khăn màu trắng lật lên...

Áp vào mắt họ là một gương mặt quen thuộc vô cùng xinh đẹp... đôi môi đến bây giờ vẫn đỏ mọng lên... nhưng đôi mắt đang nhắm nghiền lại... nhắm một cách vô thức... cánh mũi không còn phập phồng nữa mà thay vào đó là một sự yên tĩnh đến lạ thường...

- Dậy nào Andly, bọn tao dẫn mày đi ăn kem này! – Erica cố lay lay cánh tay đã cứng đờ lại... nhưng mặc nhiên không dám chạm vào khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đó... vì nó biết, Andly rất ghét người khác chạm vào mặt mình mà chưa có sự cho phép...

- Con bé này sao cứ ngủ mãi zậy? Không đi ăn kem à??? – Demi mặt mày đã lấm lem vì nước mắt nhưng vẫn cố gắng lay lay tay với Erica.

Andrew vẫn đứng chết sững ở đó, cả người lúc này hoàn toàn vô cảm xúc như một con búp bê biết đi...

Brian như đổ gục xuống... nhắm mắt ngăn cho dòng lệ đó không trào ra... như nó vẫn vượt qua hàng mi nặng trĩu đó mà rơi xuống nền nhà...

Người đau khổ nhất lúc này vẫn còn đứng như trời trồng ở đấy... người ta thường rơi vào trạng thái “đơ cảm xúc” khi mà mọi tế bào não đang ngừng hoạt động. Christian đang trong trạng thái này đấy! Não đã ngừng hoạt động rồi... không hề cảm nhận được từ xung quanh bất cứ một tiếng động nào hay một tiếng khóc thê lương nào nữa...

Tối hôm đó... khắp nơi trong bệnh viện không ai là không nghe thấy những tiếng khóc sầu nào, ai oán đến đáng sợ...

Vậy là... Andly đã ra đi thật rồi... Ra đi khi chưa kịp tận hưởng niềm hạnh phúc trọn vẹn... Ra đi khi chưa một lần nhận được tình yêu thương từ người mẹ ruột của mình... Ra đi khi chưa nói lời từ biệt nào... Ra đi khi chưa biết phản ứng của Christian thế nào khi nghe xong câu chuyện của Brian... Ra đi khi cuộc chiến Xưng Vương còn chưa bắt đầu...

Nhìn bức di ảnh trên kia mà nỗi đau dồn lại dấy lên trong mỗi con người... cô gái có một vẻ đẹp đến lạ thường... đẹp không thể dùng từ ngữ để diễn tả đang cười thật tươi khi nhận được cây kem yêu thích từ bạn bè mình...

- Mẹ thật sự rất có lỗi với con...! – Bà Eva lúc này mới thốt ra được một câu duy nhất từ khi đến đây... vẫn một câu nói nhưng lặp lại hàng trăm hàng vạn lần...

- Con tôi... ông trời thật bất công với con gái của tôi quá! – Giọng nói của ông Harry vang vọng... vang vọng đến tận trời xanh... làm ọi người ở đây có thể cảm nhận được tình thương của ông đối với con gái mình đến nhường nào...

Còn bà Rose, khóc đến nỗi ngất đi luôn rồi...

- Em không thấy sao? Mọi người yêu quý em như vậy mà sao em lại bỏ đi chứ??? – Christian đã bất lực, ngồi ngã người lui sau chiếc ghế gỗ sát với quan tài, hai tay vẫn cố để ôm lấy nó, như muốn tìm lại chút gì đó từ cái không khí lạnh lẽo này.

Những tiếng khóc... tiếng kêu trời cứ thay nhau cất lên... làm không khí vốn đã u buồn nay còn nặng nề hơn...

69. Chương 69

[Hãy chăm sóc cho Christian!]

[Được.]

...

Nửa tháng sau đó ai cũng đang trong tình trạng cách đó hai tuần... vẫn đau buồn rười rượi.

- Mọi người vui lên tí nào! – Demi đi xung quanh nhà ủng hộ tinh thần những người đang gục mặt xuống bàn, nhưng chẳng có ai khóc nữa cả, hình như nước mắt đã khô cạn hết cả rồi...

- Christian đâu? – Andrew nhìn Demi hỏi, nhìn là biết nó đang cố gượng cười.

- Ảnh vẫn đang ở trên phòng... – Buông câu nói đó xong thì Demi tự nhiên cảm thấy hận Andly vô cùng, hận Andly vì sự ra đi của nó khiến cho Christian trở nên tàn tạ hẳn đi... Nó chấp nhận buông tay Christian là vì hắn yêu Andly... nhưng nay Andly lại nhẫn tâm bỏ đi như vậy nên nó nhất định sẽ giành lại...

Đến bây giờ mà Christian vẫn còn đang nằm trên giường, tay vẫn ôm khư khư di ảnh của Andly trong lòng mình... từng giọt nước mắt vẫn rơi đều đặn...

Khép nhẹ cánh cửa phòng lại, Demi dụi dằng đi đến nơi Christian đang nằm.

- Anh đừng buồn nữa, nếu Andly mà thấy thì chắc chắn nó sẽ không vui đâu. – Demi đưa tay lên, chạm nhẹ vào gương mặt đã tiêu tụy hốc hác hẳn đi của Christian...

- Anh chắc là Andly chưa đi đâu... anh cảm nhận được là như vậy mà... em là bạn thân của cô ấy, em cũng cảm nhận được phải không? Tay Andly lúc nào cũng áp áp cả, không hề lạnh như tay cô gái hôm đó... – Christian như người điên, hét toáng lên với Demi làm nó giật mình, tay vẫn ôm chặt tấm ảnh đó vào lòng mình như một bảo vật...

Demi chẳng biết nói gì, chỉ đưa tay lên bịt miệng ngăn không cho những giọt nước mắt và những câu nói vô bổ sắp trào ra...

- Chỉ tại anh, nếu tối hôm đó anh không lên sân thượng gặp Brian, nếu hôm đó Andly không lên sân thượng thì cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì... chính là do anh... tất cả là do anh... – Christian cứ ngồi dằn vặt mình bằng những câu nói đó mấy ngày nay, không biết đã nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần rồi nữa.

Nhìn Christian chìm đắm trong đau khổ như thế càng làm cho Demi lòng đau như cắt, nó không muốn nhìn thấy bất cứ điều gì nữa cả... thật đấy...

Bỏ chạy ra khỏi đây...

Giữa đêm khuya ở một ngôi biệt thự lớn thuộc Cung điện Kremlin Moscow ở Nga.

- Vẫn chưa có gì quan trọng ạ. – Emila kính cẩn nói.

- Tìm được người gửi thư đến Villa số 7 chưa? – Một giọng nói lãnh lẽo vang lên giữa bầu không gian tĩnh lặng.

- Vẫn chưa ạ, nhưng tôi sẽ nhanh chóng tìm được. – Emila vẫn cúi đầu, chẳng dám nhìn thẳng vào gương mặt như của người chết đó.

- Được. Tình hình Legacy thế nào rồi?

- Vẫn tốt ạ, nhưng chưa tìm được giám đốc Marketing chuẩn theo yêu cầu đưa ra.

- Thôi đi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với nhiệm vụ đó, dù sao thì Andly cũng đã chết rồi mà. – Người ngồi đó mỉm cười nhẹ, nụ cười không hề có một chút ác ý, chỉ là mỉa mai, tự mỉa mai chính bản thân mình mà thôi.

- Vâng.

- À, bảo Demi cứ nhân dịp này... hãy kéo Christian về bên mình luôn... – Giọng nói chột như có cái gì đó nghèn lại trong cổ họng...

- Vâng...

Sau đó Emila nhẹ nhàng đóng cửa lại và đi ra ngoài, không quên bảo người đứng canh gác cẩn thận ngoài này... lỗ như lại...

70. Chương 70

Gần một tháng sau, lúc này thì mọi người mới bắt đầu chịu hiểu ra và chấp nhận sự thật là Andly đã đi rồi. Christian mặc dù đã khá hơn về tinh thần nhưng ngày càng lạnh lùng khó đoán... rất lạnh...

Còn Brian, hẳn thì không còn vui vẻ cãi nhau với Erica như thường ngày nữa, con người hắn trở nên tàn ác và độc đoán hơn.

Tất cả mọi người đều trở nên ít nói, dường như sự ra đi của người con gái ấy khiến cho họ như mất nửa cuộc đời của mình vậy...

Tối hôm đó, khi mọi người đang ngồi chung trên một bàn ăn.

- Ba đứa nghe đây, anh có chuyện muốn hỏi. – Andrew đột nhiên đặt đĩa xuống, mặt mày nghiêm trọng trở lại.

- Có chuyện gì? – Maya là người trả lời đầu tiên, nó không thể đoán trước được điều mà Andrew sắp hỏi là gì.

Erica và Demi cũng buông đĩa xuống, nhìn về phía Andrew. Cả bọn hắn cũng vậy, chẳng ai bảo ai đều nhìn qua Andrew.

- Mấy đứa định làm gì trong buổi họp mặt sắp tới nếu thiếu Andly? – Andrew không biết mình hỏi như thế này thì sẽ ra sao, nhưng hắn vẫn muốn hỏi, vẫn muốn biết rõ ràng cái nghi vấn mình đã thắc mắc bấy lâu và sự lo lắng cho Tứ Đại Mỹ Nhân nếu thiếu người đứng đầu.

- Anh đang nói cái gì vậy? – Ba đứa nó giật mình nhìn nhau, nhưng Demi đã kịp che giấu đi cái vẻ bối rối trong mắt hai con bạn.

- Mấy đứa định giấu anh à? Anh đã biết Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại là mấy đứa rồi! – Andrew nhìn thẳng vào Demi, đôi mắt đó như xoáy sâu vào, khiến cho Demi hoảng hồn.

- CÁI GÌ??? – Cả 4 bọn hắn đều trợn tròn mắt vì ngạc nhiên, không ai có thể tin được điều mà Andrew vừa nói cả.

- Anh bị điên à? – Erica đứng lên đập bàn nói, phản ứng thái quá này của nó càng làm cho Andrew tin điều hắn nghi ngờ là đúng.

- Tại này còn chưa từng nhìn thấy Tứ Đại Mỹ Nhân gì gì đấy là như thế nào nữa mà anh nói gì kỳ vậy??? – Maya bình tĩnh hơn, nó nín Erica ngồi xuống rồi nhìn thẳng lại vào đôi mắt đó của Andrew, nó không tin là hắn biết.

“Tên này quả thật không tầm thường chút nào, đoán mò khá đấy! Nếu có Andly ở đây thì tốt quá!” Demi nhìn Andrew, trầm nghĩ. Nhưng rồi lại tặc lưỡi cho qua, dù sao thì cô bạn của nó cũng đã ở một nơi rất xa rồi.

- Mày nói gì vậy? – Eris lay Andrew, hắn biết thằng bạn hắn luôn có tài đoán được nhiều việc trên đời này, nhưng hắn không tin chuyện này là sự thật.

- Mày không thấy lạ sao? Tao không biết là như thế nào nhưng tao tin chắc Andly chính là người đứng đây của Tứ Đại Mỹ Nhân đấy.

Lời nói chắc chắn như đinh đóng cột của Andrew làm ba đứa nó giật mình, định lên tiếng phản kháng nhưng...

- Andrew! – Cùng một câu nói, cùng một lúc những là giọng của phát ra từ hai người khác nhau: Brian và Christian.

- Em gái tao đã qua đời rồi, mày làm ơn im đi, đừng có lôi mấy chuyện này ra đây nữa, rồi lằm! – Brian gần giọng, cố gắng để không phải nổi điên lên.

- Mày mà còn nói thêm một tiếng nào về Andly nữa thì hãy coi chừng tao đấy. – Christian sau khi tuyên bố một câu lạnh lẽo xong thì đứng dậy đi luôn, hẳn không biết tại sao mình lại bực mình một cách vô cớ với Andrew như vậy, hẳn chỉ biết là không ai được phép nhắc tên của Andly thêm một lần nào nữa trong căn nhà này.

Không phải là hẳn tuyệt tình, không phải là hẳn muốn vứt bỏ cái tên đó. Nhưng cứ mỗi lần phải nghe thì hẳn như không kiềm chế được mà tự trách chính bản thân mình. Nói qua nói lại thì vẫn là giận cá chém thớt. Hẳn thấy giận chính bản thân mình lắm!

- Anh vẫn chưa ăn xong mà. – Demi đứng dậy gọi với theo, nhưng đáp lại vẫn là một sự thờ ơ lạnh lẽo, và tấm lưng cô độc của Christian.

71. Chương 71

[Sao rồi?]

[Andrew hình như rất nhạy cảm với chúng ta.]

[Cái gì?]

[Không sao, chắc sẽ không biết đâu.]

[Ừ, cứ tiếp tục báo cáo thông tin rõ ràng.]

[Ừ.]

Trong phòng của tụi nó, Erica và Maya có vẻ căng thẳng lắm.

- Còn ba tháng nữa là đến cuộc chiến Xưng Vương, chúng ta phải làm sao đây? – Erica cứ đi đi lại lại lo lắng.

- Tao đâu có biết, lúc đó mà chỉ xuất hiện có ba người là chết ngất luôn, khác gì nói với tên Andrew đó chúng ta là Tứ Đại Mỹ Nhân chứ! – Maya luôn bình tĩnh trong chuyện xử lý công việc mà cũng rối rắm lên đây.

- May mà chuyện Andly chết tụi đàn em bên Nhật của mày chưa biết đấy. Chứ không là to chuyện rồi.

- Tụi nó biết cả rồi, nhưng mày yên tâm đi, không sao đâu.

Erica thở phào, mới nghe về đầu của Maya thì nó nhảy dựng lên, nhưng khi nghe đoạn sau rồi thì nó mới thở phào nhẹ nhõm.

- Demi đâu? – Maya nằm dài ra giường, mắt nhìn xa xăm ra ngoài cửa, hình như đang nhớ Andly.

- Tao không biết. – Erica cũng chẳng hiểu Demi mấy ngày nay sao nữa, cứ lén lén lút lút đi đâu đó, nhưng ở nhà thì cứ bám lấy Christian.

- Mày có thấy hình như nó lại có ý định với anh Christian không? – Maya nhòm người dậy, có vẻ hơi tức tối khi nói câu đó.

- Chứ sao nữa, rõ như ban ngày đấy thôi. – Erica cũng bĩu mũi, thật sự thì nó không thể hiểu nổi, cùng là bạn bè với nhau mấy năm nay nhưng Demi luôn làm theo những gì nó nghĩ, không cho ai biết những gì mình định làm cả.

- Mà thấy nó có quá đáng không?

- Có.

Kết thúc cuộc đối thoại với sự hậm hực của hai đứa nó. Đứa nào cũng bực mình khi Demi cứ tìm cách để tiếp cận với Christian trong khi Andly vừa qua đời chỉ hơn một tháng.

Ở phòng Andrew lúc này, hần với Justin đang ngồi trong đó để tìm hiểu thêm về Tứ Đại Mỹ Nhân.

- Mà tìm được gì chưa? – Justin uể oải nằm trên giường trườn qua trườn lại, quả thật thì hần đã mệt mỏi với thằng bạn thông minh không đúng chỗ của mình rồi.

- Đây rồi. Tứ Đại Mỹ Nhân đời đầu tiên xuất phát ở Trung Quốc. Người đầu tiên là Tây Thi, người ta gọi cô là Tây Thi Trầm Ngư, người thứ hai là Vương Tường thường được gọi là Vương Chiêu Quân, người thứ ba là Điêu Thuyền thường được mọi người xưng tụng là Bê Nguyệt, người cuối cùng là Ngọc Hoàn, đó chỉ là tên tục, sau này mọi người gọi là Dương Quý Phi.

- Mấy cái này thì ai chẳng biết, mà nói làm gì? – Justin mặc dù nói vậy nhưng vẫn ngồi thẳng lên để chuẩn bị nghe thằng bạn nói tiếp.

- Danh truyền Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại đến nay đã qua 348 đời, tức Tứ Đại Mỹ Nhân hiện nay là đời thứ 348.

- Sao nữa?

- Ban đầu xuất phát từ Trung Quốc, sau đó lan rộng ra khắp thế giới. Người ta thường nói là đến khi Tứ Đại Mỹ Nhân đến tuổi trưởng thành thì sẽ có cuộc chiến Xưng Vương, cuộc chiến này nhằm đưa ra bang phái có quyền lực nhất những chủ ý vẫn là một hình thức kén chồng.

Justin nghe bạn nói mà gật gù, quả thật từ trước đến giờ hần chưa nghe mấy chuyện này ở đâu cả. Đúng là Andrew thần thông quảng đại có khác!

- Trước khi cuộc chiến Xưng Vương diễn ra thì mỗi một người trong Tứ Đại Mỹ Nhân sẽ phải tìm một người để kế vị đời sau ình. Cứ thế nối tiếp nhau, đến nay đã là đời thứ 348 rồi.

- Thì sao chứ? Tao đâu có thấy nó liên quan gì đến Maya hay Erica hay Demi gì đâu?

- Đúng vậy, trong này chỉ cho biết họ tên thật sự của mỗi người trong Tứ Đại Mỹ Nhân khi người đó đã lựa ình được người kế vị cho đời sau rồi mà thôi. Thông tin đến đây hoàn toàn mù tịt. – Andrew lắc đầu chán nản, linh tính của hần chắc chắn đúng, hần cam đoan với tất cả mọi người rằng Tứ Đại Mỹ Nhân không ai khác chính là bốn đứa nhóc hằng ngày mà bọn hần vẫn tiếp xúc, nhưng làm sao bây giờ? Hần hoàn toàn không có bằng chứng gì để chứng minh điều đó cả.

72. Chương 72

Hôm nay Maya, Demi và Erica kéo nhau đi thăm Andly.

- Không biết mấy anh ấy làm gì mà không thấy mặt mũi người nào hết zậy ta? – Đáng lẽ ra thì tụi nó tính rủ thêm bọn anh Brian nữa nhưng chẳng tìm thấy ai trong nhà cả nghĩ càng nghĩ lại càng thấy khó hiểu.

- Kệ mấy anh đi, hôm nay chúng ta đi thăm Andly mà, không có mấy anh đó càng dễ nói chuyện hơn. – Erica vui vẻ, ngẩng ngẩng lại bó hoa hồng xanh trên tay, coi bộ rất yên chí với món quà này của mình.

- Ủ, đúng đấy, tao cũng chẳng thấy anh Christian đâu, thường ngày anh vẫn ở trong phòng mà. – Demi này giờ vẫn chăm chăm nhìn vào chiếc điện thoại của mình để chơi game, bỗng ngẩng đầu dậy nói.

“Con nhỏ này vô tâm thấy lạ, bây giờ con có tâm trạng chơi game sao?” Maya hậm hực nghĩ, càng ngày nó càng thấy khó chịu với Demi.

“Cứ mở miệng ra là anh Christian, bực thật đấy!” Erica cũng chẳng thèm trả lời câu hỏi đó của Demi mà ngó lơ ra ngoài đường luôn.

15 phút sau, tụi nó đã có mặt ở nơi chôn cất Andly cách đây một tháng. Khi đi vào trong thì mới giật mình khi đã có người ngồi đó trước tụi nó rồi.

- Anh Christian? – Demi hình như rất nhạy bén với cái tên này thì phải, chỉ vừa nghe Maya thốt lên thôi thì ngay lập tức đã rời mắt khỏi điện thoại và bắt đầu chuyển hướng đến người con trai đang đau khổ ngồi ở đằng kia rồi.

- Anh ấy đến đây sao? – Maya cũng hơi bất ngờ, nhìn Christian lúc này chẳng khác gì một người gần như chết vì tình.

Nhìn cái bóng dáng cô độc ấy vẫn cố đưa vòng tay ấm áp của mình ra để ôm lấy bức di ảnh đặt ở trên đó mà Demi không chịu được. Nó thừa nhận, nó vô tâm với bạn bè thật, nhưng vì sao chứ? Andly bây giờ đã đi rồi mà, sao mọi người cứ ôm mãi một nỗi đau thương mà sống qua ngày để rồi lại bị chính nỗi đau thương ấy làm tàn lụi cả một đời người chứ?

“Chẳng phải anh vẫn còn người ở bên chăm sóc hay sao? Tại sao anh cứ nhớ mãi về một người đã chết vậy nhỉ?” Demi đau lòng nghĩ, nỗi đau như thấu tận tâm can.

- Hay chúng ta về đi, lần khác tới nhỉ? – Maya quay người lại, vẻ mặt lúc này của Demi làm sao có thể qua được đôi mắt tinh tường của nó chứ.

- Không, tới đó đi. – Demi nói rồi đi tới trước.

- Con này bị gì vậy nhỉ? Kéo nó lại đi! – Erica nín nín tay Maya, nó đã bắt đầu chán ngấy thái độ của Demi rồi.

- Để xem nó định làm gì, tự nó chứng kiến có lẽ sẽ rút lui dễ dàng hơn là nghe chúng ta khuyên bảo. – Maya nói, rồi cùng Maya lặng lẽ đi theo Demi, tiến đến nơi mà Christian đang ôm ấp.

Càng tiến lại gần thì tụi nó càng nghe giọng nói trầm của Christian rõ hơn.

“Quả thật, khi ở bên Andly, anh ấy là một con người hoàn toàn khác.” Maya mỉm cười nhẹ nhàng và cả Erica cũng cùng chung ý nghĩ.

- Andly, em vẫn đang nghe anh kể chuyện phải không? Anh biết là em vẫn đang nghe mà, anh nhất định sẽ giữ lời hứa với em, suốt đời sẽ không bao giờ yêu bất kỳ người con gái nào nữa cả... – Christian nói, trong lòng vẫn là tấm ảnh của người con gái có khuôn mặt xinh xắn như búp bê.

“Mày là người ích kỷ nhất mà tao từng biết đấy Andly.” Demi mỉm cười chua chát khi tự mình phải chứng kiến cảnh không đáng chứng kiến này. “Nhưng không sao, tao sẽ là người thay mày chăm sóc cho anh ấy, ít nhất là trong khoảng thời gian này.”

Demi đang định tiến lại thì Christian lại nói tiếp, những lời nói ấy làm bước chân của nó khựng lại...

- Andly à, anh sẽ sớm đi theo em mà, ngay sau cuộc chiến Xưng Vương kết thúc, anh sẽ đi theo em. Không có em trên cõi đời này thì anh như một con người sống cuộc sống quá vô nghĩa vậy... Chờ anh nhé... – Nói đến đây thì hắn đã gục mặt xuống rồi, hắn mong ba tháng nữa sẽ qua nhanh, đến lúc ấy thì hắn lại được gặp người con gái mà hắn yêu nhất trên đời này rồi.

Tụi nó nghe mà chết đứng người. Tính yêu của Christian dành cho Andly thật sự quá cao đẹp. Đẹp đến nỗi khiến người còn sống trên đời này như tụi nó đây mà vẫn cảm thấy ganh tỵ với người con gái đã ra đi trước mắt.

73. Chương 73

- Đi về thôi. – Maya từ từ đi tới, đưa tay nín Demi đi về hướng ngược lại – Đây có vẻ là không gian yên tĩnh cho hai người họ.

- Maya à... tao... tao... – Demi ngập ngừng, định gỡ tay của Maya ra, nhưng bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đó sao lúc này lại cứng nhắc quá như vậy chứ?

- Về nhà nói. – Buông lại một câu nói rồi cả ba cùng đi ra xe. Với tư cách là một người bạn, Maya nghĩ, nó nên kéo con bạn ra khỏi cái lưới tình đầy gian nan này. Christian mãi mãi thuộc về Andly, mặc dù nó còn sống trên đời này hay là đã ra đi mãi mãi!

Mấy ngày sau... ở một căn phòng lạnh lẽo rất xa Villa số 7...

- Bức thư thứ 3 có cần phải gửi nữa không ạ? – Một đứa con gái từ tốn hỏi người đang ngồi trước mặt.

- Cứ gửi.

- Nhưng, chẳng phải... – Cô gái đó đang chuẩn bị nói gì đó thì đột ngột bị chặn họng...

- Ta nói cứ gửi! – Bởi một giọng nói đầy căm thù, xen lẫn đâu đó là sự ganh ghét, đố kỵ sâu sắc.

- Lúc nào ạ?

- Tuần sau, người gửi thư lần này là nhỏ Trần Ngọc Thanh Hương.

- Thanh Hương?

- Con bé bạn của con Uyên Minh ấy, hôm party nó mang váy màu đen!

- Lần này vẫn như cũ chứ ạ?

- Như cũ, sau khi nó gửi đến nhà ấy xong thì cho nó đi gặp con bạn nó luôn đi! – Một giọng nói chua ngoa đúng chất, khiến cho bản thân cô gái đang hiện diện ở đó cũng phải rùng mình, đang nghĩ xem lúc nào mới tới lượt mình.

Ở Villa số 7, vẫn trong căn phòng bí mật của bọn hắc.

- Mày có thôi đi không hả? Đến bao giờ mày mới ngừng điều tra về Tứ Đại Mỹ Nhân đây? – Eris thật sự nổi điên với Andrew rồi, hẳn đã cố quên cái tên Andly đó hơn một tháng nay nhưng cứ hễ có thời gian rảnh rỗi ngồi trong căn phòng yên tĩnh này là Andrew cứ bắt đầu điều tra về Tứ Đại Mỹ Nhân.

- Đúng đấy, mày thôi đi, tao cũng mệt mỏi lắm rồi! – Justin là người hiền hoà nhất những cũng phải phát bực với thằng bạn này, may mà bây giờ không có Brian với Christian, không thì lại cãi nhau rồi.

- Nhưng tại mày...

- DỪNG LẠI ĐƯỢC RỒI!!! – Andrew còn chưa nói hết câu thì đã bị cắt ngang một cách dữ dội rồi. Không hẹn mà cả Justin và Eris đều đồng thanh, tiếp đó là cả hai cùng bỏ ra ngoài, để cho Andrew ngồi lại đó một mình.

Andrew thật sự không hiểu, tại sao mỗi khi nhắc đến chuyện này thì mọi người đều tức giận vô cớ vậy nhỉ? Hẳn tìm mọi cách để chứng minh Tứ Đại Mỹ Nhân chính là Andly, Maya, Erica và Demi nhưng ai vẫn cứ nghĩ phiền là sao? Điều hẳn làm có gì vô bổ nào? Không phải hẳn làm đúng sao? Nếu sự thật chính là như thế thì khi biết Andly – người đứng đầu của Tứ Đại Mỹ Nhân – chết rồi thì chắc gì bọn họ sẽ tuân theo quy ước ban đầu nữa? Lúc đó, bọn họ sẽ không đối đầu với nhau, mà thay vào đó là truy lùng cho bằng được Tứ Đại Mỹ Nhân, hậu quả lúc đó thật sự không ai có thể biết được như thế nào/

Đúng ngày đầu tiên của tuần sau đó, trước hộp thư lại có một bức thư lạ, nhưng lần này lại là hai chữ ER chứ không phải là hai chữ AG như bức thư đầu tiên nữa.

- Mở ra đi. – Erica giục khi cả ba tụi nó đang đứng ở nơi cũ (Vườn hoa sau trường)

- Ủ. – Maya từ từ mở nó ra.

Demi thì vẫn đứng đưng như ngày nào, không hề có thái độ gì gọi là tò mò khi những lần trước cả. Thái độ này thật lạ quá đi.

Mở ra rồi thì cả bọn đều tái mét mặt mày lại... bức thư này lại nhắm về Erica... như một lời cảnh cáo kinh khủng...

74. Chương 74

Tập đoàn Legacy ở Nga.

- Hôm nay chúng ta có một buổi họp quan trọng. Chỉ tịch sẽ đến trong vòng 30 phút nữa. – Âm thanh vang vọng qua chiếc loa to khắp cả toà nhà khiến cho ai nấy đều không thể không chú ý được.

- Chủ tịch đến sao? Là cái người đã mua lại tập đoàn này à? – Một vài tiếng bàn tán nổi lên sau khi âm thanh trong loa đã chấm dứt, có lẽ ai cũng tò mò về con người mang cái danh chỉ tịch ấy.

- Nghe đâu là một đứa con gái vất mũi chưa sạch ấy mà. – Một giọng nói chua chát vang lên, người này ngay lập tức trở thành trung tâm của cả phòng.

- Sao cô biết hả Giám đốc Nhân Sự? – Bỗng một tiếng nói vang lên, không phải chất giọng chua chát như của người đó mà là giọng nói nhẹ nhàng đến say lòng người.

Mọi người đều đổ dồn về phía người vừa phát ra âm thanh êm tai ấy... và đồng loạt sững sốt tròn mắt khi nhìn thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp đang đứng ở trước mặt.

- E hèm. – Emila hắng giọng khi nhìn thấy phản ứng của mọi người – Mọi người đừng có nhìn tôi như vậy chứ. – Nó cười dịu dàng, nhưng ánh mắt vẫn không quên hướng về người con gái có cái danh là Giám Đốc Nhân Sự ấy.

Là Giám Đốc Nhân Sự nên tất nhiên Julian (tên của GĐNS đấy ^^) biết về Emila. Và sau đó ngay lập tức im bặt. Vốn chỉ muốn ra oai với những đồng nghiệp mới tí thôi nhưng không ngờ lại xảy ra hậu quả như thế này.

Emila cũng đoán ra là Julian đã “mất vía” rồi nên cũng thôi không nhìn nữa, quay lại, tiếp tục với giọng nói ôn tồn:

- Mọi người chuẩn bị đi, chỉ tịch của chúng ta không thích nhìn thấy những cảnh tượng xôn xan bàn tán như hồi nãy nữa đâu.

Trước khi đi ra khỏi đó Emila còn tặng thêm ấy anh chàng nhân viên nam một nụ cười như nắng mùa xuân nữa.

Chỉ là người trợ lý của chủ tịch thôi mà cũng đủ làm ọi người kính nể thập phần rồi thì không biết chủ tịch sẽ là người thế nào nữa. Nghĩ đến đây mà không ai có thể giấu nổi sự tò mò.

Sau đó thì ngay lập tức ai nấy cũng lo chạy qua chạy lại để chuẩn bị cho cuộc họp trước mắt. Những cũng rất hào hứng khi sắp được gặp vị chủ tịch đáng kính này.

Đúng nửa tiếng sau, một chiếc xe màu xanh sapphire đỗ ngay trước cửa của toà nhà gần trăm tầng đó, nói thế nào thì đây cũng là một tập đoàn mang tầm vóc quốc gia mà.

Tất cả nhân viên trong công ty từ lớn đến nhỏ đều đứng thành hàng ở đó để đón tiếp nhân vật đặc biệt quan trọng đang chuẩn bị tiến ra từ chiếc xe hơi sang trọng kia.

Ai cũng hồi hộp chờ đợi sự xuất hiện này...

Cánh cửa xe bật mở ra, đầu tiên là đôi chân dài thẳng tắp, trắng ngần trên đôi giày cao gót tinh xảo xuất hiện. Tiếp đó là một người con gái vô cùng xinh đẹp bước ra, cùng với một chiếc váy màu xanh dương đậm như bầu trời về đêm, mái tóc màu nâu gợn sóng càng làm tôn lên khuôn mặt tựa như thiên thần đó...

- Woa, chỉ tịch đây sao??? – Một chàng trai tròn mắt nói nhỏ với người đồng nghiệp bên cạnh mình mà không biết rằng không chỉ mỗi mình mình có câu hỏi đó.

- Chào mọi người. – Người con gái được gọi là chủ tịch cất giọng nói...

Nhưng giọng nói đó... sao mà lạnh lẽo thế cơ chứ? Nó khiến cho tất cả mọi người ở đây cảm thấy thật khó gần...

Chỉ nói một câu đó rồi thôi, cô gái đó đi thẳng vào bên trong, lên đến phòng họp công chúng.

(Tập đoàn này có tất cả hai phòng dùng để họp, một là phòng họp công chúng, tức là tất cả cái nhân viên đều được phép đến dự kể cả nhỏ hay lớn gì cũng phải đến đây. Còn phòng họp thứ hai là phòng họp mật, chỉ có những người cấp ới được tiết lộ một cách bí mật thôi)

75. Chương 75

Sau khi mọi người đã bắt đầu ổn định chỗ ngồi theo từng cấp bậc rồi thì cô gái có mái tóc nâu bồng bênh đó mới đi ra.

- We e everybody! (Chào mọi người!) – Vẫn là giọng nói lạnh lẽo đến đáng sợ ấy.

Đáp lại nó là những cái cúi đầu đầy lịch sự.

- People also know me, right? I am Hoang Thien Trang, Chairman of the Board of advertising of Legacy Group! (Chắc mọi người cũng đã biết tôi rồi chứ nhỉ? Tôi là Hoàng Thiên Trang, chủ tịch hội đồng quảng trị của Tập đoàn Legacy!) – Những tràng tiếng Anh lưu loát khiến ọi người phải nể phục. Vì đây là ở Nga mà, nhưng nhân viên trong đây được tuyển vào đa số là người Việt Nam và người Anh.

- Also, I would be taking the position of Director of marketing, if anyone protests, making ments. (Còn nữa, tôi sẽ đảm nhận luôn chức vụ Giám Đốc Marketing, nếu ai phản đối thì cứ việc đưa ra ý kiến.) – Cô gái đó sau khi nhìn chung quanh một lượt thì tiếp tục nói.

Đó ai dám lên tiếng phản đối đây! Thiên Trang mỉm cười một cái rồi ngồi xuống chiếc ghế chủ tịch của mình, tuy cười, cũng đẹp thật đấy, nhưng không hề khiến cho người ta cảm thấy đỡ sợ hơn.

- I hope people will help each other to make this group on an upward. (Tôi mong mọi người sẽ giúp đỡ lẫn nhau để đưa tập đoàn này ngày một đi lên.)

- Okay, If no one ments anymore, conference meeting ends here! (Nếu không ai còn có ý kiến gì nữa thì buổi họp gặp mặt kết thúc tại đây!) – Thiên Trang nói xong rồi đứng dậy, đi về phòng mình, mặc cho thái độ của nhân viên bây giờ là thế nào đi nữa, nó vẫn tự tin đi ra khỏi phòng đó.

Trên sân thượng ở Villa số 7, Maya và Christian đang ngồi ở đấy, nhìn về một nơi xa xăm nào đó... Hai con người, có cùng một nỗi nhớ...

- Hôm nay anh không đến thăm Andly sao? – Maya nhìn qua, nhấp một ngụm cacao nóng rồi hỏi.

- Anh đến rồi. – Christian chỉ lãnh đạm trả lời.

- Anh đang nghĩ gì à? – Maya quay sang, nó vẫn biết bản tính của Christian vốn lạnh lẽo nhưng mấy ngày gần đây hẳn vẫn hay tìm nó tâm sự mà.

- Em có nghĩ chuyện này có gì đó lạ không? – Christian đột nhiên quay sang, muốn nói lên thắc mắc của mình cho Maya biết.

- Chuyện gì?

- Của Andly!

- Là? Chuyện gì là? – Maya không biết Christian có bị gì không nữa, có khi nào cái chết của Andly quá đột ngột khiến cho hắn mắc chứng hoang tưởng không ta?

- Không phải người ta thường nói là người chết rồi thì trong vòng 49 ngày trước khi đi về thế giới bên kia thì sẽ thường hay báo mộng sao? Nhưng anh chẳng bao giờ nằm mơ thấy Andly về cả. – Christian nói, nhưng một đứa trẻ con thắc mắc tại sao mẹ đã đi chợ về rồi nhưng không có quà cho nó vậy.

Maya suýt nữa thì phun luôn ngum cacao trong miệng ra, nó không ngờ là Christian nghĩ đến cả những chuyện này. Nó thấy thương xót cho hắn, nếu một ngày nào đó... Justin... nó không dám nghĩ tới nữa...

- Em có nằm mơ thấy Andly lúc nào không?

Nghe Christian hỏi thì Maya mới nhớ lại, nó hoàn toàn chưa từng cảm thấy gì đó sau khi Andly qua đời, cũng chẳng nghe Erica hay Demi gì kể về việc Andly có về báo mộng hay không nữa.

Hồi nhỏ Maya vẫn thường nghe thấy bà nội kể là những người mất sớm, trần đời còn nhiều lưu luyến thì vong hồn sẽ lẩn quẩn quanh nơi có nhiều kỉ niệm đẹp nhất. Chẳng lẽ Andly lại không lưu luyến trần đời nữa sao???

Nó lắc lắc đầu để xua tan những ý nghĩ đó, nó cảm thấy mình đã đi xa vấn đề rồi.

- Không, chẳng lúc nào em mơ thấy Andly cả. – Maya thật thà lắc lắc đầu.

Trong lòng Christian tự nhiên lại dâng lên cảm giác gì đó... có khi nào... có khi nào... Andly chưa chết không nhỉ???

- Anh Christian, mặc dù em vẫn muốn tin điều anh đang nghĩ, nhưng anh hãy nghĩ lại đi, tối hôm đó chính mắt anh đã nhìn thấy Andly trong nhà xác mà... – Giọng Maya càng nói càng nhỏ dần, long đầu thắc khi lại nhớ về lúc đó.

Niềm tin vừa le lói trong lòng tự nhiên bị câu nói của Maya dập tắt không thương tiếc, hắn biết, Maya hoàn toàn không có ác ý, nhưng hắn vẫn không muốn nghe câu nói đó bất cứ lúc nào nữa.

76. Chương 76

Một buổi chiều đẹp trời cách cái hôm Andly đã ra đi 1 tháng 15 ngày, Erica đi ra chiếc xích đu ở phía sau vườn của Villa số 7, vô cùng ngạc nhiên khi đã thấy Brian ngồi ngay ở đó.

- Brian? Anh cũng ngồi ở đây à? – Erica đi tới, mắt không thể che giấu nỗi sự ngạc nhiên xen lẫn vui mừng.

- Erica đây à? – Brian thẳng người lên, cố gượng cười, chào hỏi lại để tỏ phép lịch sự.

- Anh ngồi đây một mình sao? – Erica nhẹ nhàng ngồi xuống phần còn lại của xích đu khi thấy Brian nhích qua một bên để chừa chỗ ỳnh.

- Ừ, như thế này rất thoải mái. – Brian cười, hắn không thể không thừa nhận rằng hắn đã xao xuyến vì người con gái này đến bây giờ đã là bao nhiêu năm rồi.

- Em cũng thường ra đây đây, nhưng lần này mới gặp anh. – Erica cũng cười, nó muốn kiểm chuyện gì đó để cãi nhau với Brian nhưng lục lọi mãi chẳng có chuyện gì để đem ra cãi cả, thế nên đành an phận ngồi yên một chỗ.

- Anh thường ra vào buổi tối, chẳng biết hôm nay tại sao lại ra vào giờ này nữa. – Brian gãi gãi đầu, ra chiều bối rối (cái này hơi lạ à nha).

- Zậy sao? – Erica hỏi lại cho có, đôi môi không thể nào không tạo thành một đường cong xinh xắn được – Anh vẫn đang nhớ đến Andly sao?

- Ừ, em xem đi, nó là em gái mà lại như vậy đây, có em gái nào lại bỏ anh hai mà đi như nhỏ này chứ! – Giọng nói chua xót ấy vang lên, Erica cảm thấy đau lòng khi phải nghe thấy nó, đau lòng lắm.

- Andly bây giờ chắc cũng nhớ chúng ta lắm nhỉ! – Erica cố nở nụ cười, bây giờ mà trưng ra bộ mặt ủ rũ nữa thì càng làm Brian nhớ về người em gái xấu số ấy da diết hơn thôi.

- Chắc chắn rồi, baby của anh sao lại không nhớ anh được chứ! – Brian cũng cười, đưa đôi mắt nhìn lên bầu trời xa xăm kia, rồi tự thắc mắc – Lạ thật, tại sao bây giờ là mùa đông rồi mà bầu trời vẫn trong xanh như mùa thu thế kia?

Erica chỉ cười, nó không biết phải trả lời câu thắc mắc đó của Brian như thế nào cả.

- Tại sao hôm nay chúng ta lại không cãi nhau nữa nhỉ? – Đột nhiên Brian quay sang nhìn nó, đôi chân mày đậm chất nam tính nhướng nhướng lên một cách lạ kỳ.

Đây là lần đầu tiên mà nó nhìn Brian ở khoảng cách gần như vậy, thật sự rất khác. Nó nhớ, Andly thường nói là chân mày của anh Brian rất đẹp, nhưng nhiều khi mái tóc màu nâu ấy cứ rũ xuống làm nó chưa bao giờ nhìn thấy rõ. Bây giờ thì khác, nó thấy rõ ràng từng đường nét của gương mặt anh tuần ấy, đẹp biết chừng nào...

- Em sẽ bị lè nếu cứ nhìn vào một điểm như vậy đấy! – Brian đột nhiên xoa xoa đầu Erica làm nó giật mình tỉnh khỏi giấc mộng đẹp đó ngay.

“Ôi, tiếc quá đi mất, mới chỉ nhìn anh ấy được tí!” Nó cúi đầu xuống vì xấu hổ, nhưng trong thâm tâm vẫn đang tiếc hùi hụi.

Hai người cứ thế mà ngồi đưng đưa trên xích đu rất lâu, ngồi nói đủ thứ chuyện trên đời (hình như bây giờ Erica đã trở lại trạng thái hiền lành dịu dàng như ban đầu rồi thì phải^^). Rồi cũng có lúc cả hai im lặng để từ từ cảm nhận những làn gió nhẹ nhàng thoảng qua...

- Sao em lại muốn để tóc màu vàng? – Brian nhìn ngắm mái tóc bồng bênh đang đưng đưa theo những cơn gió cuối thu ấy mà hỏi.

- Tóc của em tự có màu vàng mà! – Erica cười, nó thấy Brian thật ngố khi hỏi mấy câu hỏi không nên hỏi này.

- Quên nhỉ, em là bảo bối của dòng quý tộc ở Anh mà! – Hắn cười, nụ cười thật trẻ con, như cười cho chính sự đáng trí của mình vậy.

Erica mỉm cười, thế là nó và Brian đã tiến thêm được một bước nhỏ. Nhìn thấy Andly có một người yêu mình bằng tất cả tấm lòng như vậy thì nó cũng muốn được Brian yêu bằng cả trái tim. Nó sẽ không chọn cách gây áp lực hay tấn công dồn dập như Demi, hay luôn làm ngược lại với trái tim mình như Andly, mà nó sẽ giống như Maya, nhẹ nhàng nhưng đậm thắm, đủ cho đối phương cảm nhận được tình yêu mãnh liệt từ bản thân mình!

Erica nghĩ, bây giờ chính là lúc mà nó nên kéo Brian – người mà nó yêu thương – về phía mình!

77. Chương 77

Ở Đức, bà Rose đang ngồi đối diện với một người đàn ông trung niên có tướng tá như một quản gia lâu năm trong một căn phòng nhỏ.

- Thưa bà, bà cho gọi tôi có việc gì ạ? – Người đàn ông đó kính cẩn cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào con người cao quý kia.

- Ông đã đi tìm Andrew cho tôi chưa? – Bà Rose nhấp một ngụm trà nhỏ rồi, tựa người vào chiếc ghế bành may bằng lông thú hỏi.

- Cậu ấy không còn sống chung với bà Nga ở Việt Nam nữa ạ, hai năm trước cậu ấy sang đây tìm bà nhưng lúc đó hình như bà đang ở Mỹ với cô Andly nên cậu ấy đã rời khỏi rồi.

- Vậy sao? – Bà Rose nhướng đôi mày thanh tú của mình lên, thái độ này hình như không thay đổi gì thì phải – Thôi được rồi, ông ra ngoài đi, đừng tìm nữa!

Rồi ông ta nhẹ nhàng đứng lên sau đó đi ra ngoài.

Trong căn phòng nhỏ đó giờ chỉ còn mỗi mình bà Rose thôi!

Bà ngồi đó ngẫm nghĩ về những việc mình đã làm, bà đã rấp tâm dứt bỏ đi đứa con trai ruột của mình khi nó chỉ là một đứa nhỏ. Bà thương con lắm, nhưng chẳng biết phải tìm nó ở đâu, cho nên, bà dồn hết tất cả tình thương của mình vào cho hai anh em Brian, bà thương như chính con ruột của bà vậy!

Cho tới bây giờ thì bà đã tìm thấy con trai bà rồi, bà không cần phải hao công tốn sức đi tìm ở bốn phương mà vô tình, bà lại gặp nó ở chính căn nhà của hai người con nuôi của mình.

Hôm đó, bà nghĩ là Andrew sẽ không nhớ tới bà, và chắc chắn ông Harry chưa kịp để biết rằng là ông còn có một đứa con trai nữa. Nên bà quyết định im lặng.

Với tay lấy một tấm ảnh ra, tấm ảnh này là hình của một đứa nhỏ chừng 2 tuổi, cái miệng nhỏ xinh đó đang nở một nụ cười rất tươi. Đó như là nụ cười hạnh phúc nhất từ trước tới nay của Andrew vậy!

Bà Rose chỉ biết nhìn nó, rồi lặng lẽ rơi nước mắt...

Chiều nay trời có vẻ đẹp nên tụi nó quyết định sẽ cùng nhau đi thăm Andly. Nhưng không biết tại sao lúc cuối Demi lại nói bận việc rồi đi đâu đó.

- Nhỏ này mấy bữa nay kỳ ta? – Erica hình như đã bị Brian làm cho vui đời trở lại rồi hay sao ấy, quên luôn cả chuyện bị viết thứ hăm dọa luôn ^^.

- Kệ nó đi, chắc lại chạy theo Christian rồi! – Maya chỉ mỉm cười, tay vẫn nhìn nhìn bó hoa hồng xanh mà nó chuẩn bị tặng cho người bạn mến thương

- Nhỏ này thật là! – Chỉ nói có ngang đấy thôi rồi Erica tiếp tục nhìn ra cảnh vật hai bên đường.

Maya không biết điều nó đang nghĩ trong đầu là đúng hay sai nhưng thật sự thì nói phải chia sẻ cho Erica biết, đơn giản vì tụi nó là bạn của nhau. Nhưng nó vẫn có cảm giác gì đấy không an toàn khi những bức thư đó cứ liên tục gửi tới những bức thư kinh dị về khuôn mặt của Erica đã bị biến dạng.

- Mà có muốn nói gì với tao không? – Đột nhiên Erica quay sang hỏi Maya, ánh mắt đưa qua đưa lại như có ý dò hỏi xem điều mà Maya sắp nói ra có phải là sự thật hay không.

- Hả? – Maya nghe vậy mà giật bắn mình. Trong đầu này giờ vẫn đang đấu tranh tư tưởng dữ dội.

- Nói đi, mày định giấu bạn bè đấy à?

- Không phải... chỉ là... – Maya hơi nhăn nhó, thôi kệ, nó quyết định nói cho Erica biết luôn!

- Là gì?

- Mày còn nhớ bức thư hồi sáng thứ 2 mà tao với mày nhận được không? – Maya bắt đầu nói, gương mặt cố điềm tĩnh lại.

- Nhớ chứ. – Erica vẫn cố giữ im khuôn mặt tươi tắn nhất.

- Mấy ngày nay sáng nào tao cũng nhận được những bức thư màu đỏ chói... tính không đưa ày đọc nhưng mà...

- Thưa tiểu thư, đã đến nơi rồi! – Câu nói của Maya bị ông tài xế vô tình ngắt quãng.

- Thôi, vào trong đó nói. – Mặc dù rất muốn nghe đoạn sau của câu hỏi này nhưng đến nơi rồi thì cũng nên đi xuống chứ nhỉ!

Vào đến ngôi mộ buồn bã nhưng tràn ngập những bó hoa hồng xanh ấy khiến cho tâm trạng của hai tụi nó đột ngột chùng xuống.

- Chắc anh Christian vừa đến đây. – Maya cầm một bó hoa mới nhất lên, nhìn ngắm rồi nhẹ nhàng đặt xuống lại, sau đó cũng để bó hoa của mình xuống.

- Có lẽ mày không cô đơn nhỉ! – Erica ngồi bệt xuống nền đất sau khi lấy một nén nhang và thắp lên đó.

78. Chương 78

10h tối tại tập đoàn Legacy, trong căn phòng ở vị trí cao nhất, mà hình như đó cũng là căn phòng trông có vẻ lạnh lẽo nhất. Ở đó có một người con gái đang cầm một tấm ảnh lên xem, người con trai trong ảnh đang cười rất tươi! Hình như đang cười với cô gái đó.

Thiên Trang vẫn ngồi thẩn ra đấy để ngắm nhìn khuôn mặt quá đỗi thân quen kia. Giá như bây giờ có thể cho nó gặp được người con trai ấy, giá như bây giờ nó có thể được người con trai ấy khoá chặt trong vòng tay ấm áp kia trong những ngày lạnh giá rét buốt này, giá như nó có thể cho phép mình gặp người ấy một lần nữa... nhưng tất cả cũng chỉ là “giá như” thôi...

“Yêu anh yêu anh yêu như những giấc mơ...

Giấc mơ dài thật dài và em không có lối ra...

Yêu anh yêu anh yêu chỉ anh thôi...

Yêu anh hết thân này...

Yêu anh chẳng tiếc gì...

Bằng tất cả những gì em có, bằng cả yêu thương, dù dấn thân vào ngục tối...

Yêu thôi cứ yêu thôi, anh là ánh sáng... xin anh gần lại bên em...”

Những lời hát đó cứ liên tục phát ra từ đôi môi xinh xắn nhưng nhợt nhạt kia... từng lời hát như ăn sâu trái tim người ra vậy... nhưng chỉ tiếc rằng... người đáng lẽ ra phải nghe thì chẳng nghe thấy được.

Cũng cùng trong một tâm trạng như vậy... nhưng cách nhau tận gần nửa quả địa cầu... cũng có một con người đang lầm lẩm hát theo từng lời hát của một bài hát...

“Bằng tất cả những gì anh có, bằng cả yêu thương, dù dấn thân vào ngục tối...

Yêu thôi cứ yêu thôi, em là ánh sáng, xin em gần lại bên anh... đừng rời xa anh...

Xin đừng bỏ anh ở lại, xin đừng dập tắt đi...

Nỗi nhớ không tên theo anh theo anh đến cuối cuộc đời...

Yêu là chẳng nghe điều gì, yêu là chẳng tiếc chi...

Dù mai nắng sau cơn mưa kia anh sẽ đón đau thật nhiều...

Nhưng không hề hối tiếc và chẳng cần lo âu...

Vì trái tim anh không em... chắc sẽ ngừng đập...”

Christian cứ ngồi ngẩn ngơ theo điệu nhạc đó... hẳn nhớ là Andly từng nói với hắn là rất thích bài hát này... hẳn cũng vậy, hẳn cũng rất thích...

Ở hai nơi xa rất xa... nhưng lại có hai con người... vẫn đang nhớ về nhau... vẫn đang tự đau khổ vì nhau... vẫn đang thả cho nỗi nhớ bay về nơi chân trời... gửi gắm vào gió để có thể đưa đến tận người kia...

- Andly, nhớ em thật đấy! – Christian vẫn đang ôm tấm ảnh trong lòng, mắt nhìn về một hướng xa xăm nào đó trên bầu trời đầy sao kia mà thầm mong rằng người mình yêu vẫn đang hạnh phúc...

79. Chương 79

Lại nói đến Demi, từ chiều đến giờ nó vẫn đang bận bịu với những công việc bận rộn của mình đến nỗi quên cả giờ về nhà.

- Chị Demi, làm vậy với chị Erica có quá đáng lắm không? – Một đứa con gái đang cặm cụi vẽ một khuôn mặt rồi trét vào đó những vết mau đỏ tươi của những người vừa mới giết được bỗng nhiên ngừng đầu dẩy hỏi.

- Không, cứ làm theo lời tao đi, đừng có nhiều lời! – Demi gần giọng, từ chiều tới giờ nó vẫn đang tìm ra những điểm yếu của Maya để tấn công ục tiêu sắp tới của mình.

- Vâng. – Cô gái đó tuy rất không đồng tình với việc làm này nhưng bắt buộc phải làm, nếu không, máu trên những bức thư đó sẽ là của mình mất.

Hừ, thì ra những bức thư nặc danh đó là của Demi nhà ta. Thật đáng khâm phục quá đi, giả bộ từ mấy lâu nay mà không hề biết mệt. Không biết Dương Hoàng Lan – một trong Tứ Đại Mỹ Nhân của thế hệ trước chọn người kiểu gì mà giờ lại thành ra người hạn bạn hại bè như thế.

Lý do gì nhỉ? Đâu phải vì một mình Christian chứ?

Reng reng reng... Tiếng chuông điện thoại của Demi reo inh ỏi...

- Alo? – Nhìn màn hình hiện chữ Erica kèm thêm vài cánh bông tuyết bay lơ lửng, nó nhếch môi cười nửa miệng rồi áp máy vài tai để nghe.

- Demi hả? Sao giờ này mà chưa về? – Erica có vẻ lo lắng cho bạn mình lắm.

“Giả tạo quá đi!” Demi nghĩ.

- Tao về giờ, hìhì. – Lại giả vờ, bây giờ mới phát hiện ra được có một con người còn diễn kịch giỏi hơn cả Andly.

- Ủ, nhớ về nhanh đó nha, hơn 10h rồi đấy. – Erica dặn dò bạn trước khi Demi cúp máy.

- Ủ. – Cúp máy cái rụp rồi sau đó vớ lấy cái áo khoác đứng dậy, trước khi đi vẫn không quên dặn dò – In bức thư trong máy tính ra rồi gửi tới nhà cho Maya!

- Vâng. – Một tiếng trả lời đầy miễn cưỡng.

Ở nhà, khoảng 30 phút sau.

- Em mới về đấy à? – Andrew thấy Demi vừa lái xe vào gara thì thắc mắc hỏi, ở đây ngoài ba cô gái trong nhà này ra thì Demi còn có bạn bên ngoài nữa à?

- Vâng, anh vẫn chưa ngủ sao? – Lại trở về Demi hiền lành, vui tươi như thường ngày rồi, thật đáng nể.

- Chưa buồn ngủ. – Andrew đưa một liều thuốc vào miệng rồi thông thả phả làn khói mờ vào bầu không gian xung quanh, sau đó cười buồn nói.

- Vậy em vào nhà trước đây!

- Ủ.

Demi vào nhà ngay, tuy nó rất tự tin về tài năng diễn xuất của mình nhưng nó vẫn cảm thấy không an toàn khi đứng ở khoảng cách gần như thế này với con người tinh tường đến đáng sợ đó.

Andrew chỉ cười khẩy một cái sau khi bóng lưng ấy đã khuất vào trong nhà.

“Đừng tưởng có thể qua mặt được tôi, Demi à!” Một suy nghĩ sâu xa.

80. Chương 80

Một buổi sáng đầy giá lạnh ở Nga, Thiên Trang phải dậy từ sớm để đi làm nên bây giờ đang uể oải trên chiếc ghế làm việc của mình.

- Emila, vào đây.

- Vâng. – Ngay lập tức Emila mở cửa phòng đi vào ngay – Chủ tịch có việc gì cần dặn ạ?

- Hợp đồng với Zinh Fashion sao rồi? – Đôi mắt vẫn nhắm nghiền trong khi nói, tấm lưng đó thoải mái tựa vào tấm đệm ở sau.

- Đang tiến hành rất tốt, ngay chiều nay tôi sẽ bay sang Hàn Quốc để kí kết hợp đồng với bên ấy! – Emila đẩy đẩy gọng kính ở sống mũi mình lên rồi sau đó nghiêm túc nó (mn có nhớ Zing Fashion không? Gia đình Christian đó ^^)

- Tốt, ra ngoài đi, à, qua đây tiện thể gửi lời thăm tới quý nam của tập đoàn nhà đó giúp tôi luôn. – Một nụ cười bông chốc hiện lên trên gương mặt khi nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của Christian.

- Vâng. – Emila ngay lập tức hiểu ý của cô chủ tịch trẻ tuổi tài cao của mình, gật đầu rồi cười đầy ý nhị rồi sau đó đi ra ngoài.

Thiên Trang lấy điện thoại ra, tự nhiên nghĩ tới một việc làm hết sức điên, nhưng không biết có nên làm hay không, thế là bấm những con số quen thuộc...

- Alo?

- Mày nghĩ sao nếu tao cho Maya biết là tao vẫn còn sống? – Không để cho người bên kia kịp hỏi gì nữa mà Thiên Trang đã và ngay vấn đề.

- Không được, mày nghĩ sao zậy, càng nhiều người biết thì càng nguy hiểm chứ sao! – Demi trả lời, giọng nói có gì đó quyết liệt lắm.

- Vâng à. – Nó nói với giọng tiếc nuối, đã lâu rồi không nói chuyện với Maya và Erica nó nhớ lắm.

Nó nhớ những cái rụt vai đầy ngốc nghếch của anh Justin, nó nhớ những lúc nó sùng sộ với Andrew nhưng hắn vẫn là một người tốt, nó nhớ những lần mình nũng nịu với anh trai như một đứa trẻ, nó nhớ Eris đáng yêu hay dắt nó đi ăn em, nó nhớ Demi, nó nhớ Erica, nó nhớ Maya như những người bạn tri kỉ, và hơn hết, nó nhớ Christian rất nhiều!!!

Nhớ những lúc Christian nổi cơn khùng lên tự nhiên gọi nó là “vợ yêu”, nó nhớ cảnh tượng lần đầu tiên hắn tỏ tình với mình, nó nhớ những lúc hắn đột nhiên ôm chầm lấy nó từ phía sau và... hôn lên, còn nhiều lắm, tự nhiên lúc này còn có bao nhiêu kỉ ức ủa về cùng một lúc khiến nó như muốn ngạt thở...

- À, ở trường Royal lúc nào mới diễn ra trận đấu với trường Marie Curie vậy? – Đột nhiên nó nhớ đến cái tôi mà Christian và nó cũng ngồi chọn những bộ trang phục để chuẩn bị cho giải đấu.

Lúc đó nó chọn kiểu đó mà trông hắn chẳng thích tí nào, không biết bây giờ không có nó Christian còn chọn lại kiểu gì khác không nữa, nếu hắn đổi thì nó sẽ buồn lắm!

- Hình như tuần sau ấy! – Demi vẫn cười.

- Ừ, nhớ đi ủng hộ anh ấy giúp tao nhé, nhờ mày chăm sóc cho ảnh thay phần của tao. – Thiên Trang mỉm cười, nụ cười âm ỉ luôn xuất hiện khi nghĩ đến cái tên CHRISTIAN.

- Ok! – Demi cười, gì chứ chuyện này thì không cần Thiên Trang nhắc nó vẫn tự làm.

Nhưng hình như Demi đã hiểu lầm ý của Thiên Trang thì phải!

Ở nhà lúc này.

Reng reng reng...

Điện thoại của Christian réo inh ỏi, hắn cố mở mắt ra, lấy tay mò mẫm quanh giường để tìm cho ra cái điện thoại phiền toái kia.

- Alo

! – Giọng nói vẫn còn ngái ngủ thấy rõ.

- Christian hả? Mẹ đây này! – Đầu dây bên kia là giọng nó của một người phụ nữ trung niên, nghe giọng nói có vẻ hiền lành lắm.

- Mẹ à? Gọi con có việc gì? – Christian ngồi dậy đằng hoàng, vuốt vuốt lại đầu tóc của mình.

- Chiều nay con qua đây đi.

- Gì? Có chuyện gì zậy???

- Hôm nay tập đoàn có một hợp đồng rất quan trọng với Legacy ở bên Nga nhưng ông nội con sáng nay tự nhiên lại ngã bệnh rồi, ba với mẹ phải đến Kangnam để thăm ông. Con nhanh qua đây để kịp buổi gặp mặt chiều nay đi. Thế nhé, nhớ đấy, mẹ sẽ cho người chờ con ở sân bay.

Rụp.

Người phụ nữ mà Christian gọi là mẹ đó tắt máy cái rụp trước khi đứa con cứng đầu và khó bảo của mình từ chối. Đó luôn là cách hiệu quả nhất từ trước đến nay.

Thở dài một hơi, Christian lồm cồm bò dậy khỏi giường để chuẩn bị ra sân bay sang bên đó theo lời của bà mẹ khó ưa.

81. Chương 81

Mười hai giờ kém mười lăm ở Legacy.

Cốc cốc cốc... Thiên Trang nhâm nhi buổi trưa của mình bằng vài phong kẹo cà phê thì có tiếng người gõ cửa.

- Ai đấy? Vào đi! – Cát phong kẹo đó vào học bàn sau đó lại ngồi nghiêm chỉnh trên bàn, tránh mắt hình tượng trước mặt nhân viên cấp dưới.

Emila đi vào, gương mặt tự nhiên trắng bệch ra, gần chuyển sang tím tái.

- Cô bị sao vậy? – Thiên Trang hơi nhướn người dậy hỏi.

- Tôi... không biết bị sao, chắc chiều nay không thể qua Hàn để kí hợp đồng cho được đâu. – Emila nói, thở dốc, dường như mỗi chữ thốt ra đều làm tiêu tốn không ít sức lực của nó vậy.

- Cái gì? – Thiên Trang nhăn trán khi nghe Emila nói nhưng rồi cũng giãn ra, xem ra có bệnh thì cũng chẳng phải lỗi của cô ấy – Thôi được rồi, cô có thể về nghỉ, tôi sẽ tự sang bên đó!

- Vâng, cảm ơn chủ tịch ạ! – Emila gật gật đầu, khuôn mặt đã ướt đầm mồ hôi đó cau lại vì đau rồi sau đó nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa.

Thiên Trang ngồi trên ghế thở dài. Haiz, may mà ba mẹ của Christian chưa biết mặt nó nên nếu bây giờ có đi thì cũng chẳng lộ chuyện gì.

Ở Villa số 7 lúc này, trên sân thượng.

- Demi, em hẹn anh lên đây làm gì thế? – Khi vừa lên đến nơi thì Christian đã hỏi, hắn đang rất gấp để sang Hàn mà Demi còn hẹn lên đây này nọ nữa.

- Em nghe nói trưa nay anh sang Hàn à? – Demi quay lại, mỉm cười nhìn Christian.

Nó cũng vừa mới nghe Andly nói là trưa nay sẽ sang Hàn công tác. Đến nước này thì không thể ngăn cản được nữa, thôi thì nó đành chọn con đường khác vậy.

- Ủ, có chuyện gì à? – Christian thông thả ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

- Em nghĩ anh nên biết một vài thứ. – Demi đặt ly nước trong tay xuống rồi quay người qua phía hắn, ánh mắt có vẻ nghiêm túc.

- Chuyện gì vậy? – Christian cũng ngay lập tức bị chốt dạ bởi ánh mắt hơi lạ lùng kia, có chuyện gì quan trọng vậy nhỉ?

- Anh nghĩ sao về điều mà Andrew nói hôm trước?

- Điều gì? – Christian nhướn mày, thật sự thì hắn không hề nhớ Andrew đã nói những gì cả, mà nếu có nhớ thì làm sao hắn biết được đó là gì chứ!

- Anh ấy nói tui em chính là Tứ Đại Mỹ Nhân! – Demi cười nhếch mép, nhưng đủ kín để Christian không thể thấy được, nó không tin cách này của mình lại thất bại giống lần trước.

- À, có nhớ, chắc là thằng khỉn đó lại suy nghĩ lung tung ấy mà! – Christian cười giả lả cho qua chuyện, hẳn nhớ rõ ràng cái hôm mà Andrew cứ nói đi nói lại cái đề tài đó làm cho hắn phải phát điên lên.
 - Anh ấy đoán-đúng-đấy. – Demi gần giọng, nói rõ ràng từng tiếng cuối cùng.
 - CÁI GÌ? – Christian đột nhiên đứng thẳng lên, bật ra khỏi ghế, Demi vừa nói cái gì ấy nhỉ? – Em... nói... Andrew... nói... nói đúng sao? Tức là...
 - Tức là bọn em chính là Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại mà bọn anh vẫn luôn tò mò được gặp mặt đấy! – Demi mỉm cười, lời nói nhẹ nhàng hết sức, nhưng đủ để làm chấn động Christian lúc này.
 - Em đùa đấy à? – Christian nhăn nhó nhìn cô gái trước mặt vẫn đang nhìn mình cười dịu dàng.
 - Em không đùa anh, nhưng chuyện đó chưa là gì, em còn có một chuyện đáng sợ hơn nữa kia! – Demi đứng dậy, đi đến chỗ mà Christian đang đứng.
- Chuyện kia đã khiến cho hắn giật mình kinh khủng rồi mà bây giờ còn có thêm chuyện khác nữa còn đáng sợ hơn thì chắc hẳn phải giật mình không biết bao nhiêu lần nữa. Thật không đáng là nhân vật lừng danh trong Devil mà ^^!
- Chuyện gì nữa? – Christian nhăn mặt, chờ đợi cái thông tin quan trọng sắp tuôn ra từ đôi môi đỏ thắm của cô gái đang đứng trước mặt mình.
 - Nếu em nói... Andly còn sống thì sao? – Demi nói nhỏ qua tai của hắn.
 - SAO??? – Lần này thì hắn như trợn tròn hai con mắt lên...

82. Chương 82

Khoảng ba giờ chiều Thiên Trang đã có mặt ở Seoul để chuẩn bị đến cho kịp giờ kí hợp đồng với Zing Fashion bên cạnh là một cô thư kí mang trang phục công sở chỉnh tề, đúng hơn là một người thuộc quyền quản lý của Tứ Đại Mỹ Nhân được Emila cử vào thôi.

Hiện giờ hai người họ đang trên đường đến Zing Fashion.

- Lát nữa cô nhớ những gì tôi nói chưa? Chỉ được đứng một chỗ thôi, cô mà cứ nói này nói nọ lung tung thì tôi sẽ cho cô biến mất đấy! – Thiên Trang mệt mỏi sau mấy tiếng ngồi trên trực thăng nên ngã đầu lui sau ghế, nhắm nghiền mắt lại.
- Vâng ạ. – Cô gái có vẻ biết nghe lời kia gật đầu.
- Tốt.

Đến Zing Fashion.

- Chào mừng chủ tịch tập đoàn Legacy đã bỏ chút thời gian sang đây ạ. – Một người đàn ông đứng tuổi cúi gập người xuống tỏ vẻ kính trọng.
- Chào ông. – Thiên Trang lịch sự đưa tay ra bắt tay với người đàn ông đó.
- Mời chủ tịch vào trong phòng họp, Tổng Giám Đốc đang đợi ở trong ấy. – Ông đó xem bộ là trợ lý, nhưng có vấn đề gì đó thì phải, nó có hẹn với Chủ tịch Zing Fashion chứ nó đâu có hẹn với Tổng Giám Đốc đâu, hay là xem thường nó chứ?

Như đoán được suy nghĩ đang diễn ra trong đầu nó, người đàn ông đó vội vàng nói ngay:

- Hôm nay chủ tịch có việc bận đột xuất nên sẽ do Tổng Giám Đốc của chúng tôi – tức là con trai của ông ấy đảm nhận ạ!
- Sao? – Nó chỉ nghe đến đây cũng giật bắn mình, con trai chủ tịch chẳng phải là Christian đó sao? Nếu bây giờ mà gặp mặt thì chắc sẽ lộ chuyện mất.
- Con trai của chủ tịch sẽ đại diện cho tập đoàn kí hợp đồng với cô ạ! – Ông ấy vẫn cứ tưởng là nó không nghe rõ nên lặp lại lần nữa, nhưng đâu biết rằng nó đang hoảng hốt vì câu nói của ông chứ.

- Jessica, hôm nay cô sẽ vào đó để giao dịch giúp tôi! – Thiên Trang quay lại, gấp gấp nói với cô trợ lý rồi sau đó đi nhanh ra xe mà mặc kệ những chấm hỏi to đùng trên mặt của hai người ở trong đó.

Trong phòng họp lúc này.

Christian vẫn đang ngăn người vì những lời nói của Demi.

Past:

- Bây giờ Andly đang ở đâu? – Nghe tới cái tên ấy thì cứ như là hần không chịu nổi mà mất đi sự bình tĩnh vốn có của mình vậy.

- Anh bình tĩnh lại đi, trước sau gì anh cũng gặp lại nó thôi. – Demi gượng cười nói, không ngờ hần vẫn còn nhạy cảm khi nhắc tới cái tên ấy ghê vậy.

- Nói đi, Andly ở đâu? – Christian đã bình tĩnh hơn nhưng vẫn không thể kiềm chế cảm xúc trong lòng mình lúc này.

- Anh sắp được gặp lại nó rồi đấy, bây giờ em bận rồi, nói chuyện với anh sau! – Cười một nụ cười khó hiểu trước khi đi, nó bỏ lại Christian như đang điên lên với một mớ hỗn độn.

- À, còn nữa, những chuyện hôm nay nhất định anh phải giữ bí mật, nếu anh để lộ cho bất kì một người nào biết thì anh sẽ không tưởng tượng được khi mọi người biết Andly của Tứ Đại Mỹ Nhân vẫn còn sống sẽ đi truy lùng nó thế nào đâu. – Trước khi đi nó còn kịp quay lại nhắc một câu nữa. Kế hoạch của nó có thành công hay không thì cũng còn tùy vào sự kín miệng của Christian nữa – Anh nhớ đấy!

Những lời nói của Demi làm hần hoang mang lắm. Hần đang dần nghi ngờ về nhân phẩm của người con gái vừa mới nói chuyện với mình. Hần vừa vui lại vừa lo lắng. “Andly chưa chết! Đúng, Demi vừa nói là Andly bây giờ vẫn chưa chết!!!” Tiếng nói ấy như cứ thét lên trong tâm trí hần liên hồi, hoàn toàn quên thông tin đầu tiên mà Demi nói là gì (tức là vụ Tứ Đại Mỹ Nhân ấy^^).

Cốc cốc cốc... tiếng người gõ cửa làm Christian tỉnh hần khỏi dòng suy nghĩ.

- Thưa Tổng Giám Đốc, đây là người đại diện cho Legacy đến để giao dịch về bản hợp đồng sắp tới của hai bên. – Người đàn ông lúc này nói với Christian rồi sau đó kéo ghế cho Jessica ngồi.

- Ủ. – Hần trả lời lãnh đạm.

- Cảm ơn ông. – Jessica đẩy gọng kính đen của mình lên mỉm cười nói với người đàn ông đó.

- Chào cô. – Christian đứng dậy, đưa bàn tay ra tỏ ý bắt tay xã giao giữa hai bên.

- Chào anh. – Jessica cũng lịch sự bắt tay lại rồi hai bên bắt đầu tiến hành những dự án thời trang nhằm có lợi cho tập đoàn của mình.

83. Chương 83

Ngồi trên xe mà Thiên Trang vẫn còn chưa hoàn hồn. Hồi nãy suýt chút nữa là nó đã tự động xuất hiện trước mặt hần mà ngu ngốc nhận mình đang lừa dối mọi người rồi.

- Demi hả, gọi tao có việc gì không? – Cái điện thoại đang rung lên bần bật đã cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

- Mà có bị anh Christian bắt gặp không? – Demi nói với chất giọng lo lắng, làm như mình quan tâm đến bạn bè lắm vậy.

- Mà cũng biết ảnh sang đây hả?

- Tao vừa mới biết thôi, gọi ày liền này.

- May là tao tránh kịp, chưa gặp. – Thiên Trang thở phào, nó cứ tưởng là Demi biết mà không báo trước cho nó nữa chứ.

- May quá. – Vui vẻ, đúng, Demi đang rất vui, vậy là kế hoạch lần này để có được anh Christian trong tay sẽ rất hoàn hảo.

- Ủ – Thiên Trang nói rồi cúp máy luôn khi thấy Jessica đang đi từ trong Zing Fashion ra.

- Nhanh vậy sao?

- Vâng, xong rồi ạ. – Jessica cười rồi đưa cho nó xem bản hợp đồng vừa mới kí xong.

Nhưng có vẻ nó quan tâm đến một chuyện gì đó nhiều hơn là cái bản hợp đồng này thì phải.

- ... – Thiên Trang không biết phải bắt đầu nói như thế nào.

- Giám Đốc Hải Phong vẫn rất khỏe ạ. – Như hiểu được ý nghĩ của cô chủ tịch trẻ tuổi của mình nên Jessica nói luôn.

- Hả? – Thiên Trang bất ngờ quay sang hỏi.

- Thưa chủ tịch, giám đốc Hải Phong vẫn rất khỏe... chỉ có điều...

- Điều gì?

- Trông cậu ấy có vẻ gầy hẩn đi. – Jessica cố nín cười khi thấy biểu hiện lúc này của cô chủ tịch đáng kính của mình.

Nghe Jessica nói vậy thì Thiên Trang cũng không biết phải nên trả lời thế nào nữa, chỉ đưa tay ra hiệu cho xe đi ra nơi trực thăng đang chờ thôi.

Nó cũng muốn gặp lại Christian lắm, nhưng chỉ tiếc là bây giờ chưa được thôi.

Tối khuya ngày hôm đó, khi Christian vừa về đến nhà thì đã đi tìm ngay Demi.

- Demi đâu? Demi đâu rồi? – Nhìn xung quanh chẳng thấy người cần tìm ở đâu nên hẩn hỏi người này đến người khác.

- Mà làm gì vừa về đến nhà đã tìm Demi thế? – Eris đang ngồi xem ti vi ở dưới nhà với bọn hẩn thì nhướng mắt tò mò hỏi.

- Tao có chuyện gấp! – Không cần để ý đến mấy thằng bạn làm gì, hẩn chạy nhanh tìm quanh nhà – Demi! Demi!

Tại nó đang ngồi tám ở trên phòng nghe thấy tiếng của Christian kêu ở dưới này thì nhìn nhau ngạc nhiên, sau đó cũng chạy xuống.

- Có chuyện gì vậy anh Christian? – Demi hỏi lớn.

- Demi, anh muốn nói chuyện với em! – Christian thấy Demi thì cứ như bất được càng vậy, mừng hết biết.

Cả bọn há hốc nhìn hành động lạ thường này của Christian.

- Đi ra chỗ khác nói chuyện. – Thấy ánh mắt của mấy tên bạn có vẻ không được hài lòng lắm nên Christian kéo tay Demi đi ra khỏi phòng khách để lại trong này là những khuôn mặt ngơ ngác không hiểu gì.

Ra đến vườn sau của Villa, Christian mới bỏ tay Demi ra.

- Em nói đi, Andly bây giờ đang ở đâu??? – Đi vào vấn đề ngay, không cần quanh co một chút nào.

- Đã nói là em không biết rồi mà, nhưng trước sau gì nó cũng tự đến tìm gặp anh thôi. – Demi tiếc nuối vì bàn tay đó đã buông ra.

- Anh muốn em nói rõ ràng chuyện này đi, nếu không anh sẽ kể với tất cả mọi người để cùng nhau tìm Andly.
– Christian gần giọng, nếu Demi không chịu nói ra thì coi như đó là cách cuối cùng để hẩn nhanh chóng tìm ra được Andly.

- Không được! – Demi phản đối ngay, gì chứ để Christian làm hỏng những bước cuối cùng của nó là chuyện không thể được.

- Vậy em nói đi, Andly đang ở đâu?
- Anh bình tĩnh đi, em sẽ chỉ cho anh cách để gặp được Andly mà.
- Em nói đi. – Christian cố bình tĩnh lại rồi hất mặt hỏi.
- Ngồi xuống đó đi, em sẽ nói cho anh biết một số chuyện cần thiết! – Demi ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó rồi chỉ cho Christian chiến ghế đối diện

84. Chương 85

Sáng ngày hôm sau, trước khi đến trường Maya đúng như dự định đã nhận được một bức thư lạ (là ai gửi thì mn cũng biết rồi nhá) - Quái, sao người này lại biết được cả họ tên thật của tao nhỉ? – Maya nhẩn nhó vô nát bức thư trong tay rồi nói với Erica. - Tao cũng không biết nữa, nhưng mà có thấy chuyện này càng ngày càng khó giải quyết không? Cứ mỗi một bức thư tới tay chúng ta là lại có một người phải chết, bức thư hôm trước của tao còn có cả máu người nữa đấy! – Erica neho mắt lại tập trung suy nghĩ, nhưng vẫn còn mình mẫn để biết rằng nẫu giờ có một người rất bình thường, không hề có dấu hiệu của sự ngạc nhiên thái quá. - Demi, mà làm gì cứ cầm đầu vào cái game đó đấy? Không thấy bọn tao đang có chuyện cần não của mà ả? – Maya đi tới giật lấy cái máy trong tay Demi rồi trừng mắt, thật sự thì sau khi Andly mất, Demi đã quá vô tâm rồi, không còn quan tâm như trước nữa. Vốn Demi chỉ có mục đích nhằm vào Andly thôi. Nay đã không có mặt ở đây rồi thì nó làm gì cần tới hai cái bàn đạp đã hết hạn sử dụng này nữa. - Trả lại cho tao, bực mình! – Giật phăng lại cái Ipad trong tay của Maya rồi bỏ đi thũng thảng, trước khi đi còn cố ý cho tụi nó nghe được cái chất giọng như đường nóng chảy nữa – Anh Christian, chờ em với! - Con này đúng là điên thật rồi! – Erica ngạc nhiên nhìn theo, không thể ngờ con bạn cùng vượt qua bao nhiêu gian khổ nay lại thay đổi đến một cách đáng ngờ như vậy. Trong đầu của Maya và Erica hiện nay hình như đều bắt đầu có chung một suy nghĩ... neho mắt nhìn nhau... rồi lại nhìn xuống bức thư trên tay Maya... sau đó gạt đầu một cách bí hiểm... Nay giờ hành động của cả ba cô gái này đều không qua được mắt của Andrew. Đùng tưởng là có thể dấu những bức thư đó đi là hẳn không biết. Có thể là Brian hay Justin hay Eris hay Christian đều không hề biết được sự hiện diện của những bức thư kia quái đó nhưng hẳn thì không, hẳn biết tất cả, và có lẽ, hẳn cũng biết luôn người đang âm thầm gửi những bức thư đó là ai... nhưng hình như chưa đến lúc vạch mặt thì phải. Nhưng Demi làm những chuyện đó thật sự là tại sao? Nếu chỉ muốn chiếm đoạt Christian thôi thì bây giờ Andly có còn nữa đâu, việc gì phải gây thù chuốc oán với hai cô bạn thân còn lại của mình nhỉ? Lạ thật! Những suy nghĩ này làm cho hẳn đau cả đầu. Đến trường, bây giờ vệ tinh của Christian lại bao vây như xưa, vì đơn giản là ai cũng biết Andly đã không còn nữa rồi. - Christian, mà đã chuẩn bị gì cho trận đấu đầu tuần sau với Marie Curie chưa đấy? – Brian quay sang hỏi Christian khi cả năm người đang trên đường đến lớp mình. - Tất nhiên, tao nhất định sẽ vào chung kết cuối năm mà! – Christian cười ngạo nghễ trả lời, nhưng ngạo nghễ cũng phải có lý do chính đáng, mà lý do chính đáng ở đây thì ai cũng biết rồi, cậu ấy là một siêu sao bóng rổ đến từ Korea. - Haha, trông tâm trạng của mà khá lên rồi đấy, Andly chắc hẳn sẽ cảm thấy rất vui! – Brian vỗ vỗ vai thằng bạn nói, quả thật, vì em gái mình mà một chàng trai như Christian phải quy lụy suốt đời thì cả hẳn và cô em gái đáng thương của hẳn cũng sẽ áy náy lắm. - Ủ. – Đúng vậy, tâm trạng của hẳn rất tốt, hẳn sắp được gặp lại Andly mà, Andly còn sống mà, làm sao mà hẳn không vui cho được. - Cổ lên, tụi tao luôn ủng hộ mà! – Eris nắm tay lại thành hình nắm đấm rồi hươ lên hươ xuống trước mặt mấy thằng bạn mình, cả bọn cười ha ha. Chỉ có Justin là tâm trạng không được tốt cho lắm, tối qua hẳn có nghe Maya kể về chuyện gần đây của tụi nó. Maya và Erica thường xuyên nhận được những bức thư kinh dị cộng thêm thái độ lạ thường của Demi nữa. Bây giờ chắc hẳn cũng đau đầu không thua gì Andrew. - Mà có thể tham gia được không Andrew? – Christian nhìn sang Andrew vẫn đang suy nghĩ lan man mà không hề tập trung đến chủ đề mà bọn hẳn đang bàn tán nên quay sang hỏi, có vẻ có thành ý lắm. - Hả? Ờ... Ờ... – Andrew gãi đầu, nẫu giờ cứ lo suy nghĩ chuyện của mấy cô nương đó nên đâu có nghe được gì đâu chứ, bây giờ Christian nói tham gia vào cái gì đấy không biết! - Tao hỏi mà có tham gia vào đội của bọn tao không? – Christian hỏi lại lần nữa, khuôn mặt nhăn lại như tỏ ý: “Nếu lần này mà còn nghe mà không hiểu nữa thì đừng trách tao tại sao lại ra tay với bạn bè!” - Có có. – Theo phản xạ, Andrew trả lời luôn – Mà đội gì ấy nhỉ? – Coi bộ tên này muốn thử thách lòng kiên nhẫn của Christian thì phải ^0^ - Thằng khỉn này, đội tuyển Bóng Rổ chứ gì!!! – Eris sấn tới lỗ tai của Andrew mà rống cổ tình nhấn mạnh hai từ Bóng Rổ làm Andrew như giật bắn mình lên. - Nghe rồi nghe rồi. – Hẳn ôm tai kêu thảm thiết, công nhận thằng Eris này có đủ tố

chất để đi làm “con gái” rồi đấy. - Vậy thì tốt! Chiều nay chúng ta tập ở sân trường vào giờ học thể dục! – Christian chỉ bỏ lại một câu rồi đi nhanh vào chóc ngồi của mình.

85. Chương 86

Sau hai ngày tĩnh dưỡng thì cuối cùng Emila cũng đã bình phục lại. Kể cũng nhanh thật, nếu một người mà vừa mổ ruột thừa xong mà chỉ cần có hai ngày đã khỏe lại thật là đáng bất ngờ! - Bây giờ chủ tịch có muốn về Việt Nam xem trận đấu bóng rổ của cậu Christian không? - Emila đang soạn lại xấp tài liệu trên tay, mỉm cười nói. - Hả? - Thiên Trang vẫn đang nhắm nháp kẹo cà phê thay cho bữa trưa của mình, thả hồn theo mấy gió chứ có nghe ai nói gì đâu. - Tôi hỏi là bây giờ chủ tịch có muốn sang Việt Nam để xem trận bóng của cậu Christian vào tối nay hay không? - Emila nhắc lại rõ ràng từng chữ cho cô chủ tịch đang ngồi ngậm kẹo nhìn ra cửa sổ thần thờ của mình. - Tôi cũng chẳng biết nữa! - Thiên Trang uể oải ngã người ra sau hơn, nửa muốn về, nửa lại không dám. Reng reng reng... Đúng lúc Emila định thuyết phục thì tiếng chuông điện thoại réo inh ỏi. - Alo? - Thiên Trang có vẻ vui lắm khi bắt máy, khác hẳn với tâm trạng khôn thoải mái khi trả lời điện thoại của Demi. - Sao, chiều nay có muốn về đây không đấy? - Đầu đầu bên kia là một giọng nam trầm trầm, ấm áp, như sưởi ấm con tim băng giá của nó khi ở phương xa vậy. - Em cũng chẳng biết! - Nó bừa môi. - Baby của anh mà về là anh vui lắm đấy, đã lâu rồi không gặp em. - Giọng nói ấy bỗng chùng xuống, nghe buồn hẳn đi. (Cái điệu xưng hô thế này thì đồ mn người thứ hai biết đến sự hiện diện của Thiên Trang là ai đấy? ^^) - Hừ, nhưng em sợ bị mọi người bắt gặp lắm, chắc không về đâu! - Thì em cải trang đi, mang áo quần cho khác người một chút! Hay là giả trai cũng được lắm á! - Brian bày trò cho em gái mình, đúng hơn là tìm đủ mọi cách để thuyết phục em gái mình về đây cho bằng được. - Cũng hay ha, em sẽ về với bạn em. - Nó cười rồi liếc nhìn sang Emila cũng đang cười với nó, xem ra thì nó không cô đơn như mọi người vẫn nghĩ nhỉ? - Ok, lúc nào đến thì gọi điện thoại cho anh. - Brian hớn hờ nói, hẳn sắp được gặp lại người em gái xa gần cả một tháng trời rồi. - Ok anh, bye, tối nay gặp lại ở trận đấu! - Thiên Trang cười rồi chuẩn bị đập máy. - Ủ, tối gặp em. Cancel cuộc gọi xong, Thiên Trang lại phải bắt đầu tiếp tục với công việc của mình, làm thế cho buổi chiều. - Thưa chủ tịch, dự án với bên Zing Fashion thì có lẽ ra Tết chúng ta mới bắt tay vào làm ạ. - Emila cũng ngồi đó làm việc chung với nó, theo thói quen đưa tay lên đẩy đẩy gọng kính của mình rồi nói, đầy vẻ nghiêm túc. - Tôi biết rồi, có nhân viên nào đề xuất gì vào cuối năm không? - Thiên Trang ngẩng đầu lên, thở hắt ra một cái rồi hỏi. Coi bộ công việc này tiêu tốn hơi nhiều sức lực đối với một người mang trong mình bệnh tật khó chữa như nó. - Vẫn chưa ạ. - Cô có ý kiến nào vào buổi tiệc cuối năm sắp đến không? - Tôi nghĩ là cứ như những tập đoàn khác của chúng ta mà làm thôi ạ, cuối năm thì vẫn là mua quà tết tặng cho từng nhân viên. - Được đấy, à, nhân tiện đây, đầu tuần sau cô với tôi đi khảo sát những tập đoàn khác xem sao. Vẫn ổn cả đấy chứ? - Hỏi thì hỏi vậy thôi chứ nó luôn luôn tin rằng tất cả người dưới trướng của mình đều hoàn thành thật tốt công việc. - Vâng, tất cả đều hoạt động tốt ạ. - Emila gật đầu có vẻ chắc chắn, tuy Thiên Trang không thể thường xuyên đi khảo sát những tập đoàn khác thuộc quyền lãnh đạo của mình được vì phải hạn chế số người biết đến mình nhưng nó thì khác, nó vẫn thường xuyên đi theo dõi và giám sát giúp cho chủ tịch của mình. Quả thật là một người tốt! Mn thấy Emila xứng với vị trí Thiên Sứ Nóng Bỏng của Demi hơn phải không? Sắc đẹp, tài năng, tấm lòng và cả bản chất con người nữa! Nhưng tg chắc chắn rằng, có một thứ mà Emila không thể mang lại cho Andly được nhưng Demi thì có thể!

86. Chương 87

Chiều đó, Thiên Trang với Emila, hai con người mà nhìn thế nào cũng thấy là “trao chẳng ra trai, gái không ra gái” trong bộ đồ thể thao của tụi con trai rộng thùng thình. Nhưng nhìn dáng dấp và nước da thì không thể nào nhầm lẫn được với con trai cả. - Cô có thấy ăn mặc thế này ổn không đấy? - Thiên

Trang nhăn nhó nhìn ra hai bên, cố ý kéo cái mũ thêm sụp xuống để che đi khuôn mặt thanh tú đó. - Ổn mà! - Emila gật đầu khẳng định, như thế thì nó mới tin được! - Nhưng tại sao cô cũng mặc như vậy chứ? - Thiên Trang quay người sang thấy Emila cũng đang trong tình trạng như mình nên thắc mắc. - Chủ tịch à, Devil biết mặt tôi đấy! - Emila nhăn mặt khổ sở khi thấy tự nhiên tối nay chủ nhân của mình ngơ ngẩn như thế. - Ồ ờ. - Thiên Trang chỉ gật gật rồi đi tiếp, bỏ ngoài tai những lời bàn tán của mọi người khi nhìn sang hai con người dị hợm như tụi nó. Hôm nay không biết tại sao nó lại có linh cảm gì đấy về Demi, mà linh cảm của nó thì có thể nói là đúng gần 99%. Nên nó quyết định không gọi cho Demi để nói cho Demi biết là nó đang đến trận đấu bóng rổ diễn ra ở trường Royal. Nhiều lúc nó cũng thử nghĩ đến chuyện Demi có tình ý với Christian từ trước nhưng rồi cũng gạt phăng ý nghĩ đó đi vì nghĩ Demi luôn là một người bạn tốt với mình, như Maya với Erica vậy! Nhắc tới hai con bạn kia thì nó mới nhớ. Không biết khi hai đứa kia biết nó chỉ nói ột mình Demi biết thôi thì sẽ phản ứng ra sao nữa, có khi nào giận quá mà không làm bạn với nó nữa không ta?! 30 phút sau thì Thiên Trang và Emila đã có mặt ở trường Royal, đại sảnh hôm nay vắng tanh, chỉ có một vài người nhanh chân chạy vào Nhà Thi Đấu của trường mà thôi! - Chủ tịch... - Đã nói ở đây đừng có kêu là chủ tịch, Thiên Trang! - Emila chưa kịp nói gì thì Thiên Trang đã nhảy ngay vào hòng ngồi rồi. - Vâng! - Emila gật đầu. - Chuyện gì? - Chúng ta nên vào cửa trước hay cửa sau? Trận đấu đã bắt đầu 15 phút rồi! - Vào cửa sau, muốn bị phát hiện hay sao mà vào cửa trước hở? - Thiên Trang trừng mắt lại với Emila làm nó giật mình rồi tự nhận ra là mình đã hỏi một câu hỏi quá thừa thãi. - Vâng vâng. - Chờ cho Emila gật đầu rồi cả hai cũng lén lút đi tới cổng sau của Nhà Thi Đấu như hai tên ăn trộm zậy. Reng reng reng... Đang "đi như bò" thì điện thoại rung lên bần bật làm cả hai đứa nó giật bắn mình... nhìn màn hình... lưỡng lự khi nhìn cái tên đang nhảy nhót trên màn hình điện thoại... Ở trong này, trận đấu đã kết thúc hiện 1 rồi, hai bên đang hội ý 5 phút nên Brian mới có thể lấy điện thoại gọi cho đứa em gái của mình được. Còn Maya và Erica thì hậm hực trút giận vào hai cái chai rỗng đang cầm trên tay để cổ vũ cho Christian và Andrew vì nhìn thấy Demi đang cố tình làm thân với Christian ở dưới kia. - Đưa nước, đưa khăn... cái quái gì đây? - Maya nhăn nhó nhìn Erica rồi nhìn xuống dưới kia nói hậm hực. - Mà sao Christian lại không có thái độ gì gọi là phản bác hết vậy nhở? Tức thế cơ đấy! - Bắn mắt Erica càng khó ưa hơn, nó ước gì nó có thể "lỡ tay" để mà ném nguyên cái chai nước này xuống dưới kia ngay lập tức. "Càng ngày sao mình cứ càng ghét Demi zậy ta?" Trong đầu Erica và Maya đều có chung một suy nghĩ giống nhau như vậy. Người xưa thường có câu: "Tình cũ không rủ cũng đến" quả là không sai, dù nó có xuất phát từ một hướng đi chẳng nữa. Thiên Trang đứng ngoài này, tay vẫn đang cầm chiếc điện thoại đang rung kiên hồi, đôi lông mày nhíu chặt lại khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Coi bộ, Demi và Christian rất hợp đôi! Christian vui thế kia kia! Nó biết là Christian đang rất vui vì thắng ở hiệp đầu tiên, nhưng đừng có cười tươi vậy chứ! Thật là đáng ghét quá đi!

87. Chương 88

- Alo? - Cố né đi cảnh tượng đang diễn ra trước mắt giữa người yêu của mình với bạn thân của mình, Thiên Trang nhăn nút nhận cuộc gọi đến từ Brian. - Em đến chưa? Anh đang ở trong Nhà Thi Đấu này! - Brian nghe điện thoại, giọng nói vui vẻ hẳn lên, nhưng không biết rằng có một cặp mắt đang rất rất rất hiếu kì xen lẫn chút khó chịu nữa chứ nhìn mình. (Đồ mn là ai đấy? ^^) - Em đang ở cửa sau nhìn nè, nhưng em không vào trong đó được đâu, bị phát hiện thì chết mất! - Thiên Trang mắt vẫn đang theo dõi trận đấu ở đằng kia, miệng vẫn trả lời điện thoại với Brian. - Vậy thì đứng đấy chờ anh tí đi, anh ra liền! - Brian đứng dậy ngay, có vẻ hấp tấp chạy ra ngoài đoá mĩ không thèm để ý tới những đường bóng đẹp mắt nhưng quá đỗi quen thuộc của 2 thằng bạn ở dưới sân kia rồi! Erica, Maya, Justin và Eris ngạc nhiên nhìn Brian chạy đi ra phía cổng sau như ma đuổi, coi bộ gấp gấp lắm. - Thằng đó đi gặp ai mà có vẻ hấp tấp zậy nhở? - Eris cho vào miệng một ít kẹo bông rồi thắc mắc với mấy đứa bạn. - Không lẽ có chuyện gì đó xảy ra hay sao? - Maya hỏi, vẻ mặt lộ rõ nét lo lắng. - Không đâu, vẻ mặt vui tươi thế kia mà, chuyện gì là chuyện gì! - Justin cười đùa, tay vẫn khoác qua vai Maya một cách tự nhiên như tuyên bố quyền sở hữu cô gái này với tất cả mọi người! Eris gật gù không nói nữa, tiếp tục xem trận đấu mà đã chắc chắn người thắng ở dưới kia. Tâm trạng của Erica tự nhiên lại chùng xuống bất chợt, hồi nãy nó biết là Brian chạy đi đâu mà. Giọng nói khi nói chuyện qua điện thoại trông vui thế kia, có bao giờ nó nghe được giọng nói ấm

áp tràn đầy yêu thương đó của Brian với ai ngoài Andly đâu, nhưng Andly đã không còn nữa rồi, với một thằng con trai khác lại càng không. Nên nó khẳng định, người mà Brian đang chạy đi để được gặp là MỘT CỐ GÁI! Chẳng còn tâm trạng để xem trận đấu nhật nhèo vô vị dưới kia chút nào! Ở ngoài này, Brian nhìn quanh quất để tìm thấy hình dáng nhỏ bé của đứa em gái đáng yêu, nhưng tìm mãi chẳng ra chiếc váy màu xanh quen thuộc. - Anh Brian, anh Brian... - Từ đằng xa Thiên Trang đã nhìn thấy hình dáng cao lớn của ông anh hai yêu dấu nên cười tí mắt, nhưng cách gọi cũng phải thay đổi theo hoàn cảnh hiện tại. - Thiên Trang!!! - Brian mừng ran khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc ấy đang ẩn nấp dưới cái mũ lưỡi trai màu đen đằng kia, chạy như bay đến. - Anh hai~! - Khi xác định được là không ai có thể nghe thấy rồi thì Thiên Trang mới nhào vào lòng Brian mà làm nũng. Emila mỉm cười quay đi, thì ra chủ tịch đáng kính của cô cũng có lúc đáng yêu như thế này. - Andly, anh nhớ em lắm đấy! Đạo này em sống có tốt không? Em có uống thuốc đều đặn không? Chương trình trị liệu đó có làm em đau lắm không? ... - Một tràng câu hỏi tuôn ra từ gương mặt đầy ăm ắp ấy. - Em sống rất tốt, thuốc vẫn uống đều đặn, chương trình trị liệu đó vẫn rất tốt... - Andly lau nước mắt trả lời với Brian, nếu như thường ngày thì nó đã nhảy dựng lên mà bêu môi hỏi tại sao hấn lại hỏi nhiều như thế rồi, nhưng chắc hơn 2 tháng rồi mới được gặp lại hấn nên nó nhớ lắm! - Ủ, em ngoan lắm. Nhanh khỏi bệnh rồi trở về với anh nhá, Christian cũng nhớ em lắm đấy! - Brian buông Thiên Trang ra rồi vuốt tóc nó nói. - Tất nhiên rồi, chỉ cần hơn 2 tháng nữa thôi... Andly sẽ sống lại. - Nó cố tình không nhắc đến cái tên Christian, nếu không thì sẽ không ngăn cản được mình sẽ chạy ngay vào đó mà ôm chầm lấy hấn mất! - Ủ, ngoan! - Brian cười thật tươi. Emila đột nhiên muốn đi vệ sinh nên đành cắt ngang cuộc trò chuyện của hai anh em nhà này: - Ch... Thiên Trang, tôi đi vệ sinh một lát được không? - Suýt nữa thì cứ chủ tịch đã phun ra khỏi miệng Emila rồi, phù, may quá! - Ủ! - Bạn em à? - Brian nhìn theo Emila hỏi. - Vâng, bạn bên Nga! - Thiên Trang cười, nụ cười thật tươi tắn lắm. Nói đến Eris, hấn đang coi trận đấu đang đến hồi gay cấn thì đột nhiên cái bụng nhói lên âm ỉ... - Mày không sao chứ? - Justin thấy thằng bạn mình đột nhiên lại rung lên thì quay sang hỏi liền, Maya và Erica cũng quay sang để xem tình hình. - Á, tự nhiên đau bụng quá, chắc bây giờ tao phải đi vệ sinh đây! - Eris nhăn nhó mặt mày đứng dậy rời khỏi dãy ghế của mình rồi tiến đến WC ở đằng sau Nhà Thi Đấu. Justin lắc đầu ngao ngán nhìn thằng bạn tham ăn của mình mà không biết nên nói cái gì nữa, không lẽ là “Chúc mày đi vệ sinh xong thì nhanh khỏi đau bụng?” hay là “Mày đi vệ sinh cẩn thận nha?” Thật nực cười!. Maya và Erica thì chỉ che miệng cười khúc khích nhìn theo cái bóng đang ông bụng dần rời khỏi Nhà Thi Đấu để tiến đến WC.

88. Chương 89

Ra đến WC, Eris nhanh chóng đi vào trong để “giải quyết” cơn đau bụng của mình. - Hứ, không biết mình ăn cái giống gì vào người mà đau bụng zậy nhở??? - Eris nhăn nhó đi ra khỏi phòng vệ sinh sau khi “giải quyết” xong, lăm bằm đứng trước gương nhìn nhìn ngấm ngấm lại gương mặt tuấn tú trong kia của mình - Chà, mình đẹp trai thật đấy! - Oe~! - Đằng sau đột nhiên vang lên một âm thanh kỳ lạ, cứ như muốn chế giễu câu nói vừa rồi của Eris vậy. Theo phản xạ, hấn quay người lại đằng sau để tìm xem đó là tiếng của ai thì thấy ngay một đứa “con trai” quen đến kỳ lạ đang giả vờ ôm miệng nôn ọe. - Này... cô... cô là... - Eris nhú mày, ngòn trở chỉ chỉ vào khuôn mặt cợt nhả đằng kia. - Không nhớ à? - Emila ngẩng mặt lên nhìn và ngay lập tức bị hút vào bởi đôi mắt xanh nước biển quyến rũ ấy ngay. - Emila? Cô chẳng phải là người của Tứ Đại Mỹ Nhân đấy sao? Á á á... mà cô là con gái sao vô phòng nam chứ? Không lẽ cô là loại con gái biến thái sao??? - Eris làm một tràng dài mà không để cho Emila kịp có cơ hội giải thích rồi tự mình ré lên cái chữ “biến thái” đó thật to mà không hề nhận thấy là gương mặt của Emila đang chuyển từ màu đỏ vì xấu hổ nay đã chuyển sang màu tím vì tức giận. - Anh nói cái gì??? Dám nói tôi là loại con gái biến thái sao??? - Emila trừng mắt, sấn tới phía Eris rồi chuẩn bị đưa cẳng lên hạ cho tên đang đứng trước mặt mình một đạp. - Á, cô còn mặc áo quần của con trai nữa chứ! Không lẽ là lesbian ta? - Eris không hề mấy may về tình thế “sắp bị đạp” trước mắt mà vẫn ngang nhiên đưa những lời phán xét mà rất chi là dễ bị ăn đạp. Bốp... rầm... rầm... Một loạt âm thanh quái dị vang lên trong nhà vệ sinh làm ọi người chuẩn bị vào cũng phải sợ hãi mà tránh xa ra. - Trong đó đang có đánh nhau đấy, đi chỗ khác đi! - Đúng rồi đấy, đi ra nhà vệ sinh tầng hai đi! ... Một vài học sinh tái mét mặt mày khi nghe tiếng gào rú ầm ĩ của một người con trai nào đó trong đó và những tiếng rầm rầm liên tục phát lên (í ẹ, Emila nhà ta bạo lực quá

đi mất!) - Yaaaa, sao cô dữ dằn quá zậy???? - Eris liên tục tránh được những cười đòn thô bạo của cô gái như con sư tử đó, miệng vẫn không ngừng la hét ồm ồm. - Anh dám nói tôi là biến thái!?! - Emila dừng lại thở hổn hển - Tức thật, chẳng đáng trúng anh được cái nào! - Hehe. Sau một hồi rượt đuổi trong nhà vệ sinh có vẻ quyết liệt lắm thì Emila mới vốc nước lên rửa mặt rồi đi ra ngoài. - Hừ, Devil có một phần tử như anh đúng là xui xẻo! - Vừa đi vừa gần giọng nói từng tiếng một để người đáng phải nghe nghe thấy được. - Này, đừng có nghĩ cô là người của Tứ Đại Mỹ Nhân thì tôi sẽ bỏ qua nghe chưa??? - Eris cũng thở hồng hộc sau một hồi bị rượt, nhưng cố đi nhanh hơn để đuổi kịp cái người mà hẳn cho là lesbian kia. - Thì sao? Thì sao nào? - Emila đột nhiên quay lại, le le cái lưỡi ra như cố ý chọc điên Eris thêm nữa. - Này, đứng lại đó cho tôi! - Eris vừa la hét vừa chạy theo cái dáng người nhỏ xíu ấy nhưng chạy nhanh như vọt. Chạy được một lúc thì Emila mới nhận ra mình đang chạy đến chỗ của Thiên Trang nên lo lắng không biết phải làm thế nào, định qua đầu lại chạy đi hướng khác thì đã không kịp rồi... - Brian? Mày ngồi đó với ai thế? - Eris đang rượt theo Emila thì đứng sững lại khi thấy Brian đang nói chuyện vui vẻ lắm với một đứa “như Emila” thì mắt mở to hết cỡ, từ khi Andly mất, hẳn chưa từng thấy nụ cười này của Brian! - Hả? - Cả Thiên Trang và Brian đều đồng loạt giật mình, quay người lại phía phát ra tiếng nói, nhìn thấy Eris thì Thiên Trang quỳnh quáng hẳn lên - Anh hai, em đi đây. - Sao về sớm quá zậy? Tối nay em ở đây hay trở lại Nga luôn? - Brian luyến tiếc cầm lấy tay em gái mình hỏi. - Em ở khách sạn với một người bạn, sáng sớm mai em bay về Nga. - Thiên Trang hấp tấp nói rồi kẹp chiếc mũ cụp xuống che hết cả khuôn mặt làm Eris khó lòng mà nhận ra được đó là ai. - Ok, zậy sáng sớm mai anh sẽ tiễn em, lúc nào chuẩn bị đi thì gọi điện thoại cho anh nhé, anh sẽ đến ngay. - Brian buông tay Thiên Trang ra rồi quay lại chặn đường Eris đang cố ý đến gần để xem người đó là người như thế nào. - Đi thôi Emila! - Thiên Trang níu tay Emila rồi đi thẳng luôn, không dám quay đầu lại chút nào. - Này, ai vậy? - Eris vẫn cố rướn người lên để nhìn hai dáng người “quái dị” ở đằng kia. - Không có gì, đi vào trong thôi. - Brian mỉm cười rồi kéo tay Eris mặc dù hẳn vẫn đang ngoái muốn gây cổ để nhìn lui đằng sau. - Ế, đừng nói với tao là cái đứa “quái dị” lúc nãy ngồi với mày là bạn gái của mày đó nha! - Eris trợn trừng mắt lên tra hỏi cái tên cũng “quái dị” đang đứng trước mặt mình. - ... - Brian nhất thời chẳng biết phải nên trả lời như thế nào nên cứ làm thỉnh kéo tay tên bạn nhiều chuyện của mình đi vào Nhà Thi Đấu. Vào trong đó, Eris đưa ánh mắt nham hiểm nhìn Brian rồi bắt đầu thuật lại những gì mình đã thấy cách đây vài phút với Justin, Maya và Erica. Chẳng những không nhận được phản ứng như mong đợi mà còn hoàn toàn ngược lại nữa chứ, cả ba người kia không ai có hứng thú với câu chuyện đó hết. Brian lén đưa mắt nhìn sang Erica, thấy nó vẫn tỉnh bơ như không thì quay lại phía trận đấu, tiếp tục theo dõi. Không phải là Erica cho Eris “ăn bánh bơ” đâu, mà là nó không muốn ọi người biết gì về chuyện nó thích Brian cả. Như thế thì có vẻ hơi mất mặt! “Haiz, anh ấy đúng là có người yêu như lời của anh Eris nói rồi sao? Zậy thì Erica nhà ta như thế nào đây?” Maya liếc ánh mắt đầy ý nhị sang hai người đó. Và tất nhiên, chuyện này Justin cũng biết rồi! (Maya kể đấy ^^) - Hừ. - Thấy mọi người phớt lờ mình một cách không thương tiếc thì Eris chẳng buồn quan tâm nữa, quay phắt đi (ông này hấp tấp quá, nếu ổng mà nói ra là “người trong mộng” của Brian ăn mặc lại giống như một đứa con gái biến thái thì chắc sẽ được quan tâm hơn đấy)

89. Chương 90

Trận đấu đó cuối cùng cũng xong, Christian hăng hái lắm mà không biết rằng mình đã bỏ lỡ một con người nào đó. - Anh Christian, uống nước đi. - Demi không biết chạy ra từ chỗ nào mà mặt mày sáng rỡ, đưa cho Christian chai nước khoáng lạnh ngắt. - Cám ơn em. - Christian vui vẻ nhận lấy, sau chuyện mà Demi nói với hắn thì hẳn lại bỗng có thiện cảm với Demi hẳn lên. Andrew đứng tu ừng ực chai nước khoáng để sẵn ở chiếc ghế gần đấy trong tiếng hô hoán cổ vũ của những học sinh trường Royal. Liếc nhìn sang cảnh tượng bên kia một chút mà muốn phun cả chai nước ra. - Á, hai anh thật tuyệt quá đi!!! - Erica từ trên kia đã bay xuống chỗ của Andrew và Christian một cách nhanh chóng, mặt mày hớn hờ, quên luôn chuyện buồn hồi nãy, còn cố ý gạt cánh tay của Demi ra khỏi tay của Christian nữa chứ! - Hehe, anh đúng là siêu sao bóng rổ á. - Maya đưa ngón tay cái lên biểu rõ chữ number one trước mặt Christian mà cười chí chöhe. Christian chỉ cười cười không biết nên nói gì, hẳn không hề may mắn là giữa ba cô nàng này đang có chiến tranh ngầm ngay tại đây. - Her, sao chỉ mình Christian zậy? - Andrew thấy chẳng ai đếm xỉa đến mình

nên đành hăng giọng để nhắc nhở. - À đúng rồi ha, anh Andrew cũng tuyệt lắm á!!! - Erica thấy Demi đã bị đứng một nơi đủ xa để Christian không bị “dính chặt lấy” rồi thì nó mới bay qua Andrew liền. Maya chỉ biết đứng cười thôi, nói gì thì nói, Erica vẫn còn là người độc thân mờ nên có Justin đứng đấy thì làm sao mà nó dám sổ sàng như con bạn với Andrew được chứ! - Hay là bây giờ chúng ta đi ăn mừng chiến thắng đi! - Demi này giờ bị lãng quên nên lên tiếng. Và đương nhiên, đề nghị đó được chấp thuận ngay! Cũng lâu lắm rồi bọn họ không tụ tập đi chơi, bây giờ phải đi ăn mừng chiến thắng chứ nhỉ! Thế là cả hội kéo nhau đi chơi, tối nay còn có thêm đoàn người trong CLB Bóng Rổ nữa nên nhìn đông đúc hẳn lên. Nhìn tâm trạng của Christian đã vui vẻ hơn thì Brian mới thở phào, mà đâu có biết rằng Christian cũng như hần thôi. Đã biết được sự thật rồi! Cả bọn kéo nhau ra lấy xe để chuẩn bị cho cuộc chơi đầu đêm mừng chiếc thuyền thì bất chợt... Có một thứ ánh sáng xanh loé nên dưới nền đất, ở trong một lùm cây nhỏ... Chẳng biết là cố ý hay chỉ là sự sắp đặt của ông trời mà chỉ một mình Christian có thể thấy nó được. Nhưng cũng có thể là mọi người ham vui, cười nói nên không để ý đến cảnh vật xung quanh như hần. - Mấy đứa bây cứ ra trước đi, tao để quên một thứ, phải vào trong để lấy. - Christian đứng khựng lại rồi nói với cả bọn, sau đó quay lưng vờ bỏ chạy vào phòng. Không biết tại sao mà khi nhìn thấy thứ ánh sáng xanh ấy trong sâu thẳm con người hần lại dấy lên một cảm giác quen thuộc lạ lùng. Sao ấy nhỉ? Cái tên ANDLY bất chợt xẹt qua đầu hần như một luồng điện... Nấp sau cánh cửa Nhà Thi Đấu, khi chắc chắn mọi người đã đi trước rồi thì hần mới đi ra cái nơi phát ra thứ ánh sáng đẹp mắt đó... Cầm nó lên, trái tim hần như nhảy ra khỏi lồng ngực... - Cái này chẳng phải của Andly sao??? - Hần không biết là mình đã thốt ra câu nói đó như thế nào... trong đầu hần bây giờ chỉ toàn là những ý nghĩ mơ hồ lan man thôi... Trên tay hần là một chiếc kẹp tóc... chiếc kẹp tóc chữ A với chữ C lồng vào nhau và một vài hạt kim cương nhỏ dính ở trên đấy là nguyên nhân có luồng ánh sáng màu xanh đó, chiếc kẹp tóc có một không hai này chính là của Andly đã tìm thấy được khi đi vào trung tâm thương mại với Maya trước khi cái đêm kinh khủng ấy xảy ra mà... chẳng phải Andly luôn mang theo bên người sao??? Tại sao nó lại nằm ở đây chứ??? “Chẳng lẽ... Andly đã đến đây sao???” Hần nghĩ... rồi vô thức đảo mắt tìm kiếm xung quanh... Hần có thể biết, từ nơi này nhìn vào trong Nhà Thi Đấu rất rõ... “Andly đến đến đây sao???” Hần tự nhận thấy mình thật ngu ngốc... hần đã để Andly tuột mất thêm một lần nữa rồi... Nhưng không bỏ cuộc ở đó, hần chạy quanh trường, chạy đến tất cả những nơi, nhưng trời tối quá, với lại điện thoại hần đang reo liên tục cho thấy tụi bạn đang đứng ngoài chờ khá lâu rồi nên hần... bỏ cuộc... Tay nắm chặt cái kẹp tóc nhỏ nhắn nhưng đầy ý nghĩa đó... Mặc dù không tìm thấy Andly nhưng hần rất vui, vui lắm khi biết rằng Andly vẫn còn sống, và vẫn quan tâm tới hần như ngày nào... Thế thì cái xác người đờ cứng có mái tóc nâu y hệt và từng đường nét khuôn mặt mà hần đã thấy hay người mà hần đã đem đi chôn cất cách đây một tháng rưỡi là ai??? Thiên Trang cùng Emila trở về khách sạn thuộc quyền sở hữu ngầm của Demi ở đây, nhưng sở hữu chính vẫn là nó. Thả người lên chiếc nệm êm ái. Thiên Trang như một thói quen đưa tay vào trong túi áo lấy ra một phong kẹo cà phê, từ tốn bóc vỏ rồi cho vào miệng. Thật ấm áp! Như những ngày còn có Christian ở bên cạnh vậy! Nhìn ra ngoài cửa sổ... đột nhiên nó nhớ lại cảnh tượng mà mình thấy cách đây 1 tiếng đồng hồ... Có vẻ nó đã quá ngu ngốc mà đi nhờ Demi quan tâm tới Christian giúp đỡ? Có ai lại đem người mình yêu đem đi hiến tặng cho người khác một cách ngu ngốc như nó không chứ? Có vẻ Demi vẫn còn thích Christian lắm, qua ánh mắt đầy yêu thương và lo lắng đó, nó hiểu mà! Nhưng dù sao thì cũng tùy thuộc vào Christian vậy... “Hừ...” Nó tự cười bản thân mình. Sao nó có thể nói là tùy thuộc và Christian nhỉ? “Anh ấy có thể còn thích mình không? Sau khi đã nghe anh hai nói những chuyện đáng kinh tởm về quá khứ của nó chứ?” Thiên Trang nhắm mắt nghiền mắt lại... đúng là tự khinh bỉ chính mình. Có thằng đàn ông nào chọn một cô gái ỉn mà người đó đã bị vấy bẩn thay ột người còn trong sạch không chứ? Khẳng định là không... Và có lẽ điều đó cũng không ngoại lệ đối với Christian. Nghĩ ngợi lung tung rồi nó lắc lắc đầu để xua đi tất cả chúng... Nhưng nó không hề biết rằng nghĩ như vậy là quá ích kỷ đối với Christian - một người yêu nó bằng cả tấm lòng chân thành rồi! Bất giác nó đưa tay lên lấy chiếc kẹp của mình xuống... Nhưng... đâu mất rồi??? Nó cuống cuống đứng dậy tìm xung quanh phòng, rồi mở cửa chạy đến những chỗ mà mình đã đi qua để tìm cái kẹp đó... nhưng tất cả những nơi đó đều không có bất kỳ một dấu vết nào cho thấy sự hiện diện của chiếc kẹp trong cái khách sạn khổng lồ này! - Cuối cùng thì ông trời cũng đã nhần tâm lấy đi thứ cuối cùng để chứng minh tình yêu giữa anh và em. - Đứng trước cửa sổ, nó ghen ngào đưa mắt nhìn về một nơi xa... ở cuối chân trời...

90. Chương 91

Sau khi đập phá và quậy tung bùng để ăn mừng chiến thắng thì cả bọn kéo nhau về Villa số 7. Mọi người ai cũng có vẻ thảnh thơi lắm rồi, tự ai về phòng nấy mà chẳng cần bảo nhau. [Lát lên sân thượng đi, anh có việc muốn hỏi?] [Ok.] Đáp lại dòng tin nhắn đó là một nụ cười đầy mãn nguyện. Khoảng một giờ sáng tối hôm đó, Demi lên sân thượng như lời hẹn với Christian lúc nãy, gương mặt vẫn còn vầng vất nụ cười mơ hồ. Lên đến nơi thì đã thấy Christian ngồi ở đó trước, nó nhanh chân đi tới ngồi vào chiếc ghế đối diện, trên tay hẳn lúc này vẫn là một ly cacao nóng quen thuộc. - Lên rồi à? - Christian nhìn qua, tối nay hẳn cảm nhận được là Demi đang vui lắm, không lẽ là do lúc nãy gặp Andly nên mới vui như vậy chứ? Kể ra thì hai đứa nó cũng là bạn thân suốt mấy năm trời mà! - Anh gọi em lên đây có việc gì à? - Demi quay qua, có vẻ e thẹn khi hỏi câu hỏi đó. Phải nói sao nhỉ? Đây hình như là biểu hiện của một người con gái đang nói chuyện với người mình yêu mà! - Tối nay Andly có tới trường sao? - Hình như hẳn cũng đoán được phần nào tình cảm của Demi lúc này nên gạt phăng ý nghĩ đó ngay bằng một câu hỏi thẳng thừng. - Sao??? - Đáp lại câu hỏi của Christian là một cặp mắt trợn trừng lên, không giấu nổi vẻ mặt ngạc nhiên. - ... - Christian không nói gì, chỉ nheo hai mắt lại để quan sát thật kỹ từng trạng thái chuyển đổi trên gương mặt xinh xắn đó. - Anh nói gì? - Demi hỏi lại. - Chiều nay Andly có đến trường à? - Christian lặp lại, từng chữ một. - Không có! - “Làm gì có chứ nhỉ?” Demi nhúu chặt hàng lông mày của mình lại, cố nhớ, nhưng chắc chắn là không có! Nếu có thì nó phải là người đầu tiên được biết rồi. Mà nếu nó là người đầu tiên được biết... thì Andly làm gì có cơ hội đánh rơi cái kẹp tóc để Christian nhặt được cơ chứ! (Phải không mn? Ý trời á, ý trời ^^) - Em nói thật đi! - Christian càng nheo mắt lại chặt hơn, hẳn không tin như vậy. - Anh thấy có lúc nào em nói dối anh chưa? Em chắc là không! - Câu khẳng định chắc nịch của Demi là Christian chưng hửng. “Không lẽ... chiếc kẹp này là của người khác sao???” Thật đáng buồn nếu là như vậy! Bây giờ đã là hai giờ sáng rồi, Erica vẫn đang ngồi thẩn người nghĩ ngợi trên chiếc xích đu ở vườn hoa sau nhà. - Đêm nay trăng tròn thật! - Giọng nói lèm nhèm cho thấy chủ nhân của giọng nói ấy đã uống khá say rồi. Đúng ha, hôm nay là ngày rằm mà, chỉ một tháng nữa sẽ đến Tết Nguyên Đán rồi. Sang một năm mới rồi! Cũng sắp hết thời hạn làm Công Chúa Baby của Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại rồi! Cũng sắp bị gả về nhà chồng rồi! Cuộc chiến Xưng Vương cũng sắp xảy ra nữa rồi! Coi bộ có nhiều việc trong năm tới đây quá nhỉ? Đột nhiên nó nghĩ tới Andly. Điều cần lo lắng nhất lúc này là làm sao nói với các bang phái về sự vắng mặt của Andly trong cuộc họp gần tới đây để chuẩn bị cho cuộc chiến Xưng Vương chứ không phải là nghĩ đến chuyện tình cảm của mình. Hôm nay nó còn nghe Eris kể thêm về người mà Brian thích. Theo lời Eris thì cô gái đó ăn mặc giống như con trai lắm, nhìn có vẻ còn xấu hơn nó nữa. Nó cũng có chút chút gì đó vui, “Ít nhất thì cô gái ấy cũng có cái thua mình!” Nhưng làm sao anh Brian lại quen được cô gái đó vậy nhỉ? Hay cô gái đó chỉ là một trong những bạn gái may mắn được quen với Brian trong vòng mấy ngày thôi? Khi chán rồi thì Brian sẽ đi? Nếu thật như vậy thì nó cũng không nên quan tâm lắm làm gì. Nhưng mà không phải vậy! Eris nói Brian nhìn cô ấy rất ám áp, cứ như là ánh mắt đối với Andly vậy! Nó còn chưa bao giờ là đối tượng để được hưởng ánh mắt đó lần nào cả. Vậy mà một cô gái lạ hoắc lạ hươ nào đó có thể “thưởng thức” một cách hạnh phúc vậy sao? Thật bất công! Nó đã thích hẳn biết bao nhiêu năm nay... chưa lần nào dám thốt nên một lời để thổ lộ tình cảm của mình... Biết là hẳn thích những người con gái hiền lành, dịu dàng nên nó cũng tỏ ra hiền lành dịu dàng lắm đấy! Chẳng phải mọi người thường nói nó là người đạt được đến ngưỡng cửa của sự dịu dàng và hiền lành rồi sao? Nhưng tại sao điều đó lại chẳng có ý nghĩa gì với Brian hết vậy? Tất cả sự nỗ lực của nó chỉ là chứng minh ọi người thấy rằng mình là một người con gái đúng mực. Nhưng rồi thì sao chứ? Chẳng sao cả! “Trời gần sáng mất rồi, tiếc quá!” Tối hôm qua chắc chỉ có mình Maya và Justin là ngủ ngon thôi nhờ? Còn mấy người kia thì một người một suy nghĩ rồi, còn có tâm trạng đầu mà ngủ nữa chứ! Andrew đã dậy từ sớm. Hình như hôm nay hẳn có một cuộc hẹn khá quan trọng với một người cũng quan trọng nốt! - Có hẹn hả? - Christian lấy chai nước trong tủ lạnh tu ừng ực rồi ngẩng mặt hỏi Andrew. - Ừ, sáng nay tao sẽ đi gặp mẹ ruột của mình! - Andrew mỉm cười, nụ cười sáng chói. Nói gì thì nói, hẳn vẫn là anh trai của Andly, ngang hàng với Brian thì không việc gì phải giấu nữa cả. Còn về phần ông Harry thì mẹ hẳn nói là ông ấy đã chấp nhận rồi! Thật là may mắn! (Ừa? Bà Rose tìm được Andrew từ lúc nào vậy kà? Tg đâu có biết gì đâu! @@) - Sao? - Christian trợn tròn mắt lên để nhìn thẳng bạn trước mặt mình. Từ nhỏ đến giờ đã có bao giờ hẳn nghe Andrew kể về mẹ ruột của mình đâu chứ, mà không, đừng nói là kể, hẳn còn chưa bao giờ nhắc tới nữa á! - Gặp mẹ ruột của tao, rồi sau đó sẽ đưa ba mẹ tao về đây để gặp tụi bây. - Andrew nói với nụ cười đầy bí hiểm rồi sau đó chẳng thèm quan tâm Christian nói thêm gì nữa mà quay lưng đi luôn Christian không biết phải nên nói gì nên chỉ đứng nhìn thẳng bạn mình đi ra gara lấy xe. Phóng thẳng tới một nhà hàng

ven sông có cái tên thật là vui mắt: Happy Restaurant! Mới nhìn bà Rose lúc bà đến đây với ông Harry và bà Eva thôi thì cũng đã biết bà ấy là một người hơi trẻ con. Người già mà lại đi miêu tả giống trẻ con thì cũng không phải lắm, nhưng cứ như là... phải nói sao nhỉ??? Nói chung là tính cách không già như tuổi! Đi vào trong, Andrew đã thấy ngay mẹ của mình và ông Harry ngồi đó, coi bộ bắt đầu từ hôm nay hẳn nên bắt đầu gọi ông Harry là ba như Brian và Andly rồi! Thấy Andrew tới, bà Rose và ông Harry đứng lên, khuôn mặt tươi tắn lắm! Nhưng nhìn ông Harry đi, trên mặt ông ấy đã có nhiều nếp nhăn rồi, ông có vẻ tiêu tụy lắm sau khi bị mất đứa con gái quý giá bằng cả cuộc đời. - Andrew, con đến rồi sao??? - Bà Rose lên tiếng trước, đi tới chỗ của Andrew rồi dắt tay hẳn tới. - Chào mẹ, chào... ba! - Chữ “ba” phát ra từ miệng hẳn thật là quá đổi xa lạ. - Chào con! - Ông Harry cũng cười dịu dàng nhìn đứa con trai của vợ mình, ông cũng rất vui khi mình lại có thêm một người con. - Con ngồi xuống đi, ngồi xuống, chúng ta ăn sáng nào. - Bà Rose hào hứng kéo tay hẳn ngồi xuống bàn rồi gọi phục vụ. Bà chẳng cần hỏi ý kiến ai ăn món gì cả, cứ thuận miệng gọi những món ăn quen thuộc mà mình hay ăn (không phải là bà ấy ích kỷ hay không quan tâm người khác đâu nhá, mà là thói quen đấy!). ông Harry vốn đã quen rồi nên chỉ cười, còn Andrew, hẳn vốn dĩ không có ý định chọn món ăn theo ý của mình. - Vâng, có ngay ạ. - Người phục vụ vui vẻ đi vào trong sau cái gật đầu đầy lịch sự. - Trái Đất này đúng là tròn thật đấy. - Ông Harry cười sáng khoái, sau đó đưa cho Andrew một cái khăn do chính tay ông lau sạch. Nếu thói quen của bà Rose khi vào ăn nhà hàng là tự mình gọi những món mình thích mà không hề hỏi ý kiến của ai thì thói quen của ông Harry lại là lau khăn cho những người cùng ngồi chung một bàn với mình. Nhưng tiếc là Andly chưa bao giờ chấp nhận tấm lòng này của ông cả. Mà nếu có nhận thì cũng chẳng có cơ hội nào! - Vâng ạ, cảm ơn ba. - Andrew cười cười nhận lấy. Trong thâm tâm hẳn bây giờ vui biết mấy, mọi chuyện hình như đến với hẳn quá sớm thì phải, cứ như là một giấc mơ chạy ừa qua làm hẳn chưa kịp tỉnh mà kịp đón nhận những viễn tưởng gia đình hạnh phúc này - điều mà hẳn đã từng mơ ước từ xa xưa. Rồi sau đó, ông Harry và Andrew tiếp tục nói chuyện với nhau, nào là từ nói về chuyện học của hẳn, hay là chuyện kinh doanh đạo này của ông. Ông còn muốn hẳn sau khi học chương trình phổ thông xong sẽ về bên Nga làm CEO ở một tập đoàn lớn của ông nữa! Nhìn người chồng đáng kính và người con đang yêu của mình nói chuyện mà bà Rose thấy vui vô cùng. Thật hạnh phúc! Nếu bây giờ có thêm Andly và Brian nữa thì bà chắc chắn sẽ vui hơn lúc này! Nhưng Andly thì chắc là... không con cơ hội nữa rồi... nhưng con Brian, bà thương Brian lắm, thương như thương Andrew vậy!

91. Chương 92

Cả đêm hôm qua không ngủ nên sáng nay Thiên Trang chẳng có tinh thần gì cả. Bây giờ lại còn uể oải nằm lỳ trên giường mà không hề có ý định ngồi dậy để trở về Nga bắt đầu một ngày mới với một đồng công việc. Theo thói quen nhấn dây số điện thoại quen thuộc của Brian, xong rồi nhắm nghiền mắt, áp điện thoại vào tai. - Alo? Anh Brian hả? Qua khách sạn Hoàng Đế đi, đi ăn sáng với em. - Đầu dây bên kia có tín hiệu trả lời điện thoại một cái là Thiên Trang đã nói ngay mà không hề biết rằng... - Ai vậy? Là bạn gái của Brian sao? Sao gọi vào số điện thoại này của tôi vậy? - Một giọng nói lạnh lùng đến quen thuộc mà đêm nào khi ngủ Thiên Trang cũng nghe thấy nó vang lên. Nó vẫn cứ tưởng như mình đang mơ, nên chỉ nằm im chờ đợi câu trả lời từ phía Brian. Nhưng sao Christian trong mơ lại nói chuyện kỳ zậy nhỉ? Sao lại hỏi nó có phải là bạn gái của Brian không? Sao lại hỏi... hả??? NHẦM SỐ??? CHRISTIAN??? Nó giật mình lấy điện thoại ra xem, hai mắt tròn tròn khi nhìn thấy dây số đang nhảy nhót trên đó không hề giống số của Brian chút nào. - Alo? Có nghe không đấy? Ai zậy? - Đầu dây bên kia Christian vẫn đang thắc mắc lắm, hẳn không hiểu tại sao có người tìm Brian mà lại gọi điện thoại vào số của hẳn, lại nói đang ở khách sạn Hoàng Đế nữa chứ. Hay là cô gái mà Eris đã nhắc đi nhắc lại hồi tối hôm qua nhỉ? Nhưng mà cô gái - mà theo lời nhận xét của Eris - là cô gái biến thái thì sao lại biết số điện thoại của hẳn chứ??? Thiên Trang giật mình lôi điện thoại ra, nhấn nút cancel một cách nhanh nhất! Đưa tay lên ngực mình, cơn đau tim lại tới rồi... Học học... nó thử dốc trong sự mệt mỏi... Đưa tay đến chiếc tủ đặt cạnh giường để lấy nước, sau đó lấy từ trong túi xách ra vài viên thuốc, hấp tấp cho vào miệng... một lát sau mới trở lại bình thường... Đến bây giờ nó vẫn không tin được là mình đã gọi nhầm số, bàn tay cầm điện thoại vẫn còn run run, đôi tai vẫn còn vang vang giọng nói lạnh lùng đó... Con tim vẫn đập thật mạnh như ngày nào...

Hình như nó đã quên mất một thứ gì đó khá quan trọng... Đúng rồi, tối hôm qua, tối hôm qua nó vì lo để ý đến Demi và Christian mà quên mất rằng... Christian mang bộ quần áo thể thao mà nó chọn... bộ quần áo màu xanh dương có chút chút màu cam... Như vậy có được tính là Christian vẫn còn thích nó không nhỉ? Hay là... Demi cũng thích màu đó??? Nghĩ đến đây thì tim nó lại chợt nhói lên từng cơn đau... Gì kỳ vậy nhỉ? Sao mới uống thuốc đây mà lại đau nữa rồi??? Mà hình như dạo gần đây nó hay bị đau liên tiếp như vậy lắm... Ở bên này Christian vẫn đang nhìn chiếc điện thoại mà thần người... tại sao vậy nhỉ? Tại sao hắn lại có cảm giác gì gì đó với giọng nói này vậy??? Tại sao giọng nói ấy lại quen thuộc đến như thế... nghe như là đang làm nũng... Andly cũng hay làm nũng với Brian!!! Sao nhỉ? Nhưng không lẽ Brian biết Andly còn sống sao??? - Này, mày đứng đó làm gì vậy? Sao thần người ra thế kia? - Brian đi xuống bếp lấy nước uống thì thấy thằng bạn mình đang cầm chiếc điện thoại rồi ngồi sững ra trên sofa nên thuận miệng hỏi. - Hả? - Christian bị gọi nên giật mình nhìn lên, này giờ hắn vẫn còn đang nghĩ ngợi lung tung mà. Hay nói đúng ra là hắn đã nghĩ ngợi quá nhiều, đó là một chuyện quá bình thường thôi, chỉ là NHẦM SỐ thôi mà. - Hồi này bạn gái gọi điện thoại ày đây, mà tự nhiên lại nhầm vào số máy tao. - Hả? - Brian ngạc nhiên, cổ nuốt ngụm nước trong miệng xuống nếu không thì phụt ngay ra bên ngoài rồi - Bạn gái tao gọi điện thoại ày á? - Ủ, cô ấy nói là đang ở khách sạn Hoàng Đế ấy, bảo mày tới đi ăn sáng cùng kia! - Christian cười rồi quay người đi, tiếp tục xem chương trình ti vi đang dở của mình. - Hở? Ủ ừ. - Brian chỉ biết gật gật đầu thôi rồi vọt lên phòng, lấy điện thoại ra gọi cho Thiên Trang. Lên đến phòng thì Brian lật đật gọi điện thoại cho Thiên Trang ngay. - Alo? Em cũng đang tính gọi anh đi ăn sáng nè. - Đầu dây bên kia là một giọng nói khá tươi tỉnh lên rồi. - Này em gọi cho Christian hả? - Em nhầm số. - Khuôn mặt nhăn nhó đau khổ khi nhớ tới việc đó, ngày xưa nó có thể gọi cho Christian mọi lúc mọi nơi, những khi mà nó thích, còn bây giờ thì nó đang ngăn ình không liên quan gì tới hắn trong vòng một tháng tới nữa. - Cũng may mà thằng ấy không nhận ra, nếu không là xong rồi đấy! - Brian thở phào nhẹ nhõm, như trút được nỗi lo lắng trong người. - Ủ. - Vậy bây giờ anh qua đó đón em đi ăn sáng rồi đưa em ra sân bay luôn nha. - Ok anh. Gác máy, Thiên Trang thở dài nằm xuống chiếc nệm êm ái rồi nhìn lên trần nhà. Reng reng reng... Là Demi gọi... - Alo? - Mày đang ở đâu? Nga hay Việt Nam? - Sao nghe giọng của Demi có vẻ tức giận vậy nhỉ, có chuyện gì quan trọng lắm sao? - Nga. - Câu trả lời khong chút do dự. - Mày chắc chứ? - Tao cần phải báo cáo tất cả lịch trình của tao với mày sao? - Thiên Trang nhướng mày lên, hình như gần đây nó đã cho Demi quản lý quá nhiều việc của mình rồi thì phải, không lẽ nó đi đâu cũng cần phải xin ý kiến của Demi sao? - Ờ thì... thôi một, nếu nói như vậy thì là mày đang ở Việt Nam phải không? - Demi hơi ngượng ngùng khi bị hỏi một câu hỏi như vậy nên liền nhảy sang hỏi ngược lại. - Mày lo lắng quá nhiều chuyện của tao rồi đấy, tao ở đâu mày cũng không có cái quyền ý kiến vào đây biết chưa? - Thiên Trang tự dừng lại nổi nóng với Demi, sao vậy nhỉ? - Mày... mày nói với người bạn cùng chiến tuyến với mày như vậy sao? Chẳng phải tao đã luôn lo lắng ày, luôn giúp đỡ ày trong khi mày giả chết đi qua bên ấy mà không nói lý do cho ai biết sao??? - Giọng của Demi lúc này cho thấy sự phẫn nộ bắt đầu nhen nhóm lên rồi (yeah yeah, tức lên nữa đi, lời bộ mặt thật ra cho Thiên Trang biết luôn đi, hô hô). - Mày im đi biết chưa??? - Demi không có cái quyền quản giáo nó, chẳng phải nó đã ngu ngốc quá mức khi lại đi nhận sự giúp đỡ của Demi sao? Mà sự giúp đỡ đó chẳng thành tâm chút nào - Đừng tưởng là tao không biết mày đang lợi dụng cơ hội từng ngày để làm cho anh Christian quan tâm đến mình hơn. - Câu kết luận đó làm cho Demi giật mình, như một người làm việc xấu giật mình khi bị bắt quả tang vậy. - Mày đứng có nói sàm biết chưa? Tao đã giúp đỡ mày rồi mày không chấp nhận thì thôi chứ mày đừng có nói bằng cái giọng cái gì mày cũng biết ra đây nghe chưa? Tao có thể tuyên bố với cả thế giới về sự tồn tại của mày và mày chính là người đứng đầu của Tứ Đại Mỹ Nhân đấy, mày có thể bị truy sát bất cứ lúc nào! - Sự tức giận tột độ đã bám lấy Demi thật rồi, tất cả những lời không nên nói ấy đã không được kiềm chế mà bật tuôn ra khỏi cái miệng xinh xắn đó hết rồi. Bây giờ thì Thiên Trang mới ngó người ra khi nghe những lời này của con bạn. Tại sao người nó nhớ không là Erica hay là Maya mà lại là Demi nhỉ? Tại sao chứ? Để bây giờ nó lại phải nhận sự phản bội từ người bạn mà nó cho là thân thiết chỉ vì tình yêu. - Mày đã quá ích kỷ, mày không thấy là mày quá ích kỷ sao? Tại sao mày lại khong buông tha cho anh Christian khi mày đã là một con người bệnh tật không biết sống sót ra sao chứ? Hay mày không nghĩ rằng con người như nhóp trong mày xứng đáng với anh Christian không chứ? - Lửa giận vẫn bùng bùng đó, không hề nguội đi chút nào, từng lời nói như những mũi kim châm cứ đâm thủng trái tim bệnh tật của Thiên Trang lúc này. Demi nói đúng nhỉ? Hình như nó đã quá ích kỷ chẳng khi cứ khư khư khoá chặt trái tim của Christian vào trái tim của một con người vốn bệnh tật như nó? Hơn nữa, một người còn trong sạch sẽ xứng đáng với Christian hơn là một người như nhóp như nó. Demi nói đúng, Demi nói đúng tất cả. Và nó đã quá điên khi tự dừng lại nổi nóng với người bạn của mình chỉ vì Demi hoàn thành quá tốt nhiệm vụ mà mình được giao. - Xin

lỗi... – Một lời xin lỗi chân thành phát ra từ miệng của nó. Nhưng hình như Demi vẫn chưa hiểu lắm về ý nghĩa của câu xin lỗi không đầu không đuôi đó mà vẫn tiếp tục nói: - Nếu mày cảm thấy không phục khi Christian chọn tao trong khi anh không biết mày con sống thì hãy chờ đi, khi cuộc chiến Xưng Vương kết thúc hãy chờ xem anh Christian chọn ai. – Sau lời nói ấy là một tiếng tút dài như cười nhạo Thiên Trang. Nếu Demi đã chắc chắn như vậy rồi thì hãy tự mình chờ đợi để mà kiểm chứng đi. Còn bây giờ, nó chính thức tuyên bố rằng: Thiên Trang đã bỏ cuộc! Con đau tim lại bắt đầu hành hạ nó rồi. Nước mắt tự nhiên lại tuôn ra xối xả mà không hề có ý dừng lại. Nó tuyệt vọng, tuyệt vọng đến nỗi chỉ muốn mặc kệ căn bệnh tim quái ác này của mình mà buông xuôi... Trong đầu nó lúc này chỉ văng vẳng từng lời nói của Demi thôi. Rút cuộc thì Demi là con người như thế nào? Nó có thể tin tưởng ở người bạn này được nữa không đây? Còn nhớ cách đây rất nhiều năm... Past: - Tôi không đồng ý cho Thanh Huyền làm người kế nhiệm của cô, càng không đồng ý để Thanh Huyền có mặt trong Tứ Đại Mỹ Nhân được. – Giọng nói của đại mỹ nhân Phan Ánh Tuyết, là người đứng đầu của Tứ Đại Mỹ Nhân tiền kiếp làm cho người đối phương nghe xong rùng rùng phải rùng mình (Giọng nói lạnh lùng đến kinh người của Andly cũng được thừa hưởng từ người này đây). - Tôi cũng không đồng ý, con bé đó chẳng những tính tình không tốt mà lại lịch không rõ ràng của nó thôi cũng không thể cho nó là một trong Tứ Đại Mỹ Nhân được rồi. – Hoàng Tú Nguyệt, đại mỹ nhân được ví như ánh trăng, cũng lên tiếng (là đại mỹ nhân tiền kiếp của Maya). - Tôi cũng chung quan điểm với hai người họ. – Lê Hải Thụy, đại mỹ nhân được ví như các loài hoa cũng gật đầu đồng ý, chỉ mới nhìn thôi mà cô đã không thích đứa con gái đó rồi. (đại mỹ nhân tiền kiếp của Erica). - Các cô hãy tin tôi đi chứ, tôi chọn người đã có quyết định rõ ràng rồi, với lại, trong bản giao ước của Tứ Đại Mỹ Nhân là mỗi người có thể tự có quyền chọn người kế nhiệm mà các đại mỹ nhân khác không có quyền đưa ra ý kiến kể cả cô đây, đại mỹ nhân Phan Ánh Tuyết! – Cái trừng mắt và khẳng định rõ ràng của Trần Thu Nhiên làm cho ba người kia không thể cãi lý lại được nữa. Vì giao ước đã là giao ước như vậy. Nhưng họ vẫn không cam tâm cho con bé ngoài cái tên Thanh Huyền không có họ ra thì những thứ khác đều không có như thế vào Tứ Đại Mỹ Nhân được! - Cô... – Đại mỹ nhân Phan Ánh Tuyết mặc dù rất giận khi đây là lần đầu tiên có người dám cãi lại lời mình những cô chẳng thể nói gì lúc này được nữa. - Hãy tin tôi đi, bé gái này có một quả tim hồng y hệt như quả tim của Thiên Trang... Lần đó Andly đã đứng nấp đằng sau cánh cửa đó để nghe lén cuộc nói chuyện. Thú thật thì lúc đó không ai trong ba bọn nó thích Demi cả, nhưng mà sau một thời gian dài chơi với nhau thì bắt đầu mới thấy được cái tốt từ con người ấy, và dần dần họ trở thành bạn thân, luôn giúp đỡ nhau những khi gặp hoạn nạn. Nhưng khi gặp trở ngại về tình yêu rồi thì những cái gọi là bạn thân đó cũng nên quên đi là vừa. Nhưng cái câu nói lấp lửng ở cuối cùng ấy, Thiên Trang không sao có thể hiểu được cả. Rút cuộc thì ý nghĩa của nó là gì chứ??? “Trái tim của Demi giống y hệt như trái tim của mình. Cho nên cả hai mới cùng yêu Christian một cách sâu sắc như vậy sao?” Tự suy nghĩ, rồi tự cười khinh bỉ cho cái logic điên khùng của mình mà quên đi cơ thể đang dần lịm đi vì căn bệnh tim hành hạ...

92. Chương 93

Khi Brian tới thì Thiên Trang cũng đang trong tình trạng nguy kịch lắm rồi. Nó đang nằm sổng xoài trên sàn nhà một cách tuyệt vọng, đôi mắt khép hờ lại... - Andly, em sao thế này??? – Brian hốt hoảng chạy lại bế thốc đứa em gái như cái xác không hồn của mình lên. - Anh hai... tim em đau lắm... chắc em... không thể... không thể... qua được lần này rồi... – Giọng nói ngắt quãng của nó làm cho Brian càng thêm hoảng loạn hơn. Bước chân càng chạy càng nhanh... - Em cố gắng lên, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay, cô lên em... – Tiếng nói như van xin, như cố gắng níu kéo lại tâm hồn tội nghiệp của người con gái này... hần không muốn Andly lại bỏ hần đi thêm một lần nào nữa... Ra đến thang máy. Quái lạ thật, tại sao hôm nay lại đông người thế nhỉ? - TRÁNH RA!!! – Chẳng cần suy nghĩ gì mà hần xô hết mọi người đứng gần đó ra hết và không cho phép bất cứ người nào đi vào thang máy cùng hần. Có một vài người đầu có chịu chứ, vẫn cứ đi vào trong nhưng ngay sau đó, lập tức bị ánh nhìn giận dữ tột độ bắn vào. - Mày có đi ra ngoài không hả? – Giọng nói đã gần xuống quá mức như đang cố gắng kiềm chế để không xảy ra xô xát trong khi em gái hần đang trong tình trạng nguy kịch như thế này. - Tại sao chứ? – Tên đứng trước mặt không những không yếu thế trước khuôn mặt dữ dằn đó mà còn vênh lên. - Mày đã đắc tội với Devil rồi đấy, vĩnh biệt! Trong tích tắc, không bất kỳ một ai ở đó thấy là Brian đã làm những gì, họ chỉ thấy một dòng máu

đỏ tươi chạy dọc từ cổ của con người ngông nghênh xấu số đó rồi sau đó ngã gục xuống dưới nền nhà (ì ẹ, ông này dữ quá, thường ngày trông hiền lành zậy mà bây giờ chẳng khác gì... một tên sát nhân chuyên nghiệp!) Tất cả mọi người đứng ở đấy đều hét toáng lên rồi tránh xa ra cả mấy mét. Khuôn mặt Brian đanh lại, rồi sau đó bấm nút đóng cửa thang máy. - Alo? - Eris, đến khách sạn Hoàng Đế giải quyết cái xác ở tầng 18 cho tao, nhanh lên! - Ok. - Eris chẳng những không cần hỏi lý do mà phóng xe đi ngay luôn sau đó. Brian bây giờ mới để ý đến khuôn mặt không còn chút sức lực gì của đứa em gái mình nữa. - Andly, em thế nào rồi??? - Brian cố gắng lay đứa em gái mình những không hề có kết quả gì... - Không sao đâu anh hai... em sẽ... em sẽ cố gắng sống mà... em sẽ cố gắng sống... - Tiếng thều thào yếu ớt của Andly càng làm cho hắn thêm điên tiết... Cuối cùng, thang máy cũng dừng lại ở tầng trệt, Brian nhanh chóng chạy ra ngoài vẫy một chiếc taxi rồi lên đó ngồi cẩn thận. - Nhanh lên, đến bệnh viện Trung Ương ngay!!! - Brian lớn giọng quát, làm cho tài xế ngồi ở trước cũng phải co rúm người vì sợ (không sợ á? Thử đụng vào mà xem! ^^) - Andly, em cố lên nhé, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay mà, cố lên! Đến bây giờ thì chỉ còn lại giọng nói hồi hã của Brian như đang độc thoại một mình... Lớp 11A1 trường Royal... - Erica, mày tìm cái gì chơi coi, hôm nay tự nhiên sao lại chán thế này chứ? - Maya đang nằm bò ra bàn nhìn sang Erica nhăn nhó. Từ sau khi Andly không còn thì nó cũng chuyển sang ngồi cùng bàn với Erica luôn. Dù sao thì “ai kia” ngồi với Erica cũng đâu có đi học đâu chứ! - Ê, tao có ý này, chúng ta tìm xem Demi đang ở đâu đi, tao nghi ngờ nó lắm, dạo này cứ sao sao ấy. - Erica quay sang nói nhỏ vào tai Maya, và tất nhiên, cái mà nó nhận lại được chính là một cái gật đầu đồng tình đầy quả quyết. - Ok. Nhưng nếu lỡ như hôm nay nó sợ chúng ta biết nên không mang theo con chip thì sao? - Maya vừa lấy điện thoại của mình ra, vừa bắt đầu công cuộc tìm kiếm đứa bạn thân đang dần sa ngã của mình. Nhưng Demi đâu có ngu chứ, đi “công chuyện” mà lại mang theo con chip ngu ngốc đó đi để bị phát hiện sao? “Lạy ông tôi ở bụi này à?” - Con chip của nó không hề có tín hiệu nào cả. - Maya và Erica lắc đầu ngán ngẩm. Nhưng sự ngán ngẩm đó sẽ còn kéo dài đến tận cuối buổi học nếu Maya không tình cờ phát hiện ra... - Erica, con chip của Andly phát ra tín hiệu di chuyển đấy! - Cái gì? - Erica cũng tròn tròn mắt nhìn sang cái chấm nhỏ màu đỏ thuộc vật sở hữu của Andly đang dần chuyển động về phía trung tâm thành phố mà ngạc nhiên không biết nên nói gì. - S... sao... cái này lại... lại... như thế này được chứ? Không lẽ... có người nào đó đào mồ Andly lên để lấy con chip này??? - Tao nhớ là chúng ta đâu có động chạm gì vào con chip đó trước khi chôn cất Andly đâu chứ? - Maya cũng bắt đầu hoang mang, đột nhiên mắt trái của nó giật liên hồi... - Chết rồi, hình như có chuyện gì đó không lành! - Tại sao chứ??? - Erica bắt đầu vận trí óc của mình để cố nhớ lại từng chi tiết nhỏ của những ngày u ám đó để xem là rút cuộc chôn chip đó có bị rơi ra lúc nào không. Nhưng khi nó nhớ lại cái xác tím tái mà chúng nó gặp lần cuối trong bệnh viện thì trong lòng lại có cảm giác gì đó thật hoang mang. - Maya... mày có cảm thấy... nói thế này thật không phải với Andly... nhưng cái xác mà chúng ta nhìn thấy ngoài mái tóc màu nâu quen thuộc và làn da trắng đó ra thì còn lại... hơi khác với Andly không? - Đúng, đó chính xác là mẩu chốt của vấn đề, lúc đó thì ai nấy cũng nước mắt nước mũi tèm nhem rồi, làm gì nhìn thấy rõ gương mặt đó chứ... Cái mà mọi người bị đánh lừa chính là làn da trắng muốt và mái tóc nâu dài uốn cong đó. Maya cũng từ từ giật mình khi nhớ lại những chuyện đó. - Đến đó thôi, tao phải tìm ra người nào đang sở hữu con chip đó của Andly! - Cả hai đứa nó, trong lòng bắt đầu nhen nhóm lên một tia hy vọng nhỏ nhoi về người bạn xấu số của mình. - Maya, con chip này đang ở vị trí ngay tại bệnh viện Trung Ương. - Sau khi xác nhận rõ ràng vị trí thì Erica và Maya đến ngay. Ở bệnh viện, sau khi Thiên Trang lại được đưa vào phòng cấp cứu trong tình trạng nguy kịch một lần nữa thì Brian suy sụp hẳn. Ngồi ôm đầu cúi gằm mặt xuống như đang cố tự trách bản thân, có phải là hắn đã quá chủ quan không chứ? Hắn nghĩ là Andly sẽ không bao giờ rời xa hắn thêm một lần nào nữa à? Càng nghĩ ngợi, nước mắt càng chảy dài. Một người con trai giết người chỉ trong chớp mắt mà lại chảy nước mắt thì trông chẳng ra thể thống gì cả. Nhưng có sao chứ? Người hắn khóc là em gái hắn cơ mà, có luật nào nghiêm cấm con trai không được khóc không? Erica và Maya, sau khi chạy một mạch từ trường tới bệnh viện Trung Ương thì ngay lập tức lần mò theo tín hiệu phát ra từ chiếc điện thoại ngay. - Ê, phòng cấp cứu??? - Maya tròn tròn mắt lên nhìn Erica đang thở hồng hộc vì chạy. - Andly, chính là Andly đấy! - Chẳng cần suy nghĩ đúng sai gì cả, nó chạy nhanh tới cái nơi cần tới liền. Khi đến đấy, cả hai vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy vóc dáng quen thuộc của Brian. Đầu cúi gục xuống gối, đôi bờ vai vụng chãi đó khẽ rung lên như cố để làm cho người ta thấy đây là một người con trai đang gặp phải chuyện gì đó kinh khủng lắm vậy. - Anh Brian? - Giọng nói yếu ớt của Erica vang lên. - Ai ở trong đấy vậy??? - Maya như dần phát giác được điều gì đó thì đến lay lay người Brian ngay. Brian thật là quá đáng, biết là Andly còn sống mà dám không nói cho tụi nó với anh Christian biết sao? Để cho tụi nó phải ngày ngày đau khổ vì cái chết đó hay sao chứ? Rồi bây giờ đây, khi Andly đã gần mất đi tính mạng của mình thêm một lần nữa thì tụi nó mới biết được sự hiện diện bấy lâu nay

của người bạn này sao? Ông trời có cần phải trêu ngươi con người ta một cách quái đản vậy không chứ? - Andly... Andly còn sống sao anh? - Giọng nói đã dần nhoè đi của Erica làm cho gương mặt đầm nước mắt đang thất thần của Brian tỉnh lại. - Sao... hai em lại đến đây chứ? - Chuyện đó không quan trọng nữa, bây giờ anh hãy nói đi, tại sao Andly còn sống mà anh vẫn giấu tụi em từ lâu nay chứ??? - Maya điên tiết lên, không để cho Erica nói nữa mà cầm lấy cổ áo của Brian lay thật mạnh, cơn giận dữ đó như là một sự trách móc. - Dừng lại đi, dừng lại đi Maya, xin mày đấy! - Erica bây giờ đã khóc thét lên rồi, nó cố gỡ tay của Maya ra nhưng chẳng được. Nhìn Brian lúc này chẳng còn sức lực nào để phản kháng lại cánh tay mà vốn chẳng phải là đối thủ của hắn ấy nữa. - Anh... xin lỗi... bây giờ thì Andly... lại sắp ra đi một lần nữa rồi! - Sau khi thoát ra được câu nói đó thì Brian gần như khụy người xuống sàn nhà, cảm giác bất lực đang dần vây quanh hắn... hắn thật sự... thật sự không muốn nhìn thêm một cái xác nào có mái tóc màu nâu và làn da trắng nữa đâu. Chỉ một lần thôi cũng đủ cho hắn cảm thấy cuộc đời này không còn màu sắc gì nữa rồi! Erica và Maya sau khi nghe xong câu nói ấy thì gần như ngã sục xuống, nước mắt cứ thi nhau rơi mà không hề có dấu hiệu gì cho thấy nó sẽ dừng lại. Andly... lại phải cách xa mọi người một lần nữa sao? - Em phải gọi cho anh Christian, đúng, phải gọi cho anh ấy thôi! - Maya như nhớ ra được điều gì đó trong cơn tuyệt vọng của mình thì bất chợt nhớ ra một điều quan trọng nhất lúc này. Đúng vậy, là Christian, hắn đã đau khổ thế nào khi tự mất chứng kiến người yêu của mình chết đi mà hắn chẳng hề giúp được gì sao? Hay là cứ để cho hắn cảm thấy mặc cảm tội lỗi về “cái chết giả” của Andly mãi như vậy? Phải hơn 1 tiếng đồng hồ sau đó thì cái ánh đèn màu đỏ của phòng cấp cứu cũng tắt đi, phẫu thuật đã xong rồi, bây giờ cái mà họ cần nhất chỉ là kết quả mà thôi! Ngay sau đó, ông bác sĩ mồ hôi nhễ nhại đi ra. - Bác sĩ, em gái tôi... thế nào rồi??? - Brian chạy đến túm lấy cổ áo của ông ta mà hỏi ngay, thái độ cứ y như rằng nếu ông bác sĩ không cho hắn kết quả mà hắn mong muốn thì sẽ bị hắn giết ngay lập tức giống như cái thằng dám chặn đường hắn ở thang máy vậy. - Thiếu gia bình tĩnh đi ạ, tiểu thư đã... đã ổn rồi! - Ông bác sĩ đó trả lời mà mồ hôi càng tuôn ra nhiều hơn. Tại sao hai anh em nhà này lại kinh khủng như thế chứ? Ổn rồi! Ổn rồi! Hắn không những không buông ông bác sĩ ra mà còn kéo chặt hơn, gặng hỏi. - Thế Andly không chết đúng không? - Anh bỏ tay ra trước đi nào, ông ấy sẽ cảm thấy khó chịu đấy. - Erica đi tới, thở phào nhẹ nhõm rồi nhẹ nhàng kéo bàn tay đang quắn chặt lấy cái mạng già kia ra. - Vâng, tiểu thư sẽ không chết, nhưng có một vài vấn đề cần trao đổi với người nhà lúc này. - Sau khi được giải thoát khỏi bàn tay cứ như gọng kìm đó rồi thì ông bác sĩ cũng thở phào. Thật đáng sợ! - Ông cứ từ từ trao đổi với anh Brian đi, tụi này sẽ vào thăm Andly! - Maya không thể chờ để được gặp Andly thêm một phút nào nữa. Nó muốn tự mất mình chứng kiến cô bạn của nó vẫn còn đang hiện diện trên cõi đời này một cách chân thực nhất càng nhanh càng tốt. - Tiểu thư đã được chuyển đến phòng dịch vụ ở tầng 2 rồi. Sau câu nói đó thì đã không thấy bóng dáng của Erica và Maya ở đâu nữa. Hai đứa nó đã ngay lập tức phóng thẳng xuống tầng 2 mà quên mất... số phòng. Một lát sau, ở phòng riêng của ông bác sĩ: - Ông muốn nói chuyện gì? - Brian ngồi dựa lưng lui đằng sau chiếc ghế tựa, trong lòng đã thoải mái hẳn đi. - Tuy bây giờ bệnh của tiểu thư đã được ổn định lại phần nào nhưng trong vài tháng tới đây chúng tôi không thể nói trước được, tim của tiểu thư đã bị hư tổn nặng lắm rồi. - Cái gì? Thuốc giảm đau thì sao? Nó không giúp gì được cho Andly sao? - Nghe đến đây thì Brian ngồi bật dậy, chẳng lẽ lại muốn mang em gái hắn đi thêm một lần nữa à? Hai lần như vậy đối với hắn là đã quá đủ lắm rồi! - Nếu tiếp tục dùng thuốc giảm đau thì sẽ dẫn đến đột quỵ sớm. Câu nói của ông bác sĩ như một vật gì đó sắt nhọn đâm thẳng luôn thẳng vào lòng hy vọng mỏng manh cuối cùng của hắn. - Vậy thì làm sao? Xin ông, xin ông hãy cứu nó đi, xin ông đấy... - Brian không biết từ lúc đã đã quỳ khập xuống trước mặt ông bác sĩ và khóc lóc như một đứa con gái vậy. Nhưng hắn không cần, sĩ diện bây giờ còn là cái thá gì khi hắn sắp mất đi em gái chứ??? - Thiếu gia à, đứng dậy đi, đứng dậy đi nào. - Ông bác sĩ đứng dậy, ân cần đỡ Brian lên lại trên ghế. - Em gái tôi... hãy cứu lấy nó đi mà... - Lúc này ông cứ ngỡ như Brian là một đứa con trai khóc nức nở khi lỡ tay làm mất đi con siêu nhân của mình vậy. - Vẫn còn một cách để giúp tiểu thư. Lần này, thì câu nói này lại như một mũi kim, khéo léo khâu lại tấm màng hy vọng đó một cách nhanh chóng. Brian bật ngay người lên, lấy tay quyết hết vết nước mắt của mình rồi mừng rỡ nói: - Ông nói đi, là cách gì? Là cách gì??? - Thiếu gia bình tĩnh đi - Ông dịu dàng - Chúng ta có thể phẫu thuật cấy ghép tim cho tiểu thư. - Cấy ghép tim? - Cái nhượng mày của Brian cho thấy hắn chẳng hiểu gì cả. - Đúng, cấy ghép tim. - Là sao? - Là chúng ta cần phải có một quả tim của một người mạnh khỏe. Sau đó chúng ta sẽ cấy quả tim của người khỏe mạnh đó cấy vào cho tiểu thư. Đúng rồi! Đó đúng là cái mà hắn đang cần lúc này! - Nhưng thiếu gia đừng vội, chúng ta có thể thử trước với quả tim của những người mất vì một lý do khác không phải là tim, nếu như không có, thì lúc ấy mới nghĩ đến cách lấy tim của người sống. - Như hiểu được ý nghĩ đang dần loé lên trong đầu của Brian, ông bác sĩ đã ngăn chặn ngay việc hắn chuẩn bị đi giết hàng loạt người để lấy về cho được quả tim thay thế cho em gái

minh. - Được, khi nào ông tìm ra, chúng ta sẽ làm phẫu thuật ngay! - Brian cười tươi, cuối cùng hẳn cũng có cách để cứu em gái mình, không lẽ cả cái thế giới này không có người nào có được quả tim khớp với quả tim của Andly sao chứ? Nếu tim của người chết không có thì hẳn nhất định sẽ đi giết từng người một để lấy quả tim đó về. - Không, anh không được để cho ông bác sĩ chết đâm đó lấy tim của người chết thế cho Andly được! - Sau khi nghe Brian kể xong thì Maya đứng dậy đập bàn tức giận. Nghĩ sao là lại lấy tim người chết thay cho Andly vậy chứ? Không đời nào! - Đúng vậy đấy, không thể như vậy được, em sẽ đi tìm người có tim khớp với tim của Andly. Người sống. - Erica thường ngày vẫn hiền lành nhưng câu phát biểu này làm cho Brian phải ngớ người. Một cô gái hiền lành lại dám giết người sao? Từ nãy giờ Andly vẫn chưa tỉnh, gương mặt trắng bệch đã hồng hào hơn hẳn rồi, cả ba người họ đã đỡ lo lắng hơn. - Anh biết rồi. - Brian cũng nghĩ như vậy, tại sao lại thay tim của người chết trong khi có hàng nghìn người sống đấy cơ chứ? - À, còn chuyện anh Christian... - Maya ngập ngừng, nhớ lại hồi trưa suýt chút nữa đã lấy điện thoại gọi ngay cho Christian rồi nếu Brian không bình tĩnh ngăn lại. Nhưng thực sự nó không hiểu mục đích của Andly khi “chết giả” thế này là gì nữa. Tại sao lại cố gắng kiếm nén cơn đau tim này một mình vậy cơ chứ? Không có ai ở bên cạnh để chăm lo thuốc cho à? - Anh Brian, anh cũng đã mệt rồi đấy, anh về nhà đi, bọn em sẽ ở lại đây với Andly cho. - Erica quay người sang nói với Brian, giọng nói vui vẻ hẳn lên khi biết cái đứa con gái mà Eris luôn miệng nói là bạn gái của Brian là Andly. “May thật!” - Không sao đâu, nếu em không về thì Justin sẽ lo lắng lắm đấy - Brian nhìn Maya nói rồi quay sang Erica, hơi ngượng ngùng nhưng vẫn cười - Em nữa, cũng nhanh về đi, trời đã sắp tối rồi! - Không sao đâu, một mình em ở lại đây không sao đâu, anh đưa Erica về giúp em nhé. - Maya nói một câu đầy ẩn ý làm cho cả Brian và Erica đều “có tật giật mình”. - Tao không về đâu, ở đây với Andly sẽ vui hơn. - Erica bĩu môi nói, nó đang cố tỏ ra bình tĩnh để không phải nhìn ánh mắt khó hiểu của Brian đấy. - Thôi được rồi, bây giờ anh sẽ đưa Erica về trước, tối anh qua lại thì sẽ mang cơm cho em luôn nhé. - Vâng, có anh Justin thì anh khỏi lo, em sẽ có cách nói với anh ấy. - Maya cười hài lòng, coi bộ hôm nay là một ngày tốt lành lắm đấy, Andly đã trở lại, còn Erica và Brian thì đã dẹp bỏ cái hiểu lầm là Brian đang có một người bạn gái quái gở nào đó mà theo lời Eris là một LESBIAN. Sau đó thì Brian đưa Erica về, vì nó cũng đâu tìm ra được cách nào hợp lý hơn vậy nữa đâu chứ? Hai người ấy về được một lúc thì cánh cửa bệnh viện lại bất ngờ bật mở ra... - Emila? - Maya? Cả Emila và Maya khi nhìn thấy đối phương đều ngạc nhiên đến nỗi trợn tròn mắt nhìn nhau. - Sao cô ở đây? - Cả hai lại một lần nữa đồng thanh cùng nhau, rồi sau đó nhìn nhau cười, mặc dù chẳng hiểu gì. - Sao cô lại ở đây vậy? - Maya mỉm cười nói với Emila sau khi Emila đã yên vị trên chiếc ghế sát giường bệnh, rồi đột nhiên, sức nhớ ra chuyện gì đó, đôi chân mày nhíu lên một cách khó chịu - Ngay cả cô cũng biết là Andly còn sống sao? - Hả?... À ừ... ừm. - Sau khi ngạc nhiên và bối rối thì Emila mới gạt đầu khẳng định câu hỏi đó. - Vậy tại sao lại không cho tôi biết? - Maya bắt đầu cảm thấy giận dữ, tại sao ai cũng biết, mà chỉ có mình nó không biết cơ chứ? Thật bất công! - Tôi cứ tưởng là Demi đã kể với cô mặc dù Andly cấm nữa chứ! - Emila ngây thơ nói. - Hả? Cả Demi cũng biết nữa á? - Gương mặt ngạc nhiên của Maya làm cho Emila bắt đầu lo sợ việc gì đó, hình như nó đã nói quá nhiều thì phải. Híc, hôm nay đúng là một ngày xui xẻo với nó mà. Mới sáng ra đã thấy Eris làm loạn ở khách sạn, bây giờ thì lại lỡ miệng nói bậy bạ nữa chứ. Past: Mới mở mắt ra thì công việc đầu tiên của Emila là chạy nhanh sang phòng Thiên Trang để xem nó có vấn đề gì không rồi, đó là thói quen của Emila kể từ khi Thiên Trang sang Nga ở. Nhưng khi qua bên đó thì Emila giật mình đến độ suýt nữa thì đánh rơi cả quai hàm của mình vì lỡ há hốc miệng to quá. Không phải vậy chứ? Thiên Trang đâu rồi? Đã vậy cửa của phòng lại có bị mở ra một cách thô bạo i như cái cách của những người thô bạo thường dùng là “lấy chân đạp một phát bay cửa”. Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với Thiên Trang chứ? - Anh dì ơi, anh có thấy cô gái trong này đâu không? - Vừa nhìn thấy một anh chàng đi ngang qua đó thì Emila đã vội lấy ngay, hỏi tới tấp. - Hả? - Khuôn mặt anh đó bỗng chốc cảm thấy sợ hãi, chắc hẳn là vẫn còn kính sợ vì vụ án giết người không gọn tay lúc này của cái người mang trên tay cô gái mà chính là chủ nhân của căn phòng kia. - Tôi hỏi anh là có biết cô gái ở trong này đâu không? - Emila nhìn thấy được vẻ mặt đó thì lại càng hốt hoảng hơn, đừng nói với nó là Andly bị bắt cóc vì bị phát hiện hành tung chứ? Chẳng phải hai người đã giấu rất kỹ càng hay sao? - Ở không... à có có... - Anh ta lắc lắc đầu rồi lại gạt gạt đầu làm cho Emila đang bực mình nay lại càng bực mình hơn. - Anh có nói đang hoảng không hả? - Và cái hậu quả của sự điên khùng mà tên con trai đó đang phô bày trước mặt Emila chính là một ánh mắt hung dữ như ánh mắt của một con nữ quái sẵn sàng giết tất cả những người dám chần chừ của mình. - Ở có. - Ngay lập tức anh ta giật bắn mình và gạt đầu ngay. Gớm, con trai gì mà bé gan vậy không biết. - Vậy thì ở đâu? - Hồi nãy có một tên sát nhân đã mang cô ấy đi rồi! - Nghe thôi cũng đủ cho Emila cảm nhận giọng nói đang run rẩy của cái thằng có lá gan bé tí tẹo ở trước mặt mình rồi, nhưng cái làm nó hốt hoảng nhất chính là... - Tên sát nhân á??? -

Emila hét toáng lên, có tên sát nhân nào dám bắt chủ nhân của nó đi sao chứ??? - Cô bé bé cái mồm giúp tôi đi, nếu không thì tôi die với mấy người ngoài kia quá. - Tên đó vội vàng bịt miệng Emila lại rồi nhả nử một câu trước khi bỏ chạy té khói. Nghe thấy cụm từ “mấy người ngoài kia” thì Emila chạy nhanh ra đó liền. Có một đám người đang đứng ở đó lau sạch những vết máu đã vấy bẩn trên nền nhà một cách hấp hối, xung quanh còn một đám người khác đang khiêng một cái bao đến đi đâu đó mà theo nó thì đó chắc chắn là xác của tên xấu số vừa bị tử vong bởi bàn tay của “tên sát nhân” mà nó nghe được bởi anh chàng có lá gan bé tẹo lúc này. Những nhìn xung quanh cũng chẳng có ai quen để hỏi thăm được chuyện lúc này cả! Á có, một người quen mắt, còn lại là người dám kêu nó là đứa con gái biến thái nữa chứ!!! (Con gái mà tự đứng lại mò vào WC không biến thái thì là gì???) Hình như người kia cũng cảm nhận được sự có mặt của nó thì phải, quay sang nhìn rồi bực mình đi tới phía nó, vẻ mặt không được tốt ấy. - Này, bạn cô là ai mà khiến cho Brian phải ra tay giết người ngay tại nơi đông đúc như thế này hả? Cô ta bỏ bùa mê thuốc lú gì cho Brian mà khiến cậu ta hồ đồ như vậy chứ? Cô có liên quan gì đến Brian? Tại sao bạn của cô lại là bạn gái của Brian? - Chưa kịp nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt như thế nào thì Emila đã phát hoảng khi bị tra hỏi và tấn công một cách dồn dập như vậy rồi. Tên này có điên không khi nói ra những lời kỳ quái như vậy chứ? Ai là bạn gái của Brian? Tại sao Brian vì Thiên Trang mà lại giết người ngay tại nơi công cộng chứ? Á, khoan đã, này nói gì nhỉ? BRIAN GIẾT NGƯỜI TẠI NƠI CÔNG CỘNG Á??? Vậy thế ra “tên sát nhân” mà tên bé gan kia nhắc đến chính là Brian sao? Mà Thiên Trang có chuyện gì vậy chứ??? - Hai người họ bây giờ đang ở đâu rồi??? - Chẳng thèm trả lời những câu hỏi vớ vẩn của Eris mà Emila đã hỏi tiếp luôn, chắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra với Thiên Trang rồi nên Brian mới hồ đồ như vậy! - Sao cô không trả lời câu hỏi của tôi hả? - Eris bực bội quát ầm lên, cũng chẳng thèm đếm xỉa gì đến câu hỏi (mà theo hần cũng là) vớ vẩn của Emila cả. - Tôi-hỏi-anh-bây-giờ-hai-người-đó-đang-ở-đâu? - Gần từng tiếng một, Emila lại khiến cho đối phương phải cảm thấy ngạt thở khi nhìn vào mắt mình. - Tôi không biết. - Đáp lại là một câu nói bất cần. Eris đang lo lắng lắm. Khi vừa mới đến đây và nhìn thấy gương mặt của các xác đang mở mắt lơ lơ nên nền gạch hoa là hần đã nhận ra ngay tên này rồi. Hần là tên tay sai thân cận của leader trong bang Black (hèn gì trông hần có vẻ ngạo mạn gớm). Hần có mặt ở đây, tức là Jonas cũng có mặt ở đây, như thế thì khác gì Brian công khai giao chiến với bang Black - mà theo Eris - là vì một đứa con gái mà bọn hần chưa hề gặp mặt một lần nào chứ? Chẳng phải như vậy là quá hồ đồ sao? Nhưng Eris không hề biết rằng, hần đang sai lầm khi nghĩ như vậy! (Tg chắc chắn là nếu Eris là Brian ngay trong trường hợp đó thì hần sẽ giết cái tên tay sai của Jonas một cách tàn nhẫn hơn, có cái tên “truyền nhân của thần chết” cũng đâu phải là hư danh!)

93. Chương 94

Ở một căn phòng tối tăm trong một căn nhà sang trọng, trong đó có một đám người bàn bạc chuyện gì đó mà trông cái tên ngồi ở vị trí trung tâm có vẻ như là tức giận lắm. - Là thằng Brian giết thằng Tuấn sao? Thằng chó chết!!! - Giọng nói cay độc này vừa nghe qua thôi cũng đã thấy lạnh người rồi. Nét mặt của tên Jonas lúc này chẳng khác gì một tên quái nhân cả. Vết sẹo chạy dọc sống mũi hần đỏ ửng lên vì tức giận nhìn thật gớm giếc, chắc là mới vừa bị đây thôi! - Vâng anh, tụi em nhận được thông báo là sáng nay ở thang máy ạ, nhưng Eris đã đến đây và mang cái xác đó đi rồi. - Một tên khác, nhìn cũng có vẻ là đàn em tin cậy cúi đầu nói với hần, nhưng đang nịnh nọt một tên chuasc sơn lâm để mong hần ban ỉnh một chút phúc đức nào đó. - ... - Jonas nghe thấy thế thì nghiêng răng ken két, Tuấn vốn là quân sư của hần trong mọi trường hợp nhưng bây giờ đã bị cái bang Devil quỷ quái đó giết chết mất rồi còn đâu. Kiểu này thì hần sẽ bắt chấp tất cả để mà hạ Devil trước, và nhất là Brian - Được rồi, ngay ngày mai, chúng ta sẽ công kích Devil một cách bí mật trong khi bọn họ vẫn còn chủ quan vì cái yêu cầu quái quỷ của Tứ Đại Mỹ Nhân! - Jonas giương ánh mắt tàn ác của mình quét qua tất cả những lũ đàn em, đương nhiên là tên nào cũng gật đầu răm rắp - Nếu giết chết được Brian rồi thì Tứ Đại Mỹ Nhân sẽ dễ dàng thuộc về chúng ta hơn, với lại, cũng coi như là chúng ta đã trả thù cho Tuấn! Tụi đàn em nghe thấy thì đứa nào cũng thấy rất có lý cả. Nếu hạ được Devil thôi, thì sẽ là “một mũi tên bắn trúng hai đích” và cùng một lúc xử lý gọn gẽ thì Tứ Đại Mỹ Nhân cũng chẳng làm được gì! Vậy tối hôm đó, một kế hoạch để tiêu diệt Devil đã được vạch ra rất chi tiết. Bọn chúng chỉ cần chờ đến thời điểm thích hợp rồi thực hiện theo một cách tỉ mỉ mà

thôi! Ở bệnh viện, Maya vẫn còn bực mình từ nãy giờ về những chuyện mà Emila kể về Andly trong thời gian qua. Không ngờ Andly lại dám giấu nó để đi làm để trở lại Nga, báo hại cho... - Khoan đã, thế cái xác chết đó là ai??? - Nãy giờ ngồi nghe mà quên bém mắt điều quan trọng này, là ai mà lại có thể giống với Andly như thế chứ? - Cô ấy chỉ là một bệnh nhân cũng vì bị bệnh tim mà chết trong tối hôm đó, nhưng chẳng có ai là thân nhân cả. Khi Andly gọi tôi tới thì cũng đã nhìn thấy mọi người đang khóc thét bên các xác không thật đó rồi. “Hừ, Andly, được lắm nhỉ? Mày tỉnh lại ngay đi, coi tao xử lý mày thế nào nhé!!!” Maya nghiêng răng kèn kẹt ra vẻ đang hăm dọa Andly, nhưng làm gì có chuyện Andly biết cơ chứ! Còn Brian với Erica nữa, đi đâu từ chiều giờ mà chưa qua lại, nói mang cơm qua cho nó thế đấy. Từ sáng giờ Maya đã ăn cái giống gì vào bụng đâu chứ? Cứ tạo cơ hội cho hai người họ mãi như thế này thì sớm muộn gì nó cũng nằm đây chết đói mất thôi. - Cô thấy đói bụng sao? Tôi sẽ xuống dưới đó mua đồ ăn lên nhé, tôi cũng đói lắm đây. - Cười nhẹ nhàng, Emila đứng dậy đề nghị, sau đó còn cẩn trọng nhắc nhở - Còn nữa, nếu anh Brian mà có tới thì cô nhớ điện thoại báo cho tôi nhé, nếu cô không muốn anh ấy biết bốn cô là Tứ Đại Mỹ Nhân. - Haha, ok. - Tuy là câu nói nhắc nhở cẩn trọng như lời lẽ lại như đùa nên Maya bật cười, nó không ngờ Emila lại là người dễ hòa đồng như vậy. Sau đó thì Emila đi ra ngoài, và xuống dưới canteen của bệnh viện mua cơm lên, may là Maya sắp được ăn cơm rồi, nếu không thì phải bê thêm một chiếc giường bệnh bên cạnh giường Andly luôn ấy chứ! Reng reng reng... chọt điện thoại của nó rung bần bật trong túi áo khoác ngoài (trên người bây giờ vẫn đang mặc đồng phục trường đấy) - Alo? - Em đang ở đâu vậy? Làm gì mà bạn đến tối như thế này rồi vẫn chưa về thế? - Đầu dây bên kia vẫn là giọng nói quá sức nhẹ nhàng và ấm áp của Justin, hần vẫn luôn như thế với tất cả mọi người, nhưng có lẽ Maya được đặc biệt hơn một chút. - Em á? Em đang có việc bận lắm, có lẽ tối nay cũng chưa chắc sẽ về được đâu. - Maya trả lời, tay mân mê cái vòng trên tay của Andly, nơi mà tụi nó đã gắn con chip định vị vào. Đột nhiên nó thấy mình thật quẫn trí, tại sao lúc đó nó lại không để ý là trên tay của “cô gái giả” đó không hề có chiếc vòng này sao chứ? Nhưng đó không phải là vấn đề mà nó cần phải đối diện lúc này mà là làm sao để Justin không dò hỏi thêm về chuyện tối nay nó không-về-nhà nữa! - Việc bận gì thế? - Có vẻ như lần này Justin đang nhướn mày lên vẻ thắc mắc, rút cuộc thì chuyện gì mà cả ngày hôm nay chẳng có ai ở nhà ngoài hần và Christian thế? (Ặc ặc, vậy ông Brian với Erica vẫn chưa về tới nhà sao? Nguy hiểm nguy hiểm!!!) - Chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi, Erica cũng vậy, mà có lẽ anh Brian cũng vậy, không về được đâu anh à. - Nó cố làm sao đó để Justin không nhắm vào một mình nó nữa, giấu chuyện Tứ Đại Mỹ Nhân thôi mà nó - vốn là một người ngay thẳng - đã phải ray rứt lắm rồi. - Không về được á? Vậy mọi người ngủ ở đâu? - Đúng, ngủ ở đâu nhỉ? Câu hỏi này mới hay làm sao! Cứ như là nó đang châm ngòi cho những thắc mắc của Justin được dịp bùng nổ lên vậy. - Tha cho em đi mà, lúc nào có dịp em sẽ kể cho, nha nha! - Maya hết cách đành bắt chước Andly nói với giọng nịnh nọt - mà theo nói thấy là rất rất hiệu quả - để nói với Justin. Và đúng như nó mong muốn, Justin đã thôi không chất vấn nữa mà đổi lại là một tràng dài nhắc nhở. - Thôi được rồi, vậy thì khi nào xong nhớ về sớm, sáng mai còn phải đi học nữa đấy! À, tối nay trời có vẻ hơi lạnh đấy, em nhớ mang áo khoác vào nếu đi đâu nó ngoài đường nhé, với là nếu ngủ ở đâu đó có cửa sổ lại nếu nó có quá nhiều gió... (vâng vâng và vâng vâng) ... - Ok ok, em nhất định sẽ làm theo những gì anh dặn mà. - Maya nghe mà muốn điên cái đầu của mình lên luôn, cậu bạn trai này có lúc thấy rất dịu dàng, ân cần - nó rất thích - nhưng có lúc lại cứ như ông cụ non í! - Vậy được rồi, nhớ đấy, canh cúp máy đây. - Ok anh, anh ngủ ngon! - Cười híp mắt, biểu hiện này chẳng giống như một Maya nghiêm nghị chút nào, nhưng làm sao mà không cười tươi được khi người mình yêu lại quan tâm đến mình một cách tuyệt vời như thế chứ?! Justin đã cúp máy rồi mà Maya vẫn còn để cho hồn bay tận đâu tận đâu ngoài cửa sổ, đang phân vân không biết có nên đóng cửa sổ lại như lời Justin dặn không ấy mà. Nhưng hình như Maya đã bỏ lỡ mất một thứ quan trọng gì đấy! - Ê con kia, mơ đủ chưa? Tao chờ tụi bây lâu lắm rồi đấy! - Một giọng nói như trẻ con quen thuộc vang lên bất ngờ làm cho Maya phát hoảng, nhìn xuống giường bệnh... Andly đã tỉnh rồi!!! Ở Villa số 7... - Christian, mày đi đâu giờ này thế? - Justin đang ngồi xem ti vi thì thấy Christian với bộ đồ thể thao như để tập bóng rổ đang mang giày để chuẩn bị ra ngoài. - Tao đi tập bóng, gần thi rồi, tao không muốn bỏ lỡ cuộc thi năm nay. - Vẫn là gương mặt thần nhiên như thường ngày, như nói chuyện này ra chỉ là “Tao ăn cơm rồi” vậy. - Vậy á, tao đi theo có được không? - Đột nhiên Justin lại lóe lên ý nghĩ này, hừ, thà là đi tới sân bóng rổ chơi với Christian còn vui hơn là ở nhà xem ti vi một mình à. Còn tên Andrew nữa, cả ngày hôm nay không biết sao mà chẳng thấy bản mặt của hần đâu cả. - Ok. - Có thêm Justin đi càng vui. Vốn là hôm nay Christian rủ thêm Andrew đi rồi, nhưng tự nhiên buổi sáng nói là đi gặp mẹ ruột rồi giờ mất tích luôn. Vậy là cả Justin và Christian cùng nhau đi đến CLB Bóng Rổ - Royal Basketball. Ở bệnh viện, sau một hồi khóc lóc ỉ ôi và trách móc thì Maya đã sụt sịt bình tĩnh lại kể cho Andly nghe về mọi chuyện. Andly suốt nữa thì bật khóc tức tưởi

khi nghĩ đến Christian, hẳn không những không ghét bỏ nó sau mấy cái chuyện dễ sợ đó mà ngược lại còn thương nó hơn nữa. Thật là sai lầm khi nó giấu hẩn chuyện nó vẫn còn sống như thế này. - Đấy, mày thấy chưa? Ảnh tội vậy mà mày nở lòng nào bỏ ảnh mà ra đi như thế chứ??? - Vứt tờ khăn giấy trong tay xuống luôn rồi Maya mới lấy tờ khác và tiếp tục lau những dòng nước mắt mới của mình. - Ế, đừng có khóc, mày khóc mất hình tượng quá đi à!!! - Cố giấu kín những cảm xúc của mình - đây là một mặt của Andly, che giấu cảm xúc hoàn hảo - rồi nói với Maya bằng cái giọng đùa cợt vui vẻ. - Hức... hức... sao chỉ còn có mình tao là người không biết trong khi cả anh Brian và Demi đều biết chứ??? - Bây giờ đã đến lúc nên hỏi tội cô bạn này rồi. - Lúc ấy may say anh Justin như vậy thì mày có chắc sẽ không nói chuyện này với anh Justin không? Còn Erica thì tao thấy hiền lành quá nên chắc chắn khi nhìn thấy Christian như vậy thì sẽ không giấu nổi nữa. Vậy là tao chọn Demi. - Giọng nói thều thào đó càng như muốn tú cạn hết sức lực của Andly, hình như càng ngày nó càng yếu đi rồi. - Vậy bây giờ mày có muốn gặp lại ảnh không zậy??? - Maya đột nhiên nín khóc hẩn, rồi hai mắt sáng rực nói. - Có. - Câu trả lời rất chắc chắn. - Vậy lý do mà mày “chết giả” là gì? - Khi nhìn thấy gương mặt của Andly như vậy thì Maya càng thắc mắc hơn với câu hỏi này, hình như mà những điều nó nghe từ Emila còn thiếu thì phải. - Có thời gian cho Legacy hơn, với lại vì... anh Andrew thông minh quá, đã kịp vạch mặt chúng ta rồi. - Nói ra mà không cần che giấu, trên miệng còn có một nụ cười xinh xắn nữa. Đó thấy chưa? Maya đã đoán đúng mà, thì ra là cũng vì một phần lo cho Tứ Đại Mỹ Nhân không bị phát hiện nữa, nhưng có vẻ như cách này không phải là cách hay thì phải. Thì ra Andly “giả chết” nhưng tất cả những thành viên của Tứ Đại Mỹ Nhân cũng sẽ sớm biết đến sự hiện diện chưa bao giờ mất của nó. Chỉ là sớm hay muộn thôi. Điều mà Maya lo lắng cho cuộc họp của cuộc chiens Xưng Vương sắp tới hình như quá thừa thãi thì phải, vì lúc đó Andly sẽ xuất hiện. Mà khi Andly đã xuất hiện rồi thì mỗi nghi ngờ trong Andrew về bốn bọn nó là Tứ Đại Mỹ Nhân như hẳn đoán sẽ được chấm dứt! Mười giờ đêm, ở một căn phòng cao nhất trong một khu chung cư cao cấp lớn nhất Sài Thành, có một vài người “tai to mặt lớn” của bang Black đang ở đó bàn bạc một số kế hoạch cụ thể hơn để chuẩn bị ột ngày đen tối sắp tới trong hai tiếng nữa. - Mấy người muốn xử ai trong đó thì xử, nhưng tôi nói trước, hãy tránh xa cô gái tên Andly ra, nếu không chính các người mới là những tên phải nằm dưới lòng đất đấy. - Giọng nói của Jonas có vẻ dữ dằn. Ai mà biết được trong lòng hẳn đang có mẫu thuẫn gì chứ? Hẩn từng nói phải giết chết hết Devil là để báo thù cho cái người tên Tuấn xấu số đó và để chiếm được Tứ Đại Mỹ Nhân một cách nhanh gọn phải không? Nhưng có ai có thể chắc chắn rằng hẳn không có thêm bất kỳ một nguyên do nào khác cơ chứ? - Andly? Là cái cô bạn gái của tên Christian á? Chẳng phải cô ta chết rồi sao? - Đạt, một người cũng thuộc cấp trên của Black, ngạc nhiên như muốn lòi con mắt ra ngoài. - Không, cô ấy chưa chết. - Lần này thì câu nói của Jonas có phần nhẹ nhàng hơn, như thể vừa có một sự việc gì đó xẹt qua đầu hẳn mà có vẻ vui lắm thì phải. Trong đầu hẳn dần dần mở ra một cánh cửa hạnh phúc, cái gọi là hạnh phúc mà hẳn chỉ nhìn thấy ở một người con gái, nhưng bất chợt nó lại lắng xuống. Làm sao với hình thù trông dễ sợ như hẳn mà người con gái đó lại chấp nhận chứ? - Sao??? - Tất cả mọi người có mặt ở đó đều trờ mắt, không biết phải nên nói cái gì lúc này nữa. Chuyện bạn gái của một người trong Devil sống hay chết mà Jonas lại biết rõ ràng thế ư? - Anh... có liên quan gì đến Andly sao? - Cô gái ngồi bên cạnh Jonas nãy giờ mới mở miệng lên tiếng, giọng nói nào nề như hỏi hặn khi cho hẳn biết cái thông tin vô cùng quan trọng. Phương Thảo còn định kể cho hẳn biết chuyện Tứ Đại Mỹ Nhân chính là cái cô gái Andly mà hẳn thầm yêu trộm nhớ đó nữa, nhưng có vẻ như thông tin đó là bất lợi cho nó thì phải! (tức là thế này nhá, cô Phương Thảo này yêu tên Jonas, mà Jonas lại yêu Andly, bỏ vậy nếu mà Phương Thảo nói cho Jonas biết chính Andly là một trong Tứ Đại Mỹ Nhân thì chắc chắn tên Jonas này sẽ không từ chối bất cứ thủ đoạn tàn nhẫn nào để đạt được Tứ Đại Mỹ Nhân. Vậy thì khi đó, Phương Thảo vốn đã bị hẳn đẩy ra xa nay còn bị đẩy ra xa hơn nữa.) - Cô không cần lên tiếng ở đây. - Giọng nói lạnh lùng nhưng danh thép của hẳn làm cho Phương Thảo suýt nữa thì bị rú cạn hết máu trong người, thái độ khinh thường này giống như của Demi vậy, Demi luôn luôn như thế với Phương Thảo, một sự khinh bỉ vô bờ bến (?) - Tại sao cậu lại biết được quan trọng như vậy? - Một vài tên khác bắt đầu thấy thắc mắc, chuyện của người ta mà ngay họ còn không biết nữa là một người xa lạ như hẳn. - Mấy người không cần biết, ngày mai Devil gặp nạn, mà nếu có tên nào thấy Andly ra mặt thì nhất định phải chừa cô ấy ra, nếu bất kì một tên nào dám động vào cô ấy thì sẽ biết tay tao. Rõ chưa? - Câu tuyên bố xanh rờn đó lại được nhắc lại một lần nữa, làm cho tất cả những người ngồi yên đấy phải điếng người. Rồi sau đó họ bắt đầu tập trung vào những công việc chính... Eris đứng ngoài này nghe hết mọi việc... không tài nào nhắc chân lên nổi nữa... Andly còn sống sao??? Thật sự là Andly còn sống sao??? Nhưng tại sao cái tên xa lạ trong đó lại biết chuyện này chứ??? Mà nếu Andly còn sống thì nó đang ở đâu chứ??? Vậy cái người mà bọn hẳn đã tự tay chôn cất là ai chứ??? Lý do tại sao mà Andly lại giả chết??? Hàng tá câu hỏi được đặt

ra làm cho hắn muốn nổ tung cái đầu. Hay là Jonas đã biết bị hắn theo dõi rồi nên mới đóng màn kịch này để làm cho hắn phân tâm??? Đúng rồi, bây giờ hắn cần phải tỉnh táo, phải tỉnh táo nên không lại bị rơi vào bẫy của tội này thì sẽ không xong. Bình tĩnh trở lại, hắn mới lo lắng đi xuống dưới sau khi đã biết được cái kế hoạch rùng rợn của bọn đó, đúng là tàn nhẫn! Nhưng nếu khi biệt thự giàu có kia là thuộc hang động của Devil thì khu chung cư sang trọng này chính là nơi ẩn náu của Black. Bởi vậy, khi vào thì có thể dễ dàng, như khi ra thì chắc gì đã như vậy chứ? Rầm!!! Một chiếc gậy sắt đánh mạnh bạo từ đằng sau hắn... chưa kịp quay đầu lại để tính sổ với tên nào dám đánh vào đầu mình như vậy thì hắn đã ngay lập tức ngã khụy xuống vì chiếc gậy sắt đó lại đập mạnh vào đôi chân của hắn... Rồi sau đó... hắn hoàn toàn mất đi sức lực khi bị một đám người lôi xềnh xệch tới một nơi... Jonas ở trong này nghe thấy tiếng động ở bên ngoài thì biết chắc một tên ngu ngốc đã dính vào cái bẫy đáng sợ mà đáng lẽ hắn định dùng vào ngày mai rồi. Nhưng nếu muốn đến sớm thì hắn sẽ chiều... một nụ cười đắc thắng... nghe thật man rợ... làm cho vết sẹo kinh khủng của hắn lại đỏ tấy lên... khuôn mặt này thật khiến cho người khác phải run sợ...

94. Chương 95

Sáng sớm hôm sau, thời tiết hôm nay thật là tuyệt. Nhưng sao nhìn Villa số 7 cứ như một khoảng không vắng lặng vậy, từ ngày không còn Andly, những tiếng cười đã tắt dần đi, rồi đến bây giờ, khi tất cả mọi người đang dần lún sâu vào những chuyện không tránh được thì những tiếng cười đó đã tắt hẳn. Tối qua chỉ có Brian, Erica, Christian, Justin và Demi ở nhà. Còn tất cả những người còn lại thì chẳng có tin tức gì cả, cứ như bốc hơi khỏi cái thế giới này... - Điện thoại của Eris không liên lạc được! - Brian cầm chiếc điện thoại đen bóng của mình đứng đưa trên tay rồi nói cái câu mà hắn đã nói gần 100 lần từ tối qua đến giờ. - Andrew cũng vậy, không liên lạc được. - Justin theo nói quen thụt vai lại rồi nói, nói không lo lắng nhưng làm sao mà không lo lắng được chứ? Nhỡ như có chuyện gì thì biết phải làm sao? Cả mấy người như ngồi trên đồng lửa, cứ thấp thỏm không yên tâm. - Em xuống dưới kêu người nấu đồ ăn sáng nha. - Sáng nay gương mặt Erica tươi tỉnh hẳn, tối hôm qua sau khi bị Maya trách ột hồi vì cái tội bỏ mặc Andly và nó bị đói. Nhưng khi đó thì làm gì còn tâm trạng mà ngồi buồn than nữa chứ? Nghe Andly đã tỉnh lại rồi thì nó mừng hết biết, cứ muốn chạy ngay vào trong bệnh viện để mà đánh ngay cho con bạn vài cái vì cái tội dám lừa bạn bè nhưng biết làm sao được, sẽ dễ dàng bị bại lộ đấy. - Ừ. - Giọng nói ấm áp của Brian như cố xoa dịu mọi chuyện lo lắng trong lòng của mọi người đi phần nào - Chúng ta ăn sáng đã, nhiều khi hai tên đó lo đi chơi ở đâu rồi nên mới không về nhà đấy, lát về giờ ấy mà. - Miệng nói cứng vậy thôi, chứ trong lòng như có một linh cảm không-hề-tốt chút nào! Khoảng 10 phút sau đó thì đồ ăn đã được dọn sẵn ra bàn, Christian mấy ngày nay không biết sao lại ảm đạm hẳn đi. Sắp đến Tết rồi, hắn đã hứa là sẽ ở bên Andly vào Tết năm nay nhưng bây giờ lại không thực hiện được. Nhưng nếu muốn thực hiện thì phải đi đâu để tìm Andly đây chứ? “Có phải em trốn kỹ quá không Andly?” Christian tự mỉm cười một mình khi nghĩ đến câu nói đó. Rồi chợt tâm trạng chùng xuống khi một ý nghĩ khá lướt qua: “Hay là em chán ngấy anh đến tận cổ rồi đến nỗi phải bỏ trốn luôn sao?” Tâm trạng buồn vui thất thường này hắn cứ tưởng là chỉ mỗi mình bọn con gái suốt ngày mơ mộng có, nhưng không ngờ, một người biết kiềm chế cảm xúc của mình và đã tạo được một lớp vỏ để bảo vệ như hắn đây mà khi cứ nhắc đến cái tên ANDLY là mọi thứ đó như chưa từng tồn tại vậy. Hắn hoàn toàn là một con người khác, một thằng con trai bình thường khi đang yêu, đang nhớ đến một người con gái. Sau bữa sáng, cả bọn nghe thấy tiếng đỗ xe xình xịch ngoài sân, không ai hẹn ai mà tất cả đều hướng mắt ra phía ngoài đó, chờ đợi hai con người đang được chờ đợi. Nhưng... chỉ có một mình Andrew trở về trong sự mệt mỏi vô cùng, hôm qua sau khi tiễn ông Harry và bà Rose về nước, trên đường về nhà thì hắn bỗng thấy Demi đang đi tới một nơi nào đó với một người con gái mà hắn chưa nhìn thấy bao giờ, định nhìn có chuyện gì đó rất mờ ám ở đây nên hắn liền đi theo. Cho đến bây giờ thì sự việc của những bức thư giả danh đầy kinh tởm đó đã được sáng tỏ. Cô gái này không tầm thường chút nào, đến nay đã giết gần mười mấy “người đưa thư” để giấu nhem cái tên của mình đi rồi. Nhưng động cơ để Demi làm những việc này thì cần phải điều tra thêm nữa! - Chỉ một mình anh về thôi sao? - Erica sau khi chạy ra nhìn xem có ai nữa không thì quay vào với ánh mắt thất vọng tràn trề. - Ừ. - Andrew gạt đầu thản nhiên rồi ngồi xuống sofa với những người kia, ánh mắt quét qua mặt Demi vẻ khó chịu, đúng hơn là ghét bỏ, hắn ghét những đứa con gái xảo quyệt bắt chắp thủ đoạn kẻ cả phản bội bạn

bè để đạt được mục đích như thế. - Tối giờ mày đi đâu vậy? - Brian nhướn ánh mắt khó chịu lên nhìn Andrew, mong thằng bạn sẽ cho hắn một câu trả lời thỏa đáng. - Tao chỉ là đi điều tra một vài việc, và có thể những thông tin mà tao thu nhập được sẽ thú vị lắm đây. - Ánh mắt vô tình nhìn sang Demi, nó đang toát mồ hôi lạnh, nó sợ là kế hoạch của mình sẽ tan tành nếu như Andrew nói bất cứ một điều gì đó bất lợi cho nó lúc này, còn Christian nữa chứ, nó không muốn đánh mất niềm tin từ Christian mà nó đã nhọc công xây dựng bấy lâu nay. - Việc gì? - Christian bắt đầu liên tưởng đến Andly, không lẽ Andrew tìm thấy Andly ở đâu sao??? - Tạm thời bây giờ tao nường tay, nhưng chưa biết sau này tao có kiểm chế được không nữa! - Câu nói nửa như đùa nửa như thật là Andrew làm Demi thót tim. Cũng may là hắn không nói! Nhưng mọi chuyện đâu có qua nổi mắt của Erica chứ! Nó nhất định sẽ cạy miệng Andrew nói ra cho bằng được những gì hắn đã biết về Demi, hoặc chí ít là nó cũng có thể tự đi điều tra một mình. Và tất nhiên, nó sẽ giết tất cả những ai phản bội lại nó... một cách tàn nhẫn... Trong một căn phòng tối tăm, bụi bặm khiến cho người ta không dám thở mạnh. Eris đang dần dần tỉnh dậy... Cựa quậy mãi mà vẫn chẳng nhúc nhích được gì cả. Đầu hắn bây giờ đau như búa bổ vậy, chân dường như mất đi cảm giác luôn, hoàn toàn không định hình được thứ gì ở phía trước nữa... Bỗng, hắn nghe có tiếng mở cửa bước vào... rồi một vài tia ánh sáng buổi sớm theo đó hắt vào khiến ắt hẳn đau rất... - Mày tỉnh rồi sao? - Giọng nói của một tên con trai rất quen thuộc... Eris đang cố nhớ lại những chuyện kinh khủng xảy ra với mình... đột nhiên cái tên Andly chạy vụt qua làm cho hắn bừng tỉnh... Đúng rồi, hắn đã bị mấy tên chó chết nào đó đánh vào đầu vào vào đầu gối chân - sau khi đã nghe hết kế hoạch của tên Jonas ác độc - nên mới ngất đi như thế này... Nhưng còn cái chuyện mà bọn họ nói là... Andly còn sống thì sao? Đó có phải là sự thật không??? - Mày nói đi, Andly đang ở đâu? - Nếu hắn biết là Andly còn sống thì chắc chắn sẽ biết là Andly ở đâu. - Tao không biết. - Tên Jonas đó ban đầu hơi ngạc nhiên khi tự dừng Eris lại hỏi về Andly nhưng hắn ngay lập tức dùng cái giọng nói đanh thép của mình để chặn ngay cái ý nghĩ đang diễn ra trong đầu của Eris. - Mày đừng có chối, có phải mày biết là Andly đang ở đâu hay không? Hả??? - Càng cãi càng giận, có lý nào lại vậy, hắn không biết Andly ở đâu thì tại sao lại biết nó còn sống chứ??? Jonas thấy tình hình này có vẻ sẽ kéo dài hơn nếu cứ dây dưa với Eris mãi một chuyện như vậy nên đành gạt đại, coi như là ban cho hắn một cái phúc khi biết bạn của mình vẫn còn sống để chết nhắm mắt vậy. - Tao biết cô ấy đang ở đâu, nhưng nói ày biết, thằng bạn Christian của mày chẳng có cửa nữa đâu, Andly giờ là của tao rồi. - Một câu nói khiến cho người ta phải cảm thấy kinh tởm. - Mày đang mơ mộng viễn vông đấy à? - Một nụ cười nửa miệng chợt nhếch lên - Đang kể chuyện buồn cười cho con nít nghe hay sao? - Mày-muốn-chết hay sao? - Gần từng tiếng nặng nhọc qua thanh quản mà sao lại khó nhọc đến vậy chứ? Hình như cơn giận dữ của hắn đang dần dần dâng lên khiến cổ họng dường như kẹt cứng lại rồi... - Nhìn lại mày đi chứ? Cái bản mặt như một con quái thú đó của mày là lại mơ mộng đến Andly sao? Hay là mày vẫn đang tưởng bỏ mình là một chàng trai anh tuấn như hồi xưa? - Từng câu nói khinh bỉ càng làm cho Jonas lồng lộn lên, hắn bây giờ cứ như là một con mãnh thú khát máu, chỉ cần vài giây nữa thôi thì hắn không chắc chắn được rằng Eris nằm ở đó nguyên vẹn. Nhưng mạng của Eris còn lớn lắm... - Đại ca, có tín hiệu từ thằng Nam rồi, Christian... - Im miệng, tao ra ngoài giờ! - Thằng đàn em đó thật là ngu ngốc, hắn không muốn Eris biết thêm được một chi tiết nhỏ nào trong kế hoạch hoàn hảo của hắn nữa cả. - Mày hãy tận hưởng những tiếng đồng hồ còn lại của mày đi, chỉ một chút xíu nữa thôi thì mấy thằng bạn của mày sẽ vào đây cùng đoàn tụ với mày rồi. Trước khi đi ra ngoài Jonas còn cố buông một câu hăm dọa khiến cho Eris rùng mình, hắn không ngờ là tên này đang âm mưu với Devil như vậy. Chẳng lẽ chỉ vì Brian “lỡ tay” giết chết một người trong đám đàn em thân cận của hắn thôi mà hắn lại bất chấp quy ước giang hồ đưa ra để xử hết Devil hay sao??? Vô lý! Cánh cửa lúc này đóng sập lại... bóng tối lại bắt đầu bủa vây xung quanh... Nhưng dường như bọn hắn đã quá ngu ngốc khi không soát người Eris thì phải... Đúng rồi! Điện thoại di động chính là nguồn kết nối tuyệt vời nhất hiện tại. Bọn hắn nghĩ sẽ trói được tay Eris vào sợi dây thừng - mà theo Eris nghĩ - lỏng lẻo như thế này thôi sao? “Truyền nhân của thần chết” trên giang hồ có ai chưa nghe qua chứ? Nhưng Eris không ngu đến cái mức như những tên điên thường hay làm đó là gỡ dây ra và tìm đường tháo chạy. Làm như vậy chẳng khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết cả. Với sức của Eris bây giờ thì mấy chục tên chẳng là gì những lũ như ngoài kia có cả hàng trăm tên, hàng nghìn tên thì sao chứ? Thôi thì cứ để tay như thế này để đánh lừa bọn khốn đó vậy. Lẹ làng lấy chiếc điện thoại ở túi quần ra, một luồng ánh sáng nhẹ sáng bừng lên cho thấy màn hình điện thoại đã được khởi động rồi sau đó theo cảm tính nhấn một dãy tin nhắn khá dài, nhấn một dãy số bất kỳ nằm trong mục “bạn bè”, yên chí gửi đi. Lại tiếp tục nhấn tiếp tin nhắn thứ hai... nhưng... cái thứ ánh sáng đó đột nhiên tắt hẳn... - M-ẹ n-ó... hết pin rồi! - Eris bắt lực dần mạnh chiếc điện thoại vào túi quần, chẳng biết cái tin nhắn đó được gửi đến ai nữa... mong đó không phải là những thằng bạn dở hơi! Bệnh viện Trung Ương... Sáng sớm khi Thiên Trang vừa tỉnh dậy thì đã không

thấy Maya đâu cả rồi. Chắc là đi mua đồ ăn sáng hay VSCN gì gì đấy. Haiz, tiết trời hôm nay mới đẹp làm sao! Nhưng tức thật, Erica và Brian từ hôm qua tới giờ chẳng thèm qua thăm nó gì cả. Hai người đó thật là! Để cho Maya phải khổ sở ôm đồm hết mọi chuyện ở đây vậy đấy! Đang ngắm nhìn những cành cây đang đu đưa ngoài kia thì chợt... Reng reng reng... Điện thoại Maya rung bần bật. - Ai nhắn tin zậy nhở? - Nó tò mò vớ lấy cái điện thoại rồi mở ra xem... Là tin nhắn của... anh Justin??? Ấc, tin nhắn của người yêu người ta mà mở ra đọc cũng hơi... kỳ nhở??? Thế là nó lại bỏ điện thoại vào chỗ cũ. Reng reng reng... Lại một tin nhắn nữa đến... này thì là ai chứ??? Cũng là anh Justin... Bực thế nhở? Ganh tỵ với những người con bạn trai quan tâm quá ick!!! Vài bữa nó cũng bắt Christian ngày nào cũng phải nhắn tin cho nó giống thế này mới được! Reng reng reng... Chờ ơi cái tên Justin này thật đáng ghét quá đi, thất người ra ganh ăn tức ở vậy mà cứ nhắn tin lý là sao??? Nó bực bội vớ lấy cái điện thoại lần nữa... nhưng không... lần này là của... Eris... - Anh Eris nhắn tin á? Chuyện gì vậy nhỉ? - Đột nhiên một nỗi hoảng sợ nào đó bỗng chốc bao trùm lấy nó, linh cảm một chuyện gì đó không hay sắp xảy ra khiến nó lại thấy tim mình đau nhói lên. Thả dãi cái điện thoại xuống giường, lấy nguyên ly nước với mấy viên thuốc để sẵn uống tới tấp. Một lúc sau mới định thần lại. Có chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ? Tại sao khi nhìn thấy tin nhắn của Eris mà nó lại thấy hoảng sợ như vậy chứ? Mở nhanh ra đọc, những kí tự lộn xộn liên tiếp ập vào mắt nó, nhưng đại khái là như thế này: "Cứu tôi, ai đó làm ơn hãy nói với Devil là hãy cẩn thận với bang Black!" Chỉ một vài kí tự ngắn ngủn mà khiến nó sắp ngất hần đi. Devil có chuyện gì rồi sao??? Bang Black? Jonas sao? Hần ta dám phá bỏ giao ước của Tứ Đại Mỹ Nhân đưa ra à??? Không ngần ngại gì nữa, Thiên Trang dậy đi thay bộ áo quần bệnh viện của mình và gọi điện thoại cho Emila ngay: - Emila cô đang ở đâu??? - Ồ, tôi đang chuẩn bị về Nga ạ... - Nghe giọng nói của Thiên Trang có vẻ hốt hoảng làm nó cũng hấp tấp theo. - Đứng, hãy đến bệnh viện ngay đi, chúng ta có chuyện gấp cần giải quyết rồi. Nhanh lên. - Vừa thắt dây giày, Thiên Trang vừa nói. - Vâng ạ. - Mặc dù chẳng biết chuyện quái quỷ gì đang xảy ra nhưng Emila cần phải nhanh chóng về bệnh viện trong thời gian sớm nhất. Nếu không thì sẽ khiến cho chủ nhân của cô điên tiết lên mất. Khoảng 5 phút sau, Maya đi vào với tô cháo bốc khói nghi ngút trên tay, bên cạnh còn có thêm một người nữa... - Erica??? - Andly!!! Là mày thật đấy à??? Erica chạy tới ôm chầm lấy Thiên Trang ngay, đến bây giờ nó vẫn không thể tin nổi là lại một lần nữa nó nhìn thấy con bạn thân yêu quý của mình vẫn còn sống! - Nhớ mày thật đấy!!! - Tao cũng nhớ mày lắm á!!! Cả hai bên cứ ngồi ôm nhau miết mà Andly quên mất cả việc chính, tới khi nhìn thấy Maya cầm chiếc điện thoại lên đọc tin nhắn của Justin rồi cười tủm tỉm thì Thiên Trang mới nhớ ra chuyện quan trọng nhất lúc này là gì. - Bây giờ tao có chuyện gấp đây, gấp lắm! - Tự nhiên sắc thái biểu cảm của Thiên Trang thay đổi 180 độ nên làm cho tụi nó giật mình, bắt đầu lo lắng. - Chuyện gì vậy? - Anh Eris bị tụi bang Black bắt rồi. Câu nói của Thiên Trang như là cơn lốc xoáy mạnh bạo kéo đến, khiến cho hai con bạn suýt nữa thì ngã nhào vì bị kéo theo, mắt tròn tròn lên không thể tin được. - Mày... mày nói sao??? - Erica lắp bắp. - Tao nói là anh Eris đã bị bọn Jonas bắt rồi! - Làm sao mày biết được? - Anh ấy gửi tin nhắn đến cho Maya, bảo là Devil hãy cẩn thận. - Gương mặt bây giờ đã hoàn toàn mất đi cái gọi là biểu cảm rồi, chỉ còn lại làn da trắng bệch và âm thanh đứt khoát cùng với đôi mắt có thể giết chết bất cứ người nào đó thôi. - Bang Black sao??? Tụi nó dám làm như vậy á??? -

95. Chương 96

Erica đang trên đường về Villa số 7 để báo ngay cho Devil mà quên mất rằng bây giờ cái quan trọng nhất là... điện thoại. Nhưng mà chỉ cần phóng xe khoảng 5 phút thì ngay lập tức đã có mặt ở nhà. Vừa vào nhà là nó đã la làng ồm tỏi. - Anh Brian, anh Brian!!! - Thấy chẳng có bóng người nào dưới phòng khách càng làm cho Erica rồi rầm thêm, ngược mặt lên cầu thanh mong chờ sau tiếng gọi thất thanh của mình sẽ có người xuất hiện. Và đúng như vậy... đang nằm trong phòng nhưng nghe giọng hét với tần số khủng bố của Erica làm ọi người ai nấy đều tá hỏa chạy ngay xuống nhà. - Có chuyện gì vậy??? - Giọng của Brian, hẳn có linh cảm gì đấy rất khó chịu trong người từ sáng tới giờ, bây giờ lại nghe giọng hét chói tai đó của Erica nữa thì thót tim. - Chuyện gì vậy Erica??? - Justin luôn là người bình tĩnh nhất, ấy vậy mà cũng nhanh chân chạy xuống trông mắt hỏi... - Anh Eris... anh ấy... - Tiếng nói đứt quãng càng làm ọi người thêm lo lắng hơn. - Eris sao cơ??? - Christian đi tới, lay lay vai của Erica có ý bảo nó trả lời nhanh lên. - Anh ấy bị bang Black bắt rồi! - CÁI GÌ??? - Không hẹn mà mọi người cùng tròn tròn mắt nhìn cong người

đang đứng ở tâm điểm – Erica. – Anh Eris bị bọn người Jonas bắt đi rồi, mấy nói là Devil hãy cẩn thận với những kế hoạch của bọn hắn nữa. Thật không thể tin được??? Bang Black từ trước tới nay chỉ là những con tép riêu trong giới xã hội đen đối với Devil thôi mà bây giờ lại dám mạnh dạn làm những chuyện thế này sao? – Khoan đã, em nghe tin này ở đâu? Tại sao em lại biết? – Andrew đứng trước mặt Erica, phải chăng chuyện này có liên quan đến chuyện Andly, Maya, Erica và Demi là Tứ Đại Mỹ Nhân. Sớm đoán trước được ý nghĩ này của Andrew, nhưng rất vui là lần này Andrew lại nhầm lẫn! – Anh Eris nhắn tin tới cho Maya! – Erica lên tiếng, đập tắt ngay cái ý nghĩ vừa mới lóe lên trong đầu của Andrew, để càng lâu càng có thêm nhiều rắc rối. – Em gặp Maya? – À, đây đúng là câu hỏi có vấn đề nhất vào lúc này! Justin ời là Justin, tha cho Erica đi! – Đúng, bọn em có chuyện cần gặp nhau những bất ngờ tin nhắn của anh Eris tới. – Erica ngoảnh mặt đi và tiến đến ngồi trên sofa, có vẻ trốn tránh vấn đề nó với Maya tại sao lại gặp nhau bên ngoài mà không phải ở nhà. – Tin nhắn sao? Anh Eris lại đi nhắn tin trong lúc nguy cấp như thế à? – Demi lúc này mới lên tiếng, đến ngồi bên cạnh Erica, nhưng tiếc là cô bạn thân thiết của Demi cố ý nhích ra xa một chút. – Cúng có lý, thì là vì sợ bị bọn chúng bắt hiện nên mới nhắn tin chứ không dám gọi điện thoại. – Christian thấy vậy cũng đi tới sofa, hướng mắt qua có ý nói với Brian này giờ vẫn đang ngẫm nghĩ gì đấy, Justin và Andrew cùng đến ngồi để bàn chuyện kỹ càng hơn và những gì cần thiết nhất lúc này. Ánh mắt nhìn Andrew hơi kỳ cục. Christian đã đoán trước được ý nghĩ của Andrew này giờ là gì. – Bây giờ không phải là lúc để tâm tới bí ẩn của Tứ Đại Mỹ Nhân, vào việc chính đi! – Giọng nói lạnh lùng và đầy uy quyền được truyền tường tận đến tai của Andrew một cách kín đáo. – Bây giờ chúng ta bắt đầu nghĩ cách cứu Eris đi, nếu không tao sợ là sẽ có chuyện không hay xảy ra đấy! – Brian nói, ánh mắt lướt nhìn đến tất cả mọi người xung quanh, bất giác chạm phải ánh mắt khó hiểu của Erica cũng đang nhìn mình. Không biết phải làm gì vào lúc này. Erica tự dừng lại quay đi làm hắn càng thêm rối rắm hơn. – Được. – Ở đây có rất nhiều nghi vấn được đưa ra. Tại sao Eris lại nhắn tin mà không gọi điện thoại? Cứ cho là sợ có người phát hiện đi nhưng mà lén nhắn tin thì sẽ không bị phát hiện chắc? Còn nữa, tại sao lại không nhắn tin cho bất cứ một người nào tổng Devil mà lại là Maya? Còn nữa, nếu mở được tay ra để nhắn tin và dùng điện thoại thì tại sao Eris lại không xử được những tên canh cửa để ra thoát thân. Còn nữa, tại sao Eris lại bị bắt chứ? Trong người thằng đó luôn luôn có súng mà. Còn nữa... – Dừng lại, được rồi! – Cát ngang phần thắc mắc rườm rà của Justin một cách không thương tiếc, Andrew bắt đầu suy nghĩ để đưa ra một kết quả hợp lý nhất với mọi người vào lúc này. – Eris có biệt tài là không cần nhìn màn hình cũng nhắn tin được. Bởi vậy tao nghĩ là lén nhắn tin. – Đột nhiên Christian nhớ ra các sở trường khó nhằn này của thằng bạn. Người ta điện thoại bàn phím thì có thể sẽ lẫn mò được chữ, nhưng điện thoại của mấy người này toàn là cảm ứng mà, có thể nhớ được các ký tự nằm ở đâu cũng là một chuyện thần kỳ rồi! – Không, trong tin nhắn có sai chính tả một vài chỗ. Lát nữa Maya về thì mọi người sẽ biết. – Erica cũng nói thêm vào một bằng chứng để gián tiếp công nhận cái giả thuyết Eris lén nhắn tin của Christian. – Nhưng mà trong đó còn nói là Devil phải cẩn thận sao? – Brian nhướn mắt nhìn Erica, sau khi nhận được cái gật đầu đầy chắc chắn của Erica rồi thì mới nhếch môi cười khinh bỉ – Cũng có lúc như thế này cơ à? Thù cũ nợ mới, tính sổ luôn một thể! Ân oán giang hồ rồi một ngày cũng phải trả cho sạch sẽ mới được. Tất cả mọi người đều giương mắt ếch nhìn nhau, chẳng ai hiểu mô tê gì trong câu nói đầy ẩn ý đó của Brian cả. Là sao chứ??? – Mày nói gì đấy Brian? – Christian ngay lập tức nhận thấy được biểu hiện khác lạ của Brian, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng hơn. – Mày muốn biết sao? – Một nụ cười khinh bỉ, khiến cho người ta cảm thấy nhột nhếch. Nếu Brian nói ra cho Christian biết thì hắn có chắc Christian không điên lên mà đi tìm ngay Jonas về đây để hỏi xem cha của hắn bây giờ đang ở đâu không? – Chuyện gì vậy? – Thấy Brian tự nhiên trở nên kỳ lạ nên cả bọn càng lo lắng thêm, chẳng biết trong đầu của cái tên đó đang chất những thứ gì nữa. – Nói đi. – Giọng nói lạnh lùng của Christian càng làm sôi sục sự phẫn nộ trong Brian. – Hừ, cứ coi như là cha làm con chịu đi. – Câu nói khó hiểu ấy thốt ra từ miệng của Brian khiến cho tất cả mọi người càng thêm hoang mang – Mày có biết thằng Jonas đó đáng thương lắm không? Cha hắn đã lấy đi đời con gái của người hắn yêu đấy! – Mày nói chuyện này vào đây làm gì thế? Không thấy là đang lạc đề tài sao??? – Andrew bỗng dưng cảm thấy tức giận về thái độ của Brian, cả bọn đang ngồi trên đồng lúa không biết Eris bây giờ như thế nào rồi mà Brian còn có tâm trạng ở đây bình luận chuyện cha con nhà người ta nữa. – Mặc xác bọn chúng đi, tao không quan tâm chuyện cha con nhà bọn khốn đó! – Andrew gần như gào lên, gương mặt trông thật đáng sợ. – Mày im lặng, để cho nó nói! – Christian quay sang, câu nói như một tảng băng vô hình đè ập xuống tất cả mọi người đang tiếp tục nghe diễn biến câu chuyện – mà có thể đáng sợ – mà Brian sắp nói ra tới đây. – Mày có biết người con gái đó là ai không? – Cứ như người bị đờ cảm xúc, chẳng thèm quan tâm đến xung quanh, Brian tiếp tục cười đau khổ rồi nhìn lướt qua tất cả những khuôn mặt trước mặt mình, rồi hỏi. – Mày đừng nói với tao đó chính là... – Đúng rồi... là Andly đấy!!! – Sau

khi nói xong câu nói ấy thì Brian gần như gục xuống... hắn đã muốn quên chuyện đó biết bao nhiêu năm nay rồi nhưng vẫn không thể nào quên được gương mặt người thanh niên thời đó (bây giờ đã già rồi nhá) đã tàn nhẫn như thế nào đối với đứa em gái đáng thương của hắn... RẦM!!! Tất cả mọi người như đổ sụp xuống nền nhà, ai có thể nói cho họ biết cần làm gì nhất vào lúc này hay không chứ? - Mày... vừa nói cái gì? Là ai cơ? - Andrew nhướng nhướng đôi chân mày của mình lên. Có vẻ như hắn vẫn chưa thật sự nghe rõ cái tên vừa rồi mà Brian thốt ra hay là hắn chỉ đang không muốn chấp nhận sự thật mà mình vừa biết? - Cái đêm hôm đó... khi tao chạy đến thì nhìn thấy người thanh niên đó chạy ra ngoài, nhìn hắn có vẻ đang vội lắm... tao đã có ngay linh cảm xấu với người đàn ông này... nhưng lúc đó ngoài ghi nhớ cái khuôn mặt ghê tởm đó ra thì tao chẳng thể làm bất cứ gì cả... cho đến ba năm sau... cái đêm mà chúng ta đang ở bar Barocco ở quận 3... tao đã lỡ tay chém lên mặt một thằng con trai ở trong đó... hắn chính là Jonas đấy... - Ngẩng mặt lên, Brian nhìn chăm chăm vào mặt kính ở trên bàn rồi kể, thỉnh thoảng lại bị đứt quãng vì nghẹn ở cổ... - Sao??? Bây giờ thì đến lượt cả Andrew, Christian và Justin đều sững sốt há hốc mồm. - Cô Thiên Trang, bây giờ chúng ta đi đâu? - Emila đang lái xe nhìn qua phía Thiên Trang, không biết nên đến ngay chỗ của bọn Jonas hay là đến Villa số 7 nữa... - Villa số 7. Còn nữa... hãy cho người theo dõi Hải Phong, nếu anh ấy có chuyện gì thì ngay lập tức phải nói cho tôi. - Ánh mắt vẫn nhìn xa xăm ra một khoảng không vắng lặng nào đó, nó đang rất lo lắng cho Christian. - Vâng. ***** Ở trong một căn phòng gỗ, Eris đang cố gắng để thoát ra được cái nơi quái quỷ đến mức đáng sợ thế này... RẦM!!! Lại nữa... đây không biết là lần thứ bao nhiêu hắn đã suýt chết khiếp vì con cá mập có cái răng sắp nhọn đến lạnh người đấy rồi! Hắn chưa bao giờ nghĩ đến cái cách mà tụi này hành hạ con người như thế, con cá mập ở dưới kia chỉ chực nhảy chồm lên rồi nuốt trọn Eris. Đây là những con cá mập được huấn luyện một cách bài bản, bọn cá này rất biết nghe lời cái tên vô lại Jonas đó! Còn Eris á? Hắn đang bị trói chặt bên cái ghế gỗ sát với cái hồ, mà ở dưới cái hồ đó là... gần chục con cá mập khổng lồ... RẦM!!! Cứ mỗi lần chúng nhảy lên vì nhìn thấy con mồi ngon đang co rúm người trước mặt thì Eris lại được một phen hú vía... hắn không thể chịu nổi thêm nữa rồi... sức cùng lực kiệt... Ở một căn phòng gần đó: - Sao rồi? Thấy tụi Brian đi ra khỏi nhà để tìm thằng Eris đó chưa? - Là tiếng của Jonas, hắn đang rất hứng thú với cái Ipad mà mình đang cầm trên tay đang ghi lại hình ảnh của Eris ở trong phòng "tử thần" kia. - Hôm nay bọn chúng sẽ được no nê đấy! - Vẫn chưa có động tĩnh gì ở đó cả. - Tên đàn em đứng sát bên đó cúi đầu đáp. - Không sao, tao không tin là cả ngày bọn chúng không bước chân ra khỏi nhà. - Cười nhạt, rồi sau đó tiếp tục hứng thú xem những con cá mập đáng sợ kia cứ muốn nhảy lên để xực Eris bất cứ lúc nào. Cũng ở một căn phòng khác... - Bây giờ tôi không có trong thành phố đâu ạ, tôi đang ở ngoài biển cùng với bạn. - Giọng nói rụt rè, nhút nhát của Phương Thảo vang lên. - Cái gì??? Đây là cái thời điểm để cô đi biển chơi với bạn bè sao??? Nếu không muốn chết thì về đây ngay!!! - Đầu dây bên kia là giọng nói dữ dằn của Demi, nó đang gần như muốn nổ tung cái đầu mình lên vì biết là Andrew đã tìm ra được những chuyện gì đó không hay rồi. - Nhưng thưa cô... tôi đang rất gấp ạ... - Phương Thảo đã chán ngấy với việc giết người giúp Demi rồi, nó muốn thoát khỏi cái sợi dây vô hình đã ràng buộc nó với Demi ra. - Im đi. Nếu mày không về đây ngay lập tức thì tao sẽ cho người đến giết mày đấy! NGAY LẬP TỨC!!! Rồi sau đó cúp máy luôn không còn một tiếng động... Villa số 7... - Sao rồi? Đã có kế hoạch gì chứ? - Justin liên lạc với Maya mãi mà chẳng được bèn quay sang nhìn Andrew và Christian đang ngồi bàn tính chuyện gì đó từ nãy giờ, vẻ mặt có chút căng thẳng. - Có rồi, bây giờ chúng ta sẽ chia ra 2 nhóm... - Em sẽ đi cùng với anh Christian! - Andrew chưa kịp nói xong thì Demi đã nhảy ngay vào họng khiến mọi người vốn đã bức bối trong người này càng bức bối hơn. - Erica, Brian và Justin, ba người sẽ đến khu chung cư cao cấp của Jonas, nhớ cẩn thận. Tao, Christian và Demi sẽ đến bãi biển ở khu ngoại ô, ở đó có một căn biệt thự vườn của tên Jonas đó. Căn biệt thự đó là trụ sở chính của bang Black! - Chẳng thèm để ý đến Demi làm gì, Andrew vẫn tiếp tục nói, sắc mặt lúc này không hề tốt chút nào! - Được, chúng ta cứ làm theo như vậy đi. Tao chắc chắn là tụi nó sẽ ở một trong hai nơi thôi. - Christian gật gù, đồng tình với ý kiến đó của Brian. - Mấy anh cầm mấy con chip này đi, gắn vào những nơi mà không rời ra khỏi người mình và khó bị phát hiện í. - Erica đứng dậy, đưa cho Brian, Christian, Justin và Andrew những cục nhỏ nhỏ màu đen đen gì đấy, miệng vẫn cố mỉm cười trấn an. - Cảm ơn em nha, em thông minh thật đấy! - Andrew mỉm cười, thái độ khác hẳn khi đối với Demi, đúng là Andrew đã biết vài chuyện không nên biết về Demi rồi ^^! - Em đã kích hoạt vào điện thoại của mình hết rồi, cũng đã kích hoạt vào điện thoại của Demi, nếu bên mấy anh nêu có gì thì hãy cầm điện thoại của Demi đi nha. - Erica nháy mắt với Demi, hồi nãy nó đã lén lấy điện thoại của Demi, rồi sau đó kích hoạt rồi, nhìn mặt con bạn có vẻ hoảng hốt vậy thì chắc chắn đag có tật giật mình rồi. - Ok, vậy chúng ta bắt đầu! ***** - Cô Thiên Trang, cậu Phong đã rời khỏi nhà, cậu Thiên Minh cũng vậy, bọn họ ra khỏi nhà hết rồi. - Được. Báo cho Maya liên đi. ***** - Đại ca, bọn chúng đã ra khỏi cửa. - Bám theo! - Vâng! Buổi trưa hôm đó, ai cũng thấp thỏm không yên.

Trên xe, Erica đang lo lắng cả lên, không biết Maya có điều được nhiều người không nữa. Lỡ như đến đó mà rắc rối là thôi xong. Nhưng mà... - Anh Brian, người của Devil đâu cả rồi??? - Không lẽ mấy người này định đơn thân độc mã đấy à? Liều thế! - Anh không muốn làm to chuyện này, điều động người đồng sẽ gây rắc rối, khi đó người của Tứ Đại Mỹ Nhân sẽ biết và anh cũng không giết được thằng Jonas một cách thuận lợi. - Câu nói cay độc của Brian vừa phát ra thì ngay lập tức khiến cho Erica sồn cả tóc gáy. “Anh ấy cũng dữ dằn quá.” - Tội đó em đứng chờ ở một góc nào đó đi, vào trong nguy hiểm lắm. - Justin quay sang nói với Erica, như để trấn an tinh thần của nó sau khi nghe câu nói đó của Brian. Nghĩ cũng phải, mấy người này vẫn tưởng Erica hay là ba cô gái kia cũng là người bình thường thôi mà. Nghĩ sao vậy??? - Không, em cùng vào! - Nghĩ sao vậy? Tưởng nó là đứa con gái tầm thường vậy đó à? Nghĩ sao mà vậy chứ? Thật là khinh người quá mớ! (Bà này mất bình tĩnh quá rồi, haiz) - Không được. - Cái này thì cả Brian và Justin cùng đồng thanh luôn, trong hai người chẳng ai muốn có thêm chuyện rắc rối gì xảy đến nữa cả. - Được, em nói được là được. - Erica vẫn kiên quyết, bỏ nó ngoài này một mình á? Mơ à! - Không. - Thôi được rồi, giờ em hỏi nhá, lỡ như em đứng ngoài đây một mình rồi tụi nó bắt em đi thì sao? Khi đó thì mấy anh tính sao đây hở??? - À, sao giờ Erica lại tự biến mình thành cô gái tầm thường yếu đuối vậy trời??? “Trời ạ, thì ra là sợ, vậy mà mình cứ tưởng là cô ấy dũng cảm lắm chứ.” Brian lắc đầu nghĩ, nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý cho Erica đi theo. Vì lời của nó nói có lý quá chời chời. Lỡ như bọn hần biết bọn hần không hề cảnh giác với bên ngoài nên canh sẵn ngoài ấy thì sao? Dù sao Erica cứ bám theo bọn hần cũng là cách tốt nhất bây giờ rồi. - Hihi. - Cười nịnh nọt, đây chắc chắn là cười nịnh nọt rồi. Tính dùng mỹ nhân kế để đưa hai chàng đẹp trai vào bẫy à??? (Cẩn thận nhá, tui kêu Maya qua tạt axit cho à ghen =))) ***** - Cô Thiên Trang... - Emila sau khi nghe điện thoại thì ngáp ngừng nhìn Thiên Trang qua gương chiếu hậu. - Gì? - Mọi người đang chia ra hai hướng để đi, chúng ta sẽ theo hướng nào đây? - Christian. - Thiên Trang nói mà không cần suy nghĩ, nó có biết là hướng bên kia đang có người anh trai đáng kính của mình không chứ? Chắc chắn là không rồi, vì nếu nó biết thì chắc chắn sẽ lượng lự mà không biết nên chọn hướng nào à xem. Vậy, để tránh lãng phí thời gian thì Emila khỏi cần phải nói là hướng bên kia đang có mặt Brian nữa. - Vâng. - Nhấn ga, sau đó tăng tốc lên phía trước, theo đường mà trong cái Ipad đang lóe đỏ lên. Đường có Christian. ***** Bên xe của Andrew, Christian và Demi. - Cô làm ơn im lặng chút đi, ồn ào quá! - Ở đây chẳng cần phải nể nang gì cả nên Andrew cứ vậy, xối thẳng vào mặt Demi mà không cần suy nghĩ nên có làm ọi người khó chịu hay không. Hần rất bần mặt của đứa con gái xấu xa này. Mong là không có thêm bức thư khủng bố tinh thần nào nữa, nếu không thì hần sẽ bóp cổ Demi cho đến chết ngay lập tức. - Ồ... - Đang có hứng nói chuyện thì tự dừng lại bị cắt ngang, tức lắm, nhưng vẫn phải giả vờ hiền lành, vì bên cạnh còn có Christian mà. Còn Christian thì khỏi phải nói, nhìn anh mắt bắn qua Andrew thì biết liền, chắc là biết ơn lắm đây mà. Nãy giờ cứ nghe Demi lẩm bẩm bên cạnh nói toàn chuyện trên trời dưới đất hần cũng loạn lắm, đầu óc đang bấn vì phải nghĩ đến Eris đang gặp nguy hiểm, lại còn phải giả vờ mở não ra mà nghe đứa con gái - vốn ghét từ trước tới nay - ngồi lảm nhảm. Nhưng biết làm sao được? Demi đang là người duy nhất biết được Andly đang ở đâu mà! - Em im lặng đi. - Nhẹ nhàng nhưng đầy ẩn ý, nếu Demi còn chưa hiểu nữa thì coi như nó bị thiếu năng cực nặng. “Thì im lặng chứ biết sao giờ? Không lẽ còn nói để anh cho ăn bánh bơ à?” Những lời lẽ này Demi chỉ biết âm thầm mà nuốt vào thôi, chứ nói ra thì thôi rồi luôn, nó cực kỳ sợ cái vẻ lạnh lùng mà Christian dành ình trước khi nó báo cho Christian cái tin quan trọng là Andly còn sống. ***** - Đại ca! - Nghe giọng của tên đàn em vô cùng khẩn trương. - Chuyện gì? - Hình như bọn Devil biết chúng ta đang ở đâu rồi, thằng Andrew và thằng Christian đang trên đường đến đây. - Cái gì? Sao có hai người? Nhưng tại sao bọn hần lại biết tao đang ở đây chứ? - Vứt điều thuốc đang cầm trên tay ra, Jonas ngồi thẳng dậy để chuẩn bị bàn cách đối phó. - Brian và Justin đi đến khu chung cư Nam Sài Gòn của chúng ta, còn hai thằng kia đến đây, bây giờ sao đại ca??? - Được, tao định cho tụi nó chết lẻ tẻ, ai ngờ bây giờ tự đâm đầu vô ổ, cho chết chum luôn cho có khí thế. Nói bọn đàn em dừng ngay lại kế hoạch đi, về lại đây để chuẩn bị tóm cổ cả đám. - Không những không hề có thái độ hoảng hốt khi đối phương biết rõ vị trí của mình mà Jonas còn mỉm cười đầy thích thú nữa, rồi hần nói tiếp - Tao muốn tự tay giết chết thằng Christian và thằng Brian, còn ba thằng kia, tụi bây cứ tự xử lý với nhau đi. - Vâng ạ. - Đại ca đã ban lệnh rồi thì đừng hồng hào nhều thêm gì nữa, mặc dù rất tò mò tại sao hai người kia lại phải tự tay đại ca đáng kính của hần giết. - Ra ngoài. Để cho thằng Eris chờ thêm tí đi, chờ bọn hần tời chết chung một thể. - Hần thật sự rất khâm phục, bọn Devil dám đơn thân độc mã đến đây mà không kêu đàn em đấy. Haha. Đúng là trời giúp hần trả thù luôn một thể.

96. Chương 97

Đến nơi, bọn người nhóm Brian lại gặp ngay Maya, nó đang đi ra từ trong một căn phòng, gương mặt có vẻ tức giận lắm. - Maya??? - Justin tự nhiên lêu lắt lên khi thấy Maya đag đi ngược lại hướng với mình để chuẩn bị xuống thang máy. - Hả? - Sao nghe giọng quen quen thế nhỉ? Anh Justin? Maya giật mình quay qua quay về để tìm ra cái nơi phát ra giọng nói quen thuộc đến nỗi không thể nào quen thuộc hơn được nữa, cái chất giọng của nghệ thuật! Đúng vậy, Justin vốn thuộc về thể giới của nghệ thuật mà, nhưng hẳn lại đến đây làm gì chứ??? - Maya, em đi đâu đây??? - Justin chạy tới, nhìn Maya giật mình thì càng bất ngờ hơn, có chuyện gì vậy nhỉ? Rồi ánh mắt tự nhiên lại chuyển sang căn phòng mà nó vừa mới đi ra. - Chẳng phải đó là căn phòng tụ tập của các người cấp trên của bang Black mà, Maya có liên quan gì với mấy người đó vậy chứ??? Thấy tình hình lúc này có vẻ dễ bị hiểu lầm nên Maya vội thanh minh ngay. - Ở không không, em chỉ là đi trước mấy anh một bước thôi à. - Câu nói ngượng ngập, nó nhìn lại những người đang sau kia đang tiến tới. Mẹ ơi, may mà không có tên Andrew biết nhìn thấu suy nghĩ người khác và tên Christian hay nghi ngờ này nọ, may quá. Nhưng nó quên rằng Brian cũng đọc được suy nghĩ của người ta qua ánh mắt à? Có khi nội công còn thâm hậu hơn cả Andrew nữa cũng không chừng. “Ặc, phải bình tĩnh phải bình tĩnh.” Erica nháy nháy đôi mắt như có ý muốn nói với Maya là đừng có đảo đảo mắt lung tung nữa, sẽ dễ bị phát hiện như chơi. Brian mà truy hỏi nữa là chết ngắt ở đây cả hai đứa luôn. - Bọn đó đi hết rồi, chẳng còn tên nào cả. - Ngay lập tức điều chỉnh lại ánh mắt “để bị lộ” của mình, Maya đã nói trước khi Justin kịp trả lời câu hỏi trên kia. - Vậy sao? - Vâng, vì em cứ lo khi Erica về nói ấy anh biết sẽ không kịp cứ anh Eris nữa nên chạy đến đây trước. - Nhìn thấy ánh mắt bán tín bán nghi của cả hai tên “khủng bố” trước mặt càng làm cho Maya hoảng hơn, nó mà để ấy tên này biết chuyện gì là coi như đi đời nhà ma với Andly luôn chứ chẳng chơi. - Trời ạ, vậy mà anh cứ tưởng... thôi bỏ đi. - Justin cười, hẳn cười là đã tin Maya rồi, nó thở phào nhẹ nhõm. - Bây giờ chúng ta cùng đến biệt thự ở ngoại ô đi, chắc chắn là bọn chúng đag ở đó rồi. - Nếu Justin đã không nói gì rồi thì chẳng có lý do gì để Brian truy hỏi thêm nữa cả, lúc này việc cần làm là tìm ra tụi đáng-chết đó. - Gọi điện thoại báo ấy người bên đó biết đi anh, chúng ta sẽ sang đấy ngay. - Erica đưa điện thoại của Brian mà mình đang cầm trên tay lên, vừa kịp lúc nháy mắt với Maya để nói với con bạn hãy nhanh điều người đến đó trước. - Ủ. - Không một chút hay biết gì, Brian cầm chiếc điện thoại rồi gọi cho phía Christian ngay. Sau đó cả bốn người cùng đi ra xe, chuẩn bị cho cuộc “săn lùng bang Black”. ***** Trên xe, Thiên Trang ngồi lo lắng không yên, chẳng biết Maya làm cái quái gì mà liên lạc mãi chẳng được. (Trời ạ, người ta đang ngồi bên Justin, nhắn tin cũng chẳng được nữa là nghe điện thoại @@) - Này, cách một đoạn xa hơn tí đi, coi chừng Andrew phát hiện ra là có người bám đuôi đây, tên ấy ghê lắm. - Hơi chồm người sang nhắc nhở Emila đag lái xe, nó vừa nhìn đắm đắm vào cái điện thoại ở trên tay mình, thậm chí cầu mong hai con bạn kia nhanh nhanh liên lạc. Reng reng reng... tin nhắn đến, Thiên Trang nhanh chóng mở ra đọc ngay: [Mày cứ đi ra biệt thự ở ngoại ô trước đi, theo xe nhóm anh Christian đấy, mấy người bọn tao cũng đang trên đường đến đó.] Là tin nhắn từ phái Erica. Cũng may là nó đã lên nhắn tin được trong khi Brian đang mãi lái xe. [Ok, tụi này đang bám sát xe anh Andrew.] ***** Ở xe trước, Demi bất ngờ nhú mắt nhìn lại đằng sau. “Ồ hô, bây giờ con định xuất hiện để kéo anh Christian về đấy à? Không dễ vậy đâu.” Trong đầu bắt đầu đã lóe lên một vài suy nghĩ “không mấy tích cực”. - Anh Andrew, hình như chúng ta bị theo dõi ấy. - Đúng là cái con nhỏ đáng ghét mà, đang lúc này rồi không lo cho Eris đang bị trói bên cạnh cái hồ cá mập khủng bố không biết còn chịu đựng nổi không mà còn ở đây để chơi xấu người khác nữa, đúng là điên! “Nào, quay lại nhìn rồi cắt phăng cái đuôi ấy đi đi.” - Biết rồi. - Nhưng không, câu trả lời cụt lùn của Andrew làm nó ngạc nhiên tròn mắt. Hẳn biết rồi mà lại không nói gì sao? Cả Christian ngồi bên cạnh mà vốn nó đã tưởng tượng ra sẽ quay đầu lại ngay rồi tức giận tưởng đó là tụi Black cũng ngồi yên đó đứng đưng như không. Haha, tài nghệ lái xe của Emila còn lâu mới qua mắt được những tay lão luyện đến đáng sợ này của Devil chứ! “Lái xe là một cô gái sao? Tụi Jonas đưa một cô gái đi theo dõi mình?” Một nụ cười khinh bỉ chọt lướt qua khóe môi của Andrew, làm cho Demi cảm thấy chạnh lòng. Nhưng lần này coi như là lần đầu tiên trong đời mà Andrew đoán sai đi, hẳn không hề nghĩ ra được người ngồi bên cạnh cô gái lái xe là cô-em-gái mà hẳn đã tưởng như đã mất của mình. Tốc độ xe vẫn nhanh như cũ, không hề tăng lên cũng chẳng hề giảm đi càng khiến cho Demi cảm thấy khó hiểu hơn. Rút cuộc thì hai người đag im thinh thít trong cái xe này đang nghĩ gì chứ??? [Phương Thảo, tìm mọi cách cắt đứt cái đuôi đang bám theo tao cho tao.] Bực mình lấy điện thoại ra nhắn tin cho cô-thư-kí của mình mà không biết rằng hậu quả đằng sau của những tin nhắn đang và sẽ của mình sẽ như thế nào. [Ồ đâu ạ?] Phương Thảo mỉm cười, coi như làm chuyện này lấy công chuộc tội vậy. [Andly đang trên đường tới khu biệt thự vườn ở khu ngoại ô, hang ổ của bang

Black ấy.] [Vàng ạ.] Trả lời là thế thôi, nhưng thật sự thì bây giờ Phương Thảo đang giật mình đến run rẩy. Andly đang trên đường đến đây à? Không phải như vậy chứ??? - Gì đấy? - Đột nhiên đang cầm điện thoại vừa suy nghĩ thì giọng nói quen thuộc của Jonas vang lên, nghe có vẻ đang rất hứng thú. Có nên nói chuyện này cho Jonas biết không nhỉ? Nhưng chưa kịp suy nghĩ gì thêm nữa, điện thoại của nó đã bị Jonas lấy đi. Đọc cái tin nhắn trên màn hình điện thoại, Jonas giật mình khắp người. - Andly??? Cô ấy đến đây sao??? - Trong giọng nói còn có nét cười, chắc hẳn đằng sau vết sẹo ghê sợ kia là một gương mặt thiếu niên anh tuấn. Phương Thảo thở phào, cũng may là nó không bị tra hỏi nhiều về những cái tin nhắn đó. - Tin nhắn này ở đâu ra? - Đâu có dễ mà thoát khỏi mắt của Jonas vậy cơ chứ? Không là gì thì tại sao hẳn chống đỡ được cho bang Black đến ngày hôm nay? - Demi? Là ai? - Là... là... - Biết nói làm sao đây chứ? Không lẽ nói Demi là một trong Tứ Đại Mỹ Nhân? Hay là bạn của Devil chứ? Nói như vậy thì Phương Thảo chỉ có con đường chết thôi. - Là ai? - Thôi kệ vậy, dù gì nó cũng ghét Demi kinh khủng, cứ hay bắt nó phải đi giết người, lấy máu người đó bôi lên những tờ giấy kinh tởm. Lần này nó coi như phải tìm cách để thoát khỏi con đàn bà đó mới được (ngta mới là con gái thôi hà) - Thiên Sứ Nóng Bỏng. - Chỉ bốn từ ngắn ngủn thôi cũng đã khiến cho Jonax suýt nữa đứng không vững rồi. “Cô ta vừa mới nói cái gì nhỉ???” - Là Thiên Sứ Nóng Bỏng. Đại Mỹ Nhân Tây Châu của Tứ Đại Mỹ Nhân. Tôn Nữ Tây Châu. - Từng câu từng chữ của Phương Thảo như đang bị Jonas nuốt gọn. Hắn không ngờ được cô gái ít nói luôn ở bên cạnh hắn bao lâu nay lại là một người biết nhiều thứ đến rõ ràng như thế. (cho tg chen vào tí nha, ở chap mấy đó hình như có tên của Demi nhưng tg quên là mình đặt cái tên gì rồi với lại lười tìm nên tg cho Demi tên khác luôn á. Tôn Nữ Tây Châu nha) - Làm sao cô biết? - Ánh mắt ... (đoạn này tg không biết phải diễn tả ánh mắt đó như thế nào, nhưng mà phải nói là vừa có chút vui mừng, vừa có chút hăm dọa, vừa có chút tò mò ^^) lướt qua khuôn mặt đang có chút bối rối của Phương Thảo - Thôi bỏ đi. - Hắn cũng chẳng cần tra cứu thêm làm gì nữa, những vẫn chắc chắn một điều rằng Phương Thảo không-bao-giờ nói dối hắn. Tôn Nữ Tây Châu? Chính là Demi sao? Che giấu cũng tuyệt thật. Thảo nào lần trước Tứ Đại Mỹ Nhân ra mặt giúp Devil là vì quen biết! “Vậy mà mấy thằng đàn đó không hề biết chuyện gì, thú vị thật.” Hắn nghĩ thầm rồi cười hả hê, bước ra, đến phòng giam của Eris. Đưa tay ấn cái nút đỏ đỏ ở ngay bên cạnh cửa ra vào, lập tức có một tấm kính trong suốt chắn ngang cái mặt hồ phía dưới lại. Đến lúc này thì Eris mới từ từ cảm nhận lại được sự sống, sống chung với lũ cá mập ăn thịt người này không hề dễ dàng chút nào - kể cả với một người được mệnh danh là “Truyền Nhân Của Thần Chết” như hắn. - Mày muốn biết chuyện gì đang xảy ra không??? - Một điệu cười nửa miệng, khuôn mặt kia khi vui vẻ trông cũng hiền lành hơn nhiều. - Chuyện gì? - Vốn đã có sẵn thù hằn trong người, nay lại còn nhìn thấy cái điệu bộ này của hắn càng làm cho Eris điên thêm. - Chưa giết tao sao? - No no no, làm gì có chuyện không giết mày chứ, nhưng mà trước khi chết mày có muốn nghe một vài câu chuyện thú vị không? - Lấy một cái ghế ngồi xuống bên đối diện với cái ghế đang trói chặt Eris, thần thái hắn vẫn thong thả như chẳng có việc gì quan trọng với mấy con cá mập kia cả. Chẳng cần phải sợ lắm. - Nói nhanh đi. - Giọng nói vẫn cứng nhắc và ngang tàng như thể chuyện bị những con cá mập ấy làm đến sợ phát khiếp chưa từng xảy ra vậy. - Hừ, đúng là những chàng trai lãnh đạo Devil người nào cũng khí chất hơn người cả nhỉ? - Gương mặt hắn không hề tỏ vẻ thuận với câu nói của hắn chút nào, càng tỏ ra khoa trương để ca ngợi Devil thì giọng nói của hắn càng thêm mỉa mai khinh bỉ đến tột cùng. - Nói gì nói nhanh đi. - Tên Jonas này đã thử thách quá nhiều sự kiên nhẫn của Eris rồi đấy. - Ok, vào vấn đề chính. - Jonas bắt đầu nài nỉ thẳng thắn nghiêm túc lại, không hề có ý định đùa giỡn hay khinh bỉ gì nữa. Rồi hắn bắt đầu nói - Trước khi mày chết, tao ày hay một tin mà tao chắc chắn rằng hai ngày nay mày rất thắc mắc. Eris nhướng mày lên... hai ngày nay hắn thắc mắc gì nhỉ? Cũng không nhớ rõ nữa... có có... hắn thắc mắc lắm, tại sao tên Jonas này lại kiếm ra được mấy con cá mập ăn thịt người kinh khủng đến như vậy... không lẽ tên đó muốn ngồi kể sự tích của mấy con cá mập chết tiệt này có hắn nghe sao? Bị điên à? - Mày đã nghe tao nói là Andly còn sống đúng không??? Ừ nhỉ? Đúng rồi! Vậy mà hắn lại quên mất!!! - Mày nói cái gì??? - Andly còn sống đấy. Cô ấy chưa chết! - Vậy người hôm đó ở nhà xác thì sao? - Cô gái khác thôi. - Jonas nhún vai bất cần. Đúng như hắn đoán là mấy tên này hoàn toàn chưa biết gì cả. Thôi thì hắn làm người tốt ban ấy tên này chút ân huệ cuối cùng cũng được. Chỉ sau ngày hôm nay thôi, Andly nhất định sẽ là của hắn. Nhất định! Chỉ cần hắn giết được Christian, Brian, Andrew, Eris và Justin, thì chắc chắn Tứ Đại Mỹ Nhân sẽ thuộc về tay Black một cách trọn vẹn rồi! Nay giờ Eris đối thoại với hắn mà thấy ong ong cái đầu. chuyện này là chuyện quái gì vậy nhỉ? Cô gái hôm đó rõ ràng là rất giống Andly mà!!! - Còn một chuyện nữa còn quan trọng hơn rất là nhiều... - Hắn nói lấp lửng, như đang gợi trí tò mò của Eris. - Chuyện gì nữa? - Một chuyện thôi cũng đã đủ cho hắn thất thần lắm rồi, thêm chuyện thứ hai này mà cũng động trời nữa thì nói không chừng hắn sẽ té ghế mà rơi xuyên qua tấm kính đó rồi rớt trợn vào họng của mấy con cá mập dưới kia mất thôi. -

Mày có tin được bốn cô gái đáng yêu hiền lành thường ngày vẫn bên cạnh mày đó, sống chung với mày đó là Tứ-Đại-Mỹ-Nhân không??? CÁI GIỀ???? Chuyện quái gì thế này? Sao tên khốn này lại biết cả việc này chứ? Lúc này đây tự nhiên hắn cảm thấy mình bị trời như thế này thật là một việc may mắn. Nếu không thì có lẽ khi nghe xong tin này thì hắn đã té ghế xuống như lúc này tưởng tượng ra thật rồi! - Tứ Đại Mỹ Nhân? - Eris lặp lại cụm danh từ này thêm một lần nữa, để chắc chắn rằng mình đã không bị nghe nhầm. Nhưng có nghe đúng thật thì có lý do gì hắn phải đi tin bọn người vô lại này chứ? Chẳng đáng tin chút nào! - Đúng, Tứ Đại Mỹ Nhân! Andly, Maya, Erica và Demi, chẳng phải rất xứng là Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại lắm sao? - Jonas bỗng dừng lại cảm thấy thích thú với vẻ mặt hoàn toàn đơ-như-cây-cơ của Eris. Thì ra bọn người này cũng thuộc loại mất mủ thôi! - Tại sao tao phải tin mày? - Đột nhiên Eris bừng tỉnh lại, hắn cảm thấy như là đang bị mang ra để làm vật thí nghiệm, có phải tên Jonas này cũng muốn thấy bọn người mà hắn xem là mù mắt phản ứng như thế nào khi nghe cái tin động trời này không chứ? Eris bắt đầu cố gắng nhớ lại toàn bộ sự việc. Emila, đúng rồi. Cứ cho Andly, Maya, Erica và Demi là Tứ Đại Mỹ Nhân đi. Nếu là Tứ Đại Mỹ Nhân thì chắc chắn quen với Emila rồi. Cái tối mà trận bóng rổ của trường diễn ra ở Nhà Thi Đấu hắn đã gặp Emila, trông nó ăn mặc như một thằng con trai vậy. Lúc đi ra ngoài lại đột nhiên thấy thêm một người nữ-cái-nam-trang y chang như Emila nữa. và đặc biệt là cô gái ấy rất thân thiết với Brian. Hắn chưa từng thấy ánh mắt đó được gửi đến ai ngoại trừ Andly cả. Nhưng nếu người đó là Andly thì mọi chuyện hoàn toàn trùng khớp với hai cái tin mày hắn vừa nghe được. Andly là một trong Tứ Đại Mỹ Nhân. Quen với Emila. Lần ấy trở về thăm Brian. Vậy Brian cũng biết là Andly còn sống sao? Từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ nghe Brian nhắc đến vấn đề này cả. Nhưng lý do tại sao Andly lại giả chết rồi dùng cô gái khác thay thế mình như thế? Hay tại sao ngay mấy đứa con gái đáng yêu hiền lành mà ngày nào cũng đi học chung, ăn cơm chung, thậm chí là ngủ chung đó là Tứ Đại Mỹ Nhân mà bọn hắn cũng không biết gì? Hay là có người biết nhưng lại không nói ra? Những suy nghĩ đó cứ kéo nhau tới ồ ạt làm cho Eris đau cả đầu, muốn vò đầu bứt tai ngay bây giờ nhưng chẳng thể nào làm được. Sợi dây thừng rắn chắc mà hắn đã từng thăm cảm ơn bây giờ lại khiến hắn bực bội vô cùng. - Tùy mày. - Jonas cười cười rồi đá cái ghế đi ra ngoài, chẳng biết vô tình quên hay cố ý mà hắn chẳng thèm nhấn lại cái nút đỏ đó thêm lần nữa để cho cửa kính mở bật ra lại. Cứ thế đi ra ngoài, thần thái ung dung, tự phụ. Kể ra cũng thật là đáng để nói. Cả Christian và Eris đều cùng nhau biết được những bí mật quan trọng này. Nhưng chỉ khác mỗi chuyện là người tiết lộ cho họ là ai thôi. Mà nói là khác cũng không đúng, cả Jonas và Demi đều là những người thâm hiểm, ác độc. Jonas muốn trừ khử đi Christian để giành lấy được Andly! Demi thì lại muốn trừ khử đi Andly để giành lấy Christian! Thế có hài không chứ?

97. Chương 98

Ngay khi Devil tới cổng của ngôi biệt thự vườn nằm ở trung tâm của khu đó, Jonas đã phái người đến để “đón tiếp” từ lúc nào rồi. - Hân hạnh hân hạnh đón tiếp Devil. - Jonas đi ra, khuôn mặt đầy niềm nở để đón tiếp những vị khách quý đang đứng trước mặt đây. - Đã lâu không gặp mày. - Christian cười khinh nhìn cái tên chết-tiết trước mặt, thật bực mình khi phải đứng đây mà nói chuyện với cái tên mà hắn đang muốn giết-chết-nhất. - Hôm nay chỉ có hai người đến thôi à? Vậy Brian, Justin và cả Eris đâu rồi? Mẹ nó cái thằng khốn kiếp. - Eris ở đâu? - Trước những lời lịch sự của Jonas càng làm cho sự kiên nhẫn của Andrew vượt quá giới hạn. Vốn dĩ hắn đã biết là Eris ở đâu vậy mà còn giả vờ hỏi nữa sao? Muốn chơi nhau à? - Sao lại hỏi tụi này chứ? Lại thật, thằng đó nó ở đâu thì mặc xác nó, tao chẳng cần quan tâm. - Jonas quay đi, hai tay chấp ra sau lưng như đang suy ngẫm việc gì đó lớn lao lắm. Câu nói vừa rồi của hắn làm cho cả Christian và Andrew đứng đó hện không thể giết chết hắn ngay lúc này. - Thằng c-h-ó. Mày nói nhanh Eris đang ở đâu? - Andrew xông lên túm lấy cổ áo của Jonas, trong ánh mắt là lửa giận phừng phừng như đang muốn thiêu đốt đối phương. - Mày muốn chết ngay tại đây à? - Một tên đàn em xông lên để kéo tay của Andrew xông ra khỏi cổ áo của đại ca mình, coi bộ tên này cũng dũng cảm và trung thành phết í. Pằng! Một tiếng súng lạnh lùng vang lên. Christian này giờ vẫn ngồi yên ở đấy, gương khẩu súng Nagant M1895 của mình nhắm thẳng vào đầu của tên đàn em đang định kéo Andrew ra khỏi Jonas và bắn một phát... Tên đó ngay lập tức ngã khụy xuống một vùng máu đỏ tươi... - Còn đứa nào ra đây nữa không? Nếu mày còn không nhanh đưa bọn tao đến nơi đang giữ Eris thì người tiếp theo ăn quả đạn này

sẽ là mày đấy! – Một giọng nói âm vang, gió lạnh của biển tự nhiên lại lùa vào mặt đất một cách mạnh mẽ khiến cho những ai đang chứng kiến cảnh này đều phải thoáng rùng mình. Thiên Trang và Emila cũng không phải là ngoại lệ, cả hai đang nấp ở một gốc cây to bản ở cách đó không xa, ở đây thuận tiện cho việc không bị phát hiện và dễ quan sát tình hình căng thẳng lúc này. – Bỏ súng xuống. – Ngay sau lời của Jonas thì lập tức quanh đấy xông ra gần 100 người, đang đứng vây quanh cả khoảng sân trong biệt thự, trên tay mỗi người là một khẩu súng lục đen đậm, tàn ác. Cứ cho là súng lục của tụi đàn em Jonas không đem ra so được với khẩu súng Nagant M1895 của Christian đi chẳng nữa thì một phát của Christian có thể giết chết mấy người? Và 100 phát của tụi đàn em Jonas có thể giết chết được mấy người! – Anh Christian, bỏ súng xuống đi. – Demi đi tới, cố gỡ lấy cây súng đang nằm im lìm trong tay Christian và ngay lập tức nhận ra rằng, cây súng đó chính là của Andly! Chỉ có những người ở Nga mới thường hay dùng những loại súng này thôi. Nhưng không đúng, Brian cũng là người Nga cơ mà, với lại, căn bản là Christian hoàn toàn không biết là Andly cũng-có-súng. – Bỏ súng xuống đi anh. – Demi nói gần như muốn khóc, thật sự nếu bây giờ Christian vẫn muốn làm liều đi nữa thì mạng của ba người bọn họ sẽ không được bảo toàn. Pằng pằng pằng!!! Một loạt tiếng súng đột nhiên vang lên, làm cho không một ai trong số bọn họ kịp định thần lại để nhận biết rằng những viên đạn đó đang nhắm vào mình hay là đang nhắm vào tụi đàn em của Jonas. Nhưng không lâu sau đó, câu trả lời đã có rất rõ ràng... những tên đàn em của Jonas ngã lăn xuống sân nhà với trên người là những vết súng loang lỗ đến đáng sợ. Một vài viên đạn đã quá đà mà đâm ngay vào những tấm cửa kính làm bọ vỡ vụn ra. Nếu không tránh đi được thì có lẽ bọn người Christian, Andrew và Demi không chết vì súng cũng bị chết vì bị mảnh chai bắn vào người.? – Maya, Maya đến rồi đấy. – Thiên Trang vui vẻ mỉm cười nín lấy tay của Emila, sắc mặt tự nhiên tái nhợt đi hẳn. – Thiên Trang, cô sao vậy??? – Giọng nói của Emila hình như đã to quá mức thì phải. Nhưng nếu như đặt trong khung cảnh hỗn loạn lúc này thì có lẽ mọi người trong này sẽ không thể nào nhận ra, đằng này lại là đang ở tổng một không gian cực kỳ vắng lặng, sự vắng lặng sau những tiếng súng đang bao trùm bởi mùi tanh của máu đến khủng khiếp. Thiên Trang là ai? Tất cả mọi người đang có mặt trong này đều nhìn ra ngoài đó, những duy nhất chỉ có một người biết được cái nhân vật tên Thiên Trang ấy là ai thôi. Là ai hả? Là người mà Demi ghét nhất trong cuộc đời này! Là người mà đối với Demi là một con người thích cướp đi tình yêu của bạn! Ngoài kia, ngay khi nhận thức được giọng nói của mình có phần quá đà nên Emila sợ chết khiếp, nếu như lúc này mà bị lộ ra thì coi như tất cả là lỗi của nó rồi. Nhưng mà... ông trời vẫn còn muốn gây cản trở với Christian thì phải... ngay chính cái lúc mà Christian sắp được gặp lại người con gái mà hắn ngày nhớ đêm mong rồi thì ông trời lại khéo léo mà lấy đi cơ hội đó. Không biết đã là bao nhiêu lần rồi. – Sao rồi, tụi nó chết hết chưa? – Maya đi vào, cố ý che đi hai cô gái đang mang đồ thể thao nấp sau gốc cây đó, nhằm đưa mọi người trở về lại với hiện thực là 100 tên đàn em của Jonas đã nằm ngất ở đấy, và có khoảng mấy chục tên khác đang cầm súng đứng ở phía ngoài quanh đó. – Bọn họ là ai vậy? – Andrew bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, bọn người này không hề là người của Devil, vậy thì là người của ai chứ? – Là bạn của em hồi em ở bên Nhật. – Maya nhảy vào nói ngay trước khi Justin kịp thắc mắc cái câu y như Andrew vừa hỏi. – Bạn bên Nhật sao? – Một cái nhướn mày đầy sấm soi của Demi làm cho cả Erica và Maya đều giật thót mình. Không lẽ con này nó bị điên sao??? Ngay lập tức tất cả ánh mắt ngạc nhiên đều nhìn về phía Demi. Maya và Erica không ngờ là nó lại có thể nói ra những câu nói đó. Còn Christian, hắn đang rất rất rất là... (là gì nhỉ? Kiểu như là mất lòng tin hay là thất vọng gì gì đó ấy), hắn không ngờ là Demi lại có thể bán đứng bạn bè ngay trước mặt cô bạn của mình như vậy. – Bạn của tao đấy, mày thì làm sao mà biết được. – Chẳng những không mất phong độ vì bị câu nói của Demi mà cho ngạc nhiên mà ngược lại, Maya chẳng thềm để ý gì (chỉ hơi ngạc nhiên một chút sau khi nghe xong thôi) mà khéo môi nhếch lên một nụ cười không-thể-đều-hơn để nhìn con bạn khốn kiếp! – Thôi được rồi. Dừng lại. – Giọng nói mệt mỏi của Andrew vang lên, cắt phăng đi cái ý kiến – mà theo hắn là – vợ vẫn sắp tuột ta khỏi cái miệng giả dối đó của Demi không một chút thương tiếc. – Jonas... Jonas đâu? – Đột nhiên giọng nói của Erica vang lên, ngay lập tức sự chú ý của cả bọn mới quay lại vấn đề chính lúc này. Còn Jonas? Hắn có ngu mới ở đó để nộp mạng cho bọn người này khi chưa kịp hành hạ bọn chúng. Chạy vào trong biệt thự, vào phòng của Eris, thái độ đã trở về như ban đầu, phong thái ung dung, không coi ai ra gì! Đưa tay lên, nhấn mạnh vào cái nút đỏ ở gần cửa. Tầm kính ngay lập tức bật mở ra và... Rầm! Một con cá mập khổng lồ ngoi lên quá mặt kính... nhưng may mắn là nó mới chỉ chạm được vào ông quần của Eris thôi... Nhưng dù có thể nào đi chẳng nữa thì như vậy cũng quá là đáng sợ rồi. Đây mới là hình phạt khó chịu đựng nhất. Mặc dù có bản lĩnh, mặc dù bản thân có lợi hại cỡ nào đi chẳng nữa thì cũng không thể chống đỡ nổi vào tình thế lúc này được. Chỉ cần nhìn thấy những chiếc răng sắc nhọn đến ghê tởm của những con cá mập khát máu khổng lồ thôi cũng đủ làm cho người ta rã rời cả chân lẫn tay rồi. – Cứ ở đây tận hưởng đi nhóc. Sẽ không lâu nữa đâu,

sẽ có vài đứa ngu sẽ cùng tận hưởng cảm giác đó với mày. – Cười một cái, rồi sau đó đóng sập cửa đi ra ngoài. Ở ngoài này. – Chúng ta vào trong đi. – Brian giục, tự nhiên hẳn lại có linh cảm chẳng tốt gì đối với Eris – Chắc chắn là Eris đang gặp chuyện. – Được. – Nhận lại được là những cái gập đầu đầy quả quyết. – Vì cái biệt thự này rộng quá nên chúng ta sẽ chia ra thành từng nhóm nhỏ, tôi, Demi sẽ cùng đi vào bên trong cửa chính. Erica, Brian hai người sẽ đến cánh cửa sau của khu vườn phía Tây. Justin, Maya còn hai người thì đến cửa đằng sau giáp với mặt biển. Christian... – Tao đi một mình được, không việc gì. – Như hiểu ý, Christian lạnh lùng đáp, vốn hẳn đã không hề sợ bất cứ thứ gì. – Ok, mày sẽ vào cửa ở khu vườn hướng Đông. Còn những người... ừm... bạn cũ của Maya, các người cứ đứng bên ngoài này, rải rác quanh biệt thự, không để ột tên nào thoát khỏi đây cả. Và điều quan trọng nhất là phải bắt sống bọn chúng, biết chưa? – Được. – Vậy chúng ta đi thôi. Demi mặc dù chẳng thích đi với Brian tí nào nhưng bắt buộc phải đi nếu không thì... hậu quả sẽ không nhỏ chút nào. Nhưng không phải là Andrew thích Demi nên mới muốn giữ nó lại bên mình đâu nhá, mà là quá ghét, quá kinh tởm đến nỗi phải kéo đi theo với hắn để hắn có thể dễ dàng canh chừng và chắc chắn là cô gái này không hại được ai. Bất cứ người nào! – Đi nhanh lên! – Andrew nhả mặt nhìn lại đằng sau, Demi vẫn đang còn luyến tiếc nhìn theo Christian đang đi về cánh cửa phía Đông. – Em biết rồi. – Miễn cưỡng trả lời lại, mặc dù rất không hài lòng. Sau đó hai người này tiến đến vào trong đại sảnh của biệt thự. Chẳng có một bóng người nào cả. Chợt... – Nằm xuống! – Andrew hét lên... Pằng! Một viên đạn loại APERS bay sượt qua tóc Demi, nếu lúc đó Andrew không kéo nó cúi xuống thì bây giờ chắc chắn là nó đang nằm trên một vùng máu rồi! Nhưng Demi đâu có ngờ rằng, viên đạn vừa mới được bắn ra chính là loại đạn được bỏ trong cây súng mà nó đưa cho Phương Thảo chứ? Soạt... Ngay lập tức, lại có thêm hai viên đạn từ đằng sau đang nhắm lưng của bọn họ mà tiến tới... và lần này... không ai tránh được... Phía Justin và Maya. – Em không sao chứ? – Justin quay lưng lại lo lắng hỏi. Hẳn vẫn tưởng rằng Maya chỉ là một người con gái bình thường như bao cô gái khác thôi! – Vâng, không sao ạ. – Trên tay Maya lúc này vẫn đang cựa quậy khó chịu vì phải giấu thật nhiều phi tiêu vượt nhọn, vốn dĩ nó không cần phải khổ sở thế này đâu, nhưng Justin ở đây, nên nó phải giấu đi như vậy. – Cẩn thận Maya... Vút!!! Khoảnh khắc mà Justin thấy cái gì đó đang lao về phía hắn và Maya thì lại có thêm một-thứ-gì-đó đang lao theo hướng ngược lại, tốc độ vô cùng kinh người. Aaaaaaaa. Tiếng hét của một tên nào đó cất lên... rồi ngay lập tức hai xác người đầy máu tươi rơi xuống... toàn thân đầy máu tanh... và nếu nhìn kỹ thì có thể thấy rõ ràng ở cổ của một người đều có một cây phi tiêu nằm lún sâu vào... rất kinh tởm... – Maya... – Chúng ta đi tiếp thôi, phải nhanh lên trên đó để tìm anh Eris! – Ngắt ngay lời thắc mắc không đáng thắc mắc nhất lúc này của Justin, Maya kéo tay hắn đi, lên tầng hai. Erica và Brian. – Em không sao chứ? – Dưới chân hai người này bây giờ là những tiếng động vô vùng đáng sợ, cứ như là có cái gì đó cứ muốn ngoi lên mặt nước ấy, rất khủng khiếp. Những tiếng gầm gừ này không là gì khác ngoài tiếng của... cá mập! – Chúng ta phải đi khỏi cái chỗ khủng khiếp này ngay đi anh, em không bao giờ muốn mình là thức ăn của mấy con cá mập này cả! – Bám rít lấy khuỷu tay của Brian, Erica vô cùng sợ sệt, nói mà gần như muốn khóc ấy. – Được rồi, đi nhanh thôi. – Cô gắng níu Erica ra khỏi là hồ nuôi cá mập nhân tạo này, Brian đi nhanh lên tầng hai. Nhưng đâu có dễ dàng đến như vậy chứ? Rầm! Kính dưới sàn nhà bắt đầu vỡ ra... chắc chắn là lực tấn công của những con cá mập này vô cùng mạnh. – Chạy thôi Erica. – Túm lấy cánh tay của Erica, Brian lao như điên về phía trước, Nếu bây giờ bọn họ vẫn còn chần chờ ở đây thì chắc chắn sẽ là thức ăn của những con vật tởm tuột ấy trong chớp mắt. Từng bước chân của bọn họ là từng tiếng nứt vỡ ở dưới sàn... tiếng động ấy càng dễ sợ chừng nào thì càng thúc giục bọn họ phải nhanh chân đến chừng ấy... Rầm!!! Nhưng không, những loài thú đáng ghét đó quá nhanh... Máu của Brian chảy ra khắp sàn nhà... – Anh Brian!!! – Tiếng hét của Erica làm cho cả ngôi nhà này gần như vỡ toác. – Anh Brian!!! – Tiếng hét của Erica vang vọng lên cả căn phòng đang ngập nước ở đó... máu của Brian lúc này đã hòa thành dòng và... Brian biến mất... biến mất ngay trong cổ họng của con cá mập khổng lồ kia. Rầm!!! ***** Emila và Thiên Trang đang cố gắng bước đi một cách nhẹ nhàng nhất để không phát ra tiếng động nào. Đằng trước là Christian đang tìm cách để đi vào trong cánh cửa mà không cần dùng đến súng. Lạ thật, cánh cửa này đóng kín. – Emila, sao lại đóng kín thế kia? – Thiên Trang xoay sang hỏi khi thấy Christian làm gì đó nãy giờ mà cánh cửa đó vẫn chẳng hề động gì, không lẽ 3 cửa kia thì mở dễ dàng nhưng cánh này lại đóng chặt vậy? – Cô Thiên Trang, chúng ta hãy ra mặt đi. – Emila giục, khi thấy càng ngày càng không nên đứng đằng sau mà quan sát vậy nữa. – Không được, nhớ như anh Christian... – Không sao đâu, tôi đảm bảo ảnh sẽ không cuống lên vì tưởng cô là ma hiện hình đâu mà. – Emila cười tủm tỉm với ý nghĩ của mình, trong đầu đang thử hình dung ra cảnh tượng huy hoàng Christian sẽ ngã bổ chửng khi thấy cô bạn gái đã mất của mình lại đang đứng lù lù ngay trước mặt. – Tập trung đi. – Thiên Trang nhả mặt, không viết nên nói gì nữa, Emila nói đúng mà. Soạt... Ấy, hình như Christian đã mở được cánh cửa thì phải... Nhưng... –

Christian, ra khỏi đây mau!!! – Thiên Trang bất ngờ chạy ủa tới và níu lấy vạt áo của Christian ra. Ngay lập tức, một con dao mũi nhọn hoắc phóng thẳng từ phía trên cửa xuống đất với một lực vô cùng dữ tợn. - Phù, may thật! – Buông Christian ra, Thiên Trang ngồi thở phào nhẹ nhõm mà không biết rằng chính nó vừa làm cái hành động giống với ý kiến mà nó vừa phản bác của Emila. - Andly??? Andly là em thật sao??? – Nó đang chuẩn bị tinh thần để nhận cái gạt tay đầy sợ hãi của Christian nhưng ngược lại, Christian chẳng có vẻ gì gọi là dễ sợ mà thay vào đó, hắn còn như bắt được vàng, chớp ngay lấy tay Andly, như thể nếu hắn chỉ cần thả lỏng một chút thì Andly sẽ biến mất ngay, thêm một lần nữa vậy. - Andly!!! Cuối cùng em cũng đã đến!!! – Chôm người đến ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé quen thuộc nhưng lạ lẫm đó mà Christian mừng đến phát khóc. Hắn đã từng tưởng tượng ra không biết bao nhiêu lần cái ngày tái ngộ này. Bây giờ đã gặp lại, hắn còn tưởng như mình nằm mơ, nước mắt chực rơi xuống. Hắn vốn nghĩ mình là một người con trai mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức vô cảm và không bao giờ phải chảy nước mắt, nhưng không ngờ, sức chịu đựng của hắn cũng có hạn, hắn không thể nào chịu được khi mất đi người con gái này, người con gái mà hắn yêu thương – thêm một lần nữa! - Anh Christian, hãy cẩn thận! – Andly cũng ôm chặt lấy hắn, nước mắt cũng như muốn trào ra khỏi đôi mi nặng trĩu, giây phút này, nó chỉ ước là không phải ở đây thôi. Nó không bao giờ mong muốn lần gặp lại này lại ở ngay trong tình cảnh nguy hiểm không lường trước như thế... từ đằng xa, Jonas đang đứng ở trên sân thượng của biệt thự và cảm phần khi nhìn thấy đôi uyên ương đang tận hưởng giây phút yêu thương ngay trong tầm mắt hắn như thế này, hắn vốn đã biết, người Andly thích vẫn là Christian. Hắn vốn đã biết, mình không hề xứng đáng với Andly sau những gì mà ba hắn đã gây ra cho nó. Nếu bây giờ, người con gái ở dưới đó không phải là Andly, thì hắn đã một phát bắn cho Christian chết ngay tại chỗ rồi. Nhưng rất tiếc, nếu bây giờ hắn chỉ cần giương súng về phía đó và một phát đạn nhắm ra thôi... thì chắc chắn, người hứng trọn quả đạn này lại là người con gái mà hắn yêu nhất! Thôi thì lùi một bước mà tiến ba bước. Vì cánh cửa mà Christian đóng đi vào chính là nơi gần với phòng giam giữ Eris nhất nên hắn mới để sẵn một con dao vuốt nhọn như vậy để phòng có kẻ đột nhập để cứu người. Nhưng không ngờ, số của Christian may mắn quá, lại có một người con gái sẵn sàng cứu hắn bất cứ lúc nào như vậy. Bây giờ hắn cứ để cho hai người này vào một cách an toàn như vậy đã, rồi sẽ cho từng người một nếm trải cảnh sống không bằng chết là như thế nào. Nếu khi sống mà không có được Andly. Thì như vậy, hắn sẽ giết chết Andly và tự kết liễu đời mình. Để khi chết được ở bên nhau.

98. Chương 99

Ở trong một căn phòng tối om, khi mới vừa mở mắt ra thì cả Demi và Andrew đều vô cùng ngạc nhiên. - Eris! Mày có sao không? – Ở trước mặt là một gương mặt vô cùng quen thuộc nhưng hình như đã bị biến dạng một cách kinh khủng. - Anh Eris... – Demi cũng thều thào kêu, không thể tin được người đang ngồi trước mặt mình là một nhân vật lẫy lừng của Devil. Thật là trở trêu làm sao! Eris nghe tiếng gọi mình thì lơ mơ tỉnh dậy, hai mắt mở tròn khi nhìn thấy cả Andrew và Demi đều đang trong tình trạng vô-cùng-khẩn-cấp như mình. - Cẩn... thận...!!!! – Bây giờ cổ họng của Eris không hề còn chút sức lực nào sau hai tiếng bị hành hạ ngay dưới cía địa ngục này cả. Rầm!!! Eris vừa dứt lời thì tấm gương ở đó lại một lần nữa mở ra, một con cá mập chớp ngay lấy thời cơ của mình vào tiến đà đón lên. Coi bộ lần này chúng tỏ vẻ phần khích hơn khi lại tiếp tục có thêm hai con mồi đang chờ bị nuốt! - Aaaaaaa!!! – Demi hoảng quá hét lớn lên, như muốn ngắt đi vì sợ hãi... Và bây giờ, cả Andrew và Demi đều bắt đầu hiểu ra thứ quái quỷ gì đã làm cho Eris ra nông nổi thế này khi ở đây. Cả hai đều rợn cả tóc gáy. Đột nhiên, có chút ánh sáng hắt vào... thì ra là có người mở cửa. - Sao? Chịu đựng thế nào rồi? Có vui không? – Tên Jonas cười tươi đi vào, khinh miệt nhìn lướt qua cả ba người họ. Vốn mắt đã quen với bóng tối mờ mờ nhưng tự nhiên không gian lại sáng bừng lên làm cho đầu óc của Andrew choáng váng. Chắc tại do lúc này đứng dưới đại sảnh bị viên đạn gây mê đâm vào. - Mang nó vào đây! – Jonas chẳng thèm để ý đến sự căm ghét của ba người trước mặt đang bắn vào mình, đưa tay vẫy vẫy, và sau đó, có hai tên đàn em khệ nệ xách một thứ gì đấy đi vào. Thật là khiến cho người ta chết ngạt, đó là một con cá mập có hai con mắt đỏ au au ánh lên tia điện. Gì? Ở mắt một con cá mập lại có điện màu đỏ sao??? - Mồ nó ra đi! – Lấy một chiếc ghế nhựa gần đó ngồi xuống sau khi đã bấm cái nút đỏ cho tấm kính dưới hồ chắn lại và phát tay bảo tụi đàn em. Jonas vô cùng thoải mái vắt chân hình chữ ngũ, chuẩn bị thưởng thức một màn kịch tanh tào. - Gì đấy? – Demi

rút rè lên tiếng, chẳng hợp với hái độ khi nó ra lệnh đi giết người một chút nào. - Tụi bây hãy trừng mắt xem con vật này đã nuốt cái gì! Con vật to dùng đó đã nuốt những gì á? Cái này thì chắc phải xem lại. Nhưng vấn đề khiến Eris và Andrew đau đầu nhất lúc này là tại sao mắt của một con vật lại sáng đỏ lên? Hay là... cá mập giả? Không thể nào, một con cá mập giả không thể nào lại có mùi tanh và to khủng bố như thế được, lại còn nuốt được thứ gì đó nữa chứ! Cả ba đang thấp thỏm chờ đợi cái quái gì đang nằm ở trong đó thì kinh ngạc đến tột cùng khi cái đầu của Brian lộ ra, khi một trong hai tên đàn em đã mổ được một phần sáu của con vật không-rõ-là-con-gì-đó. - Brian??? - Không hện mà cả ba cùng đồng thanh. - Sao? Mắt mắt quá đúng không? Đường đường là thủ lĩnh của Devil lại nằm co quắp như một thằng đàn thế à? - Jonas đứng dậy, lớn tiếng chỉ trích vào mặt Brian khiến cho cả ba người kia giận đến tím mặt. Tên Jonas dám làm như vậy với Brian sao? Brian thật sự đã chết ngay trong bụng của con vật kỳ dị đó rồi? - Andly, em thấy thế nào rồi? - Sau khi cả Andly, Christian và Emila vào được đại sảnh tầng một thì Christian quay lại, miệng mỉm cười nhìn Andly đầy triu mến. Andly hiện tại đang đứng trước mặt hân là một con người hoàn toàn bằng xương bằng thịt, chứ không phải là người đến với hân trong những giấc mơ. - Không sao mà! - Andly mỉm cười, mặt vẫn còn chút lo lắng về cái điều mà mình sắp phải đối mặt, chẳng phải xuất hiện như thế này chứng tỏ mình còn sống đồng thời với việc tuyên bố với Andrew rằng Tứ Đại Mỹ Nhân chính là bốn người bọn nó sao? - Ủ. - Nhìn thấy gương mặt mỉm cười đầy vui vẻ của Andly hân mới bình tâm lại một chút, nắm chặt lấy tay người con gái ấy, cả ba người lại tiếp tục lên lầu. - Anh... Christian... - Miệng thốt ra ba từ mà đã lâu lắm rồi Andly vẫn cố cất giữ trong tận đáy lòng... có chút gì đó lạ lẫm... có chút gì đó bồi hồi... như lúc hai người vẫn mới bắt đầu quen biết nhau... - Sao vậy? - Đột nhiên lại nghe thấy tiếng kêu ở đằng sau như tiếng của mèo nhỏ, Christian quay lại, mỉm cười triu mến. - Anh có thể... không nói với mọi người là em vẫn còn sống có được không? - Ngẩng cao đầu để nhìn thẳng vào mắt Christian, Andly ngập ngừng nói - ... Đặc biệt là... anh Andrew... Biết ngay mà! Christiam thầm mỉm cười, nếu như Demi vẫn chưa nói cho hân biết chuyện Andly là một trong Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại thì có lẽ hân sẽ trọn tròn mắt mà tò mò, còn đằng này, hân có thể đoán ra ngay ý nghĩ của Andly ngay từ khi nó vừa kêu tên hân. Ngay cả việc Andly xuất hiện cùng Emila thôi cũng đã đủ nói lên điều đó rồi! - Được rồi. Chúng ta lên lầu hai đi. - Christian bỗng nhiên siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Andly, tâm trạng vô cùng thoải mái đi lên phía trước. - Cô Thiên Trang... chờ chút đã... - Tiếng Emila ở đằng sau vang lên khiến cho hai người đi phái trước dừng hân bước chân lại vào quay ra đằng sau nhìn. - Có chuyện gì thế? - Andly ngạc nhiên hỏi, giọng nói này của Emila nghe có vẻ nghiêm trọng. - Có... có hai người chết ở góc kia... - Emila run run tay chỉ về góc khuất ở dãy cầu thang bên kia, hai xác người nằm trơ ra đấy trông rất tởm. - Nhanh lên, xuống đó xem thế nào! - Cả ba người họ đi xuống phía dưới, tiến đến gần với hai người đang nằm trên vũng máu. - Đây... chẳng phải là phi tiêu của cô Maya sao? Ở căn phòng tối om đang nhốt Eris, Brian, Demi và Andrew. Mọi người sau khi được một phen hú vía từ phía tên Jonas và con cá mập nhân tạo mà chỉ có một người biến thái như hân mới có thể làm ra thì đang chuẩn bị bắt đầu với một màn tra tấn mới, kinh khủng hơn bất cứ lúc nào. Brian bị treo lủng lẳng lên trên không ngay cái miệng hồ cá mập, mà tất cả những người ngồi đây vẫn chưa chần chừ được là cá mập nhân tạo hay là cá mập thật nữa. Cho dù chỉ là cá mập nhân tạo thôi cũng đủ khiến cho bọn họ chết ngất vì hoảng rồi, chứ đừng nói alf cá mập thật sự. Không một ai dám nhìn xuống phía dưới đó. Trừ Brian. Đôi mắt nặng trĩu đang nhìn lơ đãng về phía dưới đó. Có thật là cái chất nguy hiểm trong bụng con cá mập giả đó khiến cho tâm thần của Brian trở nên luẩn quẩn hơn không? Past: - Sao? Giận lắm à? - Jonas đi đến gần hơn phía Andrew, coi bộ hân là người bình tĩnh nhất lúc này, dường như muốn khiêu khích, tay chỉ chỉ về phía con vật kỳ dị đang được mổ gần hết người. Và đồng thời với việc Brian cũng sắp được giải phóng cái chân. - Đồ điên loạn, mày đúng là thằng đàn điên loạn nhất mà tao từng gặp đấy! - Trùng đôi mắt đầy căm phẫn của mình lên để nhìn Jonas, Andrew giờ đây như chỉ muốn một phát bắn cho cái tên trước mặt mình chết ngất ngay tại chỗ. - Haha, sự tức giận của bọn bay như là một thứ đồ nhắm ngon lành của tao vậy, cứ tiếp tục tức giận đi, tao sẽ rất thích! - Jonas gõ gõ tay lên mặt tường gần đó nhất, như muốn tìm kiếm một thứ gì đấy, hay ít nhất là một bí mật gì đấy ngay trong bức tường trong chính căn phòng này. Và căn bản là căn phòng này hoàn toàn không có một bí mật nào cả ngoài những con vật kỳ dị đang nằm vất vưởng ở đằng kia! - Nói đi, Brian còn sống hay không? - Andrew càng điên tiết hơn khi mở miệng ra hỏi câu hỏi ngu xuẩn này. - Tất nhiên là còn rồi, mày nghĩ tao sẽ cho thằng đó chết đơn giản vậy sao? - Cái gì? - Cả ba đều không hiểu, cứ tưởng Brian sau khi bị nuốt chửng như vậy thì đã chết không kịp ngáp rồi chứ! - Cái này chỉ là một phát minh mới của tao mà thôi, nó có hình thù như một con cá mập vậy. Cũng có thể nuốt chửng bất cứ người nào. Tao nghĩ là tụi bây nên cảm ơn tao vì tao đã nhanh chóng mổ nó ra đấy, nếu không, thủ lĩnh của tụi bây sẽ bị phân hủy xác trong bụng nó trong vòng vài giờ. - Jonas mỉm cười, quay sang nói với Andrew vẫn đang

còn hậm hực, cố ý lờ đi câu hỏi của Demi, không, chính xác là lờ đi Demi. Hắn cũng không thích thú gì với cái người đã phản bội Andly – là người hắn yêu – như vậy. Hiện tại. Rầm! Cánh cửa đột nhiên mở ầm ra, ánh sáng lại tiếp tục len lỏi vào như một thứ chất khí màu trắng sáng đang dần thấm đẫm vào không khí.

99. Chương 100

- Ai đấy? – Jonas ngạc nhiên nhìn ra, tụi đàn em của hắn chưa bao giờ dám tự tiện mở cửa ra như vậy. Bước vào trong phòng mà gương mặt của Maya tỏ rõ vẻ căm hận, còn Erica thì nước mắt đầm đìa. - Anh Brian??? – Đang lơ mơ nhìn chung quanh phòng thì Erica bất ngờ nhận thấy ngay có một cái xác người bị treo lủng lẳng ở góc tối đằng kia, phía dưới là mặt nước... rất tĩnh lặng... ở phía đó hắt lên một chút ánh sáng trắng hiem hoai. Erica nhào chạy tới phía đó mà gương mặt không khỏi ngạc nhiên, chẳng phải Brian đã bị cá mập nuốt chửng từ lúc này rồi sao? Chính mắt nó đã nhìn thấy rõ ràng mà, trước khi bỏ chạy khỏi đó nó còn kịp ngửi thấy cái mùi tanh tào của máu bị loãng ra giữa mặt nước nữa mà... - Erica, dừng lại, đứng chạy tới đó! – Nhìn Erica lúc này chỉ như muốn chạy tới ngay đấy thôi, mà nếu như có con cá mập nào... mọi người lúc này chẳng ai dám nghĩ tiếp theo là gì nữa... - Dừng lại đi! – Maya chạy tới, chụp ngay cánh tay của con bạn lại, tuy nó không biết ở phía dưới đó là cái quái gì nhưng nhìn ánh mắt của ba người đang ở đây và thân xác tàn tạ của Brian đang treo lủng lẳng ở đằng đó thì nó có thể chắc chắn rằng cái thứ ở dưới đó không hề... tốt một chút nào! - Lại có thêm mấy đứa ngu tự chui đầu vào đây nữa sao? – Jonas đi tới, mặt đầy nham nhở như hắn chưa từng bị kích động bởi vụ đột nhập “trắng trợn” lúc này của hai cô gái không-mời-mà-tối này. - Mày mới là thằng ngu ấy, im cái miệng thối của mày lại đi. – Dường như đã bị những lời nói của Bích Thảo làm cho không suy nghĩ được gì nữa nên Maya tức giận xả hết lên người Jonas. Tụi nó đúng là ngu mới chưa chấp một con bạn tồi tệ như thế! - Haha, rất có cá tính. – Miệng cười là vậy thôi, nhưng thực sự thì Jonas không có ý định đụng chạm vào ai – ngoài Demi – trong Tứ Đại Mỹ Nhân. - Mày... - Tụi bây đâu? Đứng ngoài đó làm cái đếch gì mà để cho hai con nhỏ điên tự tiện xông vào đây thế hả? – Jonas quay ngoắt ra ngoài nói to để cắt luôn câu **** rủa đang chuẩn bị thốt ra từ miệng Maya. Hắn vẫn đang cố kiềm chế để không phải đụng chạm gì đến bạn thân nhất của Andly. - Chẳng còn tên nào nữa đâu. – Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, Justin bước vào, trên tay là một khẩu súng cầm tay gắn đầy đạn vẫn còn tỏa ra khói. - Cái gì? – Tên Jonas có vẻ tức giận thật, Justin dám giết người của hắn sao? Được thôi, giết một mạng đổi lấy một mạng. Nhưng trong trường hợp này bọn Devil giết hàng trăm tên đàn em vô dụng của hắn thì hắn sẽ giết lại từng người từng người một của Devil. Cái giá đó cũng không tồi nhỉ? - Còn bây giờ? Tối lượt của mày đấy! – Justin nghiêm mặt, đưa khẩu súng lên nhắm thẳng vào tròng mắt của Jonas, giọng nói của hắn khiến ọi người ở đây cảm thấy có thêm sức mạnh và tin rằng là mọi việc rắc rối này sẽ kết thúc sau đây không lâu. Nhưng có vẻ không dễ dàng như vậy, muốn đưa được tụi Devil vào bẫy đã là một quá trình công phu thì không lý nào mà tên Jonas lại chịu đầu hàng nhanh như vậy được. Đến bây giờ, ngay bây giờ, chính là lúc mà hắn đưa con át chủ bài ra. - Dừng lại đi, nếu mày giết tao, bạn của mày sẽ chết! – Không hề tỏ ra sợ hãi trước thái độ tự tin của Justin mà ngược lại, hắn còn cười nham nhở và chỉ tay tới cái góc khuất tối – nơi có một cái xác người đang bị treo lủng lẳng. - Brian? – Mày muốn làm gì với anh ấy? – Ngay giờ đứng ngoài nghe đoạn đối thoại của tên Jonas và Justin mà Andly tức muốn điên lên, cho đến khi nghe thấy cái tên Brian được thốt ra khỏi miệng Justin với chất giọng trầm đục đến đáng sợ thì nó không giữ được bình tĩnh nữa mà xô cửa vào ngay. Mở cánh cửa ra, cái mà Andly thấy đầu tiên là cái sợi dây thừng đang buộc chặt lấy cơ thể của Brian, và hơn thế nữa, ở dưới, vừa có một vật thể trơn tuột nhảy chồm lên. - Anh hai!!! – Andly hét lên, nỗi hoảng sợ thật sự đang dần hiện rõ trên gương mặt đang ngày càng trắng bệch của nó, anh hai nó đang ở đằng kia, một mình và đang phải chịu sự hành hạ đáng sợ của một lũ người không có nhân tính. - Andly??? – Tất cả những người có mặt trong căn phòng này đều đang đồng loạt nhìn ra phía cửa. Thật sự là Andly rồi, mái tóc nâu xoăn, khuôn mặt trắng đến tái nhợt, trên người là một bộ quần áo thể thao y như tụi con trai. - Là em thật sao? – Jonas chạy tới níu lấy hay cánh tay của nó, quá tức giận, cộng với nỗi sợ hãi khi người đứng trước mình lại là người đang muốn giết chết người anh trai duy nhất của nó. Chat!!! Một cái tát điếng người dành cho tên Jonas. - Anh có thả anh hai tôi ra không??? – Andly gầm lên như một con thú dữ chỉ chực lao vào mà cắn xé lấy cái tên biến thái Jonas kia. - Em muốn anh... thả sao? – Jonas mỉm cười đầy lấp lửng, và ngay

lập tức, mọi người đang dần dần nhận ra một vấn đề gì đấy rất kỳ lạ ở đây. Thả ra sao? Là ý gì? Và ngay sau đó mọi người đã dần hiểu ra ý nghĩa của từ “thả” mà hấn đang dùng là gì rồi. Trên tay hấn xuất hiện một cái điều khiển đa năng, có một ánh sáng đỏ phát ra từ cái điều khiển ấy, đang hướng đến cái cột đang treo Brian. - Không được!!! – Không hện mà đồng loạt bọn họ đều thất thanh kêu lên. Và Jonas cảm thấy thích thú với các nỗi sợ hãi đó. - Nếu giết đi người này thì Devil xem như bị loại bỏ nhỉ? – Tên Jonas đang lăm le cái nút trên tay và chẳng có ai trong đám này dám nhìn xuống cái hồ nước đáng sợ dưới đó cả. Toàn là những con vật kỳ lạ khát máu đang chờ đợi nhìn lên phía miếng mồi ngon đang treo ngay miệng. - Im miệng, nếu anh dám động vào anh hai tôi thì tôi sẽ giết anh! – Lại một khẩu súng đưa lên, khẩu súng hoàn toàn giống với khẩu súng mà Christian đã cầm lúc nãy. chĩa thẳng vào mặt Jonas. - Em dám? – Jonas nghênh mặt, đưa bàn tay trái của mình lên, ngón tay chỉ chực nhấn cái nút đỏ đó ngay khi viên đạn đó vừa bay ra khỏi nòng súng. - Tôi tất nhiên là dám. – Ngay lúc này, cơn đau buốt ở tim lại ập tới làm khuôn mặt của Andly dần dần trở nên méo mó và tái nhợt đi, và cái hành động đang cố ý che giấu cơn đau của mình đi đó càng làm cho những đồng đội thêm lo lắng hơn. - Chết rồi, đưa thuốc cho cô ấy đi, nếu không sẽ ngất đi đấy, mới sáng nay còn ở bệnh viện cơ mà. – Emila hoảng hốt đẩy đẩy tay Maya vì lúc này Maya đang đứng gần với nó nhất. Không khí xung quanh đột nhiên lại chùng xuống, ai cũng lo sợ nhìn về phía Andly. - Nếu mày dám nhấn cái nút đỏ đó thì sẽ chết tan xương ở đây. – Christian vừa dứt câu, lập tức thêm 3 khẩu súng nữa chĩa thẳng về phía hấn. - Các người dám sao? – Jonas dường như đã bắt đầu hoảng loạn. - Nếu như người chết, tui này sẽ tự xuống đó tìm lấy Brian! – Justin đồng ý nói, lại một lần nữa, bọn họ đã chắc chắn là phần thắng đang thuộc về mình. - Haha, đâu có dễ vậy chứ? – Jonas đang cười cho sự ngây ngô của đám người trước mặt, tưởng là sẽ dễ cứu lấy được Brian sao? - Là sao? – Những con dưới này hoàn toàn khác với con kia, chúng là cá mập thật, cá mập tao mang về từ Indonesia đấy, sao nào??? – Jonas tỏ ra khinh miệt nhìn Justin, hấn rất tự hài về những con cá mập lên đến hàng tỉ đồng đang thuộc sở hữu của riêng hấn. Pằng! Pằng pằng pằng pằng pằng... Hàng loạt tiếng súng nổ vang lên cùng với sự cảm hận đến tột cùng chất chứa ở trong đó, và đồng thời, một các xác đang rơi xuống cái hồ chứa cá mập đó.

100. Chương 101

Một tháng sau...

- Andly, mày vẫn có thể đi chứ? – Maya lo lắng đứng cạnh giường để xem bạn mình thế nào, tối nay sẽ là trận quyết thắng của cuộc chiến Xung Vương, Devil thật chẳng dễ dàng gì nếu thiếu đi Brian cả.

Mọi người trong bọn họ đều nhớ như in cái đêm đáng sợ ấy, vẫn còn nhớ như in cái cảnh tượng mà một cái xác người bị con cá mập cắn xé như thế nào. Bây giờ nghĩ lại mà tụi nó vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Đúng là gieo nhân nào gặt quả ấy.

Cái lúc mà cả năm viên đạn cùng thi nhau bắn mạnh vào tim của Jonas thì tên đó đã gục ngã xuống khi chưa kịp nhấn cái nút đỏ đó.

Past...

Hai mắt tên Jonas đó nhắm nghiền lại, con người dần chìm vào cảm giác vô thức, đột nhiên, đôi đồng tử của hấn lóe ra, như cố nhìn vào một thứ gì đấy...

- Andly... Andly à...! – Đôi tay nhuốm đỏ vì máu của hấn chìa ra, như muốn với tới gương mặt đang trắng bệch và tái nhợt đi đó.

- Mày không được phép chạm vào cô ấy. – Christian kéo Andly lui ra sau lưng, như để bảo vệ và cũng là để Andly tránh xa ra bàn tay kinh tởm đó.

- Andly... anh... thay mặt ba anh... xin lỗi em... – Câu nói đó được Jonas khó khăn thốt ra khỏi miệng. Cho đến khi cận kề với cái chết lắm rồi thì hấn mới cảm thấy mình đã sai, đáng ra hấn đã không nên động đến những người quan trọng với nó.

- Anh im đi! – Christian tức giận sấn tới như muốn bóp chết hắn nhưng hắn chợt nhận ra là tên Jonas đó đã sắp chết rồi!

- Andly... hãy nhanh... đưa Brian ra... khỏi đây... đi, nếu không... cậu ta sẽ... sẽ chết trong... vòng vài giờ nữa... vì chất độc trong ...bụng con cá mập... nhân tạo lúc này... đã... dần ngấm vào... người... cậu ta rồi. – Vẫn chẳng để ý gì đến lời nói của Christian, Jonas vẫn nhìn về phía Andly với ánh ăn năn nhất rồi thở dốc một cái sau khi đã cố gắng tận dụng những hơi thở cuối cùng của mình để cứu lấy anh hai của người hắn yêu.

- Cái gì??? – Qua ánh đèn le lói trong phòng thì bây giờ mọi người mới nhận thấy Brian đang hoàn toàn bị rơi vào trạng thái “trơ” chẳng có bất cứ phản ứng nào với những con cá mập dưới ấy cả trong khi mắt vẫn đang lơ lơ như người mất hồn.

- Nhanh... nhanh đưa anh ấy vào bệnh viện đi! – Erica lên tiếng, nước mắt ngấn dài rơi trên khuôn mặt xinh đẹp đó, chạy lại đến gần hồ để tìm cách kéo dây xuống cho Brian.

- Erica, dừng lại. – Maya thấy tình hình có vẻ không hay nếu như bây giờ Erica tới đó, nó định làm mỗi cho cá mập ăn trong khi chưa cứu được Brian à?

- Jonas, làm thế nào để cứu được anh tôi để đưa sợi dây đó lên? – Andly đứng ra trước Christian, ngồi thụp xuống phía người đang nằm thở dốc ở dưới sàn nhà, mặt mày bê bết máu. Ai nói gì cũng mặc kệ, dù Jonas có ác độc nguy hiểm thế nào đi nữa thì sau khi ăn 5 viên đạn hắn không thể nào làm hại được ai, đặc biệt, người cứu được Brian lúc này chỉ có một mình hắn.

- Cầm... cầm... lấy cái này đi, ấn nút điều khiển cho dây đưa lên... sau đó... sau đó... ọc... – Do dùng quá nhiều sức nên một ngụm máu tươi từ trong họng hắn trào ra.

- Jonas, anh không sao chứ? Anh không được chết!!! – Andly nắm lấy hai bờ vai đang run bần bật của mình lên, gương mặt tỏ rõ vẻ khiếp đảm, nếu bây giờ Jonas chết thì chắc chắc Brian – anh hai nó cũng chết!

Mặc dù biết rất rõ lý do mà Andly níu kéo sự sống của Jonas là gì thì hắn vẫn không thể đứng nhìn như vậy được, hắn hận tên Jonas đó vô cùng, hận hắn, hận cả ba của hắn, hận cả gia đình của hắn. Nhưng biết làm sao đây? Cứu Brian là chuyện quan trọng nhất lúc này, chứ không phải là cảm xúc nhất thờ và ích kỷ của hắn.

- Andly... nghe đây... sau khi em nhấn được cái nút kéo dây... lên... thì hãy chuyển cái... trục đằng kia dời sang... phải, rồi lại.. từ từ hạ xuống... càng ca hồ càng tốt... nếu không... khi nhìn thấy con mồi... của mình đang mất đi... thì các con cá mập dưới đó sẽ... điên lên mất... – Jonas nói một hơi rồi nhắm nghiền mắt... hắn thầm cảm ơn trời... người con gái mà hắn yêu cuối cùng cũng đã ở bên cạnh hắn trước lúc hắn ra đi... cho dù đó không phải là lý do thật sự!

- Đưa đây cho anh. – Justin rút khẩu súng cầm trên tay xuống, cầm lấy cái điều khiển dưới sàn nhà lên, rồi bắt đầu chuyển động...

Rầm!

Cánh cửa lại đột nhiên được đẩy mạnh hơn từ phía bên ngoài... một người con gái xinh xắn chạy ồa vào trong phòng... nước mắt bắt đầu rơi khi nhìn thấy ngay trước mặt mình là người mình yêu – người ngậm bê bết máu.

- Phương Thảo? – Demi giật mình thốt lên. Phương Thảo đến đây làm gì chứ? Ở đây chẳng có việc gì dành cho cô ta cả!

- Im đi. – Phương Thảo quay sang **** vào mặt Demi, như muốn trút lấy cái sự tức giận và mĩa mai vào mặt nó. Trong thời gian vừa qua, nó cứ như là một con hầu gái chuyên bị sai vặt bởi đứa con gái không-ra-gì ở kia. Bây giờ, chính đồng bọn của đứa con gái không ra gì đó lại giết chết đi người mà nó yêu thương.

- Hừ! – Nụ cười khinh bỉ ngay lập tức được hiện trên môi Andrew, hắn đã chờ cái ngày mà Demi bị thế này từ lâu rồi – từ lúc mà hắn bắt đầu biết được những thủ đoạn đen tối của nó.

- Hai người quen nhau? – Maya lia ánh nhìn khinh bỉ nhìn sang Demi, trong khi Erica, Christian, Justin và Andly vẫn còn đang tìm tòi về cái điều khiển đa năng ấy.

- Tất nhiên. – Phương Thảo sau khi xem xét Jonas và cố nuốt ngược những giọt nước mắt chỉ chực trào ra của mình xong, ngẩng mặt lên hô to – Lát nữa tôi sẽ cứu lấy anh ta, còn bây giờ, mọi người hãy nghe tôi nói rõ ràng đây!

Ánh mắt sắc bén như dao găm của Phương Thảo lia tới người Demi một cách dữ dằn, hôm nay, nó sẽ làm cho Demi chẳng còn bất cứ một người bạn bè nào cả! Như cái cách mà Demi đã làm với nó vậy!

101. Chương 102

- Mày im đi! – Demi tức giận giăng mạnh sợi dây thừng đang trói chặt hai tay ra, định bụng sẽ chạy đến đó và tát cho Phương Thảo một cái nẩy lửa vì cái tội phản bội. Nhưng không ai khác, chính Demi, lại là người phải bội bạn bè trước!

- Chính mày mới là người cần phải im miệng ở đây! – Phương Thảo quay hẳn người lại phía Demi – Bây giờ tôi mới cho cô biết được, cảm giác khi bị chính bạn bè của mình giết là như thế nào!

- Emila, cởi trói cho Eris và Andrew đi! – Andly phẩy tay lui đằng sau ra hiệu, chẳng biết tại sao khi nghe Phương Thảo nói là sẽ cứu lấy Brian thì nó lại cảm thấy nhẹ nhõm như vậy, chí ít thì nó còn có đủ tinh thần để nghe rõ những chuyện mà cô gái lạ hoắc ấy sắp nói là gì.

- Vâng! – Emila đi tới phía Eris và Andrew từ từ cởi trói cho từng người một.

Eris lơ mơ nhận ra được “người quen” nên tỉnh hẳn.

- Cô là cô gái biến thái đã vào phòng vệ sinh nam ngày đó đúng không? – Eris nói xong câu đó thì nhận lại ngay ánh mắt rực lửa của Emila, xấu hổ còn gì bằng chứ!!!

Nhưng vì không khí lúc này không hợp để đấu võ mồm với cái tên đó nên Emila đành thôi, nuốt ngược cục tức vào trong cổ họng.

- Cô nói đi! – Andrew thì khác hẳn Eris, vừa được cởi trói thì ngay lập tức nheo mắt lại chờ đợi câu chuyện của Phương Thảo.

- Các cô chắc chắn vẫn còn nhớ những bức thư đó chứ? – Phương Thảo hếch mặt ra, như tỏ ý khinh miệt ba đứa tụi nó vì đã chuvas chấp một đứa bạn không ra gì.

- Là của ai? – Maya tiến tới. Đôi mắt vô tình lướt qua Demi đang tỏ ra sợ sệt.

- Cô nghĩ nó là của ai? – Nhìn thấy ánh mắt sợ sệt đó của Demi thì càng làm cho Phương Thảo thấy vui lên, mỉm cười hỏi lại.

- Demi? – Andly nhìn theo hướng ánh mắt của Phương Thảo từ này đến giờ thì biết ngay người mà cô ta đang ám chỉ là ai, nhưng nó vẫn không thể nào tin được chuyện này. Demi luôn là người bạn tốt của nó mà, mặc dù gần đây có vài cuộc cãi vã nhỏ!

- Chính xác!

Câu khẳng định quá đối chọi vừa rồi của Phương Thảo làm ọi người xung quanh đây ai cũng trợn tròn mắt như vừa bị tát một cái vào mặt. Trừ Andrew, vốn dĩ hẳn đã biết được chuyện này từ sáng sớm hôm qua rồi!

- Ủ. – Andly gạt đầu, gương mặt bình tĩnh đến kỳ lạ, làm cho ai cũng cảm thấy ngạc nhiên.

- Ủ? – Phương Thảo nhếch môi hỏi lại, nó không thể tin là những việc làm đó của Demi không hề làm thay đổi thái độ của Andly chút nào cả.

- Bây giờ thì cô hãy cứu lấy anh hai tôi đi, nhanh đưa anh ấy xuống! – Andly đưa cái điều khiển đa năng cho Phương Thảo rồi đôi mắt tràn trề hy vọng hướng về phía Brian.

Mọi người lúc này đã dần hiểu được ý nghĩ của Andly là gì, không phải là nó không giận Demi, không phải là nó không muốn **** rửa Demi mà ngược lại, nó ghét Demi hơn bất cứ người nào, nó ghét Demi hơn cả Jonas, hơn cả ba của Jonas, ghét lắm! Nhưng mà chuyện đó không quan trọng bằng chuyện lúc này nó cần

phải nhanh chóng cứu lấy Brian. Chứ cứ đứng đây mà nhìn Demi chăm chăm như thế này sẽ mất thời gian lắm!

Chuyện trừng phạt Demi thế nào là chuyện của ngày khác, còn bây giờ cứu Brian là trên hết!

Phương Thảo hơi bất ngờ vì Andly lại thay đổi chủ đề nói chuyện nhanh vậy, nhưng rồi cũng tỏ ra bình tĩnh và nhận lấy cái điều khiển từ tay Andly tiến tới gần mặt hồ, sát với nơi Jonas đang nằm – hiện giờ đã gần như tắt thở.

- Anh hãy chờ em một chút nha, lát nữa khi em cứu xong người đó, chúng ta sẽ rời khỏi đây! – Phương Thảo cúi xuống hôn nhẹ lên trán của Jonas, nơi là điểm bắt đầu của vết sẹo ở mặt.

Rồi đứng dậy, bắt đầu nhấn điều khiển một cách thành thạo. Như việc làm này đã quá quen thuộc đối với nó trong thời gian qua rồi!

Và cái hồ cá mập này chính là nơi thủ tiêu xác người chết một cách nhanh nhất!

Sợi dây đang túm lấy hai tay Brian được nâng lên nặng nề vì trọng lượng cơ thể quá lớn cộng thêm với sức hút của Trái Đất nữa nên sợi dây cứ kêu cọt két không ngừng.

Sau đó, sợi dây ngừng lại rồi dần dần di chuyển sang bên phải, khi ở khá cách xa mặt hồ thì Phương Thảo nhấn cái nút đỏ cuối cùng, sợi dây từ từ hạ xuống và Brian được an toàn. Bọn họ vui mừng bu quanh lại để xem tình hình.

Phương Thảo xong việc, quay đầu lại định nâng người Jonas lên kéo đi. Nhưng theo lời Jonas đã nói những con cá mập khát máu này đã mấy ngày không được ăn uống gì rồi mà bây giờ lại bị cướp mồi một cách trắng trợn như vậy thì chúng sẽ điên lên.

Rầm!!! Áo!!!

Nhưng tiếng động chói tai vang lên như lời kéo sự chú ý của những người bên đây. Khi bọn họ quay mặt qua thì đã chẳng nhìn thấy Phương Thảo và Jonas đâu nữa rồi, mà chỉ còn lại tiếng hét chói tai của vọng từ dưới hồ lên.

Quá kinh ngạc, ai cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, Phương Thảo đã tự tử sao?

- Cô ta không tự tử, chỉ là con cá mập ấy phóng lên kéo tên Jonas xuống rồi cô ta cũng bị kéo xuống theo thôi! – Demi cười khinh khỉnh nhìn theo những dòng máu bị bắn tung tóe xung quanh đó, đó là cái giá khi cô ta đã dám phản bội cô!

- Cái gì? Vậy mà mày lại ngồi đấy cười như vậy sao? – Maya đi tới, ánh mắt tỏ rõ vẻ thất vọng tràn ngập đang bao phủ lấy Demi. nó không ngờ, người bạn thân bao nhiêu năm nay của nó lại là một con ác quỷ!

102. Chương 103

Hiện tại...

- Demi sao rồi? Nó có dậy nổi cho tối nay không đấy? – Andly thôi suy nghĩ về việc vừa mới xảy ra, chỉ uể oải quay mặt ra ngoài cửa sổ. Lại được trở về Villa số 7 này rồi, nó thật cảm thấy rất thoải mái vô cùng.

- Nó vẫn nằm yên một đống như vậy đấy! – Maya cũng ngồi xuống giường, uể oải nhìn ra ngoài kia để tìm kiếm xe thứ gì làm cho Andly chăm chú đến như vậy. Đó là một chiếc xe hơi màu đen tuyền, bóng loáng, dừng ngay trước cổng Villa.

- Anh Brian??? – Cả Andly và Maya đều giật mình thốt lên khi nhìn người bước ra từ chiếc xe ấy.

- Chẳng phải anh ấy vẫn đang ở bên Nga để điều trị sao? – Maya quay sang hỏi Andly với vẻ thắc mắc, nhưng làm sao Andly giải đáp được câu hỏi đó khi chính nó cũng không biết gì chứ?

- Tao không biết, xuống dưới đây đi! – Andly chồm dậy khỏi giường, cùng với Maya chạy xuống tầng trệt.

Xuống dưới, là lúc mà Brian vừa vào đến nhà, còn có Erica, ông Harry, bà Eva và bà Rose nữa.

- Anh hai!!! – Andly hét lên, rồi chạy tới ôm chầm lấy ông anh hai thân yêu của mình như chỉ sợ sẽ mất đi anh thêm một lần nào nữa vậy!

- Con chào 3 bác ạ! Erica!!! – Maya lễ phép cúi đầu chào rồi túm lấy Erica mừng quýnh lên, một tháng trời rồi mới được gặp lại bàn thân mà!

- Andly, em vẫn ổn chứ? – Hai anh em ôm chầm nhau một lúc lâu thì mới bỏ ra, Brian âu yếm vuốt lấy mái tóc của Andly hỏi han.

Tất cả những người ở đây, ông Harry, bà Rose, bà Eva, Andrew và ngay cả Maya cũng đều nhận thấy một điều là sắc mặt của Andly càng ngày càng tái nhợt đi rồi, chẳng còn hồng hào như trước nữa. Đây là dấu hiệu cho thấy rằng bệnh tình của Andly càng ngày càng nghiêm trọng hơn rồi, cũng đồng nghĩa với việc nếu không nhanh chóng tìm ra người có tim phù hợp với Andly thì Andly sẽ chết trong thời gian tới, bất cứ khi nào, bất cứ ở đâu.

Tất cả mọi người luôn tự trách bản thân mình, bởi vì Andly đã biết chuyện ghép tim và phản đối không được đi giết bất cứ 1 người vô tội nào để đổi mạng sống cho nó được. Nhưng người chết thì kiếm đâu ra người có trái tim vừa sạch sẽ vừa phù hợp được với Andly chứ?

- Em ổn mà! – Andly gạt gạt đầu, nước mắt chảy dài càng làm cho khuôn mặt đó nhợt nhạt hơn nữa. – Anh sao rồi? Còn cảm thấy đau ở tai nữa không???

- Anh không bị mất đi thính giác đâu mà, em yên tâm đi! – Brian cười hiền lành với đứa em gái của mình, thật ra trong lòng hẳn xót lắm.

- Andly à... – Ông Harry ngập ngừng lên tiếng, một phần vì không muốn cắt đứt cuộc nói chuyện của hai anh em, một phần là vì ông không biết làm sao để Andly có thể tha thứ cho ông nữa... vì ông là người gián tiếp hành hạ nó mà!

- Ba, mẹ Rose... – Andly quay sang, mỉm cười, cho đến khi ánh mắt chạm phải ánh mắt của bà Eva, nó ko nói gì, chỉ quay đi với lòng thù hận.

- Con có sao không? Lâu rồi không gặp con, mẹ rất nhớ con đấy. – Những lời thương yêu này thì chỉ có bà Rose mới nói thôi, chứ bà Eva á, lúc nhỏ không, nay lại càng không.

Nhưng hai cái không đó khác hẳn nhau, lúc nhỏ không là vì bà không thường yêu andly, bây giờ không là tại vì bà chẳng có mặt mũi nào để mà cầu xin con gái bà tha thứ nữa.

- Dạ, con vẫn khỏe mẹ à, con cũng nhớ mẹ. – Andly cười, nhẹ nhàng ngả đầu vào vai bà Rose đầy ấm áp, mặc dù bà Rose không phải là mẹ ruột cũng được, nhưng chẳng phải bà ấy là người sinh ra nó sao? Andly mong sao, đây mới là người mẹ thật sự của nó! Chứ không phải là người đàn bà ác độc kia.

- Ủm! – Bà Rose mỉm cười vuốt tóc Andly. Không khí trong nhà dịu đi hẳn khi thấy hai mẹ con này thương nhau đến như vậy.

- Andrew đâu rồi con? – Không muốn làm phiền hai mẹ con hạnh phúc đó, ông Harry quay sang hỏi Maya, đối với ông, Maya, Demi và Erica cứ như con ruột của mình vậy, nhờ có ba đứa nó mà con gái ông mới vực dậy được như ngày hôm nay sau biến cố lớn do người mẹ ruột cũng là người vợ ông gây ra khi đó.

Thật sự ông chẳng muốn nghĩ về quá khứ một chút nào nữa cả.

- Anh ấy và ba anh kia đang ở trong phòng nói chuyện gì đó ạ. – Cả Maya và Andly sớm đã biết tổng mấy người đó đang bàn bạc chuyện gì rồi, tất nhiên là chiến lược để chuẩn bị cho cuộc chiến Xưng Vương vào tối nay rồi.

- Để ba vào đó xem sao.

- Ko ba à, để con vào. – Brian thấy ông Harry toan bước đi thì đã chặn lại ngay, hẳn sợ ông liên quan đến những chuyện này thì chắc chắn sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

- Ủ, thôi con vào kêu mấy đứa đó ra đây đi, tối nay chúng ta đi ăn chung, ta có chuyện muốn nói với mấy đứa. – Ông Harry thở hắt ra rồi đi tới ghế sofa ngồi xuống, thẳng người ra sau về một mối.

Chắc là do công việc của cả tháng nay đã luôn hành hạ ông cộng với việc cứ đi đi lại lại để thăm bệnh Brian nữa – mặc dù đã có bà Rosem bà Eva, Erica và cả một đội ngũ bác sĩ y tá giỏi chăm sóc rồi nhưng ông vẫn thấy không an tâm – nên ông gần như bị rút cạn sức.

103. Chương 104

Brian quay lưng đi về hướng căn phòng bí mật thường được dùng để bàn bạc về chuyện của Devil. Có tin nổi không? Tứ Đại Mỹ Nhân thông minh vậy, tài giỏi vậy, mỹ nhân kế cũng đẩy ra đó mà chưa bao giờ biết được cách để vào được căn phòng đó cả, ngay cả thiết kế của nó cũng ngoằn ngoèo (ko biết chữ ngoèo viết vậy có đúng chính tả chưa nữa T.T) nữa chứ. Bởi vậy, để Brian đi kêu mấy người đó là tốt nhất.

Kể từ cái lúc biết được bốn cô gái cùng nhà là Tứ Đại Mỹ Nhân thì Devil ngày nào cũng ở trong đây tận mấy tiếng đồng hồ để tìm cách đánh nhanh mà thắng nhanh nhất.

Ở ngoài này, không khí bắt đầu ngưng ngập trở lại.

- Andly, con chắc là không cần sang Nga để điều trị chứ? – Ông Harry thật tội nghiệp, là ba ruột nhưng lại chẳng biết gì về tình trạng con gái mình sắp phải chết thật cả. Ông chỉ được biết là Andly đã dần dần lành hẳn lại và qua trận ốm gần cả tháng nằm trên giường nay chỉ là một cơn suy nhược mà thôi.

Cả bà Rose và bà Eva cũng vậy. Nhưng như thế cũng tốt, cứ để cho bà Eva cảm thấy rằng tội lỗi của mình đã được giảm nhẹ phần nào đi.

- Dạ vâng, con khỏe rồi ba. – Andly cúi đầu trả lời, mừng thầm là lúc này đã uống mấy viên thuốc giảm đau rồi nên bây giờ không sợ cơn đau lại tái phát trong vòng 1 tiếng tới nữa.

Bà Rose bên cạnh vẫn vuốt vuốt mái tóc đứa con gái tội nghiệp của mình, dù sao Andly cũng là khúc ruột của bà mà, bà mang nặng đẻ đau mà, bà vẫn có quyền được làm mẹ nó một-cách-hợp-pháp mặc dù nếu tính trên lý thuyết thì bà với Andly không có quan hệ huyết thống gì cả.

Nhưng hãy xem đi, mẹ ruột của nó lại vứt bỏ nó, lại hắt hủi nó một cách tàn nhẫn như vậy thì có lý do gì mà bà không thương nó được?

- Ừm. – Ông Harry gật đầu hài lòng, ông vẫn cứ tưởng là đứa con gái yêu quý của mình đang nói thật cơ đấy!

Một lát sau, từ trong ngã phòng ngủ của Brian, cả năm người đi ra, ai nấy cũng đều mệt mỏi vì đồng chiến lược gì gì đấy của mình cả.

- Chào 3 bác. – Từng người chào rồi ngồi luôn xuống ghế sofa.

Ông Harry, bà Rose thì lúc nào cũng niềm nở mỉm cười lại cả, còn bà Eva, thậm chí bà còn không thể nhìn thẳng vào mặt bất cứ một người nào đang ngồi ở đây cả.

- Các cháu vẫn khỏe chứ? Sao không thấy Demi? – Ông Harry mỉm cười chào hỏi, rồi quay qua quay lại nhìn một lượt rồi hỏi.

- Nó bị ốm nằm liệt giường rồi ba. – Andly không kiêng nể gì với ba mình, sẵn giọng trả lời, ngay lúc này mà nhắc đến Demi là như khơi lại cái lòng thù hận của nó vậy.

Chả là mọi người vẫn đang muốn giấu, hôm đó, khi Andrew và Demi bị bắn đạn hơi vào sau lưng gây bất tỉnh, chẳng hiểu sao viên đạn của Demi lại có chứa hóa chất gây viêm não vào trong đó nên mấy ngày nay tinh thần nó cứ bị sao sao ấy, không được bình thường chút nào cả. Andrew thì vẫn còn may mắn chán, cũng bị trúng đạn nhưng viên đạn đó ngoài thuốc mê bình thường ra thì hoàn toàn sạch sẽ.

Đó chắc chắn là chủ ý từ trước của Phương Thảo, nó đã dùng cây súng của Demi đưa cho nó để bắn hai người họ nhưng bị trượt, ngay lập tức, kế hoạch 2 được thực hiện và đã khiến cho hai người bất tỉnh. Cái này có được xem là nhân quả báo ứng không nhỉ?

- Vậy à? Có nặng không con? – Ông Harry lộ rõ vẻ đầy quan tâm, ông xem Demi như con ruột của mình vậy đấy, nay lại nghe bị ốm nằm liệt giường sao lại ko lo được chứ?

- Chưa chết được đâu ba. – Andly khinh khỉnh nhìn ba mình, nhưng điệu cười khinh ấy ko phải dành cho ông Harry mà là dành cho cái cách ông ta quan tâm đến kẻ thù của con gái mình như vậy – Vào việc chính đi, lát nữa tụi con còn có việc bận!
- Ừm... chuyện chính hôm nay để mẹ nói ha. – Bà Rose mỉm cười thật tươi nhìn cả đám đang ngồi xung quanh đây như để hỏi ý kiến vậy.
- Okay, mẹ nói đi. – Brian gật đầu, để cắt đứt luôn câu hỏi thắc mắc tai sao sắp được thốt ra từ miệng Andly.
- Ừm... Andrew... thật ra là con của mẹ, là anh em với con và Andly! – Bà vui mỉm cười đầy hạnh phúc khi cuối cùng cũng đã được công khai chuyện này mà không giấu giếm gì, bà cười tươi nhìn từng khuôn mặt đang cứng đờ lại vì ngạc nhiên.
- Mẹ nói sao??? – cả Andly và Brian đồng thanh quay sang nhìn Andrew mà há hốc miệng. Còn Andrew kìa, hắn đang ngồi cười hiền hậu, thật chẳng giống thường ngày chút nào cả. Bắt đầu từ bây giờ hẳn lại có thêm một người em trai và một cô em gái đáng mến, hẳn vui không kể hết được, và hơn thế nữa, lại còn có một người ba có lòng vị tha và bao dung nữa chứ!

104. Chương 105

- Không ngờ anh Andrew lại là anh trai mày, đúng là đời không lường được! – Maya ngồi tặc lưỡi khi đang chuẩn bị cho buổi tối hôm nay với những chiếc váy cầu kỳ lộng lẫy.
- Hehe, vậy cũng tốt chứ sao, có thêm anh ấy bảo vệ san sẻ bớt mày thì anh Brian của tao đỡ khổ. – Erica ngồi vuốt vuốt chiếc váy của mình mà cười tít mắt, không biết hai người này trở nên thân thiết như thế này từ khi nào vậy nữa.
- Ôi trời à, anh Brian là của mày từ khi nào thế? Ảnh là anh hai của tao mờ. – Ném chiếc váy đang cầm trên tay cái vèo tới mặt Erica mà Andly cười ha hả, mà nó cũng không ngờ là mình ném chuẩn như thế nữa á.
- Ê ê, không giỡn nha, tao ném lại giờ đây. – Erica lấy cái váy đó xuống, đang lăm le ném lại Andly để trả thù thì Maya chớp lấy từ đằng sau.
- Gì vậy? – Cả Erica và Andly đều đồng thanh nhìn Maya đầy khó hiểu, tự nhiên lại cắt ngang cuộc đùa giỡn của hai đứa nó. Làm mất cả hứng!
- Bây giờ Demi sao? – Đây đúng là cái vấn đề nan giải cho cả ba đứa nó đây. Chưa một ai trong cả ba sẵn sàng để tha thứ cho Demi cả, nhiều khi nhìn mặt Demi thôi cũng đã muốn giết rồi. Nhưng tình bạn mà, gần mười năm chứ đâu phải ngày một ngày hai mà lại cắt đứt dễ dàng được chứ?
- Bạn thì vẫn là bạn, bạn hại mình như thế nào thì cũng vẫn là bạn, không có gì có thể thay đổi được cả.
- Nó có đi nổi không? – Andly dụ giọng lại hỏi, ánh mắt có vẻ đã mềm lòng rồi.
- Lên phòng nó đi. – Erica hất mặt rồi đứng dậy, kể từ khi về lại Villa số 7 sau khi đã đến biệt thự vườn của Jonas xong thì mọi người đã nhất trí tách biệt Demi ra một phòng riêng ở gần sân thượng rồi.
- Và sau đó cả ba cùng đi lên. Mấy ngày nay tình trạng của Demi càng ngày càng giống như triệu chứng của người mắc chứng trầm cảm, thường xuyên bị mù màu và nói chuyện một mình rõ to.
- Lúc này cũng vậy, cả ba đứa lên tới cửa phòng thì nghe Demi lẩm bẩm nói gì một mình trong đấy nên áp sát vào cửa để nghe cho rõ những lời nó sắp nói ra:
- Không phải... không phải... Andly à... bởi vì trái tim của hai chúng ta quá giống nhau... bởi vậy mới cùng yêu một người sâu sắc đến như vậy... bởi vậy... có thể làm bất cứ điều gì vì Christian... bởi vậy... tao mới muốn giết mày... tao sẽ giết mày Andly à... Khi mày chết đi rồi... thì anh ấy cũng sẽ là của tao...
- Ngoài này cả ba người đứng nghe mà trợn tròn mắt nhìn nhau đến run sợ...

- Hối tui tui đó tui làm gì à?... Andly à... tui đó tao đã cho thuốc kích tim vào nước uống của mày nên lúc đó cơn đau mới đến nhanh và mạnh như vậy đấy... hối vì sao bác sĩ khám không ra sao??? Thuốc đó khi tan vào nước rồi sẽ không có mùi vị gì nữa... khi uống vài cũng như uống nước vậy thôi... và cuối cùng mày cũng chết... ngay tối hôm đó... theo dự kiến của tao... kế hoạch của tao đã diễn ra một cách rất suôn sẻ nếu mày không ọi điện thoại cho tao để báo mày đã còn sống sau đó 4 tiếng... kế hoạch này của tao đã được vạch ra từ cái lúc mà tao tỏ tình với anh Christian mà bị ảnh từ chối kia... vì mày đấy... thấy tao thông minh không??? Đúng... tao rất thông minh... tao thật sự rất thông minh... hahahahaha...

Sau đó là cả một tràng cười kinh dị của Demi làm cho không khí càng thêm kinh khủng hơn...

Ở ngoài này, cả ba đứa nó đứng nghe mà mắt hồn mất vía, thê ra từ trước đến giờ tui nó ở chung với một người đang lên kế hoạch giết Andly sao???

Tối đó, Andly cũng chẳng hiểu sao mà cơn đau tim đó lại đến nhanh và mãnh liệt đến khó tin như vậy, nó chỉ biết cắn răng chịu đựng thôi... sau đó, lúc ở bệnh viện... nó liền nghĩ cách để Andrew khỏi nghi ngờ nên mới giả là chết thật... không ngờ đó cũng là một trong toàn bộ kế hoạch đó của Demi...

Rầm!!!

Andly đổ gục xuống sàn nhà... hai mắt nhắm nghiền lại... toàn thân mềm oặt đến khó tin...

- Andly!!! Andly, tỉnh dậy đi!!!

105. Chương 106

Ở trong căn phòng có không gian màu xanh biển thoáng mát ở tầng hai Villa số 7, Andly đang nhắm nghiền mắt để ngăn không để những giọt nước mắt ấy chảy trào ra. Nó không ngờ người bạn mà nó vẫn nghĩ là tốt bụng, là biết quan tâm bạn bè, là người bạn tri kỷ lại là người có thể suýt nữa thì đưa nó vào chỗ chết không thương tiếc...

Bây giờ đã 5h chiều rồi. Tối nay 9h thì cuộc chiến Xưng Vương sẽ bắt đầu đầu tại bãi biển Nha Trang. Nó vẫn như mọi thế kỉ khác, không phải là tìm một nơi để chém giết nhau túi bụi mà sẽ được tổ chức như một buổi tiệc hoành tráng giành cho giới đại gia bậc nhất. Các phe phái có thể xã giao lẫn nhau trong 1 tiếng đồng hồ đầu tiên của buổi tiệc rồi sau đó vào họp tại một căn đại sảnh rộng lớn để đưa ra hiệu lệnh bắt đầu cuộc chiến.

Cuộc chiến này kéo dài một ngày, đến 10h tối ngày hôm sau, phe nào chiếm được lợi thế áp đảo nhất thì sẽ là Vương. Cuộc chiến Xưng Vương này không đề cao sự chết chóc, cũng chẳng ủng hộ chiến thắng bằng giết người. Mà là cái đầu óc, phải biết kéo người phe ta sang người phe mình vô điều kiện – mà đã chắc chắn là đã trung thành 100% – thì sẽ là bang phái chiến thắng. Sau chiến thắng 1 tiếng đồng hồ thì tất cả sẽ họp lại ở đại sảnh và bang chiến thắng sẽ được chọn lấy Đại Mỹ Nhân của mình.

- Thay đồ đi, chúng ta còn phải đến Nha Trang nhanh hơn bọn họ một bước, nếu không sẽ bị phát hiện. – Maya đập tay Erica rồi đưa cho cái váy màu trắng, còn nó cũng tự lấy váy và đi thay.

Ở phòng Christian:

- Em có muốn đi cùng bọn anh không? – Christian âu yếm ôm lấy Andly dậy, người nó bây giờ đang mềm oặt như cọng bún ấy, như muốn gãy cả xương ra.

- Không đâu, nếu người ta biết thì chắc chắn sẽ có chuyện đấy. – Andly yếu ớt trả lời,, nó thấy bây giờ tim của mình đã yếu lắm rồi, rất có thể sẽ bị vỡ tung ra nếu cứ chịu hết chuyện này đến chuyện khác.

Đúng là cuộc chiến Xưng Vương không khuyến khích việc giết người thật, nhưng mà chắc gì mạng sống của Christian, hay Brian, hay Andrew người anh trai mới nhận ra của nó, hay Justin, hay Eris sẽ được an toàn. Với lại, nếu chuyện đó mà xảy ra thật thì nó sẽ chết ngay lập tức mà chưa kịp trần trối gì.

- Ừm. – Ôm lấy tấm thân mảnh mai đó mà Christian cảm thấy đau lòng buốt đến tận tim gan, các giác quan bất giác co lại như lo sợ một điều gì đó, là hẳn đang sợ cuộc chiến Xưng Vương tối nay? Hay là hẳn đang sợ sẽ mất người con gái này mãi mãi?

- Tối nay... anh phải cẩn thận... những người hèn nhát có thể sẽ giết anh bất cứ lúc nào mất. – Nó dặn dò hần, nó không muốn bất cứ người nào phải chết cả, nó không muốn thêm một người nào phải chịu đau khổ nữa...

- Anh nhất định sẽ cẩn thận và chọn lấy em... anh nhất định sẽ chọn màu đỏ!!! – Trong vô thức, Christian đã thốt lên cái câu nói không đang nói lúc này... hần vẫn chưa có đủ thời gian để suy nghĩ về chuyện đỏ hay xanh, hần cũng không có đủ thời gian để suy nghĩ là mình nên chọn màu gì nữa.

- Sao? – Andly bắt giác rời khỏi vòng tay hần... quay lưng lại đối diện với hần mà hai mắt tròn tròn.

- Ừm... Demi nói với anh... màu đỏ là em... mà xanh là cô ấy...

- Mà anh tin?

- Thì đó là bởi vì tối đi dự tiệc ở trường Marie Curie không phải sao? – Christian vẫn ngây thơ, hần muốn đặt niềm tin của mình lên Demi một lần cuối cùng... và hần chợt nhận ra là mình lại một lần nữa thất vọng. Vốn dĩ là Demi đã lừa hần.

Còn Andly, lúc này nó chỉ biết cười khổ. “Kế hoạch được vạch ra bắt đầu từ lúc ấy sao?”

Không ngờ nó lại có con bạn âm mưu tính toán đến ghê sợ như thế. Thật là không thể tin nổi!

- Tùy anh... – Nó uể oải nằm lại xuống giường và nhắm mắt lại... Demi nói đúng... trái tim của hai người tụi nó quá giống nhau... đều yêu một người sâu sắc đến khó tả...

Nó có thể chết vì anh... Demi cũng có thể chết vì anh...

Nhưng nó không thể giết bạn mình vì anh... còn Demi thì có thể...

Xem ra Andly đã tìm được cái khác nhau giữa hai người rồi...

106. Chương 107

- Lên cho Demi uống thuốc rồi kéo nó dậy đi, không thể nào cứ đi như vậy mà không có nó. – 6h tối, Andly đang ngồi trước bàn trang điểm để xem lại mình trước khi mặc váy, trông khuôn mặt tiêu tụy đi rất nhiều... đúng chất của con người vừa mới thoát khỏi cái chết...

- Ok, mày đừng lo lắng quá nhé, các anh ấy sẽ không làm sao đâu... – Biết rất rõ là bạn mình đang lo lắng chuyện gì, Erica liền vỗ vai an ủi trước khi đi ra khỏi đó để lên phòng Erica.

Bên căn phòng bí mật của Devil, cả bốn người (chỉ thiếu một mình Justin) đều đang trong tình trạng khẩn trương thất chặt không khí khi những giây phút cuối cùng đnag sắp sửa trôi đi như thế này.

Ai cũng lo lắng nhìn chằm chằm vào cái bản đồ chi tiết trên cái bàn tròn rộng, ở đó là địa thế của Nha Trang, không ai hiểu tại sao Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại lại chọn Nha Trang để làm nơi diễn ra cuộc chiến Xung Vương này cả.

Khoảng 15p sau đó thì Justin bước vào, gương mặt tỏ rõ vẻ đấu tranh tư tưởng..

- Mày làm sao vậy? – Andrew như đánh hơi được sự kỳ lạ của thằng bạn mình nên hỏi ngay, mấy người kia cũng dừng công việc lại và đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn gương mặt nhăn nhó của Justin,

- Có chuyện gì thì nói ra đi. – Eris hơi nôn nóng, hần đang rất cần phải tập trung vào công việc chính ngay lúc này.

- Lúc nãy tao nghe Maya nói chuyện... tim của Demi hoàn toàn giống tim của Andly... – Justin đi thẳng tới cái ghế của mình rồi ngồi xuống, chẳng ai ngờ được câu nói hần định nói là gì cho đến khi nghe xong, thì tất cả mọi người đồng loạt tròn tròn mắt, chẳng ai ngờ tới chuyện này cả.

- Tim hai người đó giống nhau??? – Christian nhướn mày lên như đang hỏi lại cho thật kỹ để chắc chắn việc mình sẽ làm tới đây là đúng đắn.

- Đúng vậy... tim giống nhau! – Justin gật đầu chắc chắn.

- Không được!!! – Brian phản đối ngay.

- Đúng vậy, không được, nếu ghép tim của Demi vào thì chi bằng chúng ta đi tìm tim của lợn ghép vào còn hay hơn!!! – Andrew phản bác lại,, hấn không cho phép trái tim của con người độc ác đó vào chen ngang vào cơ thể em gái hấn, làm khuấy động tâm hồn của em gái hấn, làm ô nhục cơ thể em gái hấn.

- Nghe đây, bản chất của Demi không phải là một người xấu, trước khi gặp chúng ta... à không.. trước khi gặp được Christian thì cô ấy đã là một cô gái rất tốt, cô ấy đã rất trung thành với Andly. – Justin đứng lên giải thích ọi người hiểu được ý của hấn là gì.

- Nhưng dù bây giờ có có được tim của Demi đi chẳng nữa hoặc Demi đồng ý hiến tim đi chẳng nữa thì tao nghĩ là Andly cũng sẽ chẳng nhận đâu. – Christian nói đúng, thứ nhất, Andly không thể giết bạn mình để giành lấy sự sống ỉnh, thứ hai, nó không muốn có một trái tim chứa đầy nỗi hận thù và sự tàn ác điều khiển lấy con người nó. Nên kết quả sẽ là: Không Demi!

Ở Nga, bà Eva đang ngồi khóc một mình ở đầu giường, lương tâm ray rứt đến lạ, bà không ngờ là chỉ vì những cái ganh ghét vô dụng của bà lại có thể khiến cho con gái của bà trở nên như thế. Andly có thể giấu được ông Harry, hay bà Rose, nhưng không thể nào giấu được bà cả.

Còn nhớ cách đây 18 năm, lúc bà Rose đang có thai con gái của bà với ông Harry, vì do quá ganh tức vì ông Harry suốt ngày cứ ở bên bà Rose nên bà đã lén bỏ một loại thuốc làm sảy thai vào trong thức ăn khi đi qua thăm vào cuối tuần, nhưng may mắn làm sao, cái thai đó vẫn không bị sảy, vẫn giữ được mạng sống của đứa bé, nhưng khi sinh ra rồi thì mới biết, đứa bé đó đã bị bệnh tim bẩm sinh.

Bà luôn nghĩ đó là tội lỗi của bà, bà đã tạo ra quá nhiều chuyện nhấn tâm đối với Andly. Đáng ra thì chính bà mới là người bị ông trời trừng phạt chứ không phải là Andly. Con gái của bà là một cô con gái đẹp, là một cô con gái hiền lành, là một cô con gái chỉ biết chịu đựng mà không dám kêu la một tiếng khi bị bà đập đánh. Cuộc đời của Andly còn dài, bà không muốn nó phải bị chết đi một cách không có lý do như thế!

Ngồi suy nghĩ một lúc lâu sau, bà quyết định đứng dậy, đi tới bàn trang điểm rồi lấy ra mấy tờ giấy và một cây viết...

107. Chương 108

Đúng 7h tối ngày hôm đó, mọi người đang trên đường đến bãi biển Nha Trang để chuẩn bị cho cuộc chiến quan trọng mà gần nửa thế kỉ mới có một lần này. Tất cả những bang phái không tham gia cũng đến đây mong được diện kiến Tứ Đại Mỹ Nhân một lần cho được thỏa con mắt tò mò lẫn thần phục.

Lúc này, Devil đã gần đến nơi, ai trong năm người họ cũng hừng hực quyết tâm chiến đấu, vì quy ước mới được nêu ra là không khuyến khích việc giết người nên bọn họ sẽ càng phải đau đầu hơn trong việc xử lý người của đối phương.

Đúng 9 giờ tối ngày hôm đó.

Lúc này từng đoàn người đang đứng bao vây kín mít để chờ đợi Tứ Đại Mỹ Nhân bna lệnh bắt đầu của cuộc chiến Xưng Vương.

Và Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại lại một lần nữa xuất hiện... Lại là bốn màu sắc tuyệt đẹp đối lập nhưng hòa hợp nhau...

- Bây giờ mọi người cứ việc giao lưu và tìm hiểu đối phương, 1 tiếng đồng hồ nữa cuộc chiến Xưng Vương mới bắt đầu. – Giọng nói lạnh lạnh của Maya bắt đầu vang lên trong màn đêm.

Một ngày sau:

- Nhanh lên, nhanh đưa Andly vào bệnh viện Trung Ương đi!!! – Giọng nói của Brian vang như sấm giữa không gian hỗn loạn của bãi biển Nha Trang, mọi người ai cũng nháo nhào lên để đưa cô gái đang nằm sóng xoài ở dưới nền cát.

- Bệnh viện sao? Hahahaaaa, cuối cùng cũng đến cái ngày này đây, tao mong lâu lắm rồi!!! – Demi cầm ly rượu, lột cái mặt nạ da ra rồi ngửa đầu lên trên trời mà cười ha hả, chẳng cần để ý đến người xung quanh làm gì. Lúc này, đã chẳng có người nào chọn nó!

- Mặc kệ cô ta đi, nhanh đưa Andly vào bệnh viện! – Thấy Maya và Erica chuẩn bị quay sang nói gì đó nên Andrew đã ngăn lại và nhanh chóng cùng với những người khác trong Devil đưa Andly đến bệnh viện.

Đến bệnh viện Trung Ương của thành phố Nha Trang, mọi người lại một lần nữa đứng trân trân người trước cánh cửa phòng cấp cứu mà giống như đang đứng trước cửa của địa ngục vậy. Ánh sáng màu đỏ ở trước cửa phòng vẫn đang nhấp nháy từng hồi.

Reng reng reng...

Chuông điện thoại của Brian reo inh ỏi...

- Alo, ba à? – Nuốt hết những giọt nước mắt, Brian cố bình tĩnh để ba mình không phải lo lắng.

- Con đang ở đâu thế? Sao ba mẹ đến nhà lại không gặp? – Giọng nói của ông Harry có chút gấp rút, ngay lúc này ông cần phải làm chuyện này cho Andly, để không phụ lòng mong mỏi cho người vợ quá cố của ông.

- Ba mẹ đã về rồi sao? – Brian đứng bật dậy, và hần nghĩ, lúc này cũng chính là lúc nên nói ra sự thật cho ông Harry biết rồi, có lẽ đêm nay Andly sẽ không qua nổi mất... – Ba à... Andly đang cấp cứu ở bệnh viện Trung Ương của Nha Trang, ba tới đây nhanh đi. – Giọng nói của hần bây giờ đã quỵ lụy lắm rồi, hần đang khóc, đang khóc với ba của mình vì đứa em gái tội nghiệp...

- Sao? Ba đến đó ngay, hãy bảo bác sĩ cố giữ lấy mạng sống của em con cho đến khi ba tới. – Chỉ nói có vậy, rồi ông Harry tắt máy ngay.

Sau đó cùng bà Rose đang tím tái mặt mày và 1 đoàn bác sĩ ngoại quốc đang mang theo cái hộp đựng gì đó đến bệnh viện Trung Ương Nha Trang.

108. Chương 109

Ở trước phòng cấp cứu, tất cả mọi người đều đồng loạt đứng dậy khi ánh đèn đỏ trước cửa phòng vụt tắt, ông bác sĩ với vẻ mặt khẩn trương đi ra.

- Bác sĩ, thế nào rồi? Em gái của tôi thế nào??? – Brian và Andrew lao như điên về phía ông bác sĩ và suýt chút nữa thì túm lấy cổ ông mà lay.

- Mọi người phải bình tĩnh, nghe bác sĩ nói thế nào đi. – Christian bình tĩnh đến lạ, mặc dù khuôn mặt của hần không thể giấu nổi vẻ mặt không-còn-chút-hy-vọng, nhưng hần vẫn cố giữ cho giọng nói của mình không bị lung lay. Andly phúc lớn mạng lớn, đã từng được ông trời cứu sống 1 lần rồi nên lần này, chắc chắn lại sẽ được cứu thôi! Hần vẫn cố tin là như vậy.

- Ông nói đi chứ!!!

- Tình hình hiện nay đã quá nguy kịch lắm rồi, và chúng tôi sẽ không thể nào cứu nổi cô ấy nếu như không có trái tim thay thế. Là trái tim khỏe mạnh để thay thế!!! – Ông bác sĩ cố nhấn mạnh những từ cần nhấn mạnh để giúp cho những con người đang đứng trước mặt ông lúc này hiểu rõ được tình hình lúc này gấp rút như thế nào. Và không còn cơ hội để họ chọn lựa từng trái tim sạch sẽ để thay thế vào được nữa.

- Sao??? Trái tim thay thế!!! Demi, chính là Demi!!! – Câu nói này của Eris được phát ra như một phản xạ tự nhiên, làm ọi người bắt đầu tự đấu tranh tư tưởng trong đầu của mình rằng nên chọn người nào, mặc dù Demi là một con người hơi-độc-ác thật!

- Không được đâu, Andly mà biết thì nhất định nó sẽ không tha thứ cho chúng ta. – Maya chen vào, vì chỉ có một mình nó hiểu, Andly đã đau lòng như thế nào khi bị người bạn thân như chị em của mình phản bội. Nhưng mặc dù đau lòng đến mấy, mặc dù trong lòng Andly có chứa đầy thù hận nhưng tuyệt đối con người đó sẽ không bao giờ chấp nhận giết bạn để giữ lấy mạng của mình. Không bao giờ!

- Tạm thời thì bác sĩ hãy cố gắng giữ lại mạng sống của Andly bằng bất cứ giá nào, trong vòng một tiếng nữa chúng ta sẽ có quả tim thay thế. – Ánh mắt của Andrew đánh lại, hấn phớt lờ đi câu phản bác của Maya và hấn quyết định bắt Demi phải trả giá ọi chuyện mà cô ta đã gây ra cho em gái hấn.

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. – Ông bác sĩ gật đầu quyết tâm, chính ông ta cũng mong muốn là mình sẽ làm được chuyện này, vì khi cứu sống lấy được tiểu thư con nhà tài phiệt thế này thì chắc chắn ông sẽ được trọng dụng, và tất nhiên một phần nào đó trong con người của ông chính là hai chữ “lương tâm”.

- Anh Andrew, anh muốn làm gì? – Sau khi bác sĩ đã đi trở lại vào phòng cấp cứu thì Erica mới sợ hãi thốt lên, nó cũng không mong chuyện này xảy ra một chút nào cả. Tình yêu, chính là tình yêu đã khiến cho Demi trở thành một con người như vậy, chính tình yêu đã khiến ột Thiên Sứ như Demi thành một bà phù thủy. Và chính Erica cũng không thể nào chấp nhận chuyện lấy đi trái tim của Demi.

- Giết người! – Chỉ hai từ ngắn gọn của Andrew thôi cũng đã khiến cho trái tim của Maya và Erica thất lại, và hai đứa nó biết, phải nhanh chóng ngăn chặn chuyện này, tức là nhanh chóng tìm ra người có trái tim để thay thế, mà người đó không phải là Demi.

Đúng, không phải là Demi!

Ngay lúc này, ai cũng đau đầu vì hai ý nghĩ đang tồn tại song song trong đầu mình.

Một mặt, họ muốn giết đi Demi để cứu lấy Andly!

Mặt khác, chính là không nỡ!

Reng reng reng...

Trong lúc mọi người như đang ngồi trên đồng lửa để tìm ra cách giải quyết hợp lý nhất thì chuông điện thoại của Brian reo vang.

- Alo ba? Ba đang ở đâu??? – Brian nói như thét vào điện thoại, hấn đang rất đau đầu trong lúc này.

- Ta tới rồi, hãy nhanh chóng kêu bọn họ chuẩn bị sẵn sàng để ghép tim cho Andly đi. Nhanh!!!

Câu nói đó của ông Harry làm Brian suýt chút nữa thì đánh rơi điện thoại của mình.

Em gái hấn sẽ được cứu, em gái hấn sẽ được cứu!!!

- Nhanh... nhanh bảo bác sĩ... ghép tim... chuẩn bị... – Do xúc động quá nên giọng nói của hấn ngắt quãng... và những lời nói của hấn khiến cho không một ai trong bọn họ tin được.

- TÔI BẢO LÀ HÃY CHUẨN BỊ ĐỂ GHÉP TIM CHO ANDLY ĐI!!! – Phải chờ đến khi hấn hét lên thì mọi người mới thực sự nhận thấy đó chính là sự thật, sự thật chính là Andly SẼ ĐƯỢC CỨU!!!

- Bác sĩ!!! Nhanh lên!!!

Bọn họ đập cánh cửa phòng cấp cứu mà kêu gào, và cái lúc những ông bác sĩ hoảng hốt đi ra cũng chính là lúc mà ông Harry, bà Rose và đoàn bác sĩ người ngoại quốc của mình bước thẳng đến phòng cấp cứu từ thanh máy hộp.

Trên tay họ là một cái thùng lạnh mini...

109. Chương 110

Một tuần sau, Andly đã dần dần tỉnh lại và bắt đầu quá trình hồi phục như là một giấc mơ...

Trái tim được giữ trong thùng lạnh tối đó hoàn toàn trùng khớp với trái tim của Andly... và cho đến bây giờ, chưa một ai biết được trái tim ấy được lấy từ đâu nữa ngoài ông Harry.

- Andly, con khỏe chưa? – Ông Harry mở nhẹ cánh cửa bước vào, khi thấy con gái mình đang mở mắt thì ông hơi mỉm cười rồi bước vào.

Andly cũng đã nghe mọi người kể lại, chính ông Harry là người đã cứu nó ngay cái lúc mà thân chết sắp đưa nó đi. và một chút thành kiến đối với người làm ba này trong lòng Andly hoàn toàn biến mất.

- Vâng, con tốt hơn rồi ba ạ, ít nhất là từ bây giờ trở đi, con không cần phải dùng những thứ thuốc kinh dị như lúc trước nữa. – Andly cũng mỉm cười hiền lành, nó yêu ba của mình!

- Ừm. Tốt rồi. – Ông Harry thở phào nhẹ nhõm, nhưng gương mặt ông vẫn còn một chút gì đó cảm xúc khó tả. Andly cũng biết gọi cái cảm xúc đó bằng cái tên gì nữa.

- Nhưng sao mẹ Eva không thăm con? – Nói câu nói này ra mà nó rưng rưng nước mắt, người ta thường nói “có ba mẹ nào mà không thương con” và bây giờ nó đã tìm ra được người như vậy, một người mẹ không thương con!

Nghe Andly nói vậy, ông Harry lặng lẽ nuốt nước mắt... rút trong túi áo của mình ra một bức thư... rồi đưa cho con gái của mình.

- Ba nghĩ bây giờ con nên đọc nó rồi... – Đưa bức thư cho Andly, sau đó ông lặng lẽ ra ngoài...

Giác quan thứ sáu của nó cho biết, sau khi đọc xong bức thư này thì nó sẽ mất đi một thứ gì đó quan trọng...

Và đúng như vậy...

“Con yêu, hai từ này có vẻ mẹ không xứng để được gọi nhỉ? Nhưng hãy ẹ nói câu nói đó lần cuối cùng nhé, lần cuối cùng này nữa thôi... Lúc này, mẹ nghĩ, khi con đọc được những lời thú tội mẹ sắp sửa nói ra dưới đây thì có lẽ trái tim của mẹ đang đập trong lồng ngực chon rồi... Mẹ yêu con rất nhiều... Và mẹ sẵn sàng làm điều này vì con...”

Đọc đến đây, Andly không thể cầm được tiếng khóc âm vang của mình nữa. Giữa căn phòng rộng thênh thang... chỉ có một mình cô gái ấy ngồi đọc những dòng chữ của mẹ mình mà khóc đến tê dại...

“Nhưng con đừng biết ơn mẹ làm gì, bởi vì chính mẹ đã gây ra cho con tất cả những chuyện mà con phải gánh chịu suốt thời gian dài cho đến tận hôm nay... Đúng là trước kia mẹ rất căm thù Rose, bởi mẹ nghĩ, bà ấy chính là người đã cướp đi chồng của mẹ... Và ba của con ***** đi theo bà Rose bởi chính bà ấy đang mang thai được một đứa con gái là con! Mẹ đã mất hết lý trí, mẹ đã quy hết tất cả mọi lỗi lầm của những người đi trước ột đứa con gái nhỏ như con... Và bây giờ, khi mẹ đã nhận ra tất cả thì cũng chính là lúc con sắp phải rời xa thế giới này rồi... Mẹ ước... mẹ ước giá như ngày xưa mẹ đã suy nghĩ đúng đắn hơn... giá như ngày xưa mẹ đã không bị tình yêu là lòng ích kỷ làm lu mờ lý trí... thì có lẽ bây giờ chúng ta đã là một gia đình hạnh phúc như bao gia đình bình thường khác rồi... Nhưng biết làm sao đây? Giá như cũng chỉ là giá như... ước mơ không thể biến thành hiện thực... Số phận đã quyết định chỉ có cái chết mới giúp mẹ con mình có thể hóa giải mọi hiểu lầm và những gì khuất mắt thì mẹ chấp nhận chết thay con... con vẫn còn nhỏ lắm... còn mẹ đã trải qua hơn nửa cuộc đời rồi...”

Con hãy cố gắng sống tốt! Mẹ tin là ba Harry, mẹ Rose và hai người anh trai Brian và Andrew của con sẽ chăm sóc cho con thật tốt!

Còn có cả những cô bạn đáng mến của con và Christian người yêu thương con như mạng sống của mình nữa!

Con hãy vì họ... vì mẹ... và vì bản thân con mà sống thật tốt! Mẹ yêu con!

Mẹ yêu con rất nhiều, con gái nhỏ ạ!”

Đọc hết những dòng thư mà nước mắt của nó không ngừng chảy... những tiếng nấc nghẹn đến nghẹt thở của nó làm cho những người đứng ở ngoài cánh cửa được nghe ông Harry kể lại chuyện phải lặng người mà lắng nghe...

Bởi họ thấu hiểu được... nỗi đau mà lúc này đang thấm dần vào người Andly là gì... Đau như xé ruột xé gan nó...

Đau đến nổi cõi lòng quặn thắt...

Ba năm sau:

- Thiên Trang, em lại đang nghĩ gì đấy??? – Hải Phong tiến đến từ đằng sau, hạnh phúc ôm lấy người con gái của mình.

- Em hả? Hôm nay là ngày giỗ của mẹ. – Cô gái tên Thiên Trang không quay lại, đứng yên để gió và vòng tay ấm áp kia ôm lấy mình.

- Ủ, chiều nay chúng ta sẽ cùng mọi người đi thăm mẹ em, thăm cho phần của ba mẹ em, cho cả Thiên Minh (Brian) và Hoàng Nguyên (Andrew) nữa nhé. – Christian thì cầm của mình vào mái tóc mềm mượt của Andly, ánh mắt hướng ra xa về phía chân trời...

- Vâng! – Thiên Trang mỉm cười hạnh phúc, lấy hai bàn tay mình giữ chặt lấy cánh tay của Hải Phong hơn – Cảm ơn anh nhiều lắm!

- Cảm ơn? Về cái gì? – Hải Phong giả vờ hỏi lại nhưng chưa kịp để Andly trả lời thì hắn đã nhảy chộp vào nói như đã học thuộc các lời thoại kinh điển như trong phim từ trước rồi – À à, em cảm ơn vì anh đã luôn ở bên cạnh em đúng không? Em cảm ơn vì anh đã yêu em? Hay em cảm ơn vì anh đã để em được yêu một người con trai khó kiếm nhất hành tinh như anh? Anh biết mà, anh biết tất. Hìhì.

Hải Phong nói rồi ôm chặt Andly hơn.

Cái đêm mà hắn tỏ tình cho Andly cũng ở trên sân thượng, và lúc đó hắn cũng tự mình tự biên tự diễn như vậy...

Còn Andly, chỉ biết mỉm cười và mỉm cười hạnh phúc... Không còn từ gì để nói nữa rồi khi tất cả đều đã bị Hải Phong cướp mất!

***** THE END *****

110. Chương Ngoại Truyện 1

- Baby ơi, anh về rồi này!!! – Chưa vào đến nhà chưa thấy người mà giọng nói ồm ồm của Thiên Minh đã vang vọng khắp căn phòng khách rộng rãi của Villa số 7 rồi.

Sau đó Thiên Trang mừng rỡ chạy ủa ra, đã năm năm rồi cô không gặp lại anh trai của mình rồi, bây giờ nhìn anh chừng chắc hơn hẳn đấy!

(à ừm, tг nói xiu luôn, vì bây giờ các nhân vật đã bắt đầu trưởng thành nên tг sẽ dùng cách xưng hô khác để dẫn chuyện nha ^^)

- Anh hai!!!

Hai anh em ôm nhau thắm thiết... niềm hạnh phúc lan tỏa khắp căn nhà...

- Erica của em đâu??? – Sau khi bỏ anh hai mình ra, cô nhìn ngó xung quanh để tìm kiếm hình bóng cô bạn thân đã theo Thiên Minh rời sang Nga đã gần năm năm rồi.

- Cô ấy đang phụ giúp xách thức ăn với những người hầu ngoài đây của em, anh đã bảo là mình giúp nhưng cô ấy không chịu! – Thiên Minh nói xong về trước, biết gì gì nhóc em gái của mình cũng chu mỏ lên trách móc nên nói thêm một tràng đằng sau luôn. Năm năm cũng giúp cho anh thoát khỏi móng vuốt của con nhóc con này đấy!

- Hừm, con bé quê mùa kia, bây giờ tao đâu còn là Erica của Tứ Đại Mỹ Nhân nữa hả? Chẳng theo kịp thời đại gì cả! – Uầy, thấy chưa, thời gian năm năm ấy đã làm thay đổi biết bao nhiêu là con người, ngay cả Erica hiền lành năm nào mà bây giờ cũng trở nên hỏ báo rồi đấy thôi!

- Ô, biết rồi biết rồi princess Trần Thiên Di. Haha! – Cảm thấy tức cười với sự thay đổi của con bạn thân mình nên Thiên Trang sáng khoái, nhưng tay vẫn không quên với lấy những túi thức ăn để cầm giúp.

- Hehe, đúng rồi! – Thiên Di cười tít mắt, cô rất thích cái tên của mình, vì khi nó ghép với cái tên Thiên Minh thì sẽ rất hay.

Rồi hai người bước vào phòng khách, ai cũng trầm trồ vì sự không-thay-đổi gì của Villa số 7.

- Hai người sống ở đây năm năm mà vẫn không thay đổi gì nhỉ? Căn nhà vẫn thoáng mát như trước. – Đưa túi thức ăn quý hiếm trên tay cho những người hầu sau khi dọn đồ kỹ lưỡng cách chế biến, Thiên Di cũng ngồi xuống ghế sofa và nhìn quanh.

- Hìhì. – Thiên Trang cười, cô cũng không biết phải trả lời sao cả, vì quanh năm suốt tháng cô với Hải Phong cứ bù đầu bù cổ vào công việc công việc ở công ty chứ có sửa sang gì lại đâu.

- À, anh Hải Phong với anh Thiên Minh mới đây đâu mất rồi???

Bây giờ mới biết, hai người đó vừa mới gặp nhau là biến mất tiêu luôn, chắc chắn là vào trong căn phòng bí mật đó để tiếp tục bàn bạc chuyện gì đó rồi. Hai cô nương này đã nghe mấy chàng đó bàn bạc nhỏ to gì gì đấy mấy ngày nay qua điện thoại.

- Thôi kệ mấy ảnh đi, à mà nhỏ Song Thư (Maya) lúc nào mới đến??? – Thiên Di lơ đi chuyện hai tên ấy mới đến là trốn biệt tăm, quay sang tu một hơi nước lạnh mà người hầu vừa mới mang ra, sau đó hỏi.

- Đang trên đường đến, vừa mới đáp máy bay cách đây hai tiếng nhưng còn phải về bên nhà nội anh Minh Anh (Justin) để thăm dã. – Thiên Trang mỉm cười đưa khăn giấy con bạn, uống nước gì đâu mà đổ cả ra ngoài.

- Ừm. – Thiên Di nhận lấy rồi cười hìhì, xấu hổ đưa tay lên lau đi vết nước dưới cằm mình – Mà sao bữa nay nhìn mày dịu dàng hơn trước thế?

- Tao là muốn là một cô gái bình thường.

Tính tình tính tình...

Trong Thiên Di còn đang ngó người vì câu nói của bạn thì đã nghe tiếng chuông cửa, cả hai đều cùng hào hứng đi ra đấy.

- Anh Nhật Nam (Eris), Emila??? – Cả hai cùng sững sốt khi nhìn thấy hai con người trước mặt mình đang cầm tay nhau. Ủa, cái hiện tượng lạ này xảy ra từ lúc nào ấy nhỉ?

- Ừm, lâu rồi không gặp hai đứa, vẫn khỏe chứ hả?

- Chào hai cô. – Emila vẫn thái độ tôn trọng như ngày nào trong khi Nhật Nam đang ngày càng trở nên ấm áp hơn.

- Hai... hai người... thành cặp từ lúc nào thế??? – Lấp bắp mãi mới ra được câu nói hoàn chỉnh ấy, cả Thiên Di và Thiên Trang đều tròn mắt giữa cánh cổng.

- Vào nhà nói đi, hai đứa tính giam anh với Emila chết nắng ngoài này luôn hả???

Vào nhà rồi mà cả Thiên Trang và Thiên Di cứ liếc qua liếc lại nhìn nhau rồi nhìn sang Emila đang cười bên lên trước mặt. Còn cái ông Nhật Nam đó thì vào trong đó hội ngộ với Thiên Minh và Hải Phong rồi.

- Hehe... Emila... cô với ông Nam quen nhau từ khi nào vậy??? – Thiên Trang cười tủm tỉm hỏi, mục đích là moi được thông tin gì đấy để đi bà tám lại với mấy người kia ^^

- Còn nữa còn nữa, quen nhau từ khi nào, trong hoàn cảnh ra sao? – Thiên Di cũng chen ngang vào, cô rất muốn biết Nhật Nam khi tán tỉnh người con gái khác có biểu hiện rõ rệt ra sao.

- Còn nữa, ai là người tỏ tình trước? Tỏ tình ở đâu? Có lãng mạn không vậy?

- À đúng rồi, vậy hai người định lúc nào mới cưới nhau?

- Bây giờ về ra mắt chúng tôi đây hả?

Hai cô nương đó cứ ngồi hỏi liên tiếp câu này đến câu khác khiến cho Emila đến chóng mặt không biết nên trả lời người nào trước và trả lời câu nào trước.

- À... ừm... chúng tôi nói chuyện lần đầu tiên với nhau là lúc...

Tính tình... tính tình...

Đang đến lúc hấp dẫn nhất thì cái chuông cửa ngoài kia réo ầm ỹ, còn kèm thêm cái giọng thối thánh thót của Song Thư nữa chứ!

- Mở cửa, nhanh mở cửa đi, nắng quá!!!

- Hừm! – Thiên Trang bực bội đứng dậy đi ra ngoài, cô tức lắm, nhỏ Song Thư này sớm không đến muộn không đến lại đến ngay lúc cô đang ngồi hóng chuyện.

- Chúng ta ra đó luôn đi. – Thoát được hai cô “phóng viên dõm” Emila nhanh chân chạy ra ngoài theo Thiên Trang luôn và Thiên Di không còn cách nào khác là đành phải đi theo.

- Ế ế, bạn iu dẫu của tôi ơi, lẹ lẹ chút đi, nắng quá! – Song Thư đứng nhảy đôm đốp ngoài cửa, một tay vúi lấy cái mũ rộng vành trên đầu của mình, tay kia thì cầm lấy cánh cửa mà day day. Hình như đi xa năm năm cô nàng này càng có xu hướng bạo lực hơn thì phải.

- Con kia, mày tính làm mòn cửa nhà tao hở??? – Thiên Trang đứng chống nạnh trừng mắt hỏi, dám phá nhà cô à? Cho ở ngoài đường luôn nhá!

- Chào em, Thiên Trang! – Hoàng Nguyên (Andrew) mỉm cười, kéo sự chú ý của Thiên Trang về phía mình, anh đang rất nhớ cô em gái yêu quý của mình đây!

- Anh Hoàng Nguyên! – Thiên Trang nhẩy cẫng lên rồi nhanh chóng mở cửa ra, sau đó thì Song Thư chạy tọt vào. – Trời, cái con nhỏ này, làm tao mất cả hứng hội ngộ! – Liếc xéo con bạn một cái sau đó mở cánh cửa thêm rộng ra một chút để cả hai chàng trai ngoài đó đi vào.

- Lâu quá không gặp mấy đứa! – Minh Anh đi vào sau Hoàng Nguyên, vẫn là nụ cười dịu dàng ấy. Rồi sau đó bị Song Thư kéo ngay vào trong.

- Sao anh ấy lại có thể chịu đựng một con nhỏ bạo lực như nó ta? – Thiên Di quay sang nhìn Thiên Trang và Emila thắc mắc, còn Hoàng Nguyên thì đang đứng như trời trồng vì tự nhiên mình đang là diễn viên chính thì một phát thành diễn viên quần chúng đứng để trang trí!

- Ê, không định chào mừng anh hai đấy à? – Đứng vòng tay ra trước ngực, Hoàng Nguyên thương thương nhìn đứa em gái mình đang hậm hực nhìn Song Thư.

- Á quên mất! Anh hai yêu quý!!! – Hai anh em lại ôm chầm lấy nhau giữa trời nắng chang chang như hai người từng.

- Đi vào nhà thôi, nắng quá kìa! – Thiên Di kéo nhẹ nhẹ vạt áo của Thiên Trang rồi cười cười, cô cũng không chắc là mình có nên phá hỏng phút hội ngộ này không nữa vì trông hai anh em họ vui vẻ đến thế kia mà.

- Ừm, vào nhà đi.

Cả bốn người vào nhà.

- Ủa? Anh Minh Anh đâu? – Hình như Song Thư vừa ở trong phòng bếp ra, mới vừa thấy mặt của bốn người ngoài này đi vào thì hỏi ngay.

- Chồng mình không lo quản lý đi hỏi mấy đứa này làm gì? – Thiên Di cười tủm tủm hỏi lại.

- Xùy xùy, chồng gì mà chồng chứ? Ảnh là người yêu thôi! – Dong Thư gạt phăng câu đùa giỡn của mấy con bạn đi, nhìn cô bây giờ còn vẻ trưởng thành hơn xưa rồi.

- Đùa thôi, mấy ảnh đã vào trong căn phòng bí mật gì gì đấy rồi! – Thiên Di ngã người xuống sofa và cười thoải mái, hình như cô có chuyện vui!

- Anh Hoàng Nguyên, anh không... Ủa? Đâu mất tiêu rồi??? – Thiên Trang định quay lại nói gì đấy với Hoàng Nguyên ai ngờ chẳng thấy tăm dạng của anh ta đâu cả? Không lẽ căn phòng bí mật này có nhiều đường vào sao?

- Mấy thằng cha này thật là! – Song Thư nhăn nhó – Vừa về đã tụ tập.

Vậy là cả bốn người bắt đầu ngồi đó tám và cái buồn cười nhất là họ quên luôn chuyện của Emila và Nhật Nam. Chiều nay họ sẽ đi thăm một người bạn cũ!

Khoảng một tiếng sau thì mấy chàng trai đó cười tủm tỉm từ trên lầu đi xuống.

- Sao, mấy bà tám đã tám hết chuyện chưa zậy? – Giọng của Nhật Nam nói đầu tiên, đúng là mấy cái ông không có tình người, tự đứng đến đây rồi kéo nhau vào trong đó bàn chuyện bí mật để các cô phải chờ lâu thế. Ồ... nhưng có điều...

- Sao lúc này mấy anh đi vào từ tầng trệt mà bây giờ lại đi ra từ tầng hai??? – Thiên Trang tròn mắt, hừm, suy nghĩ của cô là đúng, căn phòng bí mật đó có rất nhiều cách để vào! Lúc nào rồi cô phải cạy hỏi Hải Phong mới được.

- Ồ... thì... thôi bàn việc chính luôn đi! – Hoàng Nguyên nói lãnh sang chuyện khác trong khi mấy anh kia người nào người nấy về chỗ ngồi với “vợ yêu” của mình.

- Việc gì vậy??? – Song Thư nhìn quanh hỏi, gì chứ ngồi bàn bạc lâu vậy thì chắc là vụ gì đó hấp dẫn rồi.

Mọi người nhìn nhau mà không hề để ý có một cô nương đang cười tủm tỉm.

- Ủm... anh và Thiên Di sắp cưới nhau! – Thiên Minh đồng dạ tuyên bố chuyện trọng đại này, anh rất vui khi cuối cùng cũng đến cái ngày mà hai người họ được ở bên nhau.

- Hả? – Trừ các anh ra thì các cô ai cũng há hốc nhìn nhau.

- Làm gì ngạc nhiên dữ vậy? Trai lớn có vợ, gái lớn có chồng, có vấn đề gì à? – Thiên Di thấy mấy nhỏ bạn của mình cứ quan trọng hóa vấn đề làm cô phát ngượng nên hùng hực khí thế đáp lại. Cô thấy mình nói đúng mà!

- Hahahaha...! – Còn mấy người kia sau khi nghe câu nói hùng hồn của Thiên Di xong thì cười ha hả.

- Thôi thôi thôi, đừng có làm người ta ngại nữa kìa!

Phải một lúc sau thì cả bọn mới thôi cười, không ai ngờ được là Thiên Di hiền lành thực nữ mà lại dám nói câu như vậy. Cả Song Thư mà còn chưa dám nhận Minh Anh là chồng mình nữa là!

- Thiệp mời đây, nhận đi. – Thiên Minh cầm ra một xấp thiệp cưới đỏ chói phát ối người một tờ, à không, cái đó là chỉ đối với Hoàng Nguyên thôi chứ bây giờ ai cũng đã có đôi có cặp cả rồi nên hai người một tờ!

- Em nhất định sẽ sang Nga để chúc mừng đám cưới cho hai người mà. – Thiên Trang cười tươi rói nhìn nhìn tấm thiệp trên tay mình.

- Nè, như đã bàn bạc, tôi xong thì mấy cậu cũng chuẩn bị đi là vừa. – Thiên Minh nháy mắt tinh nghịch nhìn mấy tên chiến hữu của mình.

Thì ra, này giờ mấy ông này ngồi trong đây cả tiếng đồng hồ là bởi vì bàn bạc xem người nào cưới trước!

Vậy mà cứ quan trọng hóa vấn đề lên!

- Tới ai? – Các cô hào hứng nhìn xung quanh để xem xem anh chàng nào có biểu hiện khác thường nhất lúc này.

- Này, anh ở trong đây cả buổi để làm gì vậy? – Thiên Trang ghé sát tai Hải Phong hỏi nhỏ, cô rất tò mò muốn biết.

- Anh làm giấy bóc thăm số thứ tự để tụi nó bóc xem ai cưới trước đấy mà! – Hải Phong âu yếm ghé sát tai Thiên Trang và trả lời.

Sau khi nghe xong câu trả lời của Hải Phong thì Thiên Trang suýt nữa thì ngã luôn xuống ghế. Cô không ngờ là mấy tên này lại có lúc trẻ con như vậy.

- Đến lượt Minh Anh đấy! Haha! – Nhật Nam cười hớn hở trong khi Song Thư thì tự nhiên đỏ cả mặt.

- Cười cho lắm vào, sau tôi cũng là cậu mà. – Minh Anh thấy “vợ yêu” của mình bị soi dữ quá nên nhảy vào nói liền, làm người ngượng lúc này chính là Emila.

- Hai người dấu kỹ quáááá!!! – Và sau đó là một tràng cười vỡ bụng, đương nhiên cặp cưới cuối cùng là Hải Phong và Thiên Trang rồi!

- Haiz, sao cái số tôi đến bây giờ vẫn ê sắc ế thế chứ??? – Hoàng Nguyên thấy mọi người cứ cười cười nói nói mà thở dài nặng nhọc, không biết đến bao giờ anh mới tìm thấy người con gái của mình nữa đây!

- Haha, ai bảo cậu tham công tiếc việc cho lắm vào rồi bây giờ ngồi đây than thở! – Thiên Minh cười ha hả, nhưng anh cũng phải cảm ơn Hoàng Nguyên nhiều lắm, vì nhờ cậu ta tham công tiếc việc mà anh cũng có nhiều thời gian để ở bên Thiên Di hơn!

- Chúng ta ăn cơm đi! Đói quá!

Lại một lần nữa, sau năm năm xa cách, thời gian lại giúp họ trở thành những con người trưởng thành hơn và bây giờ, họ và vui vẻ quây quần bên nhau để ăn chung một mâm cơm trong không khí hạnh phúc.

111. Chương Ngoại Truyện 2

Buổi chiều hôm ấy tại Bệnh Viện Tâm Thần TP.HCM ở quận 5 của thành phố Hồ Chí Minh.

- Chúng ta đến thăm như thế này chắc nó vui lắm đấy. – Thiên Di mỉm cười thật tươi xốc lại cái túi xách đang mang trên vai, quay sang nói với những người khác.

- Ủm, tao với Hải Phong vẫn hay đến thăm nó, nó vui lắm. Bác sĩ nói bệnh tình nó cũng đỡ nhiều lắm rồi, có thể tới đây sẽ được đưa ra khỏi đây và về nhà để chăm sóc. – Thiên Trang gật đầu đồng tình với Thiên Di, bây giờ Tây Châu đã gần như là người bình thường rồi, không còn tự nói chuyện một mình rồi tự thú nhận ra những việc mình làm nữa. Mặc dù đôi lúc nghe thấy những chuyện không lọt tai lắm, nhưng cô với Hải Phong vẫn chấp nhận cho qua.

- Hehe, vậy là nó có thể theo chúng ta sang Nga để dự đám cưới của Thiên Di và anh Thiên Minh rồi đúng không? – Song Thư chạy lên đi phía trước rồi cười tươi, cô cũng rất mong được chứng kiến cái ngày các cô lại là bạn tốt như xưa và sống với nhau thật hạnh phúc.

- Song Thư, đừng có đi giật lùi như thế chứ, sẽ bị ngac đấy! – Minh Anh đi lên kéo Song Thư lại, anh vẫn luôn nhắc nhở từng chút từng chút một cho cái cô “vợ yêu” lóc chóc này!

- Hahahaha... – Ai cũng buồn cười khi Song Thư ngày nào là Tiểu Thư Đanh Đá khiến người người phải khiếp sợ mà bây giờ lại trở thành người vợ hiền nghe lời chồng như vậy!

Đến trước cửa phòng 207, Thiên Trang nhẹ nhàng mở cửa trước.

- Tây Châu... Tây Châu à... – Cô khẽ gọi và chắc chắn là Tây Châu không ngủ và có thể tiếp chuyện với những người bạn cũ sau gần năm năm không gặp này.

- Vào đi! – Giọng nói trong trẻo từ trong phòng bệnh vang ra, và mọi người mỉm cười đi vào lần lượt. Ai cũng muốn nhìn xem, Tây Châu của năm năm sau như thế nào.

Ừay, mọi người ai cũng ngạc nhiên khi trông Tây Châu bây giờ giống như là một cô bé dễ thương hơn là một thiếu nữ đã đến tuổi trưởng thành. Mái tóc màu đỏ bây giờ đã dài hơn nhiều rồi, gương mặt thanh tú hơn chứ không còn cái vẻ dữ dằn như ngày xưa nữa. Đôi mắt cũng dần dần trong trẻo hơn, xanh thắm.

- Tây Châu!!! – Cả Thiên Di và Song Thư đều nhào đến ôm chầm lấy Tây Châu trong niềm hân hoan hạnh phúc. Thực sự đã thay đổi rồi, đã thay đổi nhiều lắm rồi. Và đây mới chính là một Tây Châu đích thực mà bấy lâu nay chính cô đã đánh mất.

- Thật tốt quá! – Thiên Minh cũng gật gù cười, nếu như mọi chuyện của năm năm trước không xảy ra thì có lẽ anh đã vẫn xem Tây Châu như là một người em gái ngoan của mình.

Andrew, hần chỉ thở phào nhẹ nhõm rồi mỉm cười. Bây giờ, hần không còn tìm được sự thù hận trong đôi mắt của Tây Châu nữa, đôi mắt đó đã trong hơn, tinh khiết hơn, và sáng hơn!

Vốn dĩ trước khi đến đây với cái lúc bọn anh ở trong căn phòng bí mật ấy thì mọi người đã tỏ rõ ý tác hợp cho anh và Tây Châu. Anh vẫn chỉ mỉm cười, bởi chuyện này là không thể xảy ra được.

Cho dù bây giờ anh có quên hết mọi tội lỗi của Tây Châu, cho dù bây giờ anh đã tha thứ cho Tây Châu hoàn toàn, nhưng cái thứ tình cảm nam nữ ấy vẫn không thể nào xảy ra như tự nhiên được nữa. Nếu nói

về hơn năm năm trước, khi cái lần đầu mà anh gặp các cô ở trên xe bus đông nghẹt đó, thì thú thật, người anh có cảm tình nhất lại là Thiên Trang. Nhưng từ cái ngày biết được bạn của mình là Hải Phong đã yêu Thiên Trang đến nỗi có thể chết vì cô và cái sự thật cô với anh là anh em nữa thì anh đã xem như đó chỉ là một lần cảm nắng, anh quyết định cho nó đi thật nhẹ nhàng và ra khỏi cuộc đời anh.

Và bây giờ, cái anh muốn chính là thành công trong sự nghiệp! Anh chưa muốn yêu!

- Di và anh Minh sắp đám cưới hả? Vui quá. Châu có thể đi phải không? – Tây Châu chớp chớp đôi mắt của mình và hỏi, cô đã nhớ ra mình từng có một tình bạn đẹp với những người này ngay từ cái lúc mà Thiên Trang đưa cho cô những tấm hình mà họ chụp chung với nhau cách đây 3 tháng, cho đến giờ cô vẫn còn giữ và thương mang ra ngắm trước khi đi ngủ, vì cô cảm nhận được sự bình yên!

112. Chương Ngoại Truyện 3

Tại Nga, ở trong một nhà thờ sang trọng, đầy uy nghiêm, giọng nói của người cha xứ đang đứng trên bục cao nhất âm vang:

- Hoàng Thiên Minh, con có đồng ý lấy Trần Thiên Di làm vợ của mình hay không? Dù có khó khăn, gian khổ hay đói nghèo bệnh tật, con vẫn sẽ ở bên cô ấy để chăm sóc, quan tâm cô ấy đến suốt cuộc đời hay không?

- Vâng, con đồng ý. – Nụ cười trên môi của Thiên Minh thêm rạng rỡ và anh hạnh phúc nhìn sang Thiên Di ầm ập.

- Trần Thiên Di, con có đồng ý lấy Hoàng Thiên Minh làm chồng của mình hay không? Dù có khó khăn, gian khổ hay đói nghèo bệnh tật, con vẫn sẽ ở bên anh ấy để chăm sóc, quan tâm anh ấy đến suốt cuộc đời hay không?

- Vâng, con đồng ý. – Đáp trả lại ánh mắt của Thiên Minh bằng một cái gật đầu không do dự. Lúc này cô rất hạnh phúc, bởi vì từ bây giờ trở đi, sẽ không có bất kì một điều gì có thể ngăn cản được hạnh phúc của cô và anh nữa cả.

- Nhân danh chúa, tôi xin tuyên bố từ nay đến hết cuộc đời Hoàng Thiên Minh và Trần Thiên Di chính thức là vợ chồng hợp pháp! – Giọng nói trầm bổng của cha vang lên giữa không gian tràn ngập hạnh phúc của nhà thờ. Niềm hạnh phúc đó đi tới khắp mọi hang cùng ngõ hẻm của nhà thờ và khiến cho những ai chứng kiến được cũng hạnh phúc theo.

- Woa, ba mẹ đúng là tuyệt thật đấy! Bây giờ thì con đã dần nhận ra là nét đẹp này của mình được thừa hưởng từ đâu rồi, hihi! – Sau khi xem xong đoạn video trên màn hình TV thì bé Mikkey nhảy cẫng lên và sung sướng reo hò vang nhà, sau đó chạy đến ôm cổ Thiên Minh – Nhưng con vẫn thấy con giống ba hơn.

Chụt. Hôn nịnh một cái rồi sau đó nhảy luôn vào lòng của Thiên Minh ngồi, tròn mắt tiếp tục nhìn lên đấy.

- Gớm không, con vẫn thấy là con đẹp hơn, vì con học theo mẹ! – Còn bé Bubby vòng tay ôm lấy cổ mẹ và chu môi nhìn người chị của mình đang nịnh nọt ba. – Nhưng cũng là nhờ ba cả đấy! – Sau khi đầu môi trên chị mình thì bé Bubby lại quay sang Thiên Minh rồi tiếp tục nịnh hót.

Thiên Minh và Thiên Di bật cười phá lên vì hai đứa con đáng yêu của mình.

Sau đám cưới, họ đã trở về Nga, và sinh được một bé trai, một bé gái. Họ là một gia đình gồm có bốn người và mãi mãi sống hạnh phúc bên nhau.

Vài ngày sau, ở Villa số 7...

- Chú Phong ơi, sao Bubby không thấy bụng của cô Thiên Trang bự giống như bụng của mẹ Bubby trong ảnh vậy chú? – Bé Bubby đang ăn trái cây với Thiên Trang thì quay sang hỏi Hải Phong làm cả hai người giật mình nhìn nhau mà không biết là thằng bé đang nói đến chuyện gì nữa.

Cách đây mấy ngày Thiên Minh và Thiên Di cùng đưa hai con về đây thăm vợ chồng của em gái vì hai đứa nó cứ đòi về được cô Thiên Trang cho đi ăn kem. Hôm nay cả hai đều ra ngoài. Bé Mikkey thì đang bận

dành ti vi để xem phim Hàn Quốc, hừm, mới có vài tuổi đầu mà cũng biết phim Hàn Quốc rồi và lúc nào cũng bám theo Hải Phong vì Mikkey thấy chú Phong của nó giống mấy diễn viên Hàn Quốc trong phim quá trời.

Trong bếp chỉ còn Thiên Trang, Hải Phong và bé Bubby ăn trái cây tráng miệng sau khi ăn cơm no.

- Bubby nói gì thế? – Thiên Trang hết nhìn sang Hải Phong rồi nhìn lại thằng bé, vẫn chẳng hiểu gì.

- Giời ạ, cô muốn Bubby nói thẳng toẹt ra à? – Thằng bé đang cạp miếng dưa hấu gần hết thì có vẻ bực bội đôi cái vỏ dày màu xanh đỏ xuống đĩa luôn, sau đó chống nạnh theo kiểu ông cụ non nói – Bubby hỏi là tại sao mẹ Bubby có hai con rồi mà cô Trang với chú Phong chưa có đứa con nào thế?

Nghe xong mà cả Hải Phong và Thiên Trang đều đồng loạt té ghế, cả hai người muốn xỉu vì những suy nghĩ này của thằng bé luôn.

- Ai bày cho con hỏi cái này thế Bubby? – Ngồi lại đằng hoàng rồi Hải Phong mới hỏi trong khi thằng bé lại tiếp tục ăn dưa hấu, miếng tiếp theo.

Nghe Hải Phong hỏi, nó trả lời tỉnh queo như chuyện đó là chuyện quá đỗi bình thường vậy – Ba con!

Đến nước này thì cả hai người hết nói nổi, không ngờ nổi thằng cha Thiên Minh này lại gieo rắc mấy cái thứ bậy bạ này vào đầu của con trẻ như thế.

- Hừm, thì tại vì cô chú con phải bận công việc nữa. – Thiên Trang mỉm cười nhìn Bubby trong khi nghiêng rằng kèn kẹt **** rửa ông anh lắm trò của mình.

Nhưng hai người họ thật sự bận công việc mà, cả Zing Fashion của Hải Phong và Legacy của Thiên Trang đều đã chuyển trụ sở chính về Việt Nam sau khi Hải Phong đã chính thức được bàn giao quyền thừa kế để bậc cha mẹ có thể yên tâm an hưởng tuổi già.

Còn Emila, hiện tại cô đang là người quản lý cao nhất ở một chi nhánh lớn của tập đoàn Legacy ở Pháp, cùng với Nhật Nam lo toan công việc kinh doanh trong gia đình giống như Hải Phong.

Vài ngày sau:

Tại Villa số 7:

- Ba!!! Là Catherine, Helen và Megan đang dành chú Phong của con kìa, con không chịu đâu!!! – Đang ngồi nói chuyện vui vẻ với những người bạn xưa sau một quãng thời gian dài nữa không gặp thì mọi người giật mình khi nghe thấy cái giọng lạnh lạnh của Mikkey – con gái của Thiên Minh – đang chỉ chỉ vào Catherine – con gái của Nhật Nam và Helen, Magan – 2 cô con gái của Minh Anh – mà nói. Ôi giời ạ, đau đầu với mấy đứa con nít này mất thôi.

- Thì ba con này, chú Nam này, chú Hoàng Nguyên này, hay chú Minh Anh cũng đẹp trai lắm đấy thôi, sao mấy đứa cứ bám theo chú Phong mà dành nhau thế??? – Thiên Minh đau đầu nhìn mấy đứa con gái nhỏ mà ngao ngán.

Cả nhà được một trận cười vỡ bụng khi nghe Thiên Minh nói xong, bây giờ thì mọi người mới để ý, trên đùi Hải Phong là Catherine, Helen và Megan ngồi hai bên cạnh, chẳng còn chỗ nào có thể chứa thêm Mikkey nữa cả.

- Uầy, đúng là đám con gái! – Khổ thân cho Bubby và James vì ở đây chỉ có mỗi mình hai đứa này là con trai thôi, xem ra hơi bị lép vế rồi!

Cả nhà lại được một trận cười vang vọng.

Villa số 7... đây là nơi bắt đầu... cũng là nơi để khép lại câu chuyện của Devil và Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại...

Sau này, Tây Châu đã trở thành một người tốt, hiền lành. Sống tại Mỹ và đã có một nửa kia của mình rồi, đám cưới cũng sắp diễn ra trong sự êm đềm hạnh phúc.

Hoàng Nguyên, anh đã trở thành một trong những doanh nhân thành đạt trẻ tuổi nhất hành tinh này. Sau nhiều năm cố gắng nỗ lực và làm việc, anh đã giúp cho tập đoàn của ông Harry càng ngày càng vững chắc hơn.

Song Thư cũng đã quyết định dừng hoạt động của các băng nhóm xã hội đen của mình và kêu gọi mọi người đi làm từ thiện khắp các trại mồ côi toàn thế giới sau đó bắt đầu công việc kinh doanh của mình để lo cho đời sau.

Minh Anh gác lại sự nghiệp âm nhạc của mình và cùng vợ chung tay góp sức làm nên sự nghiệp.

Thiên Minh và Thiên Di tiếp tục chăm lo công việc tập đoàn của gia đình mình cùng với sự hỗ trợ đắc lực từ phía Hoàng Nguyên.

Nhật Nam và Emila cũng vậy, ai cũng có việc kinh doanh của mình và có đủ thời gian để chăm lo cho gia đình hai vợ chồng và hai đứa con.

Cuối cùng, Hải Phong và Thiên Trang sau nhiều năm tập trung vào công việc bây giờ cũng đã có một bé trai 2 tuổi khôi ngô tuấn tú hơn người.

Tất cả những người họ đều đã chạm được đến bến bờ của hạnh phúc dành mình. Đó là những gì họ có được sau một thời gian dài sát cánh để trải qua cùng nhau. Họ mãi mãi là một gia đình... một gia đình hạnh phúc...

Và kể từ đó... không một ai nhắc đến Tứ Đại Mỹ Nhân huyền thoại nữa... và đời sau cũng chẳng ai biết đến những nhân vật tiếng tăm này...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-chinh-phuc-tu-dai-my-nhan-cua-devil>